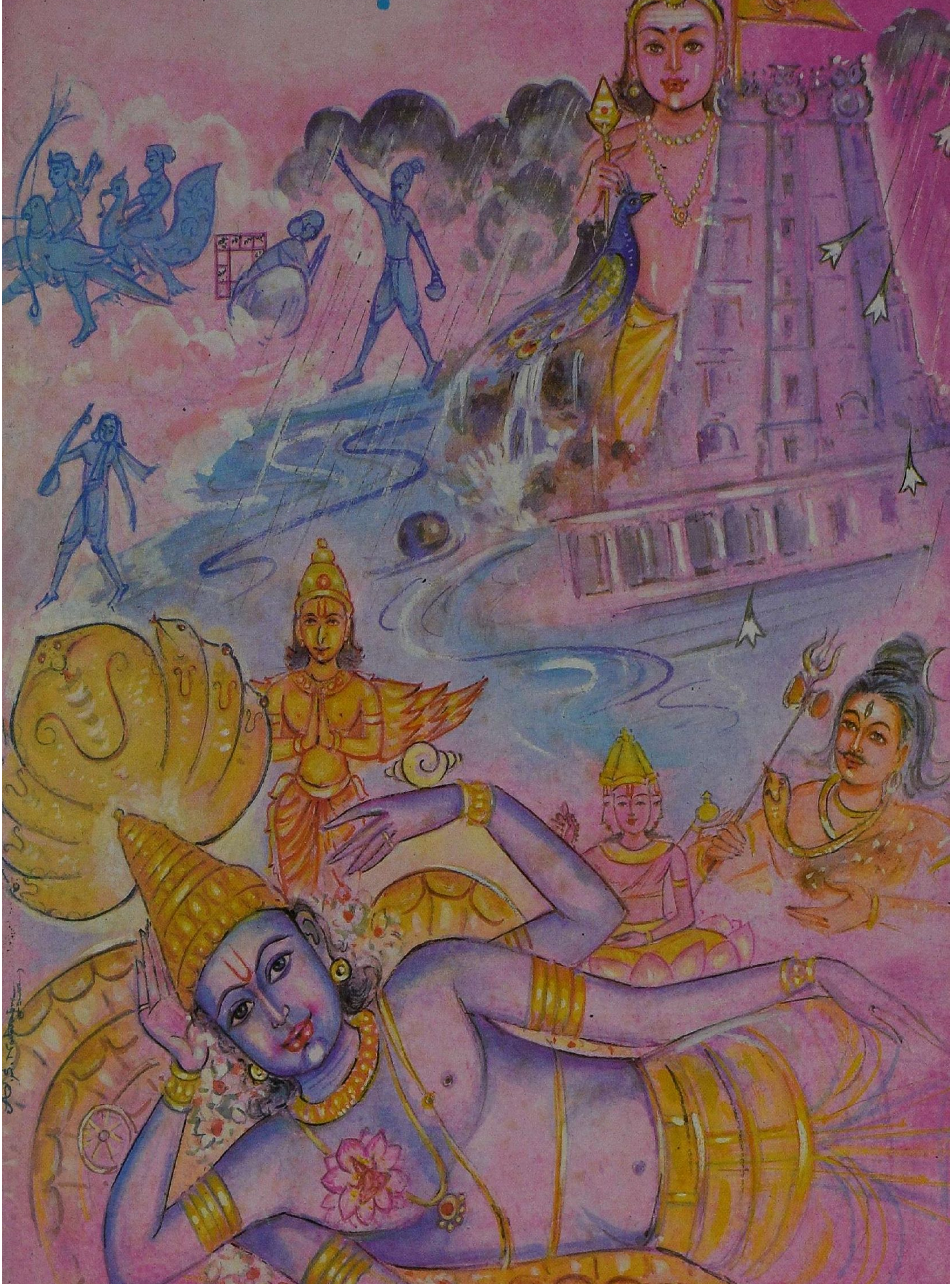
PARIPĀṬAL

INSTITUTE OF ASIAN STUDIES,
CHEMMANCHERRY, CHENNAI - 600 119, INDIA

PARIPĀṬAL

General Editors

Dr. SHU HIKOSAKA, Dr. G. JOHN SAMUEL

Editors

Dr. M. SHANMUGAM PILLAI
Dr. P. THIAGARAJAN

English Rendering
by
Prof. K.G. SESHADRI.

INSTITUTE OF ASIAN STUDIES
CHEMMANCHERRY
CHENNAI - 600 119
INDIA

PARIPĀṬAL

First Edition November 1996 pp. ix + 319

Price : Rs. 350 US $ 50

Publication No. 45

Copies can be had from:

Publications Division,
Institute of Asian Studies,
Chemmancherry,
Chennai - 600 119. (India)
Phone : (Office) : 4928628, 4928662, 4928959
Fax : 91-44-4928959

Composed by INSTITUTE OF ASIAN STUDIES, Chennai - 600 119.
Printed by PAVAI PRINTERS Pvt. Ltd., 142, J.J.K. Road,
Chennai-600 014. Phone : 832491

CONTENTS

PREFACE

The work of translation of **Paripāṭal** has been a great challenge and an exciting pleasure at the same time. The present writer had always, had a soft corner for *Caṅkam* Tamil Classics dating back to his college days in Tirunelveli where he came under the influence of such bilingual savants like T.K.Chidambaranatha Mudaliyar, Prof. A. Srinivasa Raghavan, Vidhwan Arunachala Gounder, Baskara Tondaiman and Justice Maharajan.

The MDT Hindu College in the forties was a nest of singing birds! Whatever love and regard I have for Tamil literature, I owe to these scholars whose memorable and fascinating lectures and talks made a deep impression upon young minds like mine and which I can claim to be the formative influence in my literary life.

My forays in English translation began with the publication of my prose translations of 20 essays from **Ilakkiya Paṭaku** by the late Triloka Sitaram, a poet loved and venerated by those who knew him intimately. These were published in his bi-monthly magazine **Shivaji.**

And thence to the translation of Bharati's Sakthi Poems and prose-poems under the insistent prodding of Sekkizhar Adippodi T.N. Ramachandran, was the next step.

My work as a translator of the **Caṅka Ilakkiya Poruḷ Kaḷañciyam** when I worked for over three years as Professor Emeritus in the Tamil University (an assignment for which I must thank Dr. V.I. Subramanian, the first Vice-Chancellor of the Tamil University), has further strengthened my acquaintance with *Caṅkam* literature.

I, however, do not claim to be a scholar in the *Caṅkam* Classics in the academic sense like any regular Tamil Professor, but my love for that wonderful body of literary work called *Caṅkam* literature has been intensified and strengthened by my stint in the Tamil University. It was thus I found myself one day translating **Paripāṭal,** one of the **Eight Anthologies** of the last Tamil Academy.

Perhaps, my love for Tamil is greater than my credentials as a translator. But I do not have any false modesty either. If I have succeeded to a considerable degree in what I have attempted to do, I must consider myself fortunate. I have followed the text closely and carefully, basing my version largely on the explanatory notes of Dr. U.V. Swaminatha Iyer in his invaluable edition of **Paripāṭal.** (Fifth Edition, published by the Dr. U.V. Swaminatha Iyer, Library, Madras, 1980).

I must record my debt to my friend and good companion and brother-translator Sekkizhar Adippodi T.N. Ramachandran without whose active encouragement and constant goading, I could not have completed this pleasant task.

K.G. Seshadri

Thanjavur

09.01.96

PARIPĀṬAL IN ENGLISH

Prof. A.K. Ramanujan has translated extracts on Tirumāl (**Paripāṭal** 2 in full and lines 63-68 of **Paripāṭal** 3) which find a place in his **Poems of Love and War** (Oxford University Press: 1985).

John Ralston Marr in his **Eight Anthologies** published by the Institute of Asian Studies (1985) has given prose renderings of some passages from **Paripāṭal** 3, 5 & 7.

Thiru R. Balakrishna Mudaliar in his **The Anthology of Ancient Tamil Literature** published by the South Indian Saiva Siddhanta Works Publishing Society (1959) has given free prose translations of some excerpts from **Paripāṭal** 3, 5, 11, 16, 17, 19 and 20 and two short pieces from the **Paripāṭal Tiraṭṭu** in 7 & 9, totalling in all 123 lines of the original.

Thiru A.V. Subramanian has rendered into English through transcomposition, **Paripāṭal** 20 in his **The Squirrel in the Courtyard** published by the Tamil Nadu Text Book Society, Madras (1980).

Thiru P.N. Appuswami has translated into English, short pieces from **Paripāṭal** 3, 7, 11, 21 and one stanza from **Paripāṭal Tiraṭṭu** No:6, totalling just 46 lines of the original. These may be found in the book **Tamil Verse in Translation** published by the International Institute of Tamil Studies, Madras (Aug. 1987).

Besides these, in 1968, M. Francois Gros of the French Institute of Indology at Pondicherry published a complete translation of **Paripāṭal** in French entitled **Le Paripāṭal**.

GENERAL INTRODUCTION

One of the oldest bodies of world literature is the literature of the *Cankam* Age dating back to roughly two millennia. It is not merely its antiquity, its vast range and vitality and its richness which make it so breath-takingly wonderful, but also its freshness and modernity which have survived across the centuries. The language of these collections of poems which are better known as the **Eighteen Greater Anthologies** and the **Eighteen Lesser Anthologies,** was ancient Tamil as it was spoken and written in the days of yore when there were few languages in the whole world comparable to it. Outside of Greek, Latin, Hebrew, Chinese and Persian, most of the modern languages had not taken shape then in their present form. It is the peculiar glory of Tamil that it sprang from the culture and civilisation of a distinct race of people with clearly defined ideas and ideals and a glorious tradition, running like a golden thread throughout the Tamil country from the northern Vēnkaṭam to the southern Kumari.

The **Eighteen Greater Anthologies** is made up of two parts: the **Eight Anthologies** called **Eṭṭuttokai** and the ten longer Idylls or longer poems called **Pattuppāṭṭu**. The other eighteen of less importance deal mainly with codes of conduct and rules of behaviour, ethics, etc. and only **Tirukkuraḷ** among them is of the calibre of the **Eight Anthologies**, perhaps greater than them.

Most of these *Cankam* pieces were unknown, comparatively speaking, until that great Savant and grand old man of Tamil letters, Mahamahopadhyaya Dr. U.V. Swaminatha Iyer brought them out of attics and old boxes in the houses of poets and their descendants into the light of the day. The Tamil world owes "a debt immense of endless gratitude" to this untiring, dedicated and redoubtable scholar for having gone through the old manuscripts and cadjan leaves, edited them painstakingly along with commentaries of the old editors like Naccinārkkiniyar and Parimēlaḷakar and printed them. But for this great scholar, quite a large body of *Cankam* literature would have still remained unknown to the public.

Murray S. Rajam has brought out the entire corpus of *Cankam* literature, just the original texts, avoiding sandhi rules for easy reading and understanding, more useful for the non-Tamils, which is included in this translation as an appendix. This edition has two more stanzas 12, 13 in the **Paripāṭal Tiraṭṭu** (Collection of Paripāṭal verses) which are not to be found in the edition by U.Vē. Swaminatha Iyer. They have also been included in this text and translated.

The **Eight Anthologies** consist of eight separate collections of poems of different lengths, collected together in different times by poets, often with the patronage of Kings or Chieftains. **Akanāṉūṟu, Puṟanāṉūṟu, Aiṅkuṟunūṟu, Naṟṟiṇai, Kalittokai, Kuṟuntokai, Patiṟṟuppattu** and **Paripāṭal.** Of these,

Kuṟuntokai, Naṟṟiṇai, Kalittokai, Aiṅkuṟunūṟu deal with *akam* or the theme of love; **Puṟanāṉūṟu, Patiṟṟuppattu** deal with *puṟam* or the theme of war; **Paripāṭal** in a way, is a class by itself; for 15 pieces deal with the gods Tirumāl and Murukaṉ in devotional hymns; and the remaining nine on the river Vaiyai flowing through Maturai, can be classed as *akam* poetry.

Music and Poetry

Music and poetry could be said to have evolved from common historical sources of primitive prayer, working chants and the like. Though literature and music developed separately as fine arts expressing emotions such as joy and pathos, both remained mutually dependent, with a common overall rhythm. In pre-literary folk traditions, there was no difference between the two modes of expressions as they were almost identical for all practical purposes. Gradually however, the two arts grew to be separate disciplines. In the nascent growth of lexis (word) and melos (musical phrase), can be seen the development of purely literary conventions as well as musical traditions and the replacement of readers by audiences. In the stricter sense, minstrels and bards "were poet-musicians whose muses might be gradually identified both in their musical instruments and in their word-hoards, their linguistic stock in trade".[1]

During medieval times, it was common to speak of the task of the composer as the setting of a pre-existent text to music. To that extent, word and tone were still inextricably involved but later on musical and poetic inventions became separated as matters of technique.

The colophons of the **Paripāṭal** pieces mention the name of the author, the name of the music-setter and the melody-type. In a few cases, the bard himself set to music his own ode, a consummation devoutly to be wished, proving and establishing thereby, the common origin of music and poetry. Music originating primarily in the heart and not in the intellect, is spontaneous in character, whereas poetry is the conveyor of thoughts and conceptions, though the romantic poet might exclaim "oh! for a life of sensations rather than of thoughts".[2] Poetry also if it is Wordsworth's "spontaneous overflow of powerful feelings" is to that extent, akin to music which is the emotive disburser of passion. The end of both poetry and music is to please. It was Robert Frost who said 'Poetry is implication, don't try to turn it into explication', while T.S. Eliot would say that suggestiveness in poetry is the aura around a bright clear centre. In both music and poetry suggestion and implication play a large part. "Heard melodies are sweet, those unheard are sweeter still".

Wherever emotion or feeling or passion of any kind is to be expressed, the medium becomes melodious; even if it is essentially literary, it is inextricably blended with music. Hence, it is that Carlyle says that all inmost things are

melodious and naturally utter themselves in song. Looking at it reversely from the other end, Coleridge remarks "wherever you find a sentence musically worded, of true rhythm and melody in the word, there is something deep and good in the meaning too, for body and soul and word and idea go constantly together everywhere". Kalidasa compares this inseparate nexus between word and meaning to the divine couple Parvathi-Parameswara fused in one.[3]

It is to the music-setters who enabled the odes to be sung by musicians on festive occasions or religious festivals, as much as to the bards themselves, that we owe the **Paripāṭal** pieces that are now available. Nothing much is known about the ten music setters of **Paripāṭal.** Of these Kēcavaṉār set to music his own composition PP. 14, and Nallaccutaṉār authored PP. 21, while Kaṇṇakaṉār is credited with the authorship of two *Caṅkam* poems **Puṟanāṉūṟu** 218 and **Naṟṟiṇai** 79.

As for the others, their identity is a mystery to scholars even as what song the sirens sang to Ulysses remains a mystery still! In Tamilnadu, there were a distinct class of artists who devoted their life to the cultivation of music as a fine art. They were generally called Pāṇars and they were the traditional custodians of Tamil Music. The role of the Pāṇars in *Caṅkam* literature was unique. It was preludial, interludial and postludial.

St. Cēkkiḻār describes one such famous Pāṇar thus: "Yēḻicaiyum Paṇikoṇṭa Nīlakaṇṭa Yāḻppāṇar" (the master of seven-fold music). When Nīlakaṇṭa Yāḻppāṇar heard about the glory of the boy-saint Tiruñāṉacampantar, he and his wife came of their own accord to live with him. They were always in the company of the young singer of divine hymns. Again when the Cōḻa emperor Rājarāja I desired to identify the *paṇs* of the newly unearthed **Tēvāram** hymns, it was a descendant of Nīlakaṇṭa Yāḻppāṇar who came to his rescue. There have been saints among the Pāṇars too, Tiruppāṇāḻvār and Nīlakaṇṭa Yāḻppāṇar being the most famous among them.

Unfortunately with the degeneration of the Pāṇars and with the increasingly disrespectful treatment to the Pāṇars by the society, Tamil music also began to suffer neglect. This in course of time wrought havoc. Many were the golden compositions that were consigned to oblivion. The intricacies and subtleties of the ancient Tamil music became unknown even to the so called musicians.

In the words of Sekkizhar Adippodi T.N. Ramachandran: "Tamil Isai, it is to be regretted, had burnt its boats and is today lying marooned in a jungle island, dusk with horrid shades. Music, it should be remembered, belongs to the *tamasa kala* and its practitioner is one who is playing with a venomous adder. He that makes a living out of it, is invariably visited with a punishment which is more than he can bear. Our saint-singers took care to dedicate it wholly, solely and exclusively to God". (Introduction to **Periyapurāṇam**: Translated by Shri T. N. Ramachandran and published by the Tamil University, 1990.)

The Lyric

A lyric is a poem intended to be sung to the lyre. It may be said to retain most pronouncedly the elements of poetry which evidence its origins in musical expressions - singing, chanting and recitation to musical accompaniments. The lyric is as old as recorded literature and its history is that of human experience at its liveliest and richest. The earliest recorded evidence of lyric poetry would indicate that such compositions emerged from ritualistic activity accompanying religious ceremonies and were expressive of the mystical experience which the poet or speaker was undergoing. Scholars have found evidence to support the theory of the religious derivation of poetry in such literatures as Sanskrit, Celtic and Japanese as well as Greek. We may as well add to this list Tamil literature also.

Hebrew lyric poetry, like David's songs and hymns and the canticles of Solomon, belong to the pre-Christian era. This body of lyric poetry with deep religious associations was perhaps derived from the ancient Egyptian lyric poetry of about 2600 B.C. in the form of funeral songs (elegy), songs in praise of the king (odes) and invocation of the gods (hymns).

The types of old lyric poetry, classified by methods of performance, source of imagery and subject matter were:

The Psalm: (derived from the Gr. psallein- to pull upon a stringed instrument).

The Pastoral: drawing upon agrarian background, (*marutam* mode).

The descriptive love lyric.

The triumph: (*vākai* mode).

The Panegyric: (*pāṭāṉ* genre).

Lyric poetry is mainly intended for self-expression, communication, instruction and as in the case of **Paripāṭal**, devotion; where devotion is the theme, the emotional content is naturally greater.

Greek lyric, like the ancient Egyptian or the Hebrew, had its origin in religious activity. Songs were originally composed to suit an occasion of celebration or mourning. These lyrics were sung, chanted or sung and danced; each of these lyrical methods of presentation may be traced to some form of religious practice. The dithyramb, was originally sung to the accompaniment of the flute, playing a melody in the Phrygian mode, somewhat like the *pālai* mode or the *kāntāram* mode or *nōtiram* mode of the Tamil Odes in **Paripāṭal**.

Early Greek poetry was the choral lyric or monodic lyric, the former intended for delivery by a group of singers in chorus and the latter for recitation by one singer.

Thus the lyric whether it be Hebrew or Greek or English, from its original form of the song as the embodiment of emotional reaction, has grown by several transformatory stages till it has become, as now, the foremost literary mode of expression for thought and feeling. Its flexibility and variety make it the most effective among the poetic types.

The **Paripāṭal** odes belonging to the last *Caṅkam* (perhaps the second century A.D.), were all written to be sung to the accompaniment of the *yāḻ* and the flute along with the drum or the tabor. They are fine lyrics, set to one of the three musical modes, the *pālaiyāḻ*, the *nōtiṟam* and the *kāntāram*, by experts skilled in the art of musical composition.

The Ode

The Ode (from Gk. *aeiden*- to sing, to chant), is a formal, ceremonious and complexly organised form of lyric poetry, usually of considerable length. It was used in western literature as a vehicle for public utterance on state occasions like a ruler's accession, birthday or funeral. Generally the tone of the ode is emotional, exalted and intense, with the subject matter for the occasion being mixed with divine myths and legends. The Lesbian or Horatian ode was reflective or philosophical. It was simpler in form with a number of regular stanzas, very personal in tone. The Dorian or the Pindaric ode was designed for choric song and dance. A strophe (turn) followed by an antistrophe (counter-turn) and an epode (finale or conclusion) formed the structure of a typical ode. The Anacreontic ode, with simpler forms, had as its subject, love or drinking.

In the 18th century, the ode was used for expressing the sublime, through the allegorical or the descriptive. From Collins and Gray through Coleridge, we come to Wordsworth ("Ode on Intimations of Immortality" being the greatest English Pindaric ode), to Shelley and Keats the romantic ode writers. "Ode to the West Wind", "Ode on a Grecian Urn", "Ode to a Nightingale" and "Ode to Autumn" are among the finest odes in English. It was however, Dryden's (Song on St. Cecilia's Day), which marked the union of formal verse and music. The two opening verse paragraphs of his ode are very relevant in the present context.

From harmony, from heavenly harmony,
    This universal frame began;
When nature underneath a heap
    Of jarring atoms lay,
And could not heave her head,
    The tuneful voice was heard from high,
'Arise, ye more than dead'.

Then cold and hot and moist and dry

In order to their stations leap,
And Music's power obey.
From harmony, from heavenly harmony
This universal frame began:
From harmony to harmony
Through all the compass of the notes it ran,
The diapason closing full in man.

The themes of the **Praipāṭal** pieces fall both within the *akam* and *puṟam* genre of *Caṅkam* poetry: seven of them are on Lord Tirumāl and eight on Lord Murukaṉ, being devotional hymns with references to divine myths and legends, set in a highly emotional and exalted tone, all of them ending with a fervent prayer to the God, either Lord Tirumāl or Lord Murukaṉ. The remaining nine pieces are addressed to the river Vaiyai. These deal with the personal and public life (*akam* and *puram*) of the people of Maturai, their love-life, their religious practices and devotions, their water-sports and river-games during the freshes in the Vaiyai; these pieces are by and large dramatic in nature, for which the **Paripāṭal** type of verse is most suitable. There are frequent references to the Pāṇṭiya monarch, Lord of the South ruling from the Capital city Maturai, past which the life-giving Vaiyai flows.

The **Paripāṭal** pieces in this respect can be deemed to be odes, for they are consciously written to be sung to a definite musical mode, one of the three melody types: *Pālaiyāḻ* PP. 2-12, *nōtiṟam* PP. 13-17 and *kāntāram* PP. 18-21. [The musical modes for 1 and 22 are not mentioned, nor for the first two longer annexures].

Paripāṭal Verse

Paripāṭal gets its name from a kind of verse metre, even like **Tirukkuṟaḷ.** This classic usually is referred to as **Paripāṭal** of 'Lofty Rhyme'.

Paripāṭal is a kind of musical verse akin to the ode, its length varying from 25 lines to 400 lines. *Pari* means 'gait' or 'flow' or a 'horse'. **Paripāṭal** sometimes gallops, ambles and sometimes even gambadoes in the course of its flow like a horse's varied gait. In one of the pieces, reference is made to the flow of the river *Vaiyai:* "Even like the goodly and fine poetry of flawless bards, the cool waters flowed spreading over fields, covering the earth and rushing down, even like the flow of the verses of **Paripāṭal**".[4] **Paripāṭal** among all the *Caṅkam* classics, is the acknowledged musical verse sung to the accompaniment of *yāḻs* and to the measured beat of the drums by expert musicians and singers. These odes were obviously set to music by other composers (occasionally by the author himself), but this type of verse had become obsolete centuries ago. The **Paripāṭal**

we have now, must have been written long after Tolkāppiyar. Of course, there must have been many more **Paripāṭals** in days before Tolkāppiyar, so that he was able to write about the grammar of **Paripāṭal**; but they have been totally and irrecoverably lost to us.

It is said that in the first Tamil academy or *Caṅkam*, there were many **Paripāṭals** but most of them were lost in antiquity. By the third academy, the number had come down to just 70. As these pieces were odes to be sung, perhaps they were kept current by oral transmission from generation to generation. Not much care was taken to preserve them in writing. Thiru T.N. Ramachandran thinks that this may be a reason why nearly two-thirds of the original seventy pieces have been lost to us.

An old verse refers to the break-up of this collection of seventy **Paripāṭal** pieces thus: Tirumāl 8, Murukaṉ 31, Vaiyai 26, Maturai 4, Koṟṟavai 1. Thanks to Dr. U.V. Swaminatha Iyer, we now have twenty-two pieces of the above: Tirumāl 6, Murukaṉ 8, Vaiyai 8. Besides these, two annexures (*Tiraṭṭu*) cited in old commentaries are appended to this. Nine smaller poems - individual stanzas - deal with Maturai and Vaiyai , which are also included by Dr. Iyer in his edition. Each poem on **Paripāṭal** has a colophon giving the name of the author, the music-setter and the melody-type to which it is set.

From a proem to **Tirukkuṟaḷ** commentary by Parimēlaḻakar, it is learnt that one Kantiyār, played havoc with **Paripāṭal** with her interpolations.

Besides this Kantiyār, there were also others who were guilty in this connection. The scribes or amanuenses also contributed to the damage even as in Shakespeare's days when the piratical note-takers of rival theatre-companies damaged Shakespeare's texts by their wrong note-taking. Those who studied the text also misread the letters on the palm-leaves.

Parimēlaḻakar removed the mischievous interpolations of Kantiyār, redacted the text with clear and succinct notes for easy and clear understanding by the common as well as scholarly readers.

Prof. Arunachala Gounder, believes that this Kantiyār was a woman-poet belonging to Pērai, perhaps Teṉtiruppērai.[5] It is said that this person interpolated 400 stanzas in **Cintāmaṇi** so well that it is difficult to make out the difference. She should have lived before Parimēlaḻakar and Nacciṉārkkiṉiyar.

Aintiṇai

The ancient Tamils who dwelt in the strip of land more or less corresponding to the Deccan peninsula (i.e.) the land stretching from Vēṅkaṭam in the north to Kumari in the south and bound in the east and west by the two seas, lived a life of close communion with nature; but varying in their life-styles, customs, religious

worship, social behaviour, etc., which were conditioned by the kind of landscape they lived in. The land was divided by Tamil Sages into five tracts which are collectively called *Aintiṉai* or the five ecological types.

i) **Kuṟiñci:** Montane tracts covering mountains and mountainous regions. Its characteristic flower is *kuṟiñci* (Strobilanthus Kunthianus). The god worshipped in this region is Cēyōṉ, the Radiant one, the perfect god, Lord Murukaṉ. The natural theme for this region was, secret union of lovers.

ii) **Pālai:** When, owing to drought of the summer-heat, the land is parched, it is called *pālai* or desert tract. It may become with the onset of rains *kuriñci* (montane tract) or *mullai* (forest land). The characteristic flora for this region is a flowering tree called *pālai*. The deity who presides over the region is the goddess of victory or Kāṭukiḻāḷ or Kāḷi, the dark-hued one. The love theme was, separation in love.

iii) **Mullai:** Forest land and adjoining woody areas.. The characteristic flower for this pastoral region is Jasmine. The god for this tract was Māyōṉ, the Dark one, Krishṇaṉ or Kaṇṇaṉ - dark as the jasper sea or the blue sky. The love theme was, waiting for the lover to return.

iv) **Marutam:** Arable land, fields for cultivation of paddy. The characteristic flower is the queen's flower tree or *arjuna* tree. The presiding deity was Vēntaṉ or Indra (Intiraṉ), the king of the gods. He may not have been the celestial king Intiraṉ but the vedic god who was more powerful - the perfect one behind all creation. This god was worshipped as a deity and temples were built for him in ancient days. Vēntaṉ or King was associated with increasing urbanisation of the rural people in well-laid out towns or fortresses. It was natural that Intiraṉ, King of the Celestials was associated with this eco-type. The love theme for this tract was, the sulking of lovers.

v) **Neytal:** The sea and the coastal areas and the maritime tract were treated as *neytal*. The flower for this region was *neytal*, a kind of water-lily (Nymphaea Stellata) The presiding deity was Varuṇaṉ (worshipped by fishermen in the littoral areas) the powerful god of the seas akin to Neptune in Greek mythology. The characteristic love theme was, pining in separation.

The sylvan - tract where Māyōṉ dwells,
The montane lands - where the Red one lives,
The watery fields where king Intiraṉ resides,
The sandy shore, ruled by the sea - god Varuṇaṉ-
These are styled *mullai, kuṟiñci*
And *marutam* and *neytal,*

says a well-known old Tamil verse, by Tolkāppiyar.

The gods though different according to the different tracts, were only the forms and names of the supreme being, whom they knew to be one. There

were no religious quarrels because of the differences - each people according to their conception, created a form for their deity and worshipped it fervently, often with festivals and song and dance.

On Parimēlaḻakar

The celebrated editor and commentator of **Tirukkuṟaḷ**, (i.e.) Parimēlaḻakar was also the first commentator of **Paripāṭal**. Very little is known about this greatest of Tamil Editors. He belonged to the town of Kāñcipuram. He was born in a family of Vaishnavaite temple priests who had traditionally been serving the deity of Thiru Ulakaḷanta Perumāḷ temple in Kāñcipuram.

Unquestionably, the greatest scholar and commentator in Tamil after Tolkāppiyar, Parimēlaḻakar was a devotee of Lord Tirumāl and also his followers. This is evident from the many references that are found in his commentary on **Tirukkuṟaḷ** and **Paripāṭal**. He was a proficient scholar in Tamil and Sanskrit, the two great classical languages which he had thoroughly mastered. Dr. U.V. Swaminatha Iyer cites Shri Kacciyappa Civāccāriyār as an example to show that most of the temple priests were well-versed in both the languages and their literary works, the one called the northern language *vaṭa moḻi* and other, the southern language *teṉ moḻi*. Many instances can be shown to prove that the same author had written the commentaries for **Tirukkuṟaḷ** and **Paripāṭal**.

From a proem to **Paripāṭal** in a palm-leaf, it is learnt that Praimēlaḻakar undertook the task of studying **Paripāṭal** in depth and detail to explain its true meaning and significance as the work has suffered much at the hands of one Kantiyār, who had interpolated many words in **Paripāṭal**. The mistakes made by the amanuenses who wrote it in palm-leaves or cadjan leaves also added to the confusion. As it was intended to be sung to lyrics or odes, the contribution of the singers were also responsible for the damage. The kings and other patrons somehow had not cared to foster such poetry in those days.

The Age of Paripāṭal

There has been a lot of controversy about the date of **Paripāṭal**. Scholars hold vastly different opinions regarding the time of composition of the **Paripāṭal** pieces, the dates ranging between the Ist century B.C. to 8th century A.D.

Paripāṭal, one of the **Eight Anthologies** of the *Caṅkam* age, must belong to the 2nd century A.D. according to Tamil scholars like Dr. M.Varadharajanar, Dr. Sp. Manickam and Dr. Krishnaswamy Iyengar.

One reason why the *Caṅkam* classics should belong to the time before the 3rd century A.D. is that there is in them no reference to the Pallavas. Prof. K.Arunachala Gounder, towards the conclusion of his presidential address on *Paripāṭal Lectures* delivered at Tirunelveli in 1955, declares that **Paripāṭal** belongs

to the Ist century B.C. Maraimalai Atikal also opines that **Paripāṭal** belongs to a time before 2nd century A.D. as the Rama *avatār* described in detail in the Vaishnava literature of the Ālvārs does not find a pla... in any of the **Paripāṭal** pieces. (The period of the Ālvārs is taken to be between the 3rd and 8th centuries).

Kamil Zvelebil considers that the age of **Paripāṭal** could be between the latter half of the 4th century A.D. and the first half of the 6th century A.D., basing his opinion on the theme of *puṉalāṭṭu* or water-sports, which does not occur in early *Caṅkam* poetry.

Prof. S. Vaiyapuri Pillai, however, would prefer a much later date, around 7th or 8th century. According to him, "the percentage of Sanskrit words and expressions borrowed in **Paripāṭal** and their nature betray its later origin." **Paripāṭal** and **Kalittokai** are separated from the other collections of *Caṅkam* classics by at least two or three centuries.

Paripāṭal II by Nallantuvaṉār provides some internal evidence for fixing the date of the poem. But even here, scholars have not agreed on the date on which the freshes in the Vaiyai flowed after the torrential downpour in the Caiyai mountain. Nallantuvaṉār describes a certain planetary configuration in the zodiac on the basis of which Abraham Pandithar, P.T. Srinivasa Iyengar, Somasundara Desikar, R.S. Narayanaswamy Iyer and L.D. Swamikannu Pillai have put forward their conclusions. According to Somasundara Desikar of Tiruvarur, the event described must have occurred on the 12th day of the Tamil month of *Āvaṇi* in the year 161 B.C., with the star *Aviṭṭam* ruling the day. L.D. Swamikannu Pillai, the celebrated author of the Indian Ephemeris would prefer the 17th of June, 634 A.D.

However, R.S. Narayanaswamy Iyer prefers 372 A.D. While K.G. Sankara Iyer would have it as 254 A.D., Prof. T.P. Meenakshisundaram points out that Lord Vināyakar is not mentioned in the work and hence it should be earlier than the Pallava invasion of Vātāpi, when Narasimha Varmaṉ and Parañcōti brought down the image of Vātāpi Gaṇapati to the south. Prof. P.T. Srinivasa Iyengar considers the details found in **Paripāṭal** II to be insufficient to fix the date of the event mentioned in the **Paripāṭal** lines and the notes given by the explicators have also added to the confusion. He, however, is in favour of a date in the latter half of the 4th century A.D.

Mr. R. Sarangapani points to the Baladeva cult prevalent in the age of **Paripāṭal** which is not found in the hymns of Ālvārs and concludes that **Paripāṭal** is anterior to the 3rd century A.D. Also from a study of the style, vocabulary and phrasing of certain ideas found in **Paripāṭal**, Dr. R. Saraṅgapani concludes that Paripāṭal belongs to the *Caṅkam* age.

Dr. S.N. Kandaswamy, in his scholarly monograph on the age of **Paripāṭal**, also refers to the absence of Rama and Parasurama *avatārs* in the work. Some

scholars consider that, Rama as an *avatār*, was spoken of only after the 2nd century and if this view is accepted, it would mean that **Paripāṭal** is anterior to 2nd the century.

Dr. S.N. Kandaswamy concludes that **Paripāṭal** must have been written between 100 B.C. and 200 A.D. and in any case, much earlier than the Bhakti cult of the Āḻvārs and the Nāyaṉmārs.

On Tradition

In his "Tradition and Individual talent", T.S. Eliot declares, "no poet, no artist of any art has his complete meaning alone. His significance, his appreciation, is the appreciation of his relation to the dead poets and artists". Tradition consists not simply in following the ways of the immediate generation before the present in " a blind or timid adherence to its successors".

Tradition is something much wider in its significance and deeper. It requires the historical sense which according to Eliot involves in its turn a perception or an awareness of the pastness of the past as well as its presence. The past is simultaneously present. A good writer who recognises the value of tradition has this historical sense of the times as well as of the temporal. He must be conscious of his own place in time and of his own contemporaneity. Of course, this might mean that poets have to surrender their creativity as poetry cannot be put in a strait-jacket of rules and regulations. But the poet, if he is true to his salt, is a free bird - his fancy soaring up and taking wings in the ethereal sky- his "fine frenzy" glancing "from heaven to earth and earth to heaven", as Shakespeare puts it.

Literary conventions in Tamil are almost entirely derived from the great rhetorician Tolkāppiyar who has formulated and laid down rules - set rules on poetic structure - themes, verse-forms, metre, etc., in his magnum opus **Tolkāppiyam**. It is of course, quite certain that the great teacher based his formulations upon earlier literary works of different types already extant in his day. All the *caṅkam* poets have followed the norms, codes and regulations laid down by Tolkāppiyar. As the old commentator Cēṉāvaraiyar puts it "Tradition is all-powerful" (*vaḻakku valiyuṭaittākaliṉ*).

The old Tamil bards have successfully managed the difficult task of conforming to the poetic grammar of the master Tolkāppiyar, while at the same time allowing a good scope for their fancy and imagination in their poems. This is the greatness, I would say, of all the *Caṅkam* poets and their works.

The value of tradition has been highlighted with special reference to *Caṅkam* poetry by A.V. Subramanian who has rightly sensed the importance of tradition in creative writing, in his exhaustive and thought-provoking introduction to his rendering of **Naṟṟiṇai.**[6]

Note on Translation

Shelley in his 'A Defence of Poetry' speaks of the vanity of translation. "it were as wise to cast a violet into a crucible that you might discover the formal principle of its colour and odour, as seek to transfuse from one language into another the creations of a poet. The plant must spring again from its seed or it will bear no flower and this is the burthen of the curse of Babel".

A poem should be untranslatable. Du Bellay declares that what remains after the attempt to translate, intact and uncommunicated is the original poem. Archibald Mcleish said that a poem should not mean, but be; hence, it is not amenable to translation. A poem is something unique and a unique content requires a unique form. Poetry may therefore be only mimed, paraphrased imperfectly, but indeed cannot be translated. Each one attempt is but a near approximation. There are therefore no total translations, for each language has a set of complex historically determined values. There can be no identical meshing of the language nets. There can be no total identity of conceptual content or of association, aural or visual. Poetry cannot be translated into poetry. As Dante says, "Nothing which is harmonised by the bond of the muses can be changed from its own to another language without losing all its sweetness destroyed".

But all this is the ideal position. However, the memory image of the world is the same. Linguists hold that there is no area of meaning in one language that cannot be encompassed by another. In actual practice we do translate. And keep translating. We have to make do with what is the best available. As A.W. Ryder says: "None knows the cruel inadequacy of the poetic translation than the translator himself". And as Goethe wrote to Carlyle: "Say what one will of its inadequacy, translation remains one of the most important worthwhile concerns in the totality of world affairs". For, it is a valuable tool for cross-cultural communications, among the various speech territories in the linguistic map of the world.

The poet translator is a funambulist; like a tightrope walker, he maintains a precarious balance between the two dangers on either side of him. He has to be artistically beautiful and naturally fluent in the language of translation while maintaining semantical equivalence and fidelity to the original. Poetic translation has some advantages that prose translation lacks. In a verse translation, there is a "creative residue, a margin of experienced, if not fully communicated illumination which no prose translation can offer".[7] Any one translating a poem is brought face to face with "the genius, the bone-structure of his native language". Translation does make us realise that "we lack many raw materials like stocks of feeling, tools of expression, creeks and inlets into our awareness which our own linguistic terrain does not possess".[8] It may be that after a translation of a poem "something still remains, something which has not come

across - a net-work of historical and phonetic associations, a grid of symbolic recognitions or idiomatic shorthand unrecapturable because they are so firmly localised in a special cultural milieu or society, or historic epoch different or remote from our own".[9] Thus the defects of poetic translation are really creative. They serve to penetrate and identify the genius of the original.

The insight which guides the translator is different from that of the aesthetic critic, who denies translation. But the practising poetic translator concerns himself only with that aspect of the original which he considers to be most essential, and tries to transfer it to the target language. He may have to skip some associations of the source language and introduce new ones peculiar to the target language. Whatever constitutes the essence of the source-text should be transferred to the translated texts.

The manifold dilemma of the translator could be summed up thus: (a) whether to concentrate on the emotive meaning of the original or the verbal. (b) whether to keep within the frame-work of the original or to spill over. (c) whether to take liberties with the original for the sake of artistic beauty or to stick closely to the original in favour of literalness and fidelity. In other words, the translator, must in his own way, solve the problem before him in each case; how to preserve the beauty of the original, to maintain its rhythm and felicity, while conveying the thoughts and feelings from the source-text to the translated version.

"Crossing languages, one ancient or foreign, another current and familiar, searching in one language for forms and tones that will mimic and relive those of another, he may fashion now and then a third that will look like the one and speak like (or for) the other. Yet, more often than not, his task, like Marvell's love, is 'begotten by despair upon impossibility' ". This is how A.K. Ramanujan sums up the problems of a translator, whom he calls 'an artist on oath'.

The peculiar problem of the translator therefore lies in his difficulty in choosing between two pit-falls: viz., if he were to do a literal translation, the resultant work is bound to be sometimes unpoetical, prosaic or even pedestrian. If he were to make his work beautiful and poetical, he may have to encounter the charge of having been faithless to the text. Either way he is in a fix. A good translator therefore finds his level depending upon the exigency of the poetic situation bearing in mind, the need for a true communication of meaning and significance and the proper choice of the right English expression or idiom or metaphor that may suit the context.

Any translation is only an approximation. It can never replace the original. The best of translations if they are faithful to the text, can only remain meaningfully readable versions and no more. The present translator is no exception to this. He does not make any claim that he has done full justice to

Paripāṭal. However, he can modestly claim that he has brought out faithfully the true significance and conveyed without much loss in the transfer, the essence of the **Paripāṭal** pieces to the best of his ability.

To translate into modern English any of these pieces requires no mean equipment or scholarship, not to speak of a mastery of the language of translation i.e. English. For, the translator, not unoften faces baffling situations where a fair translation becomes well-nigh impossible, either because of the recondite nature of the lines or the peculiar mores and culture-habits of the people which may look alien or outlandish when removed from their original setting and transplanted in a totally different clime and soil. Again some of the pieces are couched in such a terse and compact style, often with powerful monosyllables, that it is difficult to render justice to the meaning of the original and the translator has to struggle, often without success. Like a coiled spring of well-tempered steel, the original unwinds itself into considerable length when translated which in the result, takes away the beauty, brevity and compactness of the original. A true translator faces this formidable task by concentrating more on the meaning and significance of the original text.

The terseness and compactness of the original naturally cannot be brought into the translation. For example, a line like *iṭavala, kuṭavala, kōvala, kāvala* (pp.3, l.83), with eight syllables will in translation run to easily four lines. Each little word becomes a line by itself in the translation, if the full significance of this wonderful catena of apostrophes were to be conveyed in English. Hence my comparison of these lines packed with meaning to a compressed coil of steel, which springs back when released.

The following points have to be constantly borne in mind by a good translator of any ancient Tamil classic into English:

(a) The distance between the source language and the target language, that is, old classical Tamil and modern English - the sinews and the bone-structure of the two languages differing so much - the translator must have a thorough grasp of the text and its full significance.

(b) The difference in culture makes the transfer of one set of cultural values into another very difficult.

(c) The involved construction, the power-packed brevity of ancient Tamil, its terseness and compactness: it is well-nigh impossible to make the transfer of meanings into an alien language in an equally terse and compact manner. Actually, the source text unrolls like a coiled spring; it unweaves, unfolding a whole skein of associations, which are bound to baffle even the experts beyond experience.

Shri A.V. Subramanian, the well-known *Cankam* scholar has solved this difficulty by adopting for **Naṟṟiṇai**, what he calls a method of 'trans-composition' instead of translation, whereby he has given himself ample elbow-room for conveying the essence of the original. This is not possible in a literal translation for nothing can be omitted that is in the original text. AVS feels harassed even in trans-composing though he has given himself ample elbow-room for his work, which is by the very nature of his choice of rendering, denied to a regular translator. The translator faces more problems than a trans-composer in this respect. He has to confine himself to the source-text strictly and convey its message in the translated text, with as little loss as possible of the meaning. This naturally means that, not unoften the resultant translation reads prosaic and unbeautiful; the beauty of the original poetry having been lost in the process of translation into the alien soil and cultural climate of the translation language.

Tirumāl

Lord Viṣṇu known as Tirumāl in Tamil scriptures and literature, or Māl in **Paripāṭal,** is one of the deities worshipped by the ancient Tamils. Māyōn(the dark one or the dark-blue one), as he is referred to by Tolkāppiyar, is associated with sylvan or pastoral lands.

He is one of the well-known Triad in the Hindu pantheon, comprising Brahma, Viṣṇu and Civaṉ, the gods of Creation, Preservation and Destruction respectively. Nārāyaṇa (one who is lying in the waters), is usually depicted as the god reclining on the thousand-headed serpent Ādiseṣa or Ananta, in the ocean of milk. From his navel grows the lotus whence Brahma is engendered. As the god of preservation, he makes his periodic descents or *avatārs* in human or therianthropic forms for the purpose of destroying evil-doers and protecting the innocent and the righteous.

Viṣṇu is so called because he is all pervading. By his devotees called Vaiṣṇavaites, he is regarded as the sole source of the Universe, active in all the three phases of creation, preservation and dissolution. He has a thousand names which are chanted by the pious devotee during prayers. His consort is Lakṣmi, goddess of wealth. His mount is the great eagle, Garuda; his constant companion and couch is Ādiseṣa (Āticēṭaṉ), the great serpent; the divine mark on his chest is called Sri Vatsa; his garland is Vaijayanti; his weapons are: Sudarsana, the great discus; Nandaki, the sword; Sārngam, the bow; Kaumotaki, the mace and Pāñcajanyam, the conch.

In his avatār as Matsya or Fish, he rescued the Vedas; as Kūrma or Tortoise, He supported the Mantara mountain, the churning rod during the churning of the ocean of milk, by the Devas and Demons for the Nectar; as Varāhā, the Boar, He rescued the earth from the sea; as Vāmaṉā the Dwarf, He put down Mahabali, the Demon Emperor, with His three strides; as Narasimha the man-

lion, He destroyed Hiranya to save his child-devotee Prahalāda; as Parasurāma with his battle-axe, He destroyed twenty-one generations of Kshatriyas; as Rāmā, He slew Rāvaṇā of Lanka and rescued his wife Sītā; as Kṛṣṇa, he performed many feats, defeated and killed his uncle, the evil Kamsa and helped the Pāṇṭavās in their war against the Kauravas; as Kalki riding a white stallion, He is the *avatār* waiting for the proper time in the future.*

The **Paripāṭal** poets who have sung about Tirumāl may be considered to be the precursors of the Vaishṇavite Āḻvārs who wrote the **Nālāyira Tivya Prapantam.** As the pioneers in hymnal literature in Tamil, poets like Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār, Iḷamperuvaḻutiyār, Nalleḻuṉiyār and Kīrantaiyār, by their devout and fervent prayers to Tirumāl in their poems, may be said to have begun the Bhakti cult in Tamil Nadu long before the Āḻvārs and Nāyaṉmārs who later carried the Bhakti movement forward in sweet pellucid Tamil through hymns and strains and solemn songs.

Of the avatārs of Vishnu, it is the Rāmā and the Kṛṣṇa avatārs which are best known in India. Rāmā and Kṛṣṇa are household words everywhere in the country. The delightful exploits of the child Kṛṣṇa are found in **Srimad Bhagavatham** and they are equally well-known in the North as well as in the South. So too, the story of Rāma and Sīta and their travails until they are reunited after the defeat and destruction of Rāvaṇa, are also part of the national heritage of India that is Bharat.

Coming to **Paripāṭal**, however, it is Māyōṉ or Māl or Tirumāl, who is predominantly mentioned with a few references to the juvenile feats of the young Kṛṣṇa or Kaṇṇaṉ. The Varāha, Narasimha and the Vāmaṇa avatārs are mentioned briefly, but no mention at all is found about Rāma or Parasurāma in **Paripāṭal.** Balarāma or Baladēva as he is also called, is frequently mentioned in the Tirumāl poems. The worship of Balarāma must have been widely prevalent along with that of his brother Kṛṣṇa in the days of **Paripāṭal.**

The Pāñcarātra system of theology must have been quite well-known to the ancient Tamils, for all the five forms of Viṣṇu or Tirumāl are mentioned though briefly in **Paripāṭal:** viz., Paratva, Vibhava, Vyuha, Antaryāmi and Archāvatāra.[11]

These **Paripāṭal** poems might have served as models for the Āḻvārs and Nāyaṉmārs. According to Dr. R. Sarangapani, "they mark the first milestone in the history of Vaishṇavism".[12] With their references" to the Agamas, Vedas and the Upanishads, the Tirumāl poems serve as the fountain head of Tamil Vaishṇava Theology and Philosophy".[13]

There are six poems on Tirumāl or Viṣṇu in **Paripāṭal.** The very first is on Tirumāl. The name of the author is not known. This is a fervent praise of the

* For a faithful rendering of the Puranic stories concerning Viṣṇu or Kṛṣṇa, the reader is referred to Classical Hindu Mythology translated and edited by Cornelia Dimmitt and J.A.B. Van Buitenen.

Lord who has the thousand-headed Ādiseṣa as his couch. The Lord is also the Sun, the Moon, Iswara and Brahma. His greatness is such that it cannot be assessed by any mortal. He is comparable only to Himself. "To define you as you are, is beyond any of us" says the poet. The poet concludes with a prayer that he and his kinsfolk may be blessed to dwell at his feet for ever. This piece is in the nature of an invocation. Dr. R. Sarangapani has pointed out that **Paripāṭal** alone among the **Eight Anthologies**, does not have an invocatory verse, perhaps because the first piece on Tirumāl is itself an invocation.[14]

The second poem by Kīrantaiyār begins with a beautiful description of the various deluges in the Universe from the beginning of time till the present Kalpa, named after the Great White Boar. The reference to the five elements in order follows the pattern mentioned in the vedic texts. The evolution of the Universe as presented in lines 5 to 12, is similar to the one found in the Taittriya Upanishad, which speaks of the Supreme spirit producing ether first, from which appeared air; from air, fire; from fire, water and from water, earth.

The capacity of the Tamil mind for conceiving astronomical numbers with specific names like *Āmpal, Kuvaḷai*, etc. indicating numbers so large that imagination boggles at the thought of them, is astounding. The numbers *Āmpal, Neytal, Kamalam, Kuvaḷai, Caṅkam, Veḷḷam* . . . may be compared with modern equivalents like Billion, Trillion, Googol, Googolplex, Centillion, etc . . . .

Kīrantaiyār identifies Baladēvā or Balarāma with Tirumāl. The worship of Baladēvā considered to be the avatār of Ādiseṣa appears to have been prevalent in the *Caṅkam* days in the Tamil country. Names like Veḷḷaiyaṉ, Veḷḷaiyammāḷ, Veḷḷaiccāmi, are only the other names of this god found in the southern districts. Prof. P.T. Srinivasa Iyengar is of the opinion that the Baladēva cult was indigenous to the Tamil country.[15] Kīrantaiyār also refers to the recovery of the earth from the bottom of the ocean by Ādivarāha, in lines which bring out the might of the great Lord on whose white tusk, the uplifted earth seems, but a small speck of dust. The lines describing the various qualities of the great god are an example of the characteristic terseness and compactness of old Tamil:

Your radiance is like unto Dark Sapphire;
Your eyes, twin lotuses set close together;
Your verity sure as the unfailing day;
Your forbearance is great as the wide earth;
Your limitless grace is generous as the raincloud;[16]

The poet concludes with a prayer that his understanding may not be clouded by nescience.

The third poem on Tirumāl is by Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār. This is a beautiful piece which can be chanted like a hymn in daily prayer. The description of the

Lord is based on mythological references in Sanskrit texts. The Lord is hailed as One whose feet destroy the cycle of birth. The chief deities and group of celestials, the planets, in short, all living things in creation are only the manifestations of the Lord: The elements, the sun, the moon, the asurās, the ādityas, vacus, rudrās, the aswins, the god of death himself and his messenger, all are only the forms of the god.

A specific reference to Garuda, his mount, is made by the poet. When his mother Vinata was tricked into slavery by another wife of Kasyapar, Kathru, the mother of the serpent race, it was Garuda who fought with Indra and brought Nectar from heaven to redeem his mother.

This poem is also full of the characteristic qualities of *Caṅkam* poetry in respect of its terseness and brevity in which every line, why, even phrase has to be rendered into considerable length in the English version, if the meaning or message is to be conveyed fully. It is impossible to bring out the musical rhythm and other poetical felicities like rhyme or assonance, which the original Tamil abounds in.

Line 25 refers to a very rare incarnation of the Lord as a giant cob-swan to dry up by the beat of his wings, the torrential downpour of seven types of nimbi like Putkalam etc. Reference is also made here to the fifth *avatār* of Viṣṇu as Vāmaṉā who grew into the immense Tiruvikrama form to measure the world in a single step. One of the many juvenile achievements of Lord Kriṣṇa also finds a place here - the tearing asunder of the demon Kēci in the form of a wild horse.

Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār must have been an ardent devotee of Lord Viṣṇu. His description is a paean of praise of the great god who is the beginning and resolution of each aeon. He is styled as the 'Lord of Eternity'. With the epithet *Kālamutalvaṉ* (PP.3 : 1.61), Tirumāl is hailed as One pre-existent to time itself or the One who controls the very time principle. His infinite form is beyond the reckoning of astronomical numbers: His greatness and nature are beyond the reach of the āgamās or any intellectual faculty. He is the essential virtue of all things in creation. He is the heat in fire; the fragrance in flower; the radiance of gems; the essence of the Vedas; the light of the sun; the coolth of the moon. In short, he is both the things themselves and their essential virtues.

The antaryāmiṉ or the immanent form of Tirumāl is finely brought out in lines 63-68 of this piece. The Lord is abiding in the heart of all creation.

> ..... The one Spirit's plastic stress
> Sweeps through the dull dense world, compelling there,
> All new successions to the forms they wear.
>
> ("Adonais")[17]

The memorable lines of "Tintern Abbey" also come to one's mind:

.... And I have felt
A presence that disturbs me with the joy
Of elevated thoughts; a sense sublime
Of something far more deeply interfused
Whose dwelling is the light of the setting suns,
And the round ocean and the living air,
And the blue sky and the mind of man:
A motion and a spirit, that impels
All thinking things, all objects of all thought,
And rolls through all things.[18]

In a rare apostrophe, the poet says that there is no birth which the Lord did not take, to perform the three-fold work of creation, sustenance and destruction, though, none there is, who caused his birth. The felicity of Tamil and the suggestive use of the numbers one to nine, give the poet a remarkable brevity of expression when describing towards the end - the all-pervasive nature of the God who is in all elements and their essential virtues and the faculties of the mind. Lines 79-80 speak of Tirumāl as simply the one, the two, the three, the four, the five, the six, the seven, the eight and the nine. In translation, naturally these lines have to be rendered as nine lines, each one showing what the numerals stand for, as explicated by Parimēlaḻakar.

You are the Purusha - the great void!
You are the five elements and the five sensory organs:
You are the one, the Sound
You are the Two, the Touch
You are the Three, the Form
You are the Four, the Taste
You are the Five, the Smell
You are the Six, the Sensory tools
You are the Seven, the Akaṅkāra
You are the Eight, the Mān
You are the Nine, the Primal source
Thus in mystic numbers, in all the aeons,
Your greatness is spoken of.

This is but one example of the problems faced by a translator who cannot afford to miss any of the significant references embedded in the cryptic and staccato phrases or words of the original.

The words, *pāḻ, kāl, pāku* and the nine Tamil numerals *oṉṟu* to *toṇṭu,* indicate the tattuvas (tattuvams) or categories of the Samkhya system, as explicated so well by the exegetist Parimēlaḻakar. *Pāḻ* or void stands for Purusha, considered

as a passive spectator, neither cause, nor effect, according to Samkhyas; *kāl* stands for the five gross elements; *pāku,* for the five *karmētriyas;* one, two, three, four and five, stand for the five potential qualities of the five elements: six, stands for the five sensory tools and the mind: seven stands for *akankāra* (cosmic ego according to T.N. Ramachandran), eight stands for *māṉ* or *mahat* principle (cosmic intellect, according to Dr. S.N. Kandaswamy); *toṇṭu* stands for *prakriti* or *primordial* matter. "All these categories are unfolded from the Absolute and so the Absolute is the Efficient cause while the *Prakriti* is the first cause or material cause".[19]

Again, the poet refers to the four-fold Vyuka form of Viṣṇu in a crescendo of pious adulation in lines 81-82, as *Cenkaṭ Kari, Karunkaṉ Veḷḷai, Poṉkaṭ Paccai, Paiṅkaṉ Māl!* with their characteristic hues of the four Vyuka forms of Tirumāl as Vasudeva, his brother Balarāma, son Pradhyumṉa and grandson Aṉiruddha. (In the Nācciyārkōyil temple, the sanctum sanctorum has four tall statues of Viṣṇu, representing the four forms of the Lord.

The last ten lines of this wonderful hymn on Viṣṇu are memorable for their passionate fervour, brevity of expression and rich allusiveness. They refer to the various aspects of the God's personality and appearances and exploits. A simple line like "*Iṭavala, Kuṭavala, Kōvala* and *Kāvala*",[20] has to be rendered as:

Lord who dances now to the right and now to the left
With cowherdesses in their choric dance!
Lord Krisṇa, dancing with a pot!
Lord with the dreaded weapon the Plough!
Lord of the herds of cattle!
Lord that protects all lives!

The poet fervently prays that the Lord's discus may keep the world safe under its protecting shade.

Paripāṭal 4 also, by Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār opens with a description of true devotees of Tirumāl, who like the Yogis, envisioned God in their serene minds, by purifying their *Citta,* by controlling their senses and making them free from delusion of any kind. They sedulously cultivated the four *bhāvaṉāṣ* of *maitri karuna, muditai* and *upeksha* (friendliness, compassion, detached good-will and dispassionate indifference). This process of cleansing and beautifying the mind and making it one with the Absolute, is termed as *citta parikrama* by Parimēlaḻakar. Dr. S.N. Kandaswamy draws a parallel between this and the *samadhipada* of the Yoga Sutra of Patanjali.[21] Dr. S.N. Kandaswamy also points out that the Buddhist text **Mahavastu** (100 B.C.) refers to these four bhāvaṉās as Brahmaviharas deemed to be the primary requisites of a Bodhisattva.[22]

Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār begins his praise of the Supreme being adored as Lord Tirumāl with a modesty and humility, which is seen only in the great poets.

Like Milton, Iḷaveyiṉaṉār acknowledges his inadequacy with his limited knowledge and powers of expression to do justice to the greatness of god. Tirumāl, like Milton's god, is not in need of any mortal praise.

> God doth nod need
> Either man's work or His own gifts; who best
> Bear His mild yoke, they serve Him best; [23]

The poet pleads with the Lord not to laugh at his temerity and presumptuousness in daring to sing His praise.

A powerful description of the Lord's manifestation as the man-lion - avatār- who saved his child-devotee Prakalāta from the wrath of the demon-emperor Hiraṇyakasipu - is given by the poet, wherein the awesome nature of the therianthropic incarnation of Narasimha is powerfully brought out in terse staccato plosives which almost echo the mighty pillar shattering to pieces and the death-roar of the demon. It is well-nigh impossible to render lines 19-21 with the same onomatopoeic effect in English.

The third incarnation of Tirumāl as the Ādivarāha who lifted up on his mighty neck the submerged world, is hailed by Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār. This along with the Narasimha Avatār, highlights the *vibhava* of Tirumāl, who took various incarnations to protect the righteous and destroy the wicked.

In ten magnificent lines, full of felicity of rhythm, the poet's pen identifies the essential virtues of the Lord immanent in his manifold creation as *Antaryāmin*, lines reminiscent of Wordsworth at his best:

> Thy warmth and light are in the sun;
> Thy coolth and softness in the moon;
> Thy grace and bounty in the rain;
> Thy forbearance and providence in the earth;
> Thy fragrance and lustre in the kāyā bloom;
> Thy form and stature in the sea;
> Thy fineness and sound in the sky;
> Thy advent and passing in the air.
>
> Hence Oh Lord! All this and that
> And that and aught else besides
> Manifesting from Thee, the All-protector
> Do back resolve into yourself![24]

The various flags of the god such as the Falcon, the Palmyrah, the Plough and the Elephant flags are mentioned by the poet - the most distinguished of them being the Garuda flag. Serpents abound as the ornaments of the Garuda bird who is himself the arch-enemy of the serpent race.

The god's pre-eminence and his transcendence beyond all good and evil are finely brought out towards the close of the poem. The god has neither friends nor foes. He is far above any human limitations or differences.

> None is too dear nor too vile,
> All creation being one to you
> Distinction you make not
> Between friends or foes at all![25]

The poet lists the various favourite haunts of the god such as the banyan, *kaṭampu*, hillocks, etc. before he concludes his poem with a reiteration of the Lord's Omnipresence and all-pervasiveness, the Lord who is the sole refuge and protection of all.

We now meet with another poet Nalleḻuṉiyār who in his short poem (**Paripāṭal** 13) begins with a beautiful description of the God, His flag and discus, His dazzling form, His floral adornments and His golden garments and His weapons.

The all-pervasive nature of the Supreme being worshipped as Viṣṇu is succinctly conveyed by the poet in a rare display of direct and terse verse-making.

> You are the senses five, of taste and sound,
> Light and smell and touch!
> And too, the sensory organs five!
> You're space, felt through sound the first;
> You're air, felt through the two, sound and touch!
> You're fire, felt through the three, sound, touch and light!
> And water, felt through the four, sound and touch, light and taste!
> And last, the earth felt through the senses five,
> Of sound, touch, light, taste and smell!
> In sum, thou art the triple worlds seven,
> The Primordial Prakriti containing Gunas.[26]

In lines 14-25, (as in **Paripāṭal** 3: 77-80), Samkhya thought may be discerned. The word *mūlam* refers, according to Parimēlaḻakar, to *Prakriti*, containing the triple *gunas, Sattva, Rajas* and *Tamas* in equal measure, causing pleasure and pain, consequent on knowledge or ignorance of the soul. The God therefore, is not only the origin and source of all creation; He is also their essence and essential virtues.

An unusual reference to the three forms of Viṣṇu springing out of three gunas is made by the poet - He is the one in conscious slumber in the sea of milk upon a serpent-bed; He, it is, who becomes Baladēvā with his plough-weapon; It is He again who manifested as the Ādivarāhamūrtti to lift up the submerged earth from the deep.[27]

Lines 26-29 are a clear reference to the Paratvam of Tirumāl in his transcendent form as *Para Vāsudeva;* the great God adorned with sacred basil garlands, is described as recumbent upon his serpent - couch, the fulgurant gems on the thousand-heads of Ādisesha coruscating brilliantly.

The dark complexion of the God is compared to blue sapphire, *kāyā* flower and the jasper sea. His ankleted feet are timeless and sempiternal, transcending time past, time present and time future. Those who adore them devoutly will be beyond the twofold pale of Good and Evil. The eyes and legs and hands and lips of the God resemble lotus flowers. With eyes naturally rubious the God showers upon his devotees blessings, cool and satisfying, like his own sacred-basil garland. The poet wants only to be permitted to adore the feet of the Lord for ever and for ever.

The next poem on Tirumāl (No.15 in **Paripāṭal**) is composed by a scion of the Pāṇṭiyas - Iḷamperuvaḻuti. The poem moves with a stately measure and a sweet rhythm. The subject of this poem is the Lord enshrined in Māliruṅkuṉṟam. The royal bard describes various mountains reputed in the world which provide sustenance for the needs of the people of the world by their rich produce. Of them all, Solai hill, where Tirumāl is ensconced, adorned with sacred basil-wreaths, is the holy hill, now adored by the poet. The very silver cascades flowing down the hills, look like the white *Kaṭampu* garlands adorning Lord Baladeva's mighty chest. It is only here a rare reference to an ornament peculiar to Baladeva, viz., a single ear-pendant, is found. In a beautiful simile, the poet compares Tirumāl adorned with shining garments to a dark mountain bathed in the gentle morning sun. With him stands Lord Baladeva, elder to him and white in complexion.

Pāñcaratra Āgamas provide directions for the construction of temples and the idols of gods. Worship of Archavataras was an ancient practice and at Tirumāliruñcōlai, a very ancient temple, ardent devotees offered worship to the images of the twin-gods ensconced therein, Krisṇa and his elder brother Baladeva (lines 14 & 66 - **Paripāṭal** 15). The sacred idols were believed to possess divine powers and devotees prayed to them for relief from the cycle of birth and death.

A very pleasing scene is presented by the poet describing the vibrant life in the hill-side with imagery, which is Shelleyan in style and beauty.

> Female monkeys leap from rock to rock
> Their tender young ones clutching their breasts;
> The jasmine vines covered with buds,
> Blossom bright and chaste as wives!
> Beautiful peafowls sapphire-hued,
> Call each to the other from ev'ry bough.
> The *kuyils* warble from the *kurukatti* vine,
> That sheds its leaves 'pon the ground.

The devotees thronging the roads to the hill are advised to worship the hill itself along with their families as it is the seat of the Great Gods twain who remove all worries and destroy the sins of devotees. The poem brings out a very useful fact to Tamil scholars and research students alike, that is, the worship of Baladeva, the Avatār of Ādiseṣa, which must have been prevalent in the ancient Tamil country. As Thiru V. Kanakasabai Pillai has pointed out, some of the old Gods of the ancient Tamils like Indra and Baladeva, have long ceased to receive worship.[28] Today in Puri in Orissa, Baladeva is given equal status in worship with Subadhra and Lord Krishṇa. It is not known whether the worship is prevalent in any other parts of North India.

The poem on Lord Tirumāl in annexure (I) by an unknown author, is a fine lyric in an easy style full of natural descriptions and poetic felicities. This piece in honour of the Lord enshrined in Iruntaiyūr (perhaps a place on the outskirts of Maturai) (identified as the place where the temple of *Kūṭalaḷakar* now exists,[29] according to Dr. R. Sarangapani), is a fine poem which does not require much help from the commentator for a proper understanding. The presiding deity worshipped by all here is the Lord in the sitting posture. As an example of the poet's love of nature, one can cite the following lines:

> Beauteous and bright like sapphire looked the hill
> With lofty trees that upgrew the slopes,
> *Vēṅkai* with blossoms lovely and *Veṇkaṭampu* tall.
> Fragrant *Makiḷ* and *Acōku* with unfolding buds.
> In the ponds the lotus cool, fragrant bloom'd,
> While swarms of many-hued bees well-lined
> Did buzz at the blossoms newly oped;
> And schools of fish swam about in the pools
> Countless as the myriad stars in the skies.[30]

A remarkable picture presented in this piece of Iruntaiyūr town with a happy and prosperous citizenry engaged in a brisk trade in a staggering variety of consumer-goods, indicates a high level of culture and social activity in the Pāṇṭiya country of those days.

> Elsewhere in the town, dwelt the brahmins wise
> Well-versed in vedic lore and all the texts
> Ever poised in unswerving righteousness
> And famed for their erudition and askesis true.
> Streets with marts there were in Iruntaiyūr
> Where honest traders sold their ware,
> Foodstuffs and comestibles and edibles rare,
> Unguents and pastes and fragrant emulsions,
> Raiments and cloths and garments gay,

Jewels and bijoux and trinkets of all kinds,
Cleansing powders, detersive agents and triturates,
Diamonds and gems and glittering stones
Gold and silver and other precious ware
The produce from the hills and montane tracts.
And the riches gathered from the bosom of the sea,
For the benefit of the devotees congregating there![31]

At Kuḷavāy, near Maturai, stood a temple exclusively for Ādiseṣa, to which flocked men and women of all ages, carrying fragrant fumigants and flowers and offerings for worship. The greatness of Ādiseṣa, the inseparable companion and couch of Tirumāl, is described by the unknown author of this piece, who ends his hymn with a prayer that he and his kinsfolk may for ever be blessed to adore the Lord with the thousand awesome hoods enshrined in Pūmuṭi Nāgar temple at Kuḷavāy.

From all these poems on Tirumāl in **Paripāṭal**, one fact emerges clear: that the people of ancient Tamilnadu were very religious; that they loved to adore their gods; that there seemed to be no religious squabbles in those days.[32] It may be that some of the puranic references and myths cannot stand any deep scrutiny by a reasoning mind, but it is certain that the underlying principles behind such myths and legends were rightly understood in proper perspective by the people of those days and the worship of the Supreme Being in various forms was almost universal in the *Caṅkam* days.

Murukaṉ

The worship of Murukaṉ, son of Lord Civaṉ and Goddess Umai was very prevalent in the *Caṅkam* age. In fact, Lord Murukaṉ may be considered to be the favourite deity of the Tamil race. Known as Kārttikēya in the north, this ever-young god with his peerless martial prowess is adored as the commander of the Deva hosts in the war against the demon-emperor Cūrapatmaṉ and his brothers. The Tamils adopted Kārttikēya to suit their own culture. He is adored as the husband of Goddess Dēvasena, daughter of Lord Indra, whom he married after his victory over the demons. True to his standing as a Tamil God, he is also adored as the lover and husband of Goddess Vaḷḷi who was born as a daughter in the *Kuṟavar* clan. Kantaṉ (variant of the Sanskrit Skanda), became the titular deity of the hillmen and the people inhabiting the *Kuṟiñci* land. Tolkāppiyar in his verse, describing the four land divisions of the Tamil country, made the Red Lord (Cevvēḷ or Cēyōṉ), the presiding deity of *Kuṟiñci* land. Murukaṉ is the name by which Kārttikēya or Skanda was known to the *Caṅkam* poets. Cēyōṉ the Radiant one, the God of the early hunters, represented eternal youth and male beauty. He is usually associated with Aṅkāraka (the Red planet Mars).

After a gradual development, from a tribal god through warrior-god into the national god of the Tamils, he is deemed the patron of Tamil language and culture. Dr. Kamil Zvelebil sees a confluence of the two traditions in **Paripāṭal** and **Tirumurukāṟṟuppaṭai**, the Sanskrit North and the Dravidic South, in the merging of Cevvēḷ of the Tamils with the Subramaṇya - Kārttikēya of the North.[33]

Out of the 31 pieces (about the Red Lord Murukaṉ) mentioned in a well-known quatrain about **Paripāṭal**, only 8 are available, sung by seven different poets: Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār (5), Nallantuvaṉār (8), Kuṉṟampūtaṉār (9,18), Kēcavaṉār (14), Nallaḻiciyār (17), Nappaṇṇaṉār (19) and Nallaccutaṉār (21).

The odes in honour of Lord Murukaṉ refer to three recurring themes: (i) the birth of the god and his quelling of Indra, the King of the celestials; (ii) the destruction by the God's spear, first of the Krauñca mountain and then the gigantic mango tree rising out of the ocean, in which forms the demon-emperor Cūrapatmaṉ stood concealed; and (iii) the victorious God's marriage to Devasena, daughter of Indra, king of the celestials and then to Vaḷḷi, the daughter of a *Kuṟavar* chieftain.

Poem No:5 of **Paripāṭal** by Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār refers to the heroic exploits of the Lord mounted on his *Piṇimukam*, - the young god who destroyed with his mighty spear, the Krauñca hill and Cūrapatmaṉ with all his demon hordes.

Cūr, according to Zvelebil, is a symbol of chaos and disorder, wild and inimical in nature. The war between Murukaṉ and Cūr symbolises the struggle between the untamed, threatening forces of nature and the forces of culture. "Cūr, is personified fear, *angst*, a metaphysical terror, something transcendant".[34] He is evil embodied, malevolent and dreadful; the arch-enemy of God, even like Milton's Satan or the dreaded Demogorgon. He is the anti-god who takes Protean shapes to baffle the young son of God, whose all-powerful spear overcomes the enemy at every turn and stage.

The giant human form that Cūraṉ takes to intimidate Murukaṉ, has the Sun and Moon as his eyes, his legs, mountains, and his feet, the oceans, at which all the gods tremble in the fearful darkness created by his magical formula; till the radiant spear of the young god dispels the tenebrous gloom caused by the Cūr who now flees into the ocean.

> His face was as the heavens, and therein stuck
> A sun and moon, which kept their course and lighted
> the little O, the earth - ..
> His legs bestrid the ocean; his rear'd arm
> Crested the world . . . .[35]

Cūr, finally takes the form of a monstrously huge mango tree rising out of the ocean and stretching into the heavens (one is reminded of the Tree Yggdrasil

of Scandinavian mythology which connects heaven and earth); this tree growing out of primordial chaos occupies the entire space, threatening all creation. But the great weapon of the Lord cuts at the very root of the demonic tree and cleaves it into two.

The symbolism of the opposition is obvious. Terror or fear, is paralysing; the spear of the Lord is knowledge which destroys the fear. Zvelebil thinks that the prime meaning of the myth is that of Murukaṉ as the remover of fear.[36] Bharati too sings of the power of the shapely spear of Lord Murukaṉ which destroys all fear and worry that paralyse the minds of those who think and think, only to plunge themselves in a sea of misery.

At another level, Cūr is the chaos or disorder, of formless matter (compare Milton's description of the elemental empire of Chaos through which Satan traverses)[37] of wild untamed hostile nature. The young God stands for the cosmic order, which emerges after the disorderly and wild forces of nature are brought to heel and tamed.

Again, this conflict may stand for the struggle of the constructive civilised forces to bring order out of the wilderness, out of unreclaimed elemental nature, converting into swidden land, fit for cultivation, the primal forests of the wild.[38]

An unusual account of the origin of Murukaṉ is given by Iḷaveyiṉaṉār which might offend delicate sensibilities. After the destruction of the triple forces of the Demons, Lord Civaṉ indulged in a prolonged amorous union with his spouse. The King of the Gods, Indra, fearing that the offspring of such a divine union would challenge his position, begged of Civaṉ a boon, which the great god granted forthwith. This was, to destroy the divine foetus. With his axe, Civaṉ mutilated the same but the seven sages knowing by their divine intuition the identity of the offspring as the future commander of the Devas, took the mutilated pieces and offered them to their own wives after purifying them in a sacrificial fire. The fire-returned pieces grew up to maturity in the wombs of the still-chaste wives of the sages and in the fullness of time, the Lord was born in the lotus flower in the Saravaṇa pool in the Himalayan range. The day he was born, Lord Indra attacked him with his weapon Vajrayuta; but the great child-god vanquished him with his awesome power (like the infant Hercules who killed the serpents sent by Juno). Acknowledging the supremacy of the young god, Indra and other deities gave each one a part of their virtues as weapons, mounts and adornments to Subramaṇya or Murukaṉ. The story in this form does not find a place either in the Skāntam or in the Tamil epic **Kantapurāṇam** by Kacciyappar though it is probable that it might have been adapted from the early epics. Obviously the poet, Iḷaveyiṉaṉār has incorporated this legend about the birth of the god as it must have been prevalent in his times.

The poet ends his piece praising Lord Murukaṉ as one adored only by men of faultless probity and blameless mind and heart. He is incomprehensible to evil men and to those who do not believe in the consequences of Karma.

Nallantuvaṉār's poem - the 8th **Paripāṭal** - sings of the Lord enshrined in Tirupparaṅkuṉṟam. This poet has been immortalised in an **Akanāṉūṟu** poem by Marutaṉ Iḷanākaṉār who refers to the holy hill as the "lofty seat of Lord Murukaṉ, eulogized by Antuvaṉ". All the gods, minor deities, devas and demons and the sages along with the big three - Civaṉ, Vishṇu and Brahma - flock to Paraṅkuṉṟam to adore the young god which as a result of this divine congregation, resembles now the Himalayas. The poet describes Paraṅkuṉṟam, the various echoes of the hill, the fine fragrances all along the way from Maturai to Paraṅkuṉṟam with crowds of people proceeding towards the holy shrine. An interlude in *akam* genre is introduced by the poet which consists of a typical lovers' tiff; the hero is rejected by the heroine because of his extra-marital relationship while the lady sulks in bouderie. The hero tries to appease her by swearing upon the name of Brahmins, the groves and the hill. The maid of the heroine warns him against false swearing and speaks about the true love of the heroine for him. The religious practices of the people and their traditional modes of worship with various kinds of offerings like bells, fine strings, spears, axes, flowers and other offerings are listed by the poet. Prayers were made by the barren women for progeny: wives prayed for the prosperity of their husbands and their victory in war.

The third poem on the Red Lord is by Kuṉṟampūtaṉār - the 9th **Paripāṭal**. The poem begins again with an account of the birth of Lord Murukaṉ and its importance. This particular piece is significant for it celebrates the greatness of pre-marital love between a youth and a maid. The clandestine love and the marriage of Goddess Vaḷḷi and Lord Murukaṉ is hailed because this was characteristic of Tamil culture.

In the story of Murukaṉ's courtship and marriage of Vaḷḷi, the local autochthonous bride of the God, may be seen the spontaneous and ecstatic union of the human soul with the Divine. Murukaṉ and Vaḷḷi are "the mythical exemplars of the indigenous Tamil motif of *kaḷavu*"[39] or premarital union of lovers, deemed to be superior to the *kaṟpu* union represented by Murukaṉ's marriage with Devasena.

The Vaḷḷi episode is truly Tamil in character. All the elements of a truly Tamil *kaḷavu* union may be seen in it: viz., the *paraṇ*, the millet-field, the secret meeting or *kaḷavu*, the maid, the love-sickness, the frenzied dance by the *Vēlaṉ*, the elopement of the lovers, etc., so characteristic of the *Kuṟiñci* genre, in the *akam* convention.

Murukaṉ may be considered to be the prototype of the neolithic hunter, mating with Vaḷḷi, the daughter of the soil, born in the agricultural tribe cultivating

millets and edible roots in montane tracts. It is surprising that the word 'Kumara' in the Maori language means 'sweet-potato', which is also the tuber indicated by the Tamil word Va̤l̤i!

At another level, the myth may be seen as the symbol of the Bhakthi of the human soul yearning for union with the Divine and then again in reverse as it were, the pursuit of the soul by the Divine, somewhat like "the Hound of Heaven" of Francis Thompson.

The wooing and the wedding of Va̤l̤i by Murukaṉ may also be taken to exemplify the 8th sutra of **Civa Ñāṉa Pōtam.**[40] The fleeing soul is enlightened by the pursuing divine preceptor and the divine wedding takes place.

Murukaṉ is adored as the god of Tamils to whom this glorious language is dear. An interlude describes the struggle between the two wives of Lord Murukaṉ- Devasena and Va̤l̤i - whose followers fight with each other to establish their right over the young Tamil God. Kamil Zvelebil would like to think of the two spouses of Murukaṉ as representing two different culture in conflict - the local pre-Aryan Tamil culture and the imported Sanskrit tradition. The poem ends with a fine praise of Lord Murukaṉ by Kuṉṟampūtaṉār with adoration meek.

Kēcavaṉār is the poet who has composed the 14th **Paripāṭal** poem on the Red Lord. A beautiful description of the rainy season with the pools brimming with water and flowers blooming everywhere, is given by the poet. Felicitous and apt comparisons add to the beauty of the lyric. The buzzing of the bees sucking honey from *Kaṭampu* flowers is sweet as yāḻ-music. The bamboo is plump like women's arms. The peacocks call out to lovers to forget their sulking and to resume their love-making. The rocks covered by *Vēṅkai* flowers appear like striped tigers. The poet prays that he may be blessed with the good fortune of adoring the Lord for ever.

The 17th piece of **Paripāṭal** is by Nallaḻiciyār who speak about the greatness of Paraṅkuṉṟam - the people who reside nearby, will not care even for the bliss of heaven. The road from Kūṭal to Kuṉṟam is ever busy with the happy traffic of men and women proceeding to Murukaṉ's temple. The very ground is covered thickly with the flowers falling from the locks and tresses of the men and the women. The *akil* - smoke from the offerings, rising from the hill-side make even the unwinking gods wink. The very orb of the sun is hidden by the thick pall of fragrant smoke. The springs flowing adown the hill irrigate the fields. The gems falling from the jewels of women cover the arable lands. Such is the fertility of the hill-side. Women pray at the shrine for the safe and happy return of their men. After their return, they indulge in water-sports in the river. The poet ends his piece after describing the peacock mount and the elephant mount of Murukaṉ as well as his bantam flag. These like him, who worship at the hill with their kinsfolk with song and dance, will be free of the miserable cycle of birth and death.

Kunrampūtanar's second poem on Lord Murukan is the 18th piece of **Paripāṭal**. Again the defeat and destruction of Cūran who stood as the giant mango tree is described. The terrible spear of Murukan cut open the great tree and brought relief to the Devas. An interlude refers to the infidelity of a certain hero, being narrated to his minstrel-companion by the heroine herself. The big gallery in the shrine, the groves and pools in the hill-side, the silvery cascades, the glory-lily flowers, the sparrows in the millet fields, are all finely portrayed in a riot of pleasing versification through a series of beautiful vignettes. The hill resembles the Himalayas. This particular poem is full of fine natural descriptions underscoring the *Kuriñcci* theme:

> Beside the hills haunted by fearsome oreads
> Were the luxuriant groves that resembled
> The quiver of Manmat with arrows sharp of love;
> The pools o'erflowed with the down-pour by nimbi,
> Rendered lovelier by a riot of flowers.
> Clusters of glory-lily blooming in the rains,
> Seemed like the manacled hands of captives in war;
> While their buds unfolded by bees did seem
> Like the players' fingers loosening lute-strings.[42]

The poet prays that he may be blessed with the good fortune of dwelling at the feet of the Lord or at the base of the holy hill along with his kinsfolk, even in the future births if any. He wants to be close to the hill in order to adore the Lord for ever.

The 19th poem by Nappannanār on Lord Murukan begins with a reference to the wedding of the young god with the Kuravar Maiden whom he wooed and won. It is a very popular theme for Tamils in song and dance, and plays in the village common. As the celestials enjoy the wedding celebration of the God with Indra's daughter Devasena, the people of the earth too get an opportunity to enjoy the spectacle of Murukan's marriage with his beloved Vaḷḷi. The road between Kūṭal and Parankunram is crowded with men and women riding in chariots. The Pāṇṭiya monarch with his women and his ministers and officials, circumambulate the holy hill before entering the Lord's shrine. The elephants are tethered to trees on the wayside along with chariots. The monkeys on the way are fed with sweat-meats while the elephants are given sugarcane pieces. People are engaged in different kinds of activities cheerfully in utter gaiety. There are people who play on Brahma *viṇai* expertly; some examine with interest the pictures in the halls indicating the positions of planets in the celestial sphere. Others find various paintings to interest them dealing with myths and legends. This poem is full of references to the customs and practices of the ancient Tamils.

The last poem on the Red Lord Murukaṉ is the 21st piece in **Paripāṭal** composed by Nallaccutaṉār. In this very fine lyric, the poet describes very tersely and musically, the mounts of Lord Murukaṉ , his various adornments, his sandals, his seat, etc. Pleasant vignettes of young lovers make the poem a delectable feast.

A certain danseuse with auric anklets
Wrought of molten virgin gold, enclosing
Nacreous pearls that tinkled as she moved,
Was stepping in tune with a sounding taboret
With easy grace on light fantastic toes,
Raising her shoulders and moving her hands,
Merry and gay with the mead she had quaffed;
Enrapt by her joyous dance stood a youth
His hand encircling his spouse's waist
Whose ensate eyes sharp like a lance
Grew red with ire at his brazen stance![43]

The poet's descriptive skill can be seen from the lines which speak of the peacock dancing to the tune of *yāḻ* music while the cataracts sound in tune in Paraṅkuṉṟam hillside. An interlude is seen in this poem also presenting a delightful picture of young lovers. The youth delays help to his lady about to drown in the flood. However, he jumps into the waters after a while and saves her and brings her ashore embracing her closely. A number of similes make the poem very enjoyable as the one comparing Paraṅkuṉṟam to an elephant. The poet ends his poem with a prayer that he may be blessed to live at the feet of the hill for ever even beyond in the next birth.

The religious customs and practices of the ancient Tamils point to a high degree of culture. These are littered throughout the poems on Cevvēḷ. Material pleasures and possessions of wealth were not over-rated by the devotees. Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār's famous lines are often cited in this connection:

All that we implore of thee
Is not wealth, gold or pleasure base,
But only grace, love and righteousness![44]

What the hymnist needs are the Grace of the Lord, the capacity for love and righteousness of living. For these alone will lead the human soul towards liberation which is the highest goal of man.

A common practice was to swear an oath in the name of a deity or a river or a hill or brahmins, in order to establish a point or asseverate a certain statement. Sometimes the hero, to prove his fidelity and truth, would swear in the name of the Lord and confirm it by drinking water from a spring. Kapilar mentions this

practice in his **Kuriñcippāṭṭu.**[45] A similar practice is seen in the 8th piece of **Paripāṭal** by Nallantuvaṉār, where the hero, in order to rebut the charge of the sulking heroine that he carries with him alien odours, swears that the new odour is that of flowers, and fruits, wafted by the wind and nothing else. He swears to this vociferously in the name of the sands of the Vaiyai, the big grove, the cool hillside of Paraṅkuṉṟu and the holy brahmins of Maturai. Incidentally this reveals the great veneration and regard in which the pious brahmins were held in ancient Tamil country.

Paripāṭal 8 again refers to the practice of devotees carrying certain offerings to Lord Murukaṉ for obtaining some particular favour or other.

Fragrant sandal-paste, fumigants such as *akil*-wood etc., undying lamps, besides *Kaṭampu* flowers, hand-bells and gems, and cocks and peacocks in miniature, were among the offerings carried by the devotees. Women prayed for offspring and for the prosperity and safety of their husbands who had gone to battle with the enemy.

Paripāṭal 19 refers to a peculiar practice stemming out of the firm belief that the Red Lord would grant them whatever they desired. Nappaṇṇaṉār, the poet, speaks about the women devotees decorating with *kumkum* the forehead of the Lord's elephant and sprinkling scented water and flowers; fixing a coral - stemmed canopy on the sacred elephant's back, they would then offer worship to it. They then ate with pious relish, the left-overs from the ball of cooked rice offered to it in the firm belief that maidens would get good husbands and the matrons retain the secure love and affection of their spouses.

The ancient people of Tamil country were deeply religious, pious and bound by the traditions of their past, which they followed sedulously.

Vaiyai

Subrahmanya Bharati, in his poem *Centamiḻnāṭu* celebrates the two southern rivers - Vaiyai and Tāmiravaruṇi - as the two rivers that had been closely associated with the growth of Tamil "(*Tamiḻ kaṇṭatōr Vaiyai Poruṇai*)".[46] It is only rivers that make a land fertile. History speaks of river valley civilisation like the Nile, Euphrates and Tigris, Indus and Ganges, which have made fertile the lands through which they flow. Rivers have been worshipped as goddesses - each one with its own presiding deity.

Vaiyai is celebrated in **Paripāṭal**, in nos: 6,7, 10,11,12,16,20 & 22. These eight are the only pieces extant out of the 26 Vaiyai pieces of an earlier collection of **Paripāṭal**, the rest having been lost somehow in the limbo of time. Nallantuvaṉār has three to his credit, while Maiyōṭakkōvaṉār, Karumpiḷḷaipūtaṉār, Nalvaḻutiyār, Nallaḻiciyār have one piece each. The author of poem No. 22 remains anonymous. Besides these, the annexure II with 97 lines and two of the smaller pieces by unknown authors also deal with the river.

The Vaiyai river has the distinction of having proved the greatness of the divine verse of Saint Tiruñāṉacampantar when he defeated the fanatical Jains of Maturai in a ritual ordeal by water. **Cilappatikāram** also hails Vaiyai as a river dear to bards.

Almost all the poets who have written about Vaiyai have graphically described the coming of the freshes in the river after the heavy rains in the western mountains, followed by elaborate pictures of the eager men and women rushing to the river-side, their mounts and vehicles, their garments and jewellery, their games and water sports. Dramatic love-interludes, delightfully portray the triangular love-patterns and consequent squabbles between the hero, his lawfully-wedded wife and his concubine or paramour.

The **Paripāṭal** pieces on Vaiyai are in this respect very important as social documents depicting the life of the men and women of ancient Tamilnadu especially the people living in the urban area like Maturai situated on the banks of the once-perennial river Vaiyai.

The flooding waters of the river are described finely by Nallantuvaṉār in **Paripāṭal** 6. The torrential rains pouring on Caiyai mountain, spread rapidly over the land agitating the fleeing deer while the peacocks danced in glee. Washing the hillside, the cataracts flowed in various streams, swelling the river Vaiyai which reached its banks. The tomtoms of the river guards beat calling upon the citizens of Maturai to rush to the river to stem the breach. The life-giving water flowed across the plains, unfailing like the words of blameless poets, in order that the land may prosper through agriculture and industry.

Maiyōṭakkōvaṉār in **Paripāṭal** 7 describes the freshes thus: Uprooting trees on the way and carrying *Vēṅkai* flowers, flowed the freshes over fragrant lemon-grass, while the tillers welcomed it with song and dance and drum-beat. Like a woman ignorant of the art of dancing, meandered the stream as it pleased. In another beautiful simile, Maiyōṭakkōvaṉār compares the impetuous career of the river breaking all barriers like dams or banks, to a sulking woman striding swiftly away from her husband. Yet another simile refers to the uncontrollable passion of the husbands trying to mollify their angry wives. The river in its flow, carried away the wreaths, garlands of men and women, their mantles and rings, very like the invading army of the Pāṇṭiya king going berserk in an enemy country.

Karumpiḷḷaippūtaṉār describes in **Paripāṭal** 10, the freshes of the Vaiyai covered by a variety of flowers, rushing towards the sea and relieving hunger and misery of the people along its course. The drum-beat of the river-guards called upon the people to shore up the banks.

In **Paripāṭal** 11, Nallantuvaṉār gives a fine description of different kinds of trees and flowering plants like champak, oleander, glory-lily and blue-lily, whose

blooms are carried by the flood to Tirumarutam water-front. The Tirumaruta Munrurai looked as if it were a pavilion of flowers:

The Tirumarutam water-front resembled
A pavilion of flowers where florists piled up
The heaps of choice blooms culled with their crooks.
The flaming waterfront bright with bubbles
Covered by a mantle of fragrant flowers,
Was like unto the bosom of Vaiyai maiden
Decked with a chaplet of priceless pearls,
And bedaubed with a batter of sandal-paste,
Or perhaps like the translucent throat
Of the Earth-maiden as she sipped her drink![47]

The first 12 lines of **Paripāṭal** 11 which describe a certain propitious configuration and posting of the planets in the Zodiac, have been analysed by Tamil scholars with a view to fixing the date of **Paripāṭal.**

Nalvaḻutiyār in **Paripāṭal** 12 paints a vivid picture of the river in its headlong rush from the hillside carrying trees like *nākam, ñemai,* sandal-wood and *akil.* People flocked to the riverside to see the advent of the freshes riding on horses or elephants.

Nallaḻiciyār in **Paripāṭal** 16, compares the bounty of the river, as it casts pepper-vine, sandal-wood and foam upon the banks on either side, to the munificence of the Pantiya monarch. Jewels and ornaments like chains for the heads, pearl ornaments and chaplets of men and women and children were plundered by the river. The fields covered by the flowers carried by the flood, in fact resembled the arena where lovely women danced to the tune of songs and instrumental music. The groves beside the banks, offered back lemon-grass to the river as if reciprocating favours received.

Nallantuvaṉār in **Paripāṭal** 20 describes in melodious Tamil, the congregated clouds pouring rain upon the western range. The suaveolent odours of different kinds - the odours of flowers, the smell of sweet breezes flowing through the rainy forest, the sweet odours of fruits falling from trees mingled together to produce a rare combination of sweet fragrances, says the poet.

The unknown author of **Paripāṭal** 22, an incomplete piece (with some lines also mutilated) describes the floods in the Vaiyai after the rains, in a series of beautiful similes :

Like the serried ranks of tuskers given
To the victorious Pāṇṭiya with the flashing sword
Lord of the Potikai mountain, as tribute

By vanquished kings, after defeat in battle fierce,
The rumbling clouds thundered overhead,
Like the sonorous beat of the angry war-drums
Of the Lord of the South with unabated wrath!
Like the thick hail of arrows shot by bowmen
Cutting down the foes unrepentant, of the king,
The gravid clouds did precipitate their shower.
Even like the fulgurant spears of the royal troop
Lightnings did streak thro' the electric air.

Like the munificent bounty of the mighty Pāṇṭiya
The clouds sent down their life-giving raiṇ.
Flowing through the tracts the waters gathered
And debouched in rills into the Vaiyai in spate;
Even like the king's men, multitudinous as the sea
In spirited march against enemy territories,
The freshes of the river inundated the fields
And flowed through threshing floors
Where stacks of sheaves lay in piles. [48]

People wended their way to the river-side riding on elephants and horses and carts (PP. 6). They carried with them syringes containing coloured water, horns filled with fragrant unguents, floats made of cork-wood, besides flowers and jewels and miniature fishes made of gold as offerings, to show their gratitude to the river which brought prosperity to their land with its life-giving waters.

Karumpiḷḷaipputaṉār in **Paripāṭal** 10, describes the elaborate make-up and dress of the women before they proceeded to the river on various kinds of mounts. Various age-groups were there, from tender maidens to grey-haired matrons. They went into the river on their elephants and horses and reaching the aits in the middle of the river, they sulked for a while and then embraced their spouses. Young maids, just blossoming into womanhood, somehow escaped the close-watch of their duennas and went to meet their waiting lovers. A beautiful simile highlights their anxiety and eagerness to meet their men, even like merchants and traders awaiting the return of their cargo-ships after a long voyage.

A very fine picture of the din and bustle of the street iṇ Maturai is given by the poet of **Paripāṭal** 10. Women seated on the back of a she-elephant, became agitated when the beast began to run in fear on seeing a tusker, its mate, trumpeting in fear, mistaking the figure of a tiger placed in the niche of a mansion. The mahouts of both the elephants successfully controlled them by bringing them together side by side. A picturesque simile used by the poet in this context, is almost Miltonic in its perfection of form. The action of the drivers is compared

to the expert navigation of a storm-tossed ship out at sea, its sails, mast and cordage, all damaged, being piloted safely to the shelter of the nearest port. (PP. 10 : 40 - 55)

The different kinds of music, both vocal and from instruments like flutes, made the sulking lovers grow passionate again; but they were too shy to make their first move towards union, like the kings of two opposing armies - who have decided to make peace with each other, holding back out of a sense of shame to make the first move towards reconciliation (PP. 10: 75-82).

After happily sporting in the river, the women came out of the waters and dried themselves in the *akil* smoke kindled on the sands. They daubed themselves with fragrant sandal paste and drank warm toddy out of silver bowls which looked like the moon coming out of a dark cloud – another beautiful simile. Wringing the water out of their tresses using fine towels, the women dressed themselves in white garments. They cast into the waters, shells, crabs and fish made of gold praying for prosperity (PP. 10: 85-86). That the people were by nature, tender-hearted and generous, can be seen from the spontaneous charity of giving to the needy whatever they wanted even before they solicited them (PP. 10: 87-88).

Women used fragrant powders and unguents and washed their hair after their exertions in the water. Their eyes, their faces and their breasts grew redder. To please their lady-loves, the young men showed off their skill in swimming upon plantain-stems or rafts or canoes. With the various competitive activities among the men who were happily running about in playful sport, the river bank became slushy like a battlefield (PP. 10: 110). In the evening after the sports had ended, people turned homewards wearing flowers and ornaments suitable for the evening. They prayed to the river Vaiyai that she may for ever be full and bounteous like the Pāṇṭiya king, making the fields produce paddy and gold in plenty.

The poet Nalvaḻutiyār in **Paripāṭal** 12 (ll - 19), also gives equally interesting descriptions of women gaily dressed, proceeding to the river, adorned with jewels and bedaubed with sandal and *akil* pastes, their tresses made lovelier with variegated flower-wreaths and decked with necklaces, bracelets, armlets and ankle-rings.

The practice of chewing betel appears to have been prevalent in those days also, for the women chewed happily a five-fold mixture of saffron, cinnamon, camphor, nutmeg and cubeb. (PP. 12:22). The fragrant paste they had on their bodies could be smelled a yojana away.[49]

In Nallantuvaṉār's poem, **Paripāṭal** 20, on Vaiyai, the desire of the Maturai citizens to take part in the river-sport is finely brought out. In their hurry and

excitement, they harnessed bulls to chariots and horses to carts; saddles of horses were placed on elephant-backs; ornaments of men and women were wrongly worn by them (lines 16-22). A scene of happy jocundity and merriment is described very effectively by the poet. Sulking men and women came together in amorous union; some danced and sang and laughed and ran about in glee, making the river bank a boisterous place of cheerful activity.

With the paste and unguents washed off the bodies of the bathers and the floating flowers, the water became turbid and the brahmins went back without even washing their mouths! (PP. *Tiraṭṭu.* 2 : 58-61). The sight of the Pāṇṭiya king bathing in the river is compared by the poet to Indra, king of the gods bathing in the celestial Ganges (PP. Tiraṭṭu. 2 : 95-96).

River Festival and Ritual Bathing

A well-known Tamil festival conducted during the freshes in the river is described in **Paripāṭal** 11 by Nallantuvaṉār. Even today, this festival is celebrated as *Āṭipperukku,* on the eighteenth day of the Tamil month Āṭi; but strangely enough, the water-sport after the freshes in the Vaiyai as described by the poet is related to another auspicious day called *Āvaṇi-aviṭṭam.*

One of the well-known traditions of the ancient Tamils, referred to in *Caṅkam* classics that have come down to us is ritual bathing of women - matrons and maidens alike - in the cold waters of the river during the month of *Mārkaḻi* (mid-December to mid-January). They prayed for getting good husbands and for the prosperity of the land through timely showers. This ritual called *Pāvai Nōṉpu* celebrated in Paripāṭal in the *Caṅkam* age, had become well-established later, as seen in the devotional lyrics of St. Māṇikkavācakar and Sri. Āṇṭāḷ, whose **Tiruvempāvai** and **Tiruppāvai** are even today chanted piously during this month by Saivaites and Vaishṇavaites. Nubile maidens and tender girls observed this ritual by rising before dawn and proceeding to the river bank, for bathing in the holy waters. Goddess Pārvati was invoked and worshipped by the maidens for her grace. This was also referred to as *Ampā Āṭal* as their mothers accompanied the maidens to initiate them into the ritual.

Nallantuvaṉār, in his **Paripāṭal** 11, refers to the ritual bathing of maidens in the month of *Mārkaḻi,* beginning from the day with the star *Tiruvātirai* (Betelgeuse), sacred to Lord Civaṉ and going on to perhaps the day in the next month of Tai with the star *Pūcam* (Pollux).

Holy brahmins (smartas), begin the festival to Civaṉ on this holy day. On this day, gifts of gold were given to vedic brahmins. Elderly matrons initiated the maidens into the mysteries of *Pāvai Nōṉpu* after bathing. They dried their wet garments in the warmth of the sacrificial fire raised by the holy brahmins.

References to this ritual bathing and other practices connected with it may be found in the other *Cankam* classics like **Narrinai, Ainkurunūru** and **Kalittokai.** It was considered to be a great occasion and women were deemed to have acquired merit in their earlier births if they had been given to celebrate this Pāvai *Nōnpu* in the month of *Tai* (PP. ll: l.90).

Prayers of different types were made to the river by the maidens and the young wives:

> Some prayed: 'Bless us that we may be
> Locked in close embrace with our lovers dear
> Their hands ever round our necks.'
> Unlike bees deserting the blooms they suck,
> May our men ne'er leave us but e'er remain
> True to us in steadfast love', said some.
> 'May we never come to be called
> Decrepit old men and aged crones,
> But be ever youthful as we are now,
> Even after our seventh stage of life' [50]

The influence of this particular Paripāṭal ll, may be seen on the latter-day devotional hymns - **Tiruppāvai** and **Tiruvempāvai.**

Love Scenes and Interludes

Among the **Paripāṭal** pieces, the most delightful and interesting and socially important are the pieces on the river Vaiyai describing not only the prosperity of the Pāṇṭiya country but also the full-blooded and vigorous love-life of the young men and women of the day. They may be classified under *Akam* dealing with the love between a man and a woman. One of the stock themes of *Akam* poetry is about the wife sulking on hearing about her husband sporting in the river with his concubine whereupon the lover coaxes and cajoles and wheedles and mollifies his beloved in various ways.

Maiyōṭakkōvanār in **Paripāṭal** 7, gives a pretty little picture of a love-quarrel between a man and his wife; when he sings in praise of her lovely eyes, another woman is attracted toward him. On seeing this, the heroine's eyes become red with anger and she plucks off her wreaths and hurls it at him. Not mollified even when the husband prostrates himself before her on the sands, she kicks at his head and upbraids him in unabated anger.

In Nalvaḻutiyār's poem, **Paripāṭal** 12, we meet an angry wife who happens to see her husband getting the glad eye from another pretty woman. She lambasts him with her garland and manacles his hands with her golden necklace and throws a bowl of coloured water at his chest though he abjectly pleads his

innocence. But all is well that ends well and the sulking woman returning to normal after letting off steam, joins her husband in happy amorous union.

A certain gay rowdiness may be seen in some of the descriptions, offensive to tender sensibilities; but it only goes to show the *joie de vivre* - the zest for life of the ancient Tamils.

Red vermilion water is squirted by her companions on the white garments of a tender girl-wife staining it red. When her husband came there the mischievous companions of the heroine asked him in mock-seriousness not to go near her as she was in her periods; but he knew the coloured water to be what it was and went away from the place smiling at their mischief, and back at home, he embraced his young wife and wiped off the red stains from her bosom, while the bevy of maidens sang in chorus: "she has come of age. May all good befall her".[51]

In Ṇallantuvaṉār's poem, **Paripāṭal** 20, a very interesting interlude may be seen which has all the makings of a perfect domestic quarrel. The maids of the heroine see her bracelet adorning prostitute's hand. The guilty lover hangs his head down in shame on being caught red-handed. The maids chase the hetaera who at last makes her stand, when cornered by them. The ten lines of **Paripāṭal** 20, quoted below form a very amusing and juicy piece of colourful invective. The situation is almost Chaucerian in the vigorous and frank use of words to describe the base commoner and strumpet. The poet does not mince words. In fact, he calls a spade more than a spade.

> Whereupon one of her own abigails,
> Angrily took up her mistress's cause
> Abusing the rival in round unvarnished terms:
> "You shameless strumpet flaunting your charms
> And luring men with your blandishments,
> To their utter ruination and disgrace!
> Base commoner who belongs to anyone who pays,
> You are a veritable trough with two lips,
> At which swinish lechers feed their palates'.
> In the paddy field of female beauty
> With toddy not yet mature for irrigation
> And concupiscence as the coulter of the plough,
> You're the old furrow tempting our bull
> To plough on and on, without a lull!
> With your amorous glances and oeillades as ropes
> You've tethered the broad and soft arms
> Of the lustful men whose riches you plunder
> Pleasuring them with your provocative charms!
> You common ford where everyone plunges for pleasure!" [52]

The exchange of words between the hetaera favoured by the hero and the companions of the heroine makes very interesting and delightful reading. If these were to be taken as just one example of the love-life of the people of Maturai, then one can assert that they lived a very robust and healthy life indeed, all their senses unfettered by the restrictions of common morality. The institution of prostitution appears to have been well-settled in those days, while it was not openly encouraged. One can at least say that it was not frowned upon overtly also by the people in general.

Even the great epic **Cilappatikāram** has its initial action in one such liaison between a husband wedded to a lovely chaste wife and another beautiful woman of the hetaera class by name Mātavi, which in turn results in the ensuing complication of the entire story of Kōvalaṉ: the same thing may be seen in the later epic **Maṇimēkalai** where Cittirāpati, Mātavi's mother, tries her best to train her grand-daughter Maṇimēkalai in their family tradition by becoming a concubine to Prince Utayakumaraṉ.

Tirumarutam Muṉṟuṟai

Among the fords and water-fronts celebrated on the banks of the river Vaiyai, Tirumarutam near Maturai appears to have been very well-known, covered by queen's-flower trees, this particular water-front attracted bathers and campers alike with its spacious groves and perennial flow of water. Men and women, expert in dancing and singing, showed off their talents to the accompaniment of musical instruments like lyres, harps and of drums whose beat was like that of rumbling thunder. This is how Maiyōṭakkōvaṉār describes the famous water-front in **Paripāṭal** 7.

Nallantuvaṉār in **Paripāṭal** 11, fascinated by the beauty of the water-front, is at a loss to do justice to its loveliness and greatness. The flowers from the hillside washed by the waves of the river were heaped up at the Tirumarutam water-front, which now looked like a pavilion of flowers where florists were at work making garlands.

The water-front so decked, seemed to be the fine garment round the waist of the Vaiyai maiden covered with a carpet of flowers and pearls and fragrant paste; it also seemed to be the lovely throat of the earth-maiden as she was drinking toddy. Yet another unknown poet describing this famous water-front speaks of minstrels playing on *yāḻs* and flutes to which the bees and beetles sang antiphonally (PP. 22). The dance-master wind, made the lianas sway in joyous dance. Men and women sulked and forgetting their sulking, they embraced each other, chased each other in swelling passion and in ever so many ways expressed their utter happiness and gay abandon on the lovely water-front. (Dr. R. Sarangapani refers to an inscription of the Kuḷḷapuram village on the bank of the Vaiyai, in Periyakuḷam Taluk and identifies Tirumarutamuṉṟuṟai with the

place. He also thinks that *'Maruta Munrurai'* was changed in course of time to Maturai and calls it an instance of haplology).[53]

Maturai

Of the original 70 pieces of **Paripāṭal**, four were said to be about Maturai; but we do not have even a single one now. However, there are a few stanzas on Maturai in the annexure to **Paripāṭal**, besides the references to the city and Parankunram in the longer pieces. The city of Maturai is the most famous of ancient Tamil centres of culture. While no mention is made of the Sri Meenakshi temple which is even now the heart of the old city, one of the stanzas of **Paripāṭal** - annexure '7' refers to the wonderful construction of the city called *'Nāṉ Māṭak Kūṭal'*.

The city is compared by the poet to a beautiful lotus. The temple of the Lord being the pericarp of the lotus and the ranks of petals, the finely ordered streets round the temple and the petals themselves, the fine rich mansions. The streets were long with houses on both sides. There were markets selling commodities for consumers both day and night. The day-market being called *Nāḷaṅkāṭi* and the night market *Allaṅkāṭi*.

A deep and wide moat surrounded the ramparts of the city against which the waters of the Vaiyai dashed when in floods. Long underground tunnels existed under the walls; perhaps they were used as aqueducts for the river-water into the city. (**Paripāṭal** 20).

The citizens of Maturai rose up at dawn to the sound of the vedic chants and not to the crowing of the cocks as those of Uṟaiyūr or Vañci, the capitals of the Cōḻas and Cēras respectively (**Paripāṭal** annexure: 7). People of different professions like minstrels, dancers, flower-sellers, had their own separate settlements or quarters on the outskirts of the city (**Paripāṭal**: 7).

The city of Maturai, the holy Parankunram hill and the river Vaiyai were closely connected with the daily life of the people and their social activities. They performed holy rituals and celebrated festivals in Parankunram while on the banks of the river, they sported gaily and enjoyed sumptuous dinners in the city of Maturai. These three types of activities were interlinked in happy disorder (**Paripāṭal** 17).

The **Paripāṭal** poets must have belonged to Maturai as they have sung about Maturai, Tirupparankunram and Vaiyai. As long as the river Vaiyai and Parankunram last, the fame of the city of Maturai with Tamil as its boundary, will last, bright as the vermilion mark adorning the lovely forehead of the earth-maiden (**Paripāṭal** annexure:9). And, the people of Maturai honoured generous patrons who gave freely to suppliants. Only such people deserved to go to heaven and none else (**Paripāṭal** annexure: 11).

Tiruparaṅkuṉṟam and Maturai, have been closely interlinked for centuries, since the days of **Paripāṭal**. A regular traffic was always found in the path connecting the city and the hill. The people flocked to the hill from the city dressed finely and riding on horses and elephants to adore the Lord enshrined in the hill. The entire road was covered by flowers that exuded fragrance.

Not much is directly available from **Paripāṭal** about the administration of the day, as much as it is in **Maturaik Kāñci** or **Cilappatikāram**'. However, it may be safely inferred that the people lived fearlessly under the able rule of the Pāṇṭiya monarchs. There were watchmen who maintained law and order during the day and the night. There were ministers to aid the king in his day-to-day administration. There were river-guards who called to people to rush to the river to shore up the banks when Vaiyai was in spate.

The Pāṇṭiya monarch was accompanied by this retinue of ministers and other servitors when he went to offer worship to the Lord enshrined in the holy hill. The king had a powerful army whose numbers were vast as the Vaiyai floods. The Pāṇṭiya king was known for his bounty. The river Vaiyai spread prosperity by making the fields fertile and bounteous even as the Pāṇṭiyas' munificent hands.

Tirupparaṅkuṉṟam

The hill sacred to Lord Murukaṉ has a pre-eminent place in **Paripāṭal.** Situated to the west of Maturai city, this is one of the six shrines sacred to Lord Subramanya, called the six encampments. The great Nakkīrar has sung its praise in his classic *Tirumurukāṟṟuppaṭai.* Nallantuvaṉār eulogises the great god ensconced under the *Kaṭampu* tree with great devotional fervour. The rain that fell on the holy hill flowed past the streets of Maturai and swelled the river Vaiyai. Its wimpling flow seemed to lull the lovers of Paraṅkuṉṟam to sleep while the moist breeze blew pleasantly over them (**Paripāṭal** 6 : 52-53). Paraṅkuṉṟam appears to have been the scene of many escapades and interludes concerning young lovers; the happy outdoor life of the men of Maturai, their robust extra-marital liaisons, the sulking of their wives and the appeasement and pacification of their lady-loves, are all interestingly portrayed by the poet Nallantuvaṉār. A certain youth is charged by his wife with having given her faded flower-springs, given earlier to his mistress. She, refusing to accept, rejected the offering and sent him back at which the poor husband swore in the name of the holy hill that he was delayed only because of the floods in the river, and the sprig itself was not fresh because of the buffeting it had received while he crossed the floods. Another incident in which he had rescued a nubile maiden who had fallen into the stream, is also apologetically described by him. He swears that he had absolutely nothing to do with her. The poor fellow again swears in the name of the holy hill Paraṅkuṉṟu that he is absolutely blemishless. Such scenes were common in and around Tiruparaṅkuṉṟam.

Social Life

Much has been written about the greatness of the civilization and culture of the ancient Tamils. **Paripāṭal** is a store-house of information for a study of the social, religious and literary aspects of the life of the old Tamils. *Caṅkam* classics, like **Paripāṭal**, could have been the products of only a high degree of culture; what is amazing about them, is that they were written at a time when the rest of the world, excepting for Greece, Rome, China and Egypt, were steeped in the darkness of ignorance before the dawn of civilization.

Words signifying various kinds of garments for men and women, may be found in **Paripāṭal.** People wore garments and dresses made of cotton and silk. The towels they used to drain the water out of their tresses were full of floral fret-work. Garments were there to be worn at the time of bathing.

Specific terms in Tamil, for various kinds of jewels or ornaments to be worn on different parts of the body, speak of the high degree of material civilization in the ancient Tamil country. Pearls and coral were used along with other precious gems in the making of gold ornaments, indicating that jewellery-making had attained a high degree of proficiency. There were intricately and artistically wrought ornaments distinctly made for men or for women. Men wore rings on their fingers and armlets on their arms; women wore jewels on their heads, round their necks and wrists and ankles. Women also wore chaplets of pearls, chokers and collars and ropes of pearls which hugged their necks, besides bangles or bracelets on their forearms and anklets or ankle-rings on their legs and golden girdles and zones, some of them with as many as thirty-two strands, round their waists.

There were experts in making fragrant pastes and unguents, to be used by the women and men during bathing and after. *Akil,* sandal, camphor, musk, incense, *kumkum* and myrrh were among the ingredients used for different kinds of fragrant pastes. Fumigants for offering worship to the deities as well as for drying tresses after bathing, were commonly used. Fragrant powders and detersive agents were used to cleanse the tresses of women and the locks of men after applying oil or unguents and emulsions. Hands and nails were decked with red cotton-dye. Eyes were made lovelier by the application of kohl or mascara. A common verse-epithet describing the lovely eyes of women was *uṇ kaṇ* signifying 'kohl-fed eyes' or 'mascara'ed eyes.

A variety of fragrant and many-hued flowers like jasmine of different kinds, water-lilies, oleander, champak, lotus, blue-lily, ape-flower, trumpet-flower, etc., were in common use in making garlands and wreaths to be worn by men and women as well as to adorn the images of deities. Sacred-basil garlands were offered to Tirumāl and *Kaṭampu* wreaths to Murukaṉ. The number of plants, flowering vines, bushes and trees and fruit-trees and shade-giving trees,

mentioned in the *Cankam* classics, is an astounding indication of the intimate communion of the ancient Tamils with nature around them in their respective natural regions.

Cork-wood appears to have been used for making light articles like toy-carts and chariots and floats. Syringes made of cork or bamboo were used by bathers for squirting water at one another.

Music was part and parcel of the social life as well as the religious life of the people of those days. The musical modes referred to in **Paripāṭal** show a highly intricate and advanced state of this fine art in ancient Tamil Nadu. This is not surprising either, because **Paripāṭal** genre is quite obviously lyrical in conception and intended mostly to be sung to the accompaniment of the *yāḻ* or the flute.

Paripāṭal 2 to 12 are to be sung in the *Pālaiyāḻ* mode;

Paripāṭal 13 to 17 in the *Nōtiram* mode;

Paripāṭal 18 to 21 in the *Kāntāram* mode;

(The musical modes for **Paripāṭal** 1 and 22 and for the two longer odes in **Paripāṭal tiraṭṭu** are not mentioned in the texts).

A plethora of wide-ranging musical instruments like the *yāḻ* with its varieties, pipes and flutes and many kinds of drums are mentioned in the work. Percussion instruments like *tatari, makuḻi, taṇṇumai, tuṭi, kiṇai;* string-instruments like *yāḻ* and *viṇa*; wind-instruments like *kuḻal and vankiyam,* were in common use then.

In Parankuṉṟam, the harmonious diapason was heard when the minstrels sang and played on their instruments, to which the bees and the beetles hummed antiphonally, while the cataracts echoed from the hillside and the peacocks called in unison, throughout the day (**Paripāṭal** 17: 9-21).

Dancing was a common pastime of the people; even the Lord is referred to as one who danced now to the left and now to the right with the cow-herdesses (perhaps during the strophe and the antistrophe while the ode was sung (**Paripāṭal** 3 : 83).

The art of painting was well-developed in those days. At the temple of Parankuṉṟam, paintings of mythological subjects and legends were seen on the walls; the pictures of Akalikai being deceived by Indra and the angry husband Sage Gautama, cursing her to become a stone and Indra slinking away like a cat, were seen by the visitors who pointed them out to each other; besides these, there was also a drawing showing the celestial sphere with the sun and the moon and the planets marked therein (**Paripāṭal** 19 : 46-52).

Star-gazing was obviously known to the Tamils; the man proficient in this was called *kaṇiyaṉ* signifying reckoner or watcher. References to stars like

Ātirai (Betelgeuse), *Kārttikai* (Pleiades), *Rōhiṇi* (Aldebaran), *Agastiyar* (Canopus), *Sāliṉi* (*Aruntati*, wife of Vasishṭar: the binary Alcor-Mizar in the Great Bear Constellation), were some of the stars referred to in the work. Besides these, **Paripāṭal** 11 mentions the names of the zodiacal signs in the ecliptic like *Mēṭam* (Aries), *Iṭapam* (Taurus), *Mituṉam* (Gemini), *Kaṭakam* (Cancer), *Makaram* (Capricorn), *Simham* (Leo), while fixing the time when it rained torrentially on Caiyai mountain (**Paripāṭal** 11:1-12). This ode with its clear reference to the position of the planets on a certain day when the Vaiyai was in floods, provides an internal evidence for fixing the date of **Paripāṭal,** though scholars and critics have given conflicting opinions about the actual date indicated in the planetary configuration described by Nallantuvaṉār.

The ancient Tamils were a sea-going people. Ship building and maritime trade seem to have been well-developed in those days. Trade and commerce were brisk and prosperous, with a variety of commodities being available in the busy marts. Women eagerly waiting for their lovers were compared to ship-owners awaiting anxiously the arrival of their cargo vessels from across the sea (**Paripāṭal** 10 : 30-39). There were expert seafaring men too. The mahout controlling an ichorous elephant is compared to the pilot of a ship who safely brings into the port a storm-tossed ship at sea, with its cordage and mast and sails damaged in a squall, by his careful and skilful navigation (**Paripāṭal** 10 : 53-55).

The Tamils were a race of people who led a life firmly rooted in the soil while their eyes were also turned towards the heaven above.

> Type of the wise who soar but ne'er roam,
> True to the kindred points of heaven and home.[54]

They were of the earth, earthly, living a full-blooded life of the senses in close touch with nature, in all her many-faceted beauty, while at the same time their deepest thoughts and aspirations were ever heavenward. They were deeply religious and participated fully in the festivals and rituals connected with their local gods and deities depending upon the season of the year.

It is not as if the Tamils were only desirous of swilling toddy, mead and arrack and sake or rice-wine; courting and loving and rumbustious play in the water-sports were not alone the preoccupation of the people. In fact, one of the poems refers to a sense of fear and shame on the part of a drunkard if he were caught in an inebriated condition (**Paripāṭal** 10: 65-67). The negation of mundane life and a cynical attitude towards pleasures of the flesh, frequently found in latter-day literatures of the Jains and Buddhists and the Āḻvārs and Nāyaṉmārs, are not found in the **Paripāṭal.** As already mentioned, the Tamils loved life. They did not discard or scorn it. One is reminded again of the robust and healthy attitude to life, of Robert Browning, as revealed in his 'Rabbi Ben Ezra':

As the bird wings and sings,
Let us cry, all good things are ours;
Nor soul helps flesh more now, than flesh helps soul.

While the Vaiyai poems highlight the epicurean nature of the majority of citizens, the invocatory poems on Murukaṉ and Tirumāl bear witness to the piety and deep religiosity of the people in general. Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār in fact concludes his great poem thus:

All that we implore of thee
Is not wealth, gold or pleasure base
But only grace, love and righteousness!

(**Paripāṭal** : 5)

This would mean that the Tamils were aware of a higher life - a life in which mere wealth or gold or sexual pleasure are no longer important. These are outweighed by divine grace, love and righteousness. In fact, Dr. S.N. Kandaswamy refers to this aspect of the life of the Tamils, when he concludes that the age of **Paripāṭal** should have been earlier to the 4th or the 5th century *bakthi* literature which laid stress on other-worldliness and renunciation, relegating the joys of earthly life to the background.[55]

Taking a broad survey of all the **Paripāṭal** poems, we may conclude thus: In love and war alike, they did well; whether it be bathing in the freshes of the Vaiyai or playing with their partners in the groves by the sea or on the banks of the river; in sports and games with their compeers; in worship and in adoration of their particular gods, chiefly Lord Tirumāl or Lord Baladeva or Lord Murukaṉ of Tirupparaṅkuṉṟam or Ādiseshaṉ at Kuḷavāy; in adorning themselves with fine jewels and ornaments suitable for the occasion; in their use of fine garments for the different seasons of the year; in their use of carts, chariots and animal-mounts like tuskers, horses and mules; in their trade and commerce, whether inland or overseas; in the development of their arts and crafts; in their joyous involvement in the social and political life of the country; in their heroism and valour, whether fighting against wild animals in the woods or quelling murderous bulls in the arena or in battle fierce on behalf of their chieftains or monarchs; in their honouring erudition and learning and in their respect for elders and the wise; in their dedicated involvement in religious worship – the ancient Tamils were a great people who had attained a high degree of culture and civilization.

NOTES

1. *Princeton Encyclopaedia of Poetry and Poetics* ed. Alex Preminger (Macmillan: Ref. BK. 1986).
2. Keats, John. "Letter to Benjamin Bailey" (1817).
3. Kalidasa. *Raghu Vamsam* - - Opening Sloka.
4. *Paripāṭal* 6: ll. 7-10.
5. *Gounder*, Arunachala K. "Presidential Address on Paripatal " : *Paripāṭal Lectures* (The South India Saiva Siddhanta Books Publishing Society: Tirunelveli, 1985).
6. Subramanian, A.V. trans. "Naṟṟiṇai" : *An Anthology of Amour* (Department of Tamil Culture, Government of Tamil Nadu, 1989).
7. Steiner, George. "Traduce or Transfigure": *Encounter* (Vol. 27-No.2, 1966)
8. Steiner, "Traduce or Transfigure": *Encounter* (Vol. 27-No.2, 1966)
9. Steiner, "Traduce or Transfigure": *Encounter* (Vol.27-No.2, 1966)
10. Ramanujan, A.K. *Poems of Love and War* (OUP: Delhi, 1985).
11. Kandaswamy, S.N. "The Philosophical Aspects of Paripāṭal": *Philosophical*
12. R. Sarangapani, *A Critical Study of Paripāṭal* - (Madurai Kamaraj University: 1984).
13. S.N. Kandaswamy., "The Philosophical Aspects of Paripāṭal": *Philosophical Heritage of Tamils,* 1983.
14. Sarangapani, R. *A Critical Study of Paripāṭal,* 1984.
15. Srinivasa Iyengar, P.T. *A History of the Tamils,* (Asian Educational Society: Delhi, 1989).
16. *Paripāṭal* ll.52-56.
17. Shelley's, P.B. "Adonais" XLIII.
18. Wordsworth, William. "Tintern Abbey".
19. Kandaswamy, S.N. "The Philosophical Aspects of Paripāṭal" : *Philosophical Heritage of Tamils,* 1983.
20. *Paripāṭal* 2 : L. 83.
21. Mukherji, P.N. : *Yoga Philosophy of Patanjali,* pp. 87-88.
22. Kandaswamy, S.N. *Buddhism as Expounded in Manimekalai* (Annamalai University : Annamalai Nagar, 1978).

23. Milton, John. "On His Blindness"

24. *Paripāṭal* 4 ll. 25-35.

25. *Paripāṭal* 4 ll. 53-55.

26. *Paripāṭal* 13 ll.16-24.

27. *Paripāṭal* 13 ll. 28-37.

28. Kanakasabai Pillai, V. *The Tamils 1800 years Ago*

29. Sarangapani, R. *A Critical Study of Paripāṭal*, 1984.

30. *Paripāṭal Tiraṭṭu* 1 :ll. 16-24.

31. *Paripāṭal Tiraṭṭu* 2 : ll. 18-26.

32. Sethuraghunathan, N. "Tirumal" : *Paripāṭal Lectures*, 1955.

33. Zvelebil, Kamil. *Tiru Murukaṉ*, (International Institute of Tamil Studies : Madras, 1987).

34. Zvelebil, Kamil. *Tiru Murukaṉ* (1987).

35. Shakespeare, William. *Antony and Cleopatra:* Act V; Sc. 2/ll.78-83f.

36. Zvelebil, Kamil. *Tiru Murukaṉ* (1987)

37. Milton, John. *Paradise Lost Bk. II*

   . . . . where eldest Night
   And chaos, ancestors of Nature, hold
   Eternal anarchy amidst the noise
   Of endless wars, and by confusion stand:
   For hot, cold, moist and dry, four champions fierce
   Strive here, for mast'ry and to battle bring
   Their embryon atoms:

38. Zvelebil, Kamil *Tiru Murukaṉ* (1987).

39. Zvelebil, Kamil. *Tiru Murukaṉ* (1987).

40. St. Meykantar. *Civañāṉa Pōtam* - 'Sutra 8', trans. T.N. Ramachandran *Saiva Siddhanta* Vol.3 (International Institute of Saiva Siddhanta Research: Dharmapuram).

41. Zvelebil, Kamil. *Tiru Murukaṉ* (1987).

42. *Paripāṭal* 18 : ll. 30 - 37.

43. *Paripāṭal* 21 : ll. 18-22.

44. *Paripāṭal* 5: ll. 79-80.

45. Kapilar's *Kuriñcippāṭṭu* : ll. 209-211.

46. Bharati, Subramania. Centamiḻ Nāṭu *Bharatiyar Kavitaikaḷ*. (ed. Seeni Viswanathan: Madras, 1991) p.57

47. *Paripāṭal* 11 : ll. 23-30.

48. *Paripāṭal* 22 : l. 11.

49. cf. 'Parimalaganti' or 'Yojanaganti, wife of Santanu in *The Mahabharata*.

50. *Paripāṭal* 11 : ll. 116-121.

51. *Paripāṭal* 16 : l. 30.

52. *Paripāṭal* 20 : ll. 48-57.

53. Sarangapani, R. *A Critical Study of Paripāṭal*, 1984.

54. Wordsworth, William. "To the Skylark".

55. Kandaswamy, S.N. *Paripāṭaliṉ Kālam* (Abirami Pathippagam : Annamalai Nagar, 1972).

A NOTE ON THE PARIPĀṬAL POETS

(After Dr. U.V. Swaminatha Iyer's **History of the Poets** prefixed to his edition of **Paripāṭal**).

1. Āciriyaṉ Nallantuvaṉār

Praised also by other poets of his time, Nallantuvaṉār is the author of **Paripāṭal** 6,8, 11 and 20 of which No.8 is on Lord Murukaṉ and the rest on the river Vaiyai.

The holy hill of Tirupparaṅkuṉṟam, whither all the gods and celestials converge to offer their obeisance to the Son of Lord Civaṉ is beautifully described. Men and women flock to the shrine with various sacrificial offerings to adore the Lord and attain their hearts' desires. It is this poem which made the poet, 'Maturai Marutaṉ Iḷanākaṉār' refer to Āciriyaṉ Nallantuvaṉār in glowing terms in one of his poems.

In the other three pieces on Vaiyai the poet describes the advent of the freshes in the river, which he hails as Tamil Vaiyai. The fertility of the Pāṇṭiya country, the perennial flow in the Vaiyai of those days, the water-sports engaged in, by the citizens of Maturai, the jostling joyous crowds carrying offerings to the river goddess and the various means of transport used by them are graphically portrayed by the poet.

Nallantuvaṉār is also famous as the author of the poems in *Neytal* genre in **Kalittokai**. It may be safely presumed that he belonged to Maturai.

2. Iḷam Peruvaḻutiyār

In **Paripāṭal** 15 composed by him, this poet has highlighted the greatness of Tirumāliruṅkuṉṟam, the seat of Lord Kaṇṇaṉ and Lord Baladeva. The hill according to the poet, has the power to root out all delusion even if worshipped from a distance. He has brought out the essential oneness of the two gods though they differ in appearance and complexion. Obviously, this poet was a scion of the Pāṇṭiya dynasty. Dr. U.V. Swaminatha Iyer holds the view that he is the same as Kaṭaluḷ Māynta Iḷam Peruvaḻuti the author of the famous *puṟam* poem *beginning Uṇṭālamma*.

3. Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār

Paripāṭal 3 and 4 on Lord Tirumāl and **Paripāṭal** 5 on Lord Murukaṉ, are the works of this poet. It is possible that he was a hunter by birth. Fine descriptions of the incarnations of Lord Vishṇu and His great feats are found in his two poems on the Lord. In lines which are at once musical and meaningful, the poet

makes glowing references to the following *avatārams:* The Ātivarāha, the Narasimha and the Vāmaṉa Avatārs', the Lord's taking the form of a giant cob-swan; the palmyra, plough and elephant flags and the splendid Garuda flag; His favourite haunts such as the banyan and *Kaṭampu* trees and hills and cities; the greatness of Garuda and the quelling of Garuda's pride; the omnipresence of the Lord and His immanence in all creation and such other great truths and divine principles.

In his poem on Lord Murukaṉ, a variant version of the genesis of the Son of Lord Civaṉ, is mentioned by the poet. With a fine economy of words, are described the puissance of the Son of God, and the various tributes offered by Lord Indra and the other celestials to the Commander of the Deva hosts who carried them in each one of his twelve hands. In a memorable conclusion to the piece, the poet prays to the Lord, not for wealth, gold or sensory pleasures, but only for his Grace, Love and Righteousness.

4. Karumpiḷḷaip Pūtaṉār

Paripāṭal 10 composed by this poet describes the advent of the freshes in Vaiyai and the water-sports indulged in by the people. The poem is remarkable for the fine similes it contains, highlighting the great joy of the citizens, the prosperity of the land, the munificence of the king and the delights of the young men and women intoxicated with toddy and passion.

5. Kīrantaiyār

Paripāṭal 2 composed by Kīrantaiyār is on Lord Tirumāl. This beautiful invocation to the god contains useful references such as the deluges at the ends of the aeons, names of Tamil astronomical numbers like *Neytal, Kuvaḷai, Āmpal,* etc., the manifestations of the Lord in various incarnations as Baladeva, Kṛṣṇa and Buvaraha, and His giving the nectar only to the Devas. There is no clear proof that this poet belonged to the Kīrar community, the members of which made their living by cutting conches and shells to make ornaments, bracelets and armlets.

6. Kuṉṟampūtaṉār

Among the poets with the name Pūtaṉār the author of **Paripāṭal** 9 and 18, might have been honoured with the prefix Kuṉṟam in view of his association with Tirupparaṅkuṉṟam. Both the pieces are on Lord Murukaṉ. The bard distinguishes between the natural love of a youth and a woman and the wedded chaste love of a married pair. Fine descriptions of the sacred hill, its groves and cataracts, flowers and peacocks, are found in the two poems - fine lyrics full of poetic felicity.

7. Kēcavaṉār

This poet is the composer of **Paripāṭal** 14 as well as its music-setter. The poem is in praise of Lord Murukaṉ, though it is probable that the author might have been a Vaishṇavite by birth. The floral splendour that covers Paraṅkuṉṟam after the advent of the rainy season, is beautifully described by the bard, who concludes his piece with a fervent prayer that his filial devotion to the God, whom he hails as his own mother, may endure forever.

8. Nappaṇṇaṉār

With the given name Paṇṇaṉ, this poet is the author of **Paripāṭal** 19 in praise of Lord Murukaṉ. The poem is full of delightful similes. The wedding of the Lord with Goddess Vaḷḷi, the joyous throng of devotees from Maturai proceeding towards Tiruppaṟaṅkuṉṟam on various mounts and vehicles; the Pāṇṭiya king with his women and his ministers and others circumambulating the holy hill, the paintings drawn on the walls of the picture gallery; the beliefs and the practices of the pious matrons and maidens desiring various boons from the Lord, offering worship to His elephant-mount; these and other activities in and around the shrine, are finely described by the bard.

9. Nallaccutaṉār

Bearing a Vaishṇavite name Accutaṉār, this bard has celebrated the glory of Lord Murukaṉ in **Paripāṭal** 21. He has also the distinction of having set to music, four **Paripāṭal** pieces — nos. 16, 17, 18 and 20. The young god's elephant-mount, the decorated sandals on His feet, His dreaded spear, the *kaṭampu* wreath worn by Him, are described by the poet, besides the Holy hill of Paraṅkuṉṟam, the odoriferous breezes that blow over the slopes, the water-sports of the women in the pool, their adoration of the god and their jocund and gleeful dancing to the beat of the tabors by their spouses. The bard concludes with a devout prayer that he may be blessed to dwell forever at the feet of the God enshrined at Tiruppaṟaṅkuṉṟam.

10. Nallaḻiciyār

The poet Aḻiciyār is the author of **Paripāṭal** 16, in honour of Vaiyai and **Paripāṭal** 17 in praise of Lord Murukaṉ. In the first poem, we have fine descriptions of the bank of the river, its fords and water-fronts and the groves, besides the joyous water-sports of loving men and women in the freshes of the Vaiyai. In the second poem, the poet deals with the happy sounds and sights in and around the holy hill of Paraṅkuṉṟam, the worship of the Lord by throngs of pious devotees from prosperous Kūṭal city of the Pāṇṭiya king.

11. Nalleḻuṉiyār

The 13th piece of **Paripāṭal** has been composed by this poet with the given name Eḻiṉi perhaps a scion of the celebrated family of Atiyamāṉ Neṭumāṉ Añci. The bard extols Lord Tirumal's divine form in various ways - His dark complexion, His cloth of gold, His garland, His flag, His discus and His conch. The Lord is hailed as all things in the universe and also their essential virtues. The poet concludes with a prayer, as from a child to its mother, that he may be given to adore the divine feet of the Lord for ever and for ever.

12. Nalvaḻutiyār

The 12th poem in **Paripāṭal** composed by Nalvaḻutiyār deals with the river Vaiyai. The name of the poet indicates that he must have been a scion of the Pāṇṭiya line. Men and women, adorning themselves with shining ornaments and fragrant wreaths and bedaubed with sandal and *akil* - paste, went towards the river, mounted on horses and elephants. The noisy chatter of the women, busy hum of men and the musical notes from various instruments played by artists combined to produce a happy medley of agreeable sounds on the bank. The freshes carrying trees and flowery boughs, battered against the embankment. The water-front became slushy with the pastes and unguents washed off from the bodies of the bathers indulging in the water-sports. An interesting interlude is described by the poet, to highlight the nature of wedded love marked by occasional bouts of bouderie on the part of the wives. The pleasure and benefits which the Vaiyai bestows upon the people of Maturai, says the poet, are unparalleled on the whole earth.

13. Maiyōṭak Kēcavaṉār

Kēcavaṉār has described the Vaiyai in floods in **Paripāṭal** 7 composed by him : carrying uprooted trees and broken branches, the raging river flowed past, filling up hollows and the fields, breaching the banks and bunds, like the invading army of the Pāṇṭiya monarch marching into the enemy territories. People stood in groups talking excitedly about the excessive flood in the river.

The garments and jewels and the flowers worn by the bathers were carried away by the rushing waters. Women played among themselves splashing the water at one another. An interlude describing the quarrel between a certain hero and his wedded wife adds interest to the poem. To music, vocal and instrumental, minstrels and danseuses danced merrily at Tirumarutamuṉṟurai waterfront. The bard concludes with a prayer, that he might continue to get the delightful benefit of bathing in the Vaiyai for ever and a day.

A NOTE ON THE MUSIC-SETTERS OF PARIPĀṬAL

1. Kaṇṇakaṉār : He has set the music for **Paripāṭal** 21. He is also the author of two *Caṅkam* poems - **Puṟanāṉūṟu** 218 and **Naṟṟiṇai** 79.

2. Kaṇṇanākaṉār : **Paripāṭal** 5.

3. Kēcavaṉār : He has set the music for **Paripāṭal** 14, written by himself. (see under 7, 'A note on the poets'.)

4. Nannākaṉār : **Paripāṭal** 12.

5. Nallaccutaṉār : Four **Paripāṭal** pieces have been set to music by him - 16, 17, 18 and 20. Nallaccutaṉār is also the author of **'Paripāṭal'** 21 on Lord Murukaṉ. (See under 9 in 'A note on the poets'.)

6. Naṉṉākaṉār : He has set to music **Paripāṭal** 2. Dr. U.V. Swaminatha Iyer is of the opinion that he may or may not be the same person as 'Puṟattiṇai Naṉṉākaṉār', the author of **Puṟanāṉūṟu** 176, 376, 379 and 381.

7. Nākaṉār : **Paripāṭal** 11.

8. Pittamattar : He has set to music **Paripāṭal** 7. The name also occurs as 'Pittāmakkar'.

9. Peṭṭāṉākaṉār : **Paripāṭal** 3 and 4.

10. Maruttuvaṉ Nallaccutaṉār : He has set the music for **Paripāṭal** 6, 8, 9, 10, 15 and 19. He was probably well-versed in medicine also.

PARIPĀṬAL - 1

TIRUMĀL

Author : ***Unknown***
Music-setter : ***Unknown***
Paṇ : ***Unknown***

This is an invocation to Lord Tirumāl by a poet whose name is unknown. The thousand-hooded serpent Āticēṭaṉ is the canopy for the Lord; Goddess Lakṣmi resides in His chest; He is also Lord Baladeva with the elephant-flag and plough-share as the weapon. Lotus-eyed and dark-complexioned as He is, the Kaustupa gem adorns His chest; His mantle is of bright cloth of gold. Vanquisher of all His foes; His glory is beyond the ken of the great seers. Still the poet attempts to indite it; out of his love and devotion to the Lord, which by His Grace he proceeds to do. The Lord is everything: He is Righteousness fostered by holy Brahmins and the love of devotees; He punishes evil-doers and reforms them by His power. He is the sun and the moon and the five-headed Iswara and the God of destruction. He is the Vedas and the God Brahma and also the Creation; He is the cloud, the sky, the earth and the lofty Himavant. None can find a peer to the Lord or to render justice to His great glory. He is the Lord of all life; He can be compared only to Himself!

The poet concludes his invocation by praising His effulgent glory, His Garuda flag, His conch, His all-destroying Discus, His sapphire-gem and His beautiful chest, and praying that he and his kinsfolk may be blessed to dwell at His divine feet forever.

பரிபாடல்

முதற் பாடல்

திருமால்

(கு) ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை
தீயுமிழ் திறனொடு முடிமிசை யணவர
மாயுடை மலர்மார்பின்' மையில்வால் வளைமேனிச்
சேயுயர் பணைமிசை யெழில்வேழ மேந்திய
வாய்வாங்கும் வளைநாஞ்சி லொருகுழை யொருவனை;
(இது தரவு)

எரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை
விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித்
திருஞெமர்ந் தமர்ந்த மார்பினை மார்பிற்
றெரிமணி பிறங்கும் பூணினை மால்வரை
எரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை
சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயி னிறுத்து
மேவலுட் பணிந்தமை கூறும்
நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளே;
(இது கொச்சகம்)

*இணைபிரியணிதுணிபிணிமணியெரிபுரை விடரிடுசுடாபடா
பொலமபுனைவினைமவா தெரிதிரடெரியுருளிகனமிகு முரணமிகு
கடறருமணியொடு முததியாததநொணி நெறிசெறி வெறியுறு
முறலவி றலணஙகணஙகுவிாறறாணி துணிமணி வெயிலுற
ழெழிலபுகழலாமலாமாாபின னெரிவயிரநுதிநுதி யெறிபடைய
ருததுமலையிவாநவை யினிறறுணிபடலினமணி
யியவெறுமெழிலினிசை யிருளகல முறுகிறுகுபுரியொருபுரி
நாணமலாமலரிலகினவளாபருதியினொளிரமணிமாரபணிமண மிக
நாறுருவின விரைவளிமிகுகடுவிசையுடுவுறுதலைநிரை யிதழணி
வயிரியவமாரைபபொரேழுநதுடனறிரைததுரைஇயதான வாசிர
முமிழபுனலபொழி பிழிநதுரமுதிரபதிரபலநதொடாவ மாவெனற
கணை.
(இவை நான்கும் அராகம்)

(பிரதி பேதம்) *2* திறலொடு *3* வாயுடை *4* பணைமிசை யெழின் மேழியேந்திய *6* அரிமலர் *9* விளங்கும் பூணை *11* னிறுத்த

* பிரதியுதவியும் உரையுதவியும் இல்லாமையால், அடிவரையறையும் பொருள்வரையறையுஞ் செய்து இந்த அராகங்கள் நான்கினையும் ஒழுங்குபடுத்த இயலவில்லை; இங்ஙனமே மூலத்திலும் உரையிலும் சில சில பின்னும் உள்ளன.

Lord recumbent upon your serpent-bed,
Under the canopy of a thousand swaying heads
Spitting fiery venom, and awesome to behold!
Goddess Lakṣmi doth eternal rest
Upon Your massive flowery breast!
Immaculate, spotless your complexion white
Like a conch from the sea, dazzling and bright!
From atop a bamboo stout and lofty
Your elephant-flag flutters with great beauty!
Lord with your dreaded weapon the curv'd plough,
Peerless Baladeva with a matchless ear-jewel!

O thou with eyes rubious like lotus blooms
Ruddy like flame! Dark your complexion
Like unto *kāyā* with unfolded petals!
The Goddess loves to dwell in your great chest
Adorned with the coruscating Kaustupa gem!
Your ciclaton looks like the wild-fire
That envelopes the blue mountain ranges
As if it were a mantle of gold!
Lord with your lofty Garuda flag!
Supreme Ens immanent in the Vedas four
Chanted by erudite brahmins who ever seek

(Lines 14 to 28 are not translated because the commentators have not been able to piece out their meaning as the original text is said to be mutilated. See however, note regarding these lines.)

பொருவே மென்றவர் மதந்தபக் கடந்து
செருமேம் பட்ட செயிர்தீ ரண்ணல்
இருவர் தாதை யிலங்குபூண் மாஅல்
தெருள நின்வர வறிதல்
மருளறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கு மரிதே;

(இஃது ஆசிரியம்)

அன்ன மரபி னனையோய் நின்னை
இன்னனென் றுரைத்த லெமக்கெவ னெளிது;

(இது பேரெண்)

அருமைநற் கறியினு மார்வ நின்வயிற்
பெருமையின் வல்லா யாமிவண் மொழிபவை
மெல்லிய வெனாஅ வெறாஅ தல்லியந்
திருமறு மார்பநீ யருளல்வேண்டும்;

(இஃது ஆசிரியம்)

விறன்மிகு விழுச்சீ ரந்தணர் காக்கும்
அறனு மார்வலர்க் களியு நீ
திறனிலோர்த் திருத்திய தீதுதீர் சிறப்பின்
மறனு மாற்றலர்க் கணங்கு நீ
அங்கணோர் வானத் தணிநிலாத் திகழ்தரும்
திங்களுந் தெறுகதிர்க் கனலியு நீ
ஐந்தலை உயிரிய வணங்குடை யருந்திறல்
மைந்துடை யொருவனு மடங்கலு நீ
நலமுழு தளைஇய புகரறு காட்சிப்
புலமும் பூவனு நாற்றமு நீ

(பி-ம்.) *26* பொருவ *27* செருவிடம்படுத்த *28* மாஅன் *32* ணெளிது *38* கருளுநீ *39* தீதுதீர்கொள்கை *43* ஐந்தனையுயிரிய *46* புலனும் பூவினு ணாற்றமுநீ

Thee, before whose awesome and mighty power,
All created beings bow in adoration meek!
Mighty Lord of flawless puissance!
You destroyed the strength of your arrogant foes
Who dared challenge you to battle fierce!
Sire of the two gods, Manmata and Brahma,
Tirumāl radiant with scintillating jewels!
To know in full the descent of your grace
Is beyond the power of even the seers
Possessed of wisdom pure, delusion-free!

Lord supreme of nature ineffable!
Hard it is for us to
Your supernal stature and essence Divine;
Impossible though it is to know your greatness,
You are the lodestar of my heart's desire!
Lord of infinite puissance!
Scorn not my words as frivolous and trite,
O Lord with the Goddess enthroned in your chest;
But bestow upon us the favour of your grace!

You are the Dharma fostered by the brahmins
Valiant in learning and pure of heart.
Upon your ardent devotees true
You bestow your unfailing grace!
Yours the spotless power that redeems
The weak of will! And yours the dreaded name
That terrifies your foes; you, the moon
Whose beams brighten the vasty space,
And too, the fiery sun with parching rays.
You are the Lord Civa with five heads
Fearsome to foes and of matchless might.
You are the very god of Death
Annihilating all at the aeon's end.
You are the Vedas, the source
Of wisdom pure and all that is good;
You the four-faced One, of Lotus engendered,
And you the creation that is His work!
You are the rising cloud victorious,

வலனுய ரெழிலியு மாக விசும்பும்
நிலனு நீடிய விமயமு நீ; (இவை ஆறும் பேரெண்)
அதனால். (இது தனிச்சொல்)
இன்னோ ரனையை யினையை யாலென
அன்னோர் யாமிவட் காணா மையிற்
பொன்னணி நேமி வலங்கொண் டேந்திய
மன்னுயிர் முதல்வனை யாதலின்
நின்னோ ரனையைநின் புகழொடும் பொலிந்தே ;
(இது சுரிதகம்)

நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை
பொன்னொக்கு முடையவை
புள்ளின் கொடியவை புரிவளை யினவை
எள்ளுநர்க் கடந்தட்ட விகனே மியவை
மண்ணுறு மணிபா யுருவினவை
எண்ணிறந்த புகழவை யெழின் மார்பினவை
(இவை சிற்றெண்ணும் பேரெண்ணும் இடையெண்ணும்)
ஆங்கு. (இது தனிச்சொல்)
காமரு சுற்றமோ டொருங்குநின் னடியுறை
யாமியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொலிகென
ஏமுறு நெஞ்சத்தோம் பரவுதும்
வாய்மொழிப் புலவநின் றாணிழ றொழுதே.
(இது சுரிதகம்)

(பி-ம்.) 65 முதல்வநின்

The space infinite, and the earth,
And its mighty Himalayas therein!

As you are the source and the strength of all,
None we know of, can compare with you!
To define you as you are, is beyond any of us.
With the golden discus in Your right hand,
You sustain all life on earth;
Refulgent you shine unequalled, peerless,
Great as only you can be!
Lord Tirumāl! the lustre of your fame
Is magnificent even like yourself!
Bright as gold your brilliant garment!
Lord of the banner with the mighty Bird,
Lord, with your triumphant right-whorled conch!
And the dreaded Discus, the terror of those
Who scorn your power! Your complexion
Radiant like sapphire well-washed and bright,
Endless is your renown beyonding thought :
O Lord of the mighty and massive chest!
Great God, who gave us the Vedas true;
Dwelling in the shade of your feet, we implore you;
Bless us, our kinsfolk and other bands of devotees,
That we may hail you with hearts full of joy,
Adoring your Grace for aye and forever!

NOTES

Line No.

1 *Serpent-bed* : Āticēṭaṉ, the thousand-headed serpent, is at once the couch and canopy of Tirumāl.

10 Curv'd plough : The terrible weapon of Lord Baladeva (also known as Lord Balarāma), an incarnation of Āticēṭaṉ.

14 *Kāyā* : A dark flower (*Memecylon edule*)

16 Kaustupa : The celebrated gem obtained during the churning of the ocean, worn by Viṣṇu on his bosom.

17 Ciclaton : Cloth of gold.

20 Garuda : The half-man, half-eagle mount of Viṣṇu born to Vinata by Kasyapa.

21 Supreme Ens : *Ens entium* : The highest Being.

28 Sire of the two Gods : Tirumāl, father of Brahma, the creator and Manmat, the God of Love.

Special note on lines 14-48 of the Tamil original

Though Dr. U.V. Swaminatha Iyer has mentioned in his commentary that lines 14-28 are mutilated and hence not possible of a coherent interpretation, Thiru S. Krishnaswamy Iyengar, the editor of *Sri Vaishnava Sudharsanam*, Tirucci, in his research work on "Caste and Religion Part-I" has attempted an identification of the above lines with the various adornments and equipments of the Lord.

The first two lines 14 & 15 (with 13 monosyllables) refer to the various kinds of flowers adorning the Lord's body.

Lines 16 & 17 (with 9 monosyllables in the first line) seem to refer to the Lord's ornaments.

Line 18 is a clear reference to the Lord's Bow, called Sārngam.

Line 19 refers to the magnificent chest of the Lord.

The next 3 or 4 lines refer to the famous chaplet of flowers of the Lord called Vaijayanthi.

The next 4 or 5 lines refer to the puissant and unfailing arrow of the Lord which cuts off the countless heads of the demon hordes in battle.

PARIPĀṬAL - 2

TIRUMĀL

Author: ***Kīrantaiyār***
Music-setter: ***Naṉṉākaṉār***
Paṇ: ***Pālaiyāḻ***

A rare description of the various deluges is given in the opening of this piece by the poet Kīrantaiyār.

After the great dissolution of earth and heaven, along with the sun and the moon, came the deluge of Space, of Wind, of Fire, of Water and then of Land. Lord Tirumāl, in the form of a Great Boar (Sveta Varaha), lifted up the submerged earth from the bottom of the ocean.

The bard hails the incomparable might of the Lord. Countless are the feats performed by Tirumāl down the ages. By birth Tirumāl - (Krisṇa), is younger to Baladeva but elder in greatness to the Lord of the palmyrah-flag and dark vestments. The Vedas reveal that He is immanent in all lives. The jewels on His chest are bright, iridescent like the rainbow. A pendant of pearls bright as the moon adorns His chest. His conch fulminates like thunder, deafening the demons' ears. His Discus like very Death itself, destroys the lives of the demons, severing their heads like bunches of palmyrah-fruit. Sapphire -like His dark complexion, His eyes are like twin lotuses; His verity is like the unfailing day, His forbearance like the earth, His Grace like the clouds bountiful. The brahmins see Him in the radiant fire of sacrifice. Even as He thinks of giving the nectar to the Devas, they attained it forthwith.

Prostrating again and again at the Divine feet of the Lord, the poet prays for true Gnosis without any trace of delusion.

இரண்டாம் பாடல்

திருமால்

(உ) தொன்முறை யியற்கையின் மதியொ . . . .
. . . . மரபிற் றாகப்
பசும்பொ னுலகமும் மண்ணும் பாழ்பட
விசும்பி லூழி யூழூழ் செல்லக்
கருவளர் வானத் திசையிற் றோன்றி
உருவறி வாரா வொன்ற னூழியும்
உந்துவளி கிளர்ந்த ஊழூ ழூழியும்
செந்தீச் சுடரிய வூழியும் பனியொடு
தண்பெய றலைஇய வூழியு மவையிற்
றுணமுறை வெள்ள மூழ்கி யார்தருபு
மீண்டும் பீடுயர் பீண்டி யவற்றிற்கும்
உள்ளீ டாகிய விருநிலத் தூழியும்
நெய்தலுங் குவளையு மாம்பலுஞ் சங்கமும்
ஸ்மயில் கமலமும் வெள்ளமு நுதலிய
செய்குறி யீட்டங் கழிப்பிய வழிமுறை
கேழ லிகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய
ஊழி யொருவினை யுணர்த்தலின் முதுமைக்
கூழி யாவரு முணரா
ஆழி முதல்வநிற் பேணுதுந் தொழுதும்
நீயே, வளையொடு புரையும் வாலி யோற்கவன்
இளைய னென்போர்க் கிளையை யாதலும்
புதையிரு ளுடுக்கைப் பொலம்பனைக் கொடியோற்கு
முதியையென் போர்க்கு முதுமை தோன்றலும்
வடுவில் கொள்கையி னுயர்ந்தோ ராய்ந்த
கெடுவில் கேள்வியு ணடுவா குதலும்
இந்நிலைத் தெரிபொரு டேரி னிந்நிலை
நின்னிலைத் தோன்றுநின் றொன்னிலைச் சிறப்பே
ஓங்குயர் வானின் வாங்குவிற் புரையும்
பூணணி கவைஇய வாரணி நித்தில
நித்தில மதாணி யத்தகு மதிமறுச்
செய்யோள் சேர்ந்தநின் மாசி லகலம்
வளர்திரை மண்ணிய கிளர்பொறி நாப்பண்
வைவான் மருப்பிற் களிறு மணனயர்பு
புள்ளி நிலனும் புரைபட லரிதென
உள்ளுந ருரைப்போ ருரையொடு சிறந்தன்

(பா-ம்) 2 மரபிற்றாகிப் 4 செய்யக் 9-11 மவற்றுிண் முறை வெள்ள மூழ்கிமீண்டியாகருபீடுயர் பிண்டியவதற்கு 14 நுதலிச் 17 யொருவுனை 26 டேரினினனிலை 33 வைவாண் 34 புகர்பட

From time immemorial
By the eternal Law of Nature in action,
All creation in turn ended in annihilation's waste;
The sun and the moon, the skiey space and the green earth,
The very world of the celestial gods became nought.
Many the aeons that went by and passed away.
Then appeared again the first of elements, ether,
That which was formless, the principle of sound;
After this aeon passed, appeared the second element, air,
And after this aeon, out of air appeared, fire, the third;
Water then came into being, a cosmic flood;
The earth, the last, that had been submerged
For countless aeons, reckoned by such numbers
As *Neytal, Kuvaḷai, Āmpal, Caṅkam, Kamalam* and *Veḷḷam,*
Was by You lifted up from the deluge on Your horns,
(Whence the name *Varāha Kalpa* for this aeon!)
This mighty feat being just one of the many you did
Down the corridors of Eternity! Who can comprehend
Your limitless power and antediluvial aseity,
Beyonding all Time? Lord of the mighty Discus!
Your Supreme Godhead we adore!

It's you who manifested as Baladeva,
White-hued and dazzling like the conch!
You, appear as Lord Krisṇa, younger than He,
To those who would have it so; to others
You are elder, pre-existent to Baladeva Himself.
You are the very core of the ancient Vedas
Conned by the Brahmins of unswerving principles;
You are thus everything, the beginning, middle and the end.
Adorned with many-hued jewels, iridescent
As the rainbow in the lofty sky, a pendant of pearls
Nestling against your chest, with the Goddess Laksmi
Seated therein, She the Red One, like the mark
In the midst of the refulgent Moon!
As you manifested as the mighty Boar and held
Aloft the Earth-Goddess, she was but a spot
Among the many that were upon your silvery horns!

றொடியா வுள்ளமொ டுருத்தொருங் குடனியைந்
திடியெதிர் கழறுங் காலுறழ் பெழுந்தவர்
கொடியறு பிறுபு செவிசெவிடு படுபு
முடிக ளதிரப் படிநிலை தளர
நனிமுரல்வளை முடியழிபிழிபு
தலையிறுபு தாரொடு புரள
நிலைதொலைபு வேர் தூர்மடல்
குருகு பறியா நீளிரும் பனைமிசைப்
பலபதி னாயிரங் குலைதரை யுதிர்வபோல்
நில்லா தொருமுறை கொய்பு கூடி
ஒருங்குருண்டுபிளந்து நெரிந்துருள்புசிதறு
பளறுசொரிபு நிலஞ்சோரச்
சேரா ரின்னுயிர் செகுக்கும்
போரடு குருசினீ யேந்திய படையே
ஒன்னா ருடங்குண்ணுங் கூற்ற முடலே
பொன்னோர் பவிரழ னுடக்கத னிறனே
நின்னது திகழொளி சிறப்பிரு டிருமணி
கண்ணே. புகழ்சா றாமரை யலரிணைப் பிணையல்
வாய்மை வயங்கிய வைகல் சிறந்த
நோன்மை நாடி னிருநிலம் யாவர்க்கும்
சாய னினது வானிறை யென்னும்
நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளே
அவ்வும் பிறவு மொத்தனை யுவ்வும்
எவ்வயி னோயு நீயே
செவ்வா யுவணத் துயர்கொடி யோயே
கேள்வியுட் கிளந்த வாசா னுரையும்
படிநிலை வேள்வியுட் பற்றியாடு கொளலும்
புகழியைந் திசைமறை யுறுகனன் முறைமூட்டித்
திகழொளி யொண்சுடர் வளப்பாடு கொளலும்
நின்னுரு புடனுண்டி
பிறருடம் படுவாரா
நின்னொடு புரைய

(பி-ம்) *38* செவி செவிடுபட *44* தலைத்தரை *51* நுடக்கத்தினிறறெ, நுடக்கினிறற்றெ *52* பிருட்டிரு *62* கோடலும் *63* மூட்டத் *64* கோடலும் *66* ருடம்பாடுவாரா

Bards hail your matchless power
Marvelling at your mighty feat!
Āti Varāha! Mighty Lord! We adore You!
Terror of the foes in battle dreadful!
The sonorous conch held by you
Tore off by its blast the Demon's banners
Who came against you like the whirlwind;
Its pealing angry notes deafening their ears
Their crowns shivering off their heads,
As they were felled to the earth
By its thunderous reverberation.
Lord of invincible power! Your mighty Discus
Sliced through the demon hordes,
Scattering their chapleted heads on the ground
Like bunches of the green fruit
Of the unharvested palmyrah-trees,
Tens of thousands of them
Of the black, tall palmyrah trees
In a single terrible stroke,
Making the earth slushy with blood and gore
Gushing out of their severed trunks.
The body of your formidable weapon
Resembles the very God of Death.
Its colour like the incandescent flames that rise
While virgin gold is melted;
Your radiance is like unto dark sapphire;
Your eyes, twin lotuses set close together;
Your verity sure as the unfailing day;
Your forbearance is great as the wide earth;
Your limitless Grace is generous as the raincloud;
Thus speak the Vedas true
Fostered by the learned brahmins.

Lord with the lofty flag fluttering on high,
Sporting the red-beaked Garuda Bird!
You are like all these we've spoken of,
And others too we've not mentioned yet;
In these and other things else

அந்தணர் காணும் வரவு
வாயடை யமிர்தநின் மனததகத் தடைத்தர
மூவா மரபு மோவா நோன்மையும்
சாவா மரபி னமரர்க்காச் சென்றநின்
. . . . மரபினோய் நின்னடி
தலையுற வணங்கினேம் பன்மாண் யாமும்
கலியி னெஞ்சினே மேத்தினேம் வாழ்த்தினேம்
கடும்பொடுங் கடும்பொடும் பரவுதும்
கொடும்பா டறியற்க வெம்மறி வெனவே.

கடவுள் வாழ்த்து. — நன்னாகனாரிசை
கீரந்தையார் பாட்டு — பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) *68* காணின் *69* தடைதர *70* மரபினோவா நோன்மைச் *73* பலமாபனமா யாண்டுங்

You're immanent, as the essence thereof.
To the brahmins you're the manifestation true
Seen in the utterance of the Lord of Sacrifice
Spoken of in the holy texts; and you
The sacrificial pillar to which is offered
The sacrificial animal at the altar,
Where the rituals are done
As ordained in the Vedas,
With ritual fire kindled in proper manner
Wherein melted butter and other oblations
Are poured to propitiate and please the Powers!
Even as you willed that the Devas should get
Nectar churned from the ocean of milk,
Eternal youth and everlasting power.
Reached the deathless Devas.
Your divine feet we adore
For aye and forever,
Our heads touching the ground
As we prostrate ourselves at your divine feet
We pray - we and our kinsfolk -,
That our understanding be guided
Solely towards wisdom true,
Not frittered away by worthless falsities;
This and this alone we beseech you,
Lord primordial, at your divine gracious feet!

NOTES

Line No.

11 Flood : Deluge. From the Supreme Ens, space appeared, from space, air, from air, water and from water earth appeared. *Taittiriya Upanishad.*

14 Neytal, Kuvaḷai, Āmpal, Caṅkam, Kamalam, Veḷḷam. Tamil astronomical numbers of different magnitudes.

15 *The 'Tēvāram'* refers to seven kinds of deluges : (i) Tirunāvukkaracar, *'Viṭantīrtta Tiruppatikam'* Stanza 7, 1.1. (ii) Tirunāvukkaracar *'Tiruppaḻaṉat -Tiruttāṇṭakam'* Stanza 7, 1.1.

16 Varāha Kalpa: The present Kalpa, Svetavaraha Kalpa. (A Kalpa is a day and a night of Brahma, equivalent to 432 million human years).

PARIPĀṬAL - 3

TIRUMĀL

Author: ***Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār***
Music-setter: ***Peṭṭaṉākaṉār***
Paṇ: ***Pālaiyāḻ***

The dark-complexioned Lord whose feet destroy the cycle of birth - thus the poet invokes Tirumāl. Everything in the universe, the five elements, the sun and the moon, the planets five (excepting the two nodes), the acuras and the twelve Ātityas, the eight Vacus, the eleven Rudras, the Asvin twins, the God of Death and his messenger, the triple-seven worlds and all living beings - are but the manifestations of the Lord, say the Vedas. His mount is the great bird Garuda, who brought Nectar from heaven to relieve the distress of his mother. The feet of the Lord measured the nether-worlds in a single step. He is the one who in the form of a Great Boar lifted up on his tusks the earth from under the ocean at the end of the aeon. He again dried up with the beat of his mighty wings as He took the form of a giant cob-swan, the torrential flood poured by the clouds. He was the destroyer of the demon Kēci.

Countless are His hands, one of which gave the nectar to the devas alone after it was churned from the sea of milk. He is the Lord of the Vedas, beyond the ken of the *ākamas*, of all intellect or awareness. Chief of the devas who feed upon the digits of the moon, He is also the overlord of the demons who fled into the safety of the seas afraid of His prowess. He is the Lord of Eternity who quelled the arrogance of all things in existence. He is both everything and the essential quality of everything. There is no birth He has not taken. With Grace as the canopy and righteousness as the sceptre, He fosters the universe. The Lord in His fourfold Vyuha form as the red-eyed Vācudeva, the dark-eyed Saṅkarṣana, ruddy-complexioned Pradyumna and green-hued Aniruddha, is hailed by the poet in an impassioned series of fine epithets with a devout plea that His Discus may forever protect him and the world.

மூன்றாம் பாடல்

திருமால்

(௧) மாஅ யோயே மாஅ யோயே
மறுபிறப் பறுக்கு மாசில் சேவடி
மணிதிக ழுருபின் மாஅ யோயே
தீவளி விசும்பு நிலனீ ரைந்து
ஞாயிறுந் திங்களு மறனு மைவரும்
திதியின் சிறாரும் விதியின் மக்களும்
மாசி லெண்மரும் பதினொரு கபிலரும்
தாமா விருவருந் தருமனு மடங்கலும்
மூவே ழுலகமு முலகினுண் மன்பதும்
மாயோய் நின்வயிற் பரந்தவை யுரைத்தேம்
மாயா வாய்மொழி யுரைதர வலந்து
வாய்மொழி யோடை மலர்ந்த
தாமரைப் பூவினுட் பிறந்தோனுந் தாதையும்
நீயென மொழியுமா லந்தண ரருமறை
ஏஎர். வயங்குபூ ணமரரை வௌவிய வமிழ்திற்
பயந்தோ ளிடுக்கண் களைந்த புள்ளினை
பயந்தோ ளிடுக்கண் களைந்த புள்ளின்
நிவந்தோங் குயர்கொடிச் சேவ லோய்நின்
சேவடி தொழாரு முளரோ வவற்றுட்
கீழே ழுலகமு முற்ற வடியினை
தீசெங் கனலியுங் கூற்றமு ஞமனும்
மாசிலா யிரங்கதிர் ஞாயிறுந் தொகூஉம்
ஊழி யாழிக்க ணிருநில முருகெழு
கேழலாய் மருப்பி னுழுதோ யெனவும்
மாவிசும் பொழுகுபுனல் வறள வன்னச்
சேவலாய்ச் சிறகர்ப் புலர்த்தியோ யெனவும்

(பி-ம்) 3 ருருவின் 4 நிலநீர் 21 கூற்று

Tirumāl! O, Dark One!
Lord whose flawless feet
Destroy the cycle of birth and death
And rebirth of devotees!
Lord of the sapphire-blue complexion!
Fire, air, ether, earth and water,
The sun and the moon, the Lord of sacrifice-
That are the eight manifestations of Īswara-
The planets five - Mars and Mercury,
Jupiter, Venus and Saturn,
The issue of *Diti,* the Acuras,
The offspring of *Viti,* the twelve Ātityas
The blameless *Vacus* eight,
The eleven Rudras and the Aṣvin Twins,
Born to *Tama,* the leaping horse,
Yama and his lieutenant Death,
The triple seven worlds and the lives thereof,
Appeared from you and are sustained by you!
Thus the eternal Vedas affirm
And we too chant likewise in proper measure;
The holy brahmins' sacred texts
Declare that you are the Brahma
Born in the Lotus blooming in the vedic waters,
And also He that sired him.
Lord! Your mount is the great Bird
Garuḍa (Vinata's mighty son),
That relieved his mother's misery
By snatching away the nectar from the gods
Bright with dazzling jewels in heaven.
Your lofty banner has the self-same Bird
That wiped away his mother's distress;
Is there any who adores not your divine feet,
One of which did measure with ease
The nether worlds seven in a single stride?
You 'twas who, incarnate as the great Boar
Lifted the submerged Earth upon your mighty tusks;
When at the end of aeon came the deluge
With the holocaust of Fire,

ஞாலத் துறையுட் டேவரும் வானத்து
நாலெண் டேவரும் நயந்துநிற் பாடுவோர்
பாடும் வகையேயெம் பாடறாமப்
பாடுவார் பாடும் வகை
கூந்த லென்னும் பெயரொடு கூந்தல்
எரிசினங் கொன்றோய்நின் புகழுரு வினகை
நகையச் சாக நல்லமிர்து கலந்த
நடுவுநிலை திறம்பிய நயமி லொருகை
இருகை மாஅல்
முக்கை முனிவ நாற்கை யண்ணல்
ஐங்கைம் மைந்த வறுகை நெடுவேள்
எழுகை யாள வெண்கை யேந்தல்
ஒன்பதிற்றுத் தடக்கை மன்பே ராள
பதிற்றுக்கை மதவலி நூற்றுக்கை யாற்றல்
ஆயிரம் விரித்தகைம் மாய மள்ள
பதினா யிரங்கை முதுமொழி முதல்வ
நூறா யிரங்கை யாறறி கடவுள்
அனைத்து மல்லபல வடுக்க லாம்பல்
இனைத்தென வெண்வரம் பறியா யாக்கையை

(பி-ம்) *29* பாடறாமுமப *32* புகழொருவின *44* வடுக்காம்பல்

Yama and his lieutenant Death,
And the myriad-rayed Ātityas twelve
Were conjointly present, consuming all,
You in the shape of a great cob-swan
Dried up with the blast of your giant wings
The torrential downpour from the seven great nimbi
As they flooded the earth from the vasty skies.
Thus speak the seers dwelling on earth
And the four classes of the celestials
Singing your glory and your power!
We too chant your praise likewise!

Lord! You destroyed the fierce demon Kēci
Who came on in the guise of a stallion
Bearing the name that meant tresses;
Your hands are innumerable
And measureless as your renown!
Of them is one, not impartial,
That gave away the nectar from the ocean of milk,
To the Devas by a ruse, while the Demons
Were deprived of their share as they stood
Infatuated on seeing the ravishing vision
Of your maddening Mōhiṉi form;
Lord with two hands, Lord Tirumāl!
Lord with three hands, Thee we hail!
Hail thou lord with four hands!
Hail, puissant chief with five hands!
Hail lofty lord with six hands!
Hail seven-handed celestial!
Hail, thou God of eight hands!
Hail, renowned lord with nine sturdy hands!
Hail, mighty God with ten powerful hands!
Hail, valiant power with a hundred hands
Hail, thousand-handed One of mystic power!
Hail, Primal Being with ten thousand hands!
Hail, God with a hundred thousand hands,
        sought through the Vedas,
Hail, O Lord, whose infinite form
Is beyond the reckoning even

நின்னைப் புரைநினைப்பி னீயல துணர்தியோ
முன்னை மரபின் முதுமொழி முதல்வ
நினக்குவிரிந் தகன்ற கேள்வி யனைத்தினும்
வலியினு மனத்தினு முணர்வினு மெல்லாம்
வனப்புவரம் பறியா மரபி னோயே
அணிநிழல் வயங்கொளி யீரெண் டீங்கதிர்ப்
பிறைவளர் நிறைமதி யுண்டி
அணிமணிப் பைம்பூ ணமரர்க்கு முதல்வனீ
திணிநிலங் கடந்தக்காற் றிரிந்தயர்ந் தகன்றோடி
நின்னஞ்சிக் கடற்பாய்ந்த பிணிநெகிழ் பவிழ்தண்டார்
அன்னவர் படவல்லா வவுணர்க்கு முதல்வனீ
அதனால் பகைவ ரிவரிவர் நட்டோ ரென்னும்
வகையு முண்டோநின் மரபறி வோர்க்கே
ஆயிர வணர்தலை யரவுவாய்க் கொண்ட
சேவ லூர்தியுஞ் செங்கண் மாஅல்
ஓவெனக் கிளக்குங் கால முதல்வனை
ஏஎஇன கிளத்தலி னினைமைநற் கறிந்தனம்
தீயினுட் டெறனீ பூவினு ணாற்றநீ
கல்லினுண் மணியுநீ சொல்லினுள் வாய்மைநீ
அறத்தினு ளன்புநீ மறத்தினுண் மைந்துநீ
வேதத்து மறைநீ பூதத்து முதலுநீ
வெஞ்சுட ரொளியுநீ திங்களு ளளியுநீ

(பி-ம்.) *50* வனப்பறியா *54* கடந்தகாற் *61* ஓஒவென *62* ஏஎயெனக்

Of astronomical numbers such as *āmpal!*
Your greatness is known to none but yourself!
Lord of the ancient Vedas, eternally existent
Your greatness and nature are beyond the reach
Of the Agamas, or *Ahaṅkāra*
Or awareness or manas;
And all other faculties;
Your beauty is beyond the pale of thought.

You are the chief of the Devas,
Who have as their food the sixteen digits
Of the moon as it waxes and wanes in turn.
You are the chief of the Demons
Who fled and hid themselves in the ocean
Their cool flowery garlands all askew,
Awe-struck by your tremendous feat
As you rose to measure the vast Empyrean:
As you are the lord of these too,
Can the seers who know your nature true,
Ever say that you've friends or foes?
You're the Lord of Eternity,
Who made the great Garuda Bird
(Holding the thousand-headed serpent in his beak),
Seek for you for many an aeon,
Ruing his arrogance as the Mount of the Lord
Calling out your name, O red-eyed Tirumāl!
As the Vedas sing your greatness in wonder,
We chant likewise marvelling at your might!

You are the heat in fire;
You are the fragrance in flowers;
You, the bright radiance of gems!
You the truth in the Word,
You are the love in righteous action!
In heroic action you are the valour!
You're the essence of the Vedas!
You're the first among the Elements!
You're the light of the sun,
You're the coolth of the moon!

அனைத்துநீ யனைத்தினுட் பொருளுநீ யாதலின்
உறைவு முறைவது மிலையே யுண்மையும்
மறவியில் சிறப்பின் மாயமா ரனையை
முதன்முறை யிடைமுறை கடைமுறை தொழிலிற்
பிறவாப் பிறப்பிலை பிறப்பித்தோ ரிலையே
பறவாப் பூவைப் பூவி னோயே
அருள்குடை யாக வறங்கோ லாக
இருநிழல் படாமை மூவே ழுலகமும்
ஒருநிழ லாக்கிய வேமத்எந மாதோ
பாழெனக் காலெனப் பாகென வொன்றென
இரண்டென மூன்றென நான்கென வைந்தென
ஆறென வேழென வெட்டெனத் தொண்டென
நால்வகை யூழியெண் ணவிற்றுஞ் சிறப்பினை
செங்கட் காரி கருங்கண் வெள்ளை
பொன்கட் பச்சை பைங்கண் மாஅல்
இடவல குடவல கோவல காவல

(பி-ம்). 80 யூழியுமெண்

You are everything everywhere!
You are the essence immanent in all things;
As you're both entia and their essence,
You are not in dwelling;
Naught can contain you anywise.
There is no birth which you did not take
In the beginning, the middle and in the end,
In order to perform the threefold work,
Of creation, sustenance and destruction:
But none there is who caused your birth!
Lord whose complexion is like unto *'kāyā'*
(The bird *pūvai* that does not fly),
Your Grace as the canopy
With Dharma as its stem,
You sustain the universe entire
With no other parasol to shade
The sevenfold triple worlds upper, middle and nether.
Lord! you are the *purusha* - the great void!
You are the five elements and the five sensory organs:
You are the one, the sound;
You are the two, the touch;
Your are the three, form;
Your are the four, taste;
You are the five, smell;
You are the six, the sensory tools and *manas*;
You are the seven, the *akankāra*
You are the eight, the *māṉ*
You are the nine, the Primal Source;
Thus in mystic mumbers, in all the four aeons,
Your greatness is spoken of.

Red-eyed Lord with dark-complexion, Lord Vaeudeva!
Lord Saṅkarṣana black-eyed and white-hued!
As Pradyumṇa, you are golden complexioned!
And as Aniruddha, you take on a jasper-hue!
Lord who dances now to the right and now to the left
With cowherdesses in their choric dance!
Lord Kriṣṇa, dancing with a pot!
Lord with the dreaded weapon - the plough!

காணா மரப நீயா நினைவ
மாயா மன்ன வுலகாண் மன்னவ
தொல்லியற் புலவ நல்லியாழ்ப் பாண
மாலைச் செல்வ தோலாக் கோட்ட
பொலம்புரி யாடை வலம்புரி வண்ண
பருதி வலவ பொருதிறன் மல்ல
திருவின் கணவ பெருவிறன் மள்ள
மாறில் மியலா முதன்முறை யமையத்து
நாம வெள்ளத்து நடுவட் டோன்றிய
வாய்மொழி மகனொடு மலர்ந்த
தாமரைப் பொகுட்டுநின் னேமி நிழலே.

கடவுள் வாழ்த்து.
கடுவனிளவெயினனார் பாட்டு.
பெட்டனாகனார் இசை.
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்) 85 மாயா மன்னவ 91 யமைந்த

Lord of the herds of cattle!
Lord that protects all lives,
Who is invisible to all eyes!
Who never parts from the hearts of devotees!
Lord who is eternal and everduring!
Lord that rules over the universes all!
All-knowing One, versed in ancient lore!

NOTES

Line No.

1 Dark one : The Dark One, Māyōṉ (Worshipped as Krisṇa along with his brother Baladeva, the white one) with his juvenile pranks and marvellous feats of a supernatural character, indicates the love of a virile people for adoring a splendid young male as their ideal God.

7 Lord of sacrifice : Master o. presiding Deity of a sacrifice.

11 The issue of Diti : Daityas or Acuras, descended from Diti by Kasyapa. They warred against the Gods. John Dowson calls them 'The Titans of Hindu Mythology'.

12 The offspring of Viti : the twelve Ātityas, born to Atiti by Kasyapa.

13 Vacus : A class of deities eight in number, attendants upon Indra. They are: Apa (water), Dhruva (Polestar), Soma (Moon), Dhara (Earth), Anila (Wind), Anala (Fire), Prabhasa (Dawn) and Pratysta (Light).

14 Aṣvin Twins : (cf. Dioskouroi of Greek Mythology). The vedic Gods of medicine, who were the twin sons of the Sun through Ūrvaci, in the form of a mare, when the Sun-God mated with the nymph in the form of a stallion.

15 Tāmā, the leaping horse : See note above.

16 Yama : Son of Vivaswat, the Sun-God (The God of the dead-Dowson).

26 Vinata : Mother of Garuda and one of the wives of Kasyapa.

32-34 *Vāmaṉa Avatār:* The fifth avatār or incarnation of Vishnu to put down the Daitya Emperor Mahābali, who had acquired domination over the three worlds through his austerities. Vishnu was born as the diminutive son of Kāsyapa and Atiti. Vāmaṉa asked for three paces of land to be measured by his feet, and when the generous Bali granted his request, Vāmaṉa grew so huge in stature that in two strides he covered earth and heaven, and placing his foot on Bali's head, sent him down to Pātāḷa to rule over the nether world.

35 Great boar : The incarnation of Vishnu as a mighty boar, to recover

the earth from the bottom of the ocean after a great contest with the demon emperor Hiranyaksha who had hidden it there.

42 Cob-swan (Male swan) : The torrential rains poured by the seven great clouds, were dried up by Viṣṇu in the form of a giant male-swan.

44 Seven great nimbi : Samvarttam, Āvarttam, Putkalāvarttam, Sankarittam, Dronam, Kalamukh and Nīlavarnam.

50 Kēci : A demon who took the form of a horse and attacked Kriṣṇa. The Lord killed him by thrusting his arm into the horse's mouth and tearing him asunder.

60 Mōhiṉi : When the ocean of milk was churned by the Gods and the demons, for obtaining nectar, Viṣṇu took the form of a fascinatingly beautiful damsel and distributed the same to the Gods alone, depriving the bewildered and infatuated demons of their share.

64 Perhaps refers to Lord Dattatreya (Dr. U.V. S. Iyer).

65 Perhaps refers to Agni (Dr. U.V. S. Iyer).

66 Perhaps refers to Brahma (Dr. U.V.S. Iyer).

99 Ruing his arrogance : Refers to the Lord chastising the pride of Garuda, who presumed that Tirumāl's victory over Indra was possible only because he carried the Lord on his neck. Tirumāl asked Garuda to bear just the weight of his little finger and pressed him down with it. The great bird, unable to bear even that pressure, sank to the nether world, where he did penance for his presumptuous thought for many an aeon, before he was restored to the Lord's favour.

124 Pūvai : Kāyā flower (*Memecylon edule*)

130 Purusha : According to Sankhyas, 'the great void' (Ṣūnya)

139 Māṉ : Mahat tattuvam.

143-146 Viṣṇu in his four-fold *Vyuha*, appears as Vacudeva, Saṅkarṣaṇa, Pradhyumna (The son of Kriṣṇa) and Aniruddha (The son of Pradhyumna).

147-150 Dennis Hudson translates thus: "right and left, pot and plough, herder and guardian." ("*Pinnai: Krishna's cowherd wife*" by Dennis Hudson: '*The Divine Consort*' edited by John Stratton Hawley and Donna Marie Wulff, Beacon Press, Boston-1982.)

PARIPĀṬAL - 4

TIRUMĀL

*Author : **Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār***
*Music-setter : **Peṭṭaṉākaṉār***
*Paṇ : **Pālaiyāḻ***

Devotees with pure minds have sung the various glories of the Lord. His dark complexion resembles sapphire, the blue sea and the rain-cloud. When the child devotee Prahlad invoked His name, He sprang out of a pillar as Narasimha to punish Hiraṇya. It was He who lifted up on His mighty neck the submerged earth from the flood. He resembles the sun in His heat, the moon in coolness, the rain in bounty, the earth in forbearance and in fragrance and grace, the *kāyā* flower.

Among all His flags, the Palmyrah, the Plough and Garuda, it is the Garuda flag which is the greatest Garuda whose food is the serpent, whose ornaments are also serpents. The Lord shows His wrath to evil-doers and Grace towards devotees. He is however, beyond Good and Evil : friends or foes alike He has none.

A garland of green basil adorns His sapphire chest, marked by Sri Vatsa. His eyes are lovely like the lotus engendered in His navel. His feet are greater than the Lord Himself. It is only the Upanishads conned by holy sages that can speak of His glory. His favourite seats are the banyan, the *kaṭampu*, the aits in the river and the hills. He is all-pervading. He is easily accessible to His true devotees. He is the protector and saviour of all.

நான்காம் பாடல்

திருமால்

(சு) ஐந்திரு ளறநீக்கி நான்கினுட் டுடைத்துத்தம்
ஒன்றாற்றுப் படுத்தநின் னார்வலர் தொழுதேத்தி
நின்புகழ் விரித்தனர் கிளக்குங்கா லவைநினக்
கிறும்பூ தன்மைநற் கறிந்தே மாயினும்
நகுதலுந் தகுதியீங் கூங்குநிற் கிளப்பத்
திருமணி திரைபா டவிந்த முந்நீர்
வருமழை யிருஞ்சுன் மூன்றும் புரையு மாமெய்
மாஅ மெய்யொடு முரணிய வுடுக்கையை
நோனா ருயிரொடு முரணிய நேமியை
செயிர்தீர் செங்கட் செல்வநிற் புகழப்
புகைந்த நெஞ்சிற் புலர்ந்த சாந்திற்
பிருங்க லாதன் பலபல பிணிபட
வலந்துழி மலர்ந்த நோய்கூர் கூம்பிய நடுக்கத்
தலர்ந்த புகழோன் றாதை யாகலின்
இகழ்வோன் இகழா நெஞ்சின னாகநீ யிகழா
நன்றா நட்டவவ னன்மார்பு முயங்கி
ஒன்றா நட்டவ னுறுவரை மார்பிற்
படிமதஞ் சாம்ப வொதுங்கி
இன்ன லின்னுரொ டிடிமுர சியம்ப
வெடிபட வொடிதூட் டடியொடு

(பி-ம்.) 10 நிற்புகழ்ப் 16 நட்டவன்வண்ணமார்பு 20. வெடிபட

Lord!
Rooting out the dark delusion
Of Nescience caused by the senses five
And cleansing the mind by the four virtues -
Friendliness, Compassion, Detachment
And Seeing good in everything -
Meditating on thy unique glory,
Devotees sing in adoration meet
Thy praise - beyonding greatness,
Knowing full well you need them not
Lord Supernal! Deign to hear our humble lay
Though our fumbling words be too weak
To encompass thy boundless vastitude
And our attempts to indite too feeble.
Lord God! Be not amused at our puerile efforts!
Like unto sapphire resplendent
The dark ocean with its silent waves
And the black clouds gravid with rain,
Is your marvellous complexion;
Your splendorous garments adorn
In pleasing contrast, your dark body.
The dreaded Discus in your hand
Consumes the lives of evil-doers.
Opulent Lord with blameless ruddy eyes!
Furious and irate at your praise
Sung by his own son Prahlad
Burning with hate that dried up the sandal on his chest,
Hiraṇya the demon emperor
Tortured your child-devotee
Harassing him in various ways;
Not a word 'scaped the young lips :
Free of rancour was the child's heart
(Which you made your own!)
As it was his own father
Who tormented him so cruelly.
But you leapt upon the hill-like chest
Of the demon-chief shattering his pride,
While thunder reverberated in the skies

தடிதடி பலபட வகிர்வாய்த்த வுகிரினை
புருவத்துக் கருவல் கந்தத்தாற்
றாங்கியிவ் வுலகந் தந்தடிப் படுத்ததை நடுவண்
ஓங்கிய பலர்புகழ் குன்றினோ டொக்கும்
நின். வெம்மையும் விளக்கமு ஞாயிற்றுள
நின். தண்மையுஞ் சாயலுந் திங்களுள
நின். சுரத்தலும் வண்மையு மாரியுள
நின். புரத்தலு நோன்மையு ஞாலத்துள
நின். நாற்றமு மொண்மையும் பூவையுள
நின். தோற்றமு மகலமு நீரினுள
நின். உருவமு மொலியுமா காயத்துள
நின். வருதலு மொடுக்கமு மருத்தினுள
அதனால். இவ்வு முவ்வு மவ்வும் பிறவும்
ஏம மார்ந்தநிற் பிரிந்து
மேவல் சான்றன வெல்லாம்
சேவலோங் குயர்கொடி யோயே
சேவலோங் குயர்கொடி
நின்னொன் றுயர்கொடி பனை
நின்னொன் றுயர்கொடி நாஞ்சில்
நின்னொன் றுயர்கொடி யானை
நின். ஒன்றா வுயர்கொடி யொன்றின்று
விடமுடை யரவினுட லுயிருருங் குவணம்
அவன். மடிமேல் வலந்தது பாம்பு
பாம்புதொடி பாம்பு முடிமேலன

(பி-ம்) 21 வகிர்தல் வாய்த்த 22 பூருவத்துக் கந்தர்த்தாற் 34 நிற்பிரிந்த 41 ஒன்றுயர்கொடி 42 லுயிர் நுங்குவணம்

As with your powerful claws you tore him apart,
Scattering his mangled flesh all around
Along with the broken pieces of the pillar,
When You manifested in all your glory
In your fearsome therianthropic form
As the Man-Lion Narasimha!

Like the lofty and renowned Mēru Mountain
That keeps the world in place
'Twas You of old who recovered the Earth'
From under the fathomless ocean
Carrying it upon your dark and mighty neck!

Your warmth and light are in the sun
Your coolth and softness in the moon
Your Grace and bounty in the rain;
Your forbearance and providence in the earth;
Your fragrance and lustre in the *kāyā* bloom;
Your form and stature in the sea;
Your fineness and sound in the sky;
Your advent and dissolution in the air.
Hence O Lord! All this and that
And that and aught else besides
Manifesting from You, the All-protector!
Do back resolve into Yourself!

Lord of the peerless falcon flag!
The Garuda adorns Your victorious banner.
The Palmyrah-flag is also Yours!
Too the pennon of the powerful Plough,
And eke the banner of the pachyderm!
Still, Your Garuda flag is loftier than the rest!

An adder is his armlet;
A serpent is the girdle
Round the middle of the great Bird
Who feeds on the bodies of snakes;
While a circlet of snakes adorns his head;
His ornaments are naught but snakes;
His crest-jewel is a serpent;

பாம்புபூண் பாம்பு தலைமேலது
பாம்புசிறை தலையன
பாம்பு, படிமதஞ் சாய்த்தோய் பசும்பூணவை
கொடிமே லிருந்தவன் றாக்கிரை யதுபாம்பு
கடுநவை யணங்குங் கடுப்பு நல்கலும்
கொடுமையுஞ் செம்மையும் வெம்மையுந் தண்மையும்
உள்வழி யுடையை யில்வழி யிலையே
போற்றா ருயிரினும் போற்றுந ருயிரினும்
மாற்றே மாற்ற லிலையே நினக்கு
மாற்றோ ரும்மிலர் கேளிரு மிலரெனும்
வேற்றுமை யின்றது போற்றுநர்ப் பெறினே
மனக்கோ ணினக்கென வடிவுவே றிலையே
கோளிரு ளிருக்கை யாய்மணி மேனி
நக்கலர் துழாஅய் நாறிணர்க் கண்ணியை
பொன்னிற் றோன்றிய புனைமறு மார்ப
நின்னிற் றோன்றிய நிரையிதழ்த் தாமரை
அன்ன நாட்டத் தளப்பரியவை

(பி-ம்) 55 போற்றினர்

Snakes shine like gems on his wings!
Such is Your great Garuda Mount, Lord!
The terror of the serpent race!

To such as afflict others with their ire
You show a similar front!
While those who're kind to others
Receive likewise Your Grace!
Good and Evil,
Fierce destructive evil
And cool benevolent good,
Are presented by You to such of those
As themselves render them to others:
To those few who are free
And above all Good and Evil
You show a like immaculate form!
As you've neither friends nor foes,
You slay not those that adore you not,
Nor protect those that do!
None is too dear nor too hateful,
All creation being one to You.
Distinction you make not
Between friends and foes at all!
Before devotees conscious of this great truth,
That all are one to You,
You manifest as they desire,
Each according to his conception of You,
As You've no special form of Your own!

Lord of the peerless complexion of choicest gem,
Dark with the very essence of darkness!
Adorned with the garland of basil-clusters,
And fresh- blown flowers!
On Your chest is ensconced
Goddess Sri in auric splendour
In the form of the sacred mark (Sri Vatsa!)

Your rubious eyes are lovely
Like the multifoliate lotus bloom;

நின்னிற் சிறந்த நின்றா ளிணையவை
நின்னிற் சிறந்த நிறைகட வுளவை
அன்னோ ரல்லா வேறு முளவவை
நின்னோ ரன்னோ ரந்தண ரருமறை
அழல்புரை குழைகொழு நிழறரும் பலசினை
ஆலமுங் கடம்பு நல்யாற்று நடுவும்
கால்வழக் கறுநிலைக் குன்றமும் பிறவும்
அவ்வவை மேய வேறுவேறு பெயரோய்
எவ்வயி னோயு நீயேநின் னார்வலர்
தொழுதகை யமைதியி னமர்ந்தோயு நீயே
அவரவ ரேவ லாளனு நீயே
அவரவர் செய்பொருட் *கரணமு நீயே.

கடவுள் வாழ்த்து.
கடுவனிள வெயினனார் பாட்டு.
பெட்டனாகனார் இசை.
பண்ணுப் பாலையாழ்.

***திருச்சந்தவிருத்தம்** *69*-ஆவதில் "வரந்தர மிடுக்கிலாத தேவரை, யாணமென் றடைந்து வாழு மாதர்காள் " என்புழிக் காவலென்னும் பொருளில் ஆணமென்பது எதுகையில் வந்திருத்தலால், இங்கே 'ஆண்மு நீயே ' என்று பாடங்கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

More glorious than Yourself are Your divine feet --
Divine beyond the Godhead immanent in You!
The other qualities and graces that you have
We, common as we are, know not of!
Only the holy seers steeped in scriptures rare
Can ever hope to glimpse those graces
Of which you're the fountain head!
Myriad Your names, after the various
Sacred seats associated with Your Godhead:
The many- branched banyan with its mighty shade
And russet, fire-like sprigs,
The holy *kaṭampa* tree,
The aits in the midst of holy rivers,
Lofty hillocks that stop the motion of the winds,
Are Your favourite beloved homes;
Wheresoever Your devotees adore You oft,
There you dwell with eager joy.

As you grant their desires and wishes
You are the servant of your devotees;
Lord! You're the guard and the guide
Of their good deeds and righteous actions:
You, the refuge and protector and master of all!

NOTES

Line No.

1 Four Virtues : Maitri, Karuṇa, Mutitai and Ikaḻcci which adorn the chitta.

26 Prahlad : The celebrated child-devotee of Viṣṇu and the son of the demon-emperor Hiranyakaĉipu, who harassed the gods. When Prahlad adored the Lord, his father grew wrathful and tried in various ways to kill him, but the devotee remained unharmed. When the demon challenged the Lord to appear before him to protect his child devotee, Viṣṇu issued forth from a pillar in a man-lion form and tore Hiranya to pieces with his powerful claws.

43 Therianthropic : Half-animal, half-man in form

50 Warmth : Wrath towards foes

51 Coolth : Graciousness towards devotees

67-74 Garuda, panoplied in serpent-gear! An opulence of ophidian ornaments!

123 Aits : Islets in a river

ARIPĀṬAL - 5

CEVVĒḶ

*Author: **Kaṭuvaṉ Iḷaveyiṉaṉār***
*Music-setter: **Kaṇṇaṉākaṉār***
*Paṇ : **Pālaiyāḻ***

Cevvēḷ Lord Murukaṉ on his elephant-mount Piṇimukam, destroyed the Krauñca hill and the demon emperor Cūrapaṉma in the form of a giant mango tree in the ocean. The poet hails Murukaṉ in various ways, singing His glory. He is the mighty son of the great god of destruction at the end of the aeon, whose glory the Vēlaṉ celebrates in song and dance.

A variant story of the genesis of the Son of Lord Civa, is narrated by this poet. When after the destruction of the triple-cities of the demons, Lord Civa mated with His consort Goddess Umā, Indra, afraid of the power of the offspring of this divine union, prayed to the great god and obtained a boon that it will be destroyed; The god, true to his word, mutilated the divine embryo into pieces with his axe. The sages seven, took these pieces and gave them to their chaste wives after purifying them in the sacrificial fire. The Kārttikai matrons (all excepting the chastest Aruntati), carried the same in their wombs and in time the divine babes were born in six lotuses in a Himalayan pool; and when Indra tried to attack them the day they were born, the six became one and vanquished the king of the celestials. The gods then gave to the child-god Murukaṉ, each one a part of his virtue as a tribute to their commander - Indra gave a peacock, Agni gave a cock, Yama gave a kid, besides nine other weapons and ornaments from the other celestials, which the young God held in each of His twelve hands.

Evil-doers and the unrighteous can never hope to attain His feet. Only men of askesis and the righteous, will attain His Grace. The poet implores the Lord to grant him, not wealth or sensory pleasures or the means of enjoyment, but only enduring love towards Him, righteousness and His abiding Grace.

ஐந்தாம் பாடல்

செவ்வேள்

(ரு) பாயிரும் பனிக்கடல் பார்துகள் படப்புக்குச்
சேயுயர் பிணிமுக மூர்ந்தம ருழக்கித்
தீயழ றுவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து
நோயுடை நுடங்குசூர் மாமுத றடிந்து
வென்றியின் மக்களு ளொருமையொடு பெயரிய
கொன்றுண லஞ்சாக் கொடுவினைக் கொஃறகை
மாய வவுணர் மருங்கறத் தபுத்தவேல்
நாவலந் தண்பொழில் வடபொழி லாயிடைக்
குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரை யுடைத்து
மலையாற்றுப் படுத்த மூவிரு கயந்தலை
மூவிரு கயந்தலை முந்நான்கு முழவுத்தோள்
ஞாயிற்றேர் நிறத்தகை நளினத்துப் பிறவியை
காஅய் கடவுள் சேஎய் செவ்வேள்
சால்வ தலைவவெனப் பேஎ விழவினுள்
வேல னேத்தும் வெறியு முளவே
அவை, வாயு மல்ல பொய்யு மல்ல
நீயே வரம்பிற்றிவ் வுலக மாதலிற

(பி-ம்.) *4* நுணங்குசூர் *6* கொதிவினை *7* வல்லவுணர் *9* யுடைத்தம்மலை *12* நிறத்ததை *17* வரம்பிற் றுலக

Lord!
Riding on your lofty mount
The raging war-elephant Piṇimukam
You charged into the vasty deep
The multitudinous seas icy-cold
Wherein the dreaded demon had hid himself;
And in terrible battle fierce that shook the world
You fought with the fearsome Acura chief;
Your fiery spear drying up the waters,
The demon stood then as a giant mango tree
Which you cut down at once with your mighty spear!
Thus, the demons, known as 'sons of victory'
And till now unconquered, masters of magic
Cruel, wily and full of guile --
Who slew all living things, and ate them up
Met their match at last in You
And Your peerless spear of victory.

Lord with faces six, who made a path
Through the great hill with the heron's name,
The lofty pile situate in the heart
Of a cool and lovely wood in the north
In the vast land mass, the isle of Jambolan!
Lord with the soft six heads,
And twice-six drum-like arms,
O You with the radiant complexion, like the young Sun's!
Lord God, lotus-born! You we hail!
Son of the dreaded God who annihilates
All things at the end of the aeon!
Cevvēḷ who is the embodiment
Of all Goodness! Great Chief!'
Thus and thus, the *vēlaṉ* sings
Your praise in his frenzied dance!
Neither true it is, nor yet a falsehood
For you're the supreme Ens beyond all creation
And hence unconfined to one place as such;
To the *vēlaṉ* your presence is real and so Your grace!

You who are the limitless world of matter

சிறப்போய் சிறப்பின்றிப் பெயர்குவை
சிறப்பினு ளுயர்பாகலும்
பிறப்பினு ளிழிபாகலும்
ஏனோர்நின் வலத்தினதே
ஆதி யந்தண னறிந்துபரி கொளுவ
வேத மாபூண் வையத்தே ரூர்ந்து
நாக நாணா மலைவில் லாக
மூவகை. ஆரெயி லோரழ லம்பின் முளிய
மாதிர மழலவெய் தமரர் வேள்விப்
பாக முண்ட பைங்கட் பார்ப்பான்
உமையொடு புணர்ந்த காம வதுவையுள்
அமையாப் புணர்ச்சி யமைய நெற்றி
இமையா நாட்டத் தொருவரங் கொண்டு
விலங்கென விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன்
விரிகதிர் மணிப்பூ ணவற்குத்தா னீத்த
தரிதென மாற்றான் வாய்மைய னாதலின்
எரிகனன் றானாக் குடாரிகொண் டவனுருவு
திரித்திட் டோனிவ் வுலகேழு மருளக்
கருப்பெற்றுக் கொண்டோர் கழிந்தசே யாக்கை
நொசிப்பி னேழுறு முனிவர் நனியுணர்ந்து
வசித்ததைக் கண்ட மாக மாதவர்
மனைவியர் நிறைவயின் வசிதடி சமைப்பிற்
சாலார் தானே தரிக்கென வவரவி
உடன்பெய் தோரே யழல்வேட் டவ்வவித்
தடவுநிமிர் முத்தீப் பேணியமன் னெச்சில்
வடவயின் விளங்கா லுறையெழு மகளிருட்
கடவு ளொருமீன் சாலினி யொழிய
அறுவர் மற்றையோரு மந்நிலை யயின்றனர்
மறுவறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர்
நிறைவயின் வழாஅது நிற்சூ லினரே

(பி-ம்.) *19* ளுயர்வா *20* ளிழிவா *22* பரிக்கொளுவ *29* யமைக்கக
33 மாற்றாதுவாய்மையத்னால் *34* கொண்டதன், கொண்டதைத் *36* கருவேற்று
40-41 தரிக்கென வலியுடன் பெய்தோர் *42* தடவுநிறை, மனெச்சில், மாணெச்சில் *43* விளங்கிற்றால்

Beyond bounds! The *Vēlaṉ's* paean adds not a whit
To your endless greatness for no words yet
Can hope to convey the vastness of your grace.
You are the Law at whose behest
Men attain to higher birth or lower
In consequence of their good or evil deeds;
Yours alone the Supreme power.

The earth was the chariot
To which were harnessed the Vedas as horses
Driven by the ancient brahmin (Brahma the Creator)
The Mēru mountain being the mighty bow :
With the great Serpent Vācuki as the bow-string,
Lord Civa with a single fiery arrow
Burnt the triple-cities of gold, silver and iron,
Of the demons who harassed the world.
The grateful gods performed a victory sacrifice
Offering to Lord Civa the primal oblation thereof
Consuming which His fiery wrath abated;
And His eyes growing calm and cool,
The God indulged in amorous union endless
With goddess Umā his consort;
To Him with the unwinking forehead-eye
Indra, Lord of the Devas and the lord of the sacrifice,
Adorned with radiant gemmed jewels,
Prayed for a boon that the embryo divine
Engendered in their union should destroyed be;
Which granted by the gracious God,
Civa, true to his word,
With His ever-burning battle-axe
Mutilated the embryo in Umā's womb
While the seven worlds stood aghast at the act!

The sages seven who bore the embryo
Knew the same by their rare askesis
To be the future commander of the Deva hosts;
Ere they asked their wives to accept the pieces
As surrogate mothers in their wombs
Where they might grow in the fulness of time,

நிவந்தோங் கிமயத்து நீலப்பைஞ் சுனைப்
பயந்தோ ரென்ப பதுமத்துப் பாயற்
பெரும்பெயர் முருகநிற் பயந்த ஞான்றே
அரிதமர் சிறப்பி னமரர் செல்வன்
எரியுமிழ் வச்சிரங்கொண் டிகந்துவந் தெறிந்தென
அறுவேறு துணியு மறுவ ராகி
ஒருவனை வாழி யோங்குவிறற் சேஎய்
ஆரா வுடம்பினீ யமர்ந்துவிளை யாடிய
போரால் வறுங்கைக்குப் புரந்தர னுடைய
அல்லலி லனலன் றன்மெய்யிற் பிரித்துச்
செல்வ வாரணங் கொடுத்தோன் வானத்து
வளங்கெழு செல்வன்றன் மெய்யிற் பிரித்துத்
திகழ்பொறிப் பீலி யணிமயில் கொடுத்தோன்
திருந்துகோன் ஞமன்றன் மெய்யிற் பிரிவித்
திருங்கண் வெள்யாட் டெழின்மறி கொடுத்தோன்
ஆஅங், கவரும் பிறகு மமர்ந்துபடை யளித்த·
மறியு மஞ்ஞையும் வாரணச் சேவலும்
பொறிவரிச் சாபமு மரனும் வாளும்
செறியிலை யீட்டியுங் குடாரியுங் கணிச்சியும்
தெறுகதிர்க் கனலியு மாலையு மணியும

(பி-ம்.) 51 செல்வன்றன் 53 மறுவராகிய 56 போரார்வறுங் கைக்கு 59 பிரிவி 62 வெளியாட்டு, வெள்ளாட்டு

They dropped the same into a sacrificial pit,
Till the triple-fire fostered by them
Consumed the pieces and left them purified;
The seven wives (all except the chastest Aruntati),
The Kārttikai matrons took in the fire-returned foetal pieces
Without jeopardising their chaste status;
The pure wives of the great sages,
Thus carried in their wombs the divine embryo;
In the blue cool tarn in the lofty Himalayas
In six lotuses, the six babes divine were born.
Lord Murukaṉ of fineless fame everduring!
When on the very day you were born
The Lord of the Devas, Indra of rare power
Attacked You with his fire-spitting weapons;
Fusing Your six forms into one glorious frame,
Bare-bodied, weaponless and an infant yet,
In playful sport you made Indra quail
Before Your power, maugre his mighty Vajrayutha.
The Deva hosts then surrendering to You
In token of submission to Your supreme power,
Rendered each a gift to You
As tribute!
The Fire-God gave You part of his body-virtue
In the form of a cock - which you sport in your banner!
Indra, Lord of the celestial riches
Gave You part of his body - virtue,
A peacock rare with a lovely fantail,
Marked by bright ocelli to be your Mount;
Yama, the God of perfect righeousness,
Gave you of his body-virtue,
A dark-eyed kid of a goat;
These and other tributes did the celestials give
Besides the kid, the peacock and the bantam, --
A well-wrought bow, a fawn,
A sword, a thick-leaved lance,
A battle-axe, a burning rod,
A garland rare, a gem and an axe, --

வேறுவே றுருவினில் வாறிரு கைக்கொண்டு
மறுவி றுறக்கத் தமரர் செல்வன்றன்
பொறிவரிக் கொட்டையொடு புகழ்வரம் பிகந்தோய்
நின்குண மெதிர்கொண்டோ ரறங்கொண்டோ ரல்லதை
மன்குண முடையோர் மாதவர் வணங்கியோ ரல்லதை
செறுதீ நெஞ்சத்துச் சினநீடி னோரும்
சேரா வறத்துச் சீரி லோரும்
அழிதவப் படிவத் தயரி யோரும்
மறுபிறப் பில்லெனு மடவோருஞ் சேரார்
நின்னிழ லன்னோ ரல்ல தின்னோர்
சேர்வா ராதலின் யாஅ மிரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமு மல்ல நின்பால்
அருளு மன்பு மறனு மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பி னொலிதா ரோயே

கடவுள் வாழ்த்து.
கடுவனிளவெயினனார் பாட்டு.
***கண்ணனாகனார் இசை.**
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்). *68* றுருவினவ்வாறிரு, றுருவினவாறிரு *69* றுறக்கத் தவமரர் *70* வரம்பிறந்தோய் *71* ரறங்கேட்டோர் *73* நீட்டினோருஞ் *75* பழிதவப் *78* சேர்வர் நின்னிழலாதலின்
க்ண்ணகனாகனார், கண்ணாகனார், கண்ணகனார்

And these you do sport in your twelve hands!
Puissant Lord of matchless power!
Whose might surpassed, even as an infant
As you lay in the pericarp of the Lotus,
The boundless fame of Lord Indra,
King of the blameless celestials!
Lord! Grace, and Goodness mark Your Godhead!
Only such devotees with kindly hearts
And righteous men of great askèsis
Can hope to attain Your divine feet.

While evil men with anger rooted in their cruel hearts
The base, not established in righteousness,
Men who have forgotten You having lost their tapas
And the ignorant who have no belief in rebirth
Consequent on human actions,
Can ne'er hope to attain You!

As Your cool gracious feet
Are the refuge for the righteous
Such as these, and the base others as well,
Oh Lord! decked with the *kaṭampa* wreaths
With luxuriant blooms round like wheels!

All that we implore of thee
Is not wealth, gold or pleasure base,
But only grace, Love and Righteousness!
Hail! Lord, Praise Be!
Red-complexioned Lord of spiralling victory, hail!

NOTES

Line No.

3 *Piṇimukam* : Name of Lord Murukan's elephant-mount

8 Acura chief : Cūrapanma, the demon-emperor who harassed the gods; he was quelled by the spear of Lord Murukaṉ.

10 Mango tree : Cūrapanma, took the form of a giant mango tree in the midst of the ocean, during his encounter with Lord Murukaṉ who cut the tree down to its roots with his dreaded weapon, the spear.

19 Hill that bore a heron's name : Krauñca mountain. Karuñca is also the name of abird, of the heron family. John Dowson : 'A pass situated somewhere in the Himalayas, said to have been opened by Paracurāma to make a passage from Kailas to the South. The Vāyupurāṇa attributes the splitting to Kārttikēya (Lord Murukaṉ).

22 Isle of Jambolan : Jambudwipa - the Indian subcontinent.

31 Vēlaṉ : Frenzied Soothsayer

49 Vācuki : The serpent king who was the churning-rope when the ocean of milk was churned for nectar.

51 Triple cities : Three flying cities of gold, silver and iron of the Acuras, which were incinerated by a single arrow of Lord Civa.

75-94 A variant form of the genesis story of Lord Murukaṉ, found in the ancient texts.

78 Aruntati : Wife to sage Vasishta, a model of chastity. Saptarishi - The Great Bear constellation.

79 Kārttikai : (Pleiades) The six Kārttikai nymphs. Variantly they were also referred to as the wives of the other six sages.

85 Fineless : Limitless ; infinite (cf: 'Riches fineless;' Othello. III. Sc. 3.1. 171)

92 Vajrayudha : Indra's dreaded weapon, the thunderbolt. (cf. Jupiter's weapon in Greek Mythology)

PARIPĀṬAL - 6

VAIYAI

Author : Āciriyar Nallantuvaṉār
Music-setter : Maruttuvaṉ Tāmōtaraṉār
Paṉ : Pālaiyāḻ

The rain-clouds pouring over hill and dale, the land is everywhere covered by water. The river Vaiyai is in spate. People of Maturai city flock to the river-bank for sporting in the freshes, carrying various kinds of things : fumigants, flowers and offerings to the river goddess. Men and women, adorned with ornaments for their arms and heads and chests, bracelets and girdles, chaplets and armlets and bedaubed with sandal and vermilion pastes, sport in the waters. Their passions overflow breaking their self-control, even like the flooding river breaching its banks. The river-guards beat tom-toms calling all men to rush to the riverside to shore up the banks.

Upon ranks of she-elephants and horses and chariots, go the people towards the river, through the jostling crowds of pedestrians along the streets. The waters become turbid with the fragrant unguents, the oils and the detergent powders used by the bathers and the flowers fallen from their tresses and locks into the river.

An interesting interlude is described by the poet, involving the hero, his wedded wife, his concubine, a hetaera and a maid acting as an envoy. Charged with infidelity, the hero tries to make his peace with his concubine, swearing in the name of the holy Vaiyai sands. Matrons present there intervene and persuade her to forgive the hero and take him back into her favour. Such happy interludes are common on the banks of the Vaiyai.

ஆறாம் பாடல்

வையை

(சூ) நிறைகடன் முகந்துராய் நிறைந்துநீர் துளும்புந்தம்
பொறைதவிர் பசைவிடப் பொழிந்தன்று வானம்
நிலமறை வதுபோன் மலிர்புன றலைத்தலைஇ
மலைய வினங்கலங்க மலைய மயிலகவ
மலைமாசு கழியக் கதழுமருவி யிழியும்
மலிநீ ரதர்பல கெழுவு தாழ்வரை
மாசில் பனுவற் புலவர் புகழ்புல
நாவிற் புனைந்த நன்கவிதை மாறாமை
மேவிப் பரந்து விரைந்து வினைநந்தத்
தாயிற்றே தண்ணம் புனல்;
புகைபூ, அவியா ராதனை யழல்பல வேந்தி
நகையமர் காதலரை நாளணிக் கூட்டும்
வகைசாலும் வையை வரவு;
தொடிதோள் செறிப்பத் தோள்வளை யியங்கக்
கொடிசே ராத்திருக் கோவை காழ்கொளத்
தொகுகதிர் முத்துத் தொடைகலிழ்பு மழுக
உகிருங் கொடிறு முண்டசெம் பஞ்சியும்
நகிலணி யளறு நனிவண்டன் மண்ட
இலையு மயிரு மீர்ஞ்சாந்து நிழத்த
முலையு மார்வு முயங்கணி மயங்க
விருப்பொன்று பட்டவ ருளநிறை யுடைத்தென
வரைச்சிறை யுடைத்ததை வையை வையைத்
திரைச்சிறை யுடைத்தன்று கரைச்சிறை யறைகெனும்

(பி-ம்.) 3 மலிபுனறலைக்கலைய 5 மருவிபொழியும் 6 மலிகதிர்பல; தாலவரை 11 புகையூ, வேந்திய 12 காதலர் நாளணிகூட்டும் · 14 செறுப்பத் 15 கொடிச் சேருத்திருக்கோவைகாழ்க்கொள 16 தொடைக்கலிழ் 17 முட்செம்பஞ்சியும் 19 மயிருந்திமிர்சாந்து 21 ருள்ளநிறை 23 யறையெனு

Drinking up the lapping waters
Of the ever-full sea, the clouds up rose
Staggering under the weight
Of the vapours they had sucked up;
And as if to jettison their unbearable burden
They poured heavy rains precipitate, on land!
The flooding waters seemed to cover the earth
Entire, agitating all montane life,
While the peacocks alone called in glee!
Washing the hillocks clean, the cascades rolled
And spread themselves in many rills
Beside and beyond the foot of the hills;
Even as the words of far-famed poets
Of blameless tongue, ne'er-proving false.
Engendering many a useful good,
The cool waters flowed fast everywhere
Causing foison and plenty in the land;
The fields produced, trade flourished
And the country prospered in all ways.
The advent of the freshes in the river
Threw the young in a festive mood;
With fragrant smoke, flowers and fire
They fared forth towards the river-banks.
The happy lovers in habits gay-
All bedecked in garments bright
As befitting the festive day.
The rollicking crowd sallied to the banks;
The stacked-up bangles on their swelling arms,
Rolled down to their wrists with a merry jingle;
Lovely garlands on their breasts
That lay athwart the *toyyil* designs
Drawn upon their arms and bosoms,
Dislodged were and shed their blooms;
Pearl chaplets with their bands of rays
That rolled upon the batter of sandal-paste
Grew stained withal and lost their sheen!

The vermilion-paste and red-cotton dye

உரைச்சிறைப் பறையெழ வூரொலித் தன்று ;
அன்று, போரணி யணியிற் புகர்முகஞ் சிறந்தென
நீரணி யணியி னிரைநிரை பிடிசெல
ஏரணி யணியி னிளையரு மினியரும்
ஈரணி யணியி னிகன்மிக நவின்று
தணிபுன லாடுந் தகைமிகு போர்க்கண்
துணிபுன லாகத் துறைவேண்டு மைந்தின்
அணியணி யாகிய தாரர் கருவியர்
அடுபுன லதுசெல லவற்றை யிழிவர்
கைம்மா னெருத்தர் கலிமட மாவினர்
நெய்ம்மாண் சிவிறியர் நீர்மணக் கோட்டினர்
வெண்கிடை மிதவையர் நன்கிடைத் தேரினர்

(பி-ம்) *29* தண்புனல் *32* செலவுவரை பொழிய

Upon the nails and cheeks of damsels,
The fragrant sandal upon their breasts,
Mixing together lay like a coating of fine loam;
The leafy wreaths adorning their heads
And their loosening plaited tresses
Wiped off the sandal-paste
Bedaubed upon their bodies bright.

The gold chains and necklaces and chaplets
Upon the chests of men and the breasts of women
Intertwined did lie in happy disarray
Locked as they were in close embrace.
Even as the bounds of modesty of the lovers
Were broken by their overflowing passion,
The roaring river breached its banks,
While the guards in timorous accent and dire yell,
Shouted to the drummers to proclaim the danger;
As the tomtoms called upon the able-bodied
To rush to the river and shore up the banks,
The very town poured out towards the Vaiyai.

That day when the freshes appeared,
Like brigades of elephants moving to battle,
Lines of cow-elephants proceeded to the river
Carrying sturdy youths and sweet maidens
Decked with garments and jewels fit for bathing
Talking noisily about the imminent water-sports;
Eagerly they fared forth towards the fords
Where they intended to begin their games.
Their spirited march to prove their mettle,
Was like the rush of frontline troops,
As they carried playthings and objects for their sport.
Reaching the banks, they doffed their garments
'Fore leaping into the foaming waters of the river.
On bull-elephants mounted some did go,
While some others on spirited horses rode;
Some carried leathern bags containing civet;
Others horns filled with scented liquids,
As well as floats and cars made of pith:

சாரிகை மறுத்துத் தண்டா வுண்டிகை
ஓரிய வுறுத்தர வூருர் பிடந்திரீஇச்
சேரி யிளையர் செலவரு நிலையர்
வலிய ரல்லோர் துறைதுறை யயர
மெலிய ரல்லோர் விருந்துபுன லயரச்
சாறுஞ் சேறு நெய்யு மலரும்
நாறுபு நிகழும் யாறுவர லாறு;
நாறுபு நிகழும் யாறுகண் டழிந்து
வேறுபடு புனலென விரைமண்ணுக் கலிழைப்
புலம்புரி யந்தணர் கலங்கினர் மருண்டு;
மாறுமென் மலருந் தாருங் கோதையும்
வேருந் தூருங் காயுங் கிழங்கும்
பூரிய மாக்க ளுண்பது மண்டி
நாரரி நறவ முகப்ப நலனழிந்து
வேறா கின்றிங் விரிபுனல் வரவெனச்
சேறாடு புனலது செலவு;
வரையழி வாலருவி (?) வாதா லாட்டக்
கரையழி வாலருவிக் கால்பா ராட்ட
இரவிற் புணர்ந்தோ ரிடைமுலை யல்கல்

(பி-ம்.) *37* ஓரிய முறுத்தர *39* யமர *41* நேயமு *44* கலுழை, கலிழ *49* நறவழுகு வப்ப நலனணிந்து *52* வரையிழிவாலருவியாதாலாட்ட *54* ரிடையல்கல்

What with the noisy throng on foot
Regulating the mounted riders,
As they tried each to overtake each the other,
The sooner to reach the river bank,
The riverside did present a gala spectacle.
So thick were the crowds everywhere,
That the youths from the outskirts of the city
Could hardly move out of their tenements;
Whilst the timid stood trembling on the banks,
The strong and sturdy, by no means weak,
Leapt into the flood and sported therein;
In consequence whereof the river grew turbid
With the flowers and fragrant unguents they'd daubed,
Civet and sandal paste and scented oils,
The bathers had applied on the bodies.
On seeing the waters rendered so impure
And unfit for their ablutions with such admixtures,
Learned brahmins well-versed in the texts,
Stood dismayed on the banks unwilling to bathe.
Carrying the cast off garlands of men
And the wreaths worn by women,
Along with the roots of plants and bushes
Rolled the Vaiyai waters -
Lowly men leapt in to retrieve
And eat the unripe fruits and tubers
That came floating in the river;
"The slushy waters looked impure
Like turbid toddy before it's strained
Through a fibrous sieve" - said many.
The rain that fell at night rolled down
The hillocks in bright cascades
And crossed the montane tracts;
The wind-caused ripples in the jungle-river
Broke its banks.
The flowing waters seemed to tell:
"The Paraṅkuṉṟu hill of Lord Murukaṉ
Adorned with fragrant *Kaṭampu* wreaths,
Gives delight keen as the bliss enjoyed

புரைவது பூந்தாரான் குன்றெனக் கூடார்க்
குரையோ டிழிந்துரா யூரிடை யோடிச்
சலப்படை யானிரவிற் றாக்கிய தெல்லாம்
புலப்படப் புன்னம் புலரியி னிலப்படத்
தான்மலர்ந் தன்றே
தமிழ்வையைத் தண்ணம் புனல்;
விளியா விருந்து விழுவார்க்குக் கொய்தோய்
தளிரறிந்தாய் தா்மிவை
பணிபசி பண்பபண் டெல்லா நனியுருவத்
தென்னோ துவள்கண்டீ
எய்துங் களவினி நின்மார்பிற் றார்வாடக்
கொய்ததும் வாயாளோ கொய்தழை கைபற்றிச்
செய்ததும் வாயாளோ செப்பு;
புனைபுணை யேறத் தாழ்த்ததை தளிரிவை
நீரிற் றுவண்ட சேஎய்குன்றங் காமர்
பெருக்கன்றோ வையை வரவு;

(பி-ம்) 55 கூட்டார்க் 57 சலப்படை தானிரவிற் 58 புலப்படைப்புன்னம்புலரின் 61 வீழ்வார்க்கு தாமவை 63 நணியுருவத், நளியுருவத் 65 கனவினின், நின்மார்விற் 68 தளரிய

By lovers slumbering upon the breasts
Of their women after amorous dalliance all night".
The water coursing through the town
Buffeted the sides of the streets.
It was daybreak revealed the marks of the ground
Left by the flooding waters of the Vaiyai,
The cool and pleasant, Tamil river sweet.

" T' was for some new light O' love, your latest dish,
That you've culled these green leaves and sprigs!
Don't deny this; you know it's the truth!
Dissembler that you are, think not
To deceive me with soft, submissive words;
Fresh and bright would be the leaves.
You used to bring me on other days;
These, are wilted and faded, you've given me now.
Sure, I know, some doxy it is
For whom you culled them and she refusing
You are palming them on me!
Go to her, your sweet heart, if it's loving you want!
I know the trouble you took to pluck these leaves,
The garlands on your chest getting crushed;
I can imagine you standing as a suppliant,
Importuning her to accept the leaves
While she haughtily refused to yield
And sent you back despite your pleas!"
To which he humbly rejoined thus,
In soft, persuasive mollifying terms:
"Beloved! Exceeding were the floods in the Vaiyai;
To cross which I had to use a newly made raft!
This, I swear, is the only cause for my delay;
And the leaves too became crushed and wilted
Buffeted by the rolling waves;
The Lord of your Sacred Parankuṉṟu
Is witness to this truth; blameless am I!
But enough of this my dear! Let's not waste time;
Lovely is the sight of the freshes in the river!
Leave of sulking and come with me, my love,

ஆமா மதுவொக்குங் காதலங் காமம்
ஒருக்க வொருதன்மை நிற்குமோ வொல்லைச்
சுருக்கமு மாக்கமுஞ் சூளுறல் வையைப்
பெருக்கன்றோ பெற்றாய் பிழை;
அருகு பதியாக வம்பியிற் றாழ்ப்பிக்கும்
குருகிரை தேரக் கிடைக்கும் பொழிகாரில்
இன்னிள வேனி லிதுவன்றோ வையைநின்
வையை வயமாக வை;
செல்யாற்றுத் தீம்புனலிற் சென்மரம் போல
வவ்வுவல் லார்புணை யாகிய மார்பினை
என்னும் பனியா யிரவெல்லாம் வைகினை
வையை யுடைந்த மடையடைத்தக் கண்ணும்
பின்னு மலிரும் பிசிர்போல வின்னும்
அனற்றிய துன்பவிய நீயடைந்தக் கண்ணும்
பனித்துப் பனிவாருங் கண்ணவர் நெஞ்சம்
கனற்றுபு காத்தி வரவு;
நல்லாள் கரைநிற்ப நான்குளித்த பைந்தடத்து
நில்லா டிரைமூழ்கி நீங்கி யெழுந்தென்மேல்
அல்லா விழுந்தாளை யெய்தியெழுந் தேற்றியான்
கொள்ளா வளவை யெழுந்தேற்றாள் கோதையின்
உள்ளமுத்தி யாளெவளோ தோய்ந்த தியாதெனத்
தேறித் தெரிய வுணர்நீ பிறிதுமோர்
யாறுண்டோ விவ்வையை யாறு;
இவ்வையை யாறென்ற மாறென்னை கையாற்
றலைதொட்டேன் றண்பரங் குன்று;
சினவனின் னுண்கண் சிவப்பஞ்சு வாற்குத்
துனிநீங்கி யாட றொடங்கு துனிநனி
கன்றிடிற் காமங் கெடூஉ மகளிவன்

(பி-ம்.) 71 மதுவொக்கு, மாகளதாங்காமம், காதரங் 74 பெற்றாம்பிழை 75 வம்பிற்றாழ்ப் 76 கடக்கும் 77 லிதுவொன்றோ 80 வவ்வல்வார் 84 நீயடைக்கண்ணும் 85 பனிற்றுப் 89 விழுந்தாரை 91 தோய்ந்தறியாதென 92 வுரைநீ 97 யாறுடங்கு

To sport in the river", he pleaded.
"Yes; You're right in referring to Vaiyai's freshes,
As lovely and desirable!
For isn't the passion of love
Inconstant like the river's flow?
Passion flows and ebbs like the waters of Vaiyai!
So do not make any vow my friend,
Lest you be forsworn and offend a deity!
Amusing indeed is your explanation,
That you were delayed by the raft while crossing,
And yet your town is so near - eh?
What's more - the water runs so low
That the heron could easily pick its prey!
It's not the season for rains to pour!
This is midsummer when no freshes appear!
So, you're equating your actions
With Vaiyai's vagaries!
Like unto a swift-moving raft in a rapid river,
Is your broad chest - a veritable float
For women adept at seizing you for their own!
With ne'er a thought for me, you spent,
A whole night in the arms of one of them;
Even after the breach in Vaiyai is stopped,
The lapping water seeps through still;
Likewise too you're ever thinking of her
Even after you've returned home to me!
Poor thing in distress, her eyes bedewed,
She trembles at the thought of separation from you!
Oh, save her, who burns with love for you,
And go back to her for good;
Cease coming here", said she in angry bouderie.
"Daughter! Your lover will fear your displeasure
Your kohl-fed eyes crimson in anger!
Sulk no more, then, cheerfully receive him
Sport and play with him in love again;
Remember, dear, you may overdo your bouderie!
It will surely kill love altogether
And drive him away from you forever.

அல்லா நெஞ்ச முறப்பூட்டக் காய்ந்தே
வல்லிரு ணீய லதுபிழை யாகுமென
இல்லவ ராட விரந்து பரந்துழந்து
வல்லவ ரூட லுணர்த்தர நல்லாய்
களிப்பர் குளிப்பர் காமங் கொடிவிட்
அளிப்ப துனிப்ப வாங்காங் காடுப
ஆடுவார் நெஞ்சத் தலர்ந்தமைந்த காமம்
வாடற்க வையை நினக்கு.

என்பது. வையைநீர் விழவணியிற் காதற்பரத்தை இற்பரத்தையுடன் நீராடினான் தலைமகனெனக் கேட்டுப் புலந்தாளைப் புலவிநீக்கிப் புணர்ந்தானெனக் கேட்ட தலைமகள் வாயிலாகப் புக்க விறலிக்கு அவ்வையைநீர் விழவணியும் ஆங்குப்பட்ட செய்தியுங் கூறி வாயின் மறுத்தது.

ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டு.
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை.
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) *99* நெஞ்சமுூறபபூணடக்காய்ந்தே *101* இல்லவருட
* ஆசிரியர் நவ்வந்துவனார்

Don't offend him further and send him back
In this frightful dark long night;
It will be a ghastly mistake on your part".
Thus admonished the matrons and the maids,
Advising, cajoling, coaxing and warning her,
And expressing their anguish on her account,
Adepts as they were in the art of mollifying,
And convinced the concubine to give up her sulking;
Which she did and the lovers came together again
In amorous dalliance all day long:
Plunging into the sea of love and pleasure,
Endlessly they joyed in each other;
He graced her with his surgent love
Which waxed luxuriant like a fragrant vine,
Burgeoning with many a flower and shoot:
An occasional sulk added only spice
To the ardent passion of their youthful love.

Thus spake the minstrel's wife, to the heroine at home
Narrating the affair of the hero with his mistress;
To which the virtuous heroine said:
"O mother Vaiyai! Bless these lovers
Who are sporting in your freshes,
That their love may fadeless be,
Forever cloyless and forever fresh!"

NOTE

The hero's wife, also in sulks, here blesses her rival concubine. The latter herself had to put up with a similar situation when the hero was with some new hetaera earlier. A fourth woman character introduced in this pretty vignette on Vaiyai is the minstrel's wife who comes as the hero's envoy to his wife. The love-life of the men of Maturai was obviously rather full-blooded and free. Straying out of wedlcok appears to have been common as also sulking bouderie or lover's tiffs between the men and women concerned. But all is well that ends well! A little venery on the side was permitted tacitly, though frowned upon by the affected wives or concubines of the men.

NOTES

Line No.

31 *Toyyil* : Designs drawn by amorous lovers upon the arms and the breasts of their women.

52 *Timorous accent* : cf. Othello.I (i) 1.75 'With timorous accent and dire yell . . . '

120 *The cool, pleasant Tamil river sweet* : cf. Mahakavi Subramania Bharati "Centamiḻ Nāṭu" : Stanza. 2.

PARIPĀṬAL - 7

VAIYAI

Author : **Maiyōṭakkōvaṉār**
Music-setter : **Pittāmattar**
Paṇ : **Pālaiyāḻ**

The maid speaks to the foster-mother describing the water - sports indulged in by the hero and the heroine.

The pregnant clouds sucking up the waters of the sea poured rains on the hill; the flooding river spread over the land like the invading army of the Pāṇṭiya king. Carrying flowers, fragrant grass and branches, flowed the river as it pleased, like a woman who knew not the art of dancing.

The surging tide rose above the flowers in the streams; it wiped off the sand-houses built by tender. maids; through the fields and piles of paddy-sheaves it went. As high as the spathes of areca-nut trees, rose the foamy flood. It carried away the wreaths and garlands of the men and the women besides their bracelets and girdles, their rings and mantles and armlets, as they sported in the freshes.

Women splashed water at one another and shot jets from syringes. The dark eyes of a certain woman, that had become red after drinking, grew ruddier with anger when she mistook her lover's song of praise as intended for another woman. She tore off her garland in bouderie while the trembling lover fell at her feet in meek submission. Vocal and instrumental music were heard everywhere. Men and women danced to the beat of drums which mingled with the sound of the waters dashing against the banks.

The poet implores Vaiyai to give the people of Maturai such pleasures forever and forever.

ஏழாம் பாடல்

வையை

(அ) திரையிரும் பனிப்பௌவஞ் செவ்விதா வறமுகந்
துரவுரு முடன்றார்ப்ப வூர்பொறை கொள்ளாது
கரையுடை குளமெனக் கழன்றுவான் வயிறழிபு
வரைவரை தொடுத்த வயங்குவெள் ளருவி
இரவிருள் பகலாக விடமரிது செலவென்னாது
வலனிரங்கு முரசிற் றென்னவ ருள்ளிய
நிலனுற நிமிர்தானை நெடுநிரை நிவப்பன்ன
பெயலாற் பொலிந்து பெரும்புனல் பலநந்த
நலனந்த நாடணி நந்தப் புலனந்த
வந்தன்று வையைப் புனல்;
நளியிருஞ் சோலை நரந்தந் தாஅய்
ஒளிர்சினை வேங்கை விரிந்தவிண ருதிரலொடு
துளியி னுழந்த தோய்வருஞ் சிமைதொறும்
வளிவாங்கு சினைய மாமரம் வேர்கீண்
டுயர்ந்துழி யுள்ளன பயம்பிடைப் பரப்பி
உழவர் களிதூங்க முழவு பணைமுரல
ஆட லறியா வரிவை போலவும்
ஊட லறியா வுவகையள் போலவும்
வேண்டுவழி நடந்து தாங்குதடை பொருது
விதியாற்றா னாக்கிய மெய்க்கலவை போலப்
பொதுநாற்ற முள்ளுட் கரந்து புதுநாற்றம்
செய்கின்றே செம்பூம் புனல்;

(பி-ம்) 6 வளைஇரங்கு 7 நிரப்பன்ன, நிமிர்ப்பன்ன 16 முழவுப்பணை 20 மெய்க்கலனவை

The cool vast sea with surging billows,
Was drunk entirely by the clouds, which
With reverberating thunder rolling in anger,
From their bursting bellies unable to bear the freight,
Jettisoned torrential rains as if
The celestial tanks had reached their bunds.
The hills were bright with silver cascades
Rolling down their sides,
While beyond the foothills by night and day
The water coursed, careless where it ran;
Like the proud regiments of the Pāṇṭiya king
Marching with victorious war-drums, inexorably
Against enemy lands with intent to seize them,
Appeared the advancing tide on the plain.

The land entire grew lovely with the flood;
Zealous farmers engaged in cheerful husbandry,
Laboured in every busy field and farm
Causing foison and plenty everywhere.
Prosperity smiled on the country as a whole
The freshes flowed over the fragrant lemongrass
In the dense luxuriant groves and copses;
Carrying bunches and clusters of fragrant blooms
It came, from the bright branches of *Vēnkai* trees.
Uprooted from the hill-tops by the fierce winds
Hurtled down the mango and other trees
Levelling down the heights and filling up the hollows
Came the rolling flood.
While the ploughmen danced in exceeding joy,
The jocund drums and the tabors sounded
Celebrating the advent of the freshes;
Uncontrolled flowed the river as it pleased
Even like a woman skipping in gay abandon,
Though ignorant of the proper art of dancing;
Haughtily and wanton went the river
Like a woman who knew no sulking,
Tripping along in gay abandon.
Careless of obstacles rushed the flood

கவிழ்ந்த புனலிற் கயந்தண் கழுநீர்
அவிழ்ந்த மலர்மீ துற்றென வொருசார்
மாதர் மடநல்லார் மணலி னெழுதிய
பாவை சிதைத்த தெனவழ வொருசார்
அகவய லிளநெல் லரிகாற் சூடு
தொகுபுனல் பரந்தெனத் துடிபட வொருசார்
ஓதஞ் சுற்றிய தூரென வொருசார்
கார்தூம் பற்றது வானென வொருசார்
பாடுவார் பாக்கங் கொண்டென
ஆடுவார் சேரியடைந்தெனக்
கழனிவந்து கால்கோத்தெனப்
பழனவாளை பாளையுண்டென
வித்திடுபுல மேடாயிற்றென
உணர்த்த வுணரா வொள்ளிழை மாதரைப்
புணர்த்திய விச்சத்துப் பெருக்கத்திற் றுனைந்து
சினைவளர் வாளையிற் கிளையொடு கெழீஇப்
பழன வுழவர் பாய்புனற் பரத்தந்
திருவரை புரையுமா றிருகரை யேமத்து

(பி-ம்.) *27* லரிகால்சூடு *31* பக்கங் , பாகங்

Which it broke on its impetuous career;
Carrying all kinds of leaves and blooms,
Concealing a peculiar fragrance of its own,
Like a maker of scented paste
Mixing many odorous spices
In a secret formula of his own
The resultant new smell totally unlike
Any one of its many ingredients,
Fragrant flowed the famous river.
"The rushing flood has submerged
The blooming water-lilies in the ponds"
Said some; while a few others cried aloud
That the sand-dolls made by the tender maids
Had been wiped off by the flowing waters!
Elsewhere, the tabors sounded calling the men!
'The flood has entered the green paddy fields,
And encircled the heaps of paddy sheaves'
'The whole town has been surrounded by the waters'
Rose a cry! "The holes in the clouds
Of heaven have become shattered
Hence the downpour" said others.
"The quarters of the minstrels have been flooded",
Cried some, while others shouted
"The dancer's settlements are lost!".
Canals and fields have become one, lamented some;
" The waters rising so high", said others,
"The scabbard-fish have devoured the spathes
Of the coconut and areca palms"
"Sand has covered the paddy-nurseries,"
Cried some; the roaring flood rushed on
Irresistible like the exceeding passion
Of men who were bent upon making love
To their mistresses, despite their bouderie.

Like scabbard-fish gravid with young,
Farmers in the fields along with their numerous kin,
Stood foursquare to stop the spreading waters.
The embankment on either side of Vaiyai

வரையுரை யுருவி னுரைபல சுமந்து
பூவேய்ந்து பொழில்பரந்து
துனைந்தாடுவா ராய்கோதையர்
அலர்தண்டா ரவர்காதிற்
றளிர்செரீஇக் கண்ணிபறித்துக்
கைவளை யாழி தொய்யகம் புனைதுகில்
மேகலை காஞ்சி வாகு வல்யம்
எல்லாங் கவரு மியல்பிற்றாய்த் தென்னவன்
ஒன்னா ருடைபுலம் புக்கற்றான் மாறட்ட
தானையான் வையை வனப்பு ;
புரிந்த தகையினான் யாறாடு வாருட்
டுரந்து புனறூவத் தூமலர்க் கண்கள்
அமைந்தன வாங்க ணவரு ளொருத்தி
கைபுதைஇ யவளை
ஏக்கழுத்து நாணாற் கரும்பி னணைமென்றோள்
போக்கிச் சிறைபிடித்தா ளோர்பொன்னங் கொம்பு
பரிந்தவளைக் கைப்பிணை நீக்குவான் பாய்வாள்
இரும்பீர் வடியொத்து மைவிளங்குங் கண்ணொளியாற்
செம்மைப் புதுப்புனல் சென்றிரு ளாயிற்றே
வையைப் பெருக்கு வடிவு;
விரும்பிய வீரணி மெய்யீரந் தீரச்
சுரும்பார்க்குஞ் சூர்நறா வேந்தினாள் கண்ணெய்தல்
பேர்மகிழ் செய்யும் பெருநறாப் பேணியவே
கூர் நறா வளர்ந்தவள் கண்;

(பி-ம்.) *43* துணைந்தாடுவர் *56* போககிறைபிடித்தாள் *58* வடியொத்த *63* பௌ

Looked like hills about to crumble;
The flood carried lumps of foam high as hills.
Mantled by flowers thick flowed the river,
As it spread through lovely groves on its banks;
It fixed upon the ears of garlanded damsels,
The green leaves and sprigs it carried;
It seized the wreaths on the bodies of lovers
The bangles of women, their rings and garments;
And girdles and zones and other jewels,
Besides the heroic armlets of the bathing men;
Such was the rapid progress of the flood,
As when the lord of the south, the Pāṇṭiya king
With his conquering army in an enemy land
Went on a rampage plundering all its riches,
The river Vaiyai seized the possessions
Of the men and women sporting therein.
Among those who sported thus in the Vaiyai
Of the Pāṇṭiya ruler of well-deserved victories,
A certain woman shot from a syringe
A jet of water upon another woman's face
Her flower-like eyes open!
Yet another, however, closed her eyes with her palms,
And thus seemed a loser of the game;
The proud victor chained the loser's bamboo arms,
Decked with sugarcane design in vermilion paste
With her own golden necklace!
Pitying her plight, still another leapt to her aid,
To free her from this bondage!
Her eyes were like tender mango sliced
Neatly into two by an iron knife!
Mascara'ed dark eyes she had
That made the crimson-flood grow dark!

A certain woman to relieve the cold of her body
Adorned with wet jewels and garments,
Quaffed potent toddy buzzed by bees
From a bowl held in her hands:
Her eyes which resembled dark-lily flowers
After a drought of the inebriating drink,
Grew crimson like *Naravam* flowers!
Admiring the ruddy looks of her lovely eye,

கண்ணியல் கண்டேத்திக் காரிகைநீர் நோக்கினைப்
பாணா தரித்துப் பலபாட வப்பாட்டுப்
பேணா தொருத்தி பேதுற வாயிடை
என்னை வருவ தெனக்கென் றினையா
நன்ஞெமர் மார்ப னடுக்குற நண்ணிச்
சிகைகிடந்த வூடலிற் செங்கண்சேப் பூர
வகைதொடர்ந்த வாடலு ணல்லவர் தம்முட்
பகைதொடர்ந்து கோதை பரியூஉ நனிவெகுண்
டியாறாடு மேனி யணிகண்ட தன்னன்பன்
சேறாடு மேனிதிரு நிலத்துய்ப்பச் சிரமிதித்துத்
தீர்வில தாகச் செருவுற்றாள் செம்புனல்
ஊருட னாடுங் கடை;
புரிநரம் பின்கொளைப் புகல்பாலை யேழும்
எழூப்புணர் யாழு மிசையுங் கூடக்
குழலளந்து நிற்ப முழவெழுந் தார்ப்ப
மன்மகளிர் சென்னிய ராட றொடங்கப்
பொருதிழி வார்புனற் பொறற்பஃ
துருமிடி சேர்ந்த முழக்கம் புரையும்
திருமருத முன்றுறை சேர்புனற்கண் டுய்ப்பார்
தாமந் தலைபுனை பேஎ நீர்வையை
நிற்பயம் பாடி விடிவுற் றேமாக்க
நிற்படிந்து நீங்காமை யின்றுபுணர்ந் தெனவே

என்பது. தலைமகன் தலைமகளோடு புனலாடினானெனக் கேட்டு இன்புற்ற செவிலித்தாய் தோழியை நீங்களாடிய புனலணியின்பம் கூறுகென்றாட்கு அப்புனலணி யின்பமும் பல்வேறு வகைப்பட்ட இன்பமும் தலைமகன் காதன்மையும் கூறி என்றும் இந்த நீரணியின்பம் பெறுக யாமென்றது.

மையோடக் கோவனார் பாட்டு.
பித்தாமத்தர் இசை.
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) *70* சேப்புச்சார *72* நகைவெகுண்டு நகவெகுண்டு *78* ஏழுப்புணர் *79* முழவிழிந்தார்ப்ப *80* மனைமகளிர், மணமகளிர் *84* தலைஇபுனைபௌவ நீர் *85* பயம்பாராட்டி *86* நீங்காது, புணர்ந்தெனவே

Her lover in well-set tunes carolled to her!
Mistaking it to be about her own self,
Another woman grew enamoured of him!
The hero with a garlanded broad chest
On seeing this unforeseen contretemps,
Began to tremble at what he might face
From his own irate wife :
As he neared her in anxious fear,
Her eyes already inflamed with toddy,
Grew more rubiate still and deadly;
She became jealous and angry at the woman.
Who had dared to look with love on her lord!
Wrathfully plucking off her own wreaths
She beat her lover in dudgeon!
Afraid of her ire, the poor man
Bowed like a penitent before his wife,
His sandal-daubed chest prostrate on the ground
And begged for mercy, while she
Kicked his head, in unabated anger!
Such were the scenes in the river-side
When the young lovers sported therein!
Music, from the *yāḻ* well-tuned with fine strings
Set in the seven kinds of *pālai* modes,
With proper beat and measure,
Along with vocal music in full-throated ease
Arose from the gay river-side!
The flute poured its melody in tune with the rest;
Stridently sounded the beat of the drum
Danseuses of the king and player-minstrels
Began their playing and dancing on the arena!
While the roaring of the freshes in the Vaiyai
As they lapped against the banks,
Was like thunder rumbling!
In Tirumaruta Muṉṟuṟai water-front
The river flowed carrying the garlands
Of the bathers in the waters!
May we acquire the benefit of bathing in your flow
And be relieved all our pains!
May this delight and good be with us
Forever and a day!

NOTES

Line No.

23	*Vēṅkai tree*	:	Kino tree (*pterocarpus marsupium*)
113	*Naravam*	:	A fragrant creeper (*Bixa orellana*)
137	*Pālai* mode	:	An ancient Tamil musical mode.

PARIPĀṬAL - 8

CEVVĒḶ

Author: ***Āciriyaṉ Nallantuvaṉār.***
Music-setter: ***Maruttuvaṉ Nallaccutaṉār.***
Paṇ: ***Pālaiyāḻ.***

The poet hails Lord Murukaṉ enshrined in Tirupparaṅkuṉṟam.

To the hill came Lord Tirumāl, Lord Civa, Lord Brahma, the twelve Ātityas, the Aṣvin twins, the eight Vacus, the eleven Rudras and the Regents of the eight directions, besides the Devas and the divine Seers, the Demons to adore the Lord. In consequence, the hill looked like Himavant and the pool therein, the great Caravaṇa pool where He was born. The hill echoed with the rumbling of the clouds, the trumpeting of the Lord's elephant - mount and the strident crowing of His bantam.

All along the way from Maturai to Paraṅkuṉṟam, the air was sweet with the fragrance of the flowers blossoming in the ponds, trees and vines, buzzed by the humming bees, beetles and chafers. The bees sent as envoys to their lovers by the women, conveyed their messages and the men hastened to join their mistresses.

A delightful interlude is described by the poet in which a lover and his lass are the main actors. The woman charges him with having been to a harlot's house; the poor fellow denies this vehemently, swearing in the name of the holy hill and the sacred sands of the Vaiyai. The heroine's maid now intervenes and warns the hero of the dire consequences of swearing falsely, as her mistress may die, the only child of her mother. The Lord's peacock and His spear will surely punish him for his false oath. He pleads then with the maid to intercede with the Lord with offerings on his behalf. Both the maid and the heroine then pray to the God for his sake.

Carrying sandal, incense, lamps, flowers, drums and hand - bells, pious women went to Paraṅkuṉṟam to implore various boons of the Lord. Some wanted their husbands to prosper in their enterprises; some prayed for their victory in battle; and some others for offspring. After sporting in the pool, young men and women, sated with good food and drink and passionate love - passages, rested happily.

The poet prays to the holy hill that it must ever be well - watered and prosperous, for the benefit of the devotees of Lord Murukaṉ, the peerless offspring of goddess Umā and Lord Civaṉ.

எட்டாம் பாடல்

செவ்வேள்

(அ) மண்மிசை யவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்
புண்மிசைக் கொடியோனும் புங்கர மூர்வோனும்
மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவ னிடைத்தோன்றி
உருகிரு ளகற்றிய பதின்மரு மிருவரும்
மருந்துரை யிருவருந் திருந்துநூ லெண்மரும்
ஆதிரை முதல்வனிற் கிளந்த
நாதர்பன் னொருவரு நன்றிசை காப்போரும்
யாவரும் பிறரு மமரரு மவுணரும்
மேவரு முதுமொழி விழுத்தவ முதல்வரும்
பற்றா கின்றுநின் காரண மாகப்
பரங்குன் றிமயக் குன்ற நிகர்க்கும்
இமயக் குன்றினிற் சிறந்து
நின்னீன்ற நிரையிதழ்த்தாமரை
மின்னீன்ற விளங்கிணரூழா
ஒருநிலைப் பொய்கையோ டொக்குநின் குன்றின்
அருவிதாழ் மாலைச் சுனை;
முதல்வநின் யானை முழக்கங் கேட்ட
கதியிற்றே காரின் குரல்;
குரல்கேட்ட கோழி குன்றதிரக் கூவ
மதநனி வாரண மாறுமா றதிர்ப்ப
எதிர்குதி ராகின் றதிர்ப்பு மலைமுழை

(பி-ம்.) *10* காரணம் பரங்குன்று *12* சிறந்த *19* குன்றதிர்கூவ, குன்றெதிர்கூவ

Lord Tirumāl to whom belong
The sacred basil blooming on earth,
The Goddess of Wealth, upon her rubescent Lotus,
And the banner of the great bird, Garuda;
Lord Civa on His majestic Bull - mount;
The four - faced Brahma on his divine Lotus;
And the twelve Ātityas emanating from him,
Who dispel the darkness of the World;
The twin divine healers, the Aswini Devas;
The eight Vacu's of perfect learning;
The Rudras eleven called after the Lord of Ātirai;
The guardian deities eight of the cardinal points;
The Sages Seven of rare askesis, masters of the texts, -
Devas, demons, and all others of note --
To adore only You O Lord,
Forgathered are at Tirupparaṅkuṉṟam!
For which reason, that fortunate hill
Resembles the lofty Kailas at Himavant!

So does the tarn of dazzling charm
In your sacred hill of Paraṅkuṉṟam,
Resemble the peerless Caravaṇa pool,
First amongst all others in the Himalayan range
Bright with multifoliate lotuses
With well - ordered radiant petals
Wherein you manifested in all your glory!
Lovely with fulgurant clusters of flowers!
First of Gods!
Hearing the rain - cloud's dreaded thunder
Rumble like the trumpeting of your mount Piṇimukam,
The bantam - cock, your bird, crew so shrill
That the very hillock shivered;
At which again, the elephants in oestrus,
Trumpeted in wrath; their strident voices
Alternating in pitch and volume,
The rocky clefts and caves in the echoing hill
Reverberated with the mighty din.

ஏழ்புழை யைம்புழை யாழிசைகேழ்த் தன்னவினம்
வீழ்தும்பி வண்டொடு மிஞிறார்ப்பச் சுனைமலரக்
கொன்றை கொடியிணை சூழ்ப்பக் கொடிமலர்
மன்றல மலர மலர்காந்தள் வாய்நாற
நன்றவிழ் பன்மலர் நாற நறைபனிப்பத்
தென்ற லசைவருஉஞ் செம்மற்றே யம்மநின்
குன்றத்தாற் கூடல் வரவு;
குன்ற முடைத்த வொளிர் வேலாய் கூடல்
மன்றல் கலந்த மணிமுரசி னார்ப்பெழக்
காலொடு மயங்கிய கலிழ்கடலென
மால்கடல் குடிக்கு மழைக்குரலென
ஏறதிர்க்கு மிந்திர னிருமுருமென
மன்ற லதிரதிர மாறுமா றதிர்க்குநின்
குன்றங் குமுறிய வுரை;
தூதேய வண்டின் றொழுதி முரல்வலர்
காதன்மூ தூர்மதில் கம்பலைத் தன்று
வடுவகிர் வென்றகண் மாந்தளிர் மேனி
நெடுமென் பணைத்தோட் குறுந்தொடி மகளிர்

(பி-ம்) *23* னை வீழ்தும்பிவண்டொ டினமிஞிறு *25* மன்றனமலர *26* தென்றலசைவுந்தகைமைத் தேவருஉஞ் *29* வொளிறுவேலோய்

In the deep pools blossomed water-lilies
Haunted by swarms of humming bees,
Beetles and chafers that buzzed together,
(Seeking each after its kind) - their sound
Resembling the sweet music from *yāḻs*,
And bamboo-flutes with five and seven stops.
In clusters bloomed the cassia trees,
While the vines were rich with blossoms gay;
Odorous the glory-lily, as it opened its lips;
Spilling honey-dew, blooms of varied hue
Exuded their scents, wafted by the gentle South:
Such was the odoriferous roadway
Leading from Kūṭal city to Kuṉṟam!

Lord with the radiant spear,
That clove into two, the Krauñca hill!
The cheerful sound of jocund drums
Beaten in Kūṭal's wedding-halls,
Echoed from the holy hillock afar!
'Twas like the sound of the roaring sea,
Agitated by the tempest fierce,
Or the noisy clamour of the rain-cloud
Sucking up the waters of the main;
Or the deep rumble of the dreaded bolt
Of Lord Indra's mighty weapon;
Your hill echoes and resonates the happy din
From the auspicious homes of Maturai city!
Bees as messengers were sent
By the love-lorn damsels of Paraṅkuṉṟu
To their lovers dwelling in Maturai!
The swarms buzzed their way beyond its walls,
And noisy became the ramparts of the town!
The men who got the message, began to think
Lovingly of their women, their eyes that put to shame
Tender mango sliced into two halves;
Their golden complexion bright as the mango sprig:
Their long, soft arms, round like pliant bamboo:

ஆராக் காம மார்பொழிற் பாயல்
வரையகத் தியைக்கும் வரையா நுகர்ச்சி
முடியா நுகர்ச்சி முற்றாக் காதல்
அடியோர் மைந்த ரகலத் தகலா
அலர்ஞெமன் மகன்றி னன்னர்ப் புணர்ச்சி
புலரா மகிழ்மறப் பறியாது நல்கும்
சிறப்பிற்றே தண்பரங் குன்று;
இனிமன்னு மேதிலர் நாறுதி யாண்டுப்
பனிமலர்க் கண்ணாரோ டாட நகைமலர்
மாலைக்கு மாலை வரூஉம் வரைசூணில்
காலைப்போய் மாலை வரவு;
இனிமணல் வையை யிரும்பொழிலுங் குன்றப்
பனிபொழி சாரலும் பார்ப்பாரும்

And the small bangles they wore on their hands!
Their passions aroused at the very thought
Of their women, the lovers hied to Parankuṉṟam,
Where on flowery beds in the sylvan woods,
The loving couples enjoyed each other:
Insatiable was their passion,
Which grew the more with every bout;
Endless their amorous delight,
And cloyless their appetite for each other,
In ever-growing, never-waning passion,
The women never -wanting to leave,
The broad powerful chest of their lovers;
Even like the *makaṉṟil* birds haunting flowers,
Inseparate and ever in union,
Blameless their passion and memorable
Never to be forgotten in after-life!
It was the singular grace of Parankuṉṟam
That yielded such amative joys
To the young lovers who sported
Under its benevolent kindly aegis!
The Heroine:
"What's this new odour you carry with you
Sure it belongs to some stranger women
You've been with, throughout the day!
You've made a habit of this!
Coming home late after dallying all day
With hetaerae of cool, flowery eyes:
Do me this favour, at least!
Please do not swear in the name of the sacred hill
That you have done nothing wrong!"
The Hero:
"Dearest one with kohl-tinct, flower-like eyes!
Don't fret, little one! and don't be angry!
What you have said is not true!
I swear in the name of the cool groves
On the sandy banks of the river Vaikai;
And on the hillside showering dew,

துனியன் மலருண்கண் சொல்வேறு நாற்றம்
கனியின் மலரின் மலிர்கால்சீப் பின்னது
துனிய னனிநீநின் சூள்;
என்பாணி நின்னி லெலாஅபாணி நீநின்சூள்
சான்றாள ரீன்ற தகாஅட்த்தகாஅ மகாஅன்
ஈன்றாட் கொருபெண் ணிவள்;
இருண்மையீ ருண்க ணிலங்கிழை யீன்றாள்
கரியளோ வாவ தறிந்திலே னீதா
வருபுனல் வையைமண றொட்டேன் றருமணவேள்
தண்பரங் குன்றத் தடிதொட்டே னென்பாய்
கேளிர் மணலின் கெழுவு மிதுவோ
ஏழுலகு மாளி திருவரைமே லன்பளிதோ
என்னை யருளி யருண்முருகு சூள்சூளின்
நின்னை யருளி லணங்கான்மெய் வேறின்னும்

(பி-ம்.) *55-6* சூள்சூளேல் பாணி *62* தன்பரங்குன்று *66* லணங்குடகானமெய்

And on also the holy brahmins I swear!
The odour that you noticed, is only that
Of the fruits and flowers carried by the breeze
As it blows through the gardens!
Please do not imagine anything else!
Pray, give up your anger! I swear again!"
The Maid:
"Wait a little, Sir, wait!
Wait till you hear my words!
Reserve your swearing for a little while!
Though you are of noble parentage,
Your words and actions ill become your birth!
Look now at this maiden, my mistress!
An only child dear to her mother!
Red-streaked, kohl-tinct are her lovely dark eyes:
And bright, the jewels that adorn her!
Can she ever become a burden to her Mother?
I am not sure what'll happen to her;
Look here, Sir! You'll say you swear
Upon the white sands of Vaikai river
Or touching the foot of cool Paraṅkuṉṟu hill
Of Lord Murukaṉ who confers connubial bliss;
But is this the way you show your regard for Vaikai?
Is this all your reverence for the lovely hill
Sacred to Lord Murukaṉ who rules the seven worlds?
Concealing your liaison with other women
You pretend you're in love with her:
If you still swear to it in the name
Of God Murukaṉ, Lord of Grace,
The pitiless fearsome deities of the Lord,
And his dreaded spear will consume you quite!
Don't swear too by the shadow
Of the peacock and the bantam, sacred to the God:
For though wise and noble men of earth
May forgive you for swearing falsely,
Not so these! They will straight punish you
For your false and hollow vows!

விறல்வெய்யோ னூர்மயில் வேனிழ னோக்கி
அறவ ரடிதொடினு மாங்கவை சூளேல்
குறவன் மகளாணை கூறேலா கூறேல்
ஐய சூளி னடிதொடு குன்றொடு
வையைக்குத் தக்க மணற்சீர்சூள் கூறல்
யார்பிரிய யார்வர யார்வினவ யார்செப்பு
நீருரைசெய் நீர்மையில் சூளென்றி நேரிழாய்
கயவாய நெய்தலலர் கமழ்முகை மணநகை
நயவரு நறவிதழ் மதருண்கண் வாணுதல்
முகைமுல்லை வென்றெழின் முத்தேய்க்கும் வெண்பல்
நகைசான்ற கனவன்று நனவன்று நவின்றதை
இடுதுனி கையாறா வெற்றுயர் கூரச்
சுடுமிறை யாற்றிசி னடிசேர்ந்து சாற்றமின்
மிக, ஏற்றுதுமல ரூட்டுது மவி
கேட்டுதும் பாணி யெழுதுங் கிணைமுருகன்
தாட்டொழு தண்பரங் குன்று;
தெரியிழாய் செல்கென்றா யெல்லாயாம் பெற்றேம்

(பி-ம்.) 68 யாவரடி 74 கயவருநெய்தல் 75 வாணுதலார் 81 தோற்றுதும் பாணி
83 சொல்லென்றா யேலா

Swear not too in the name of Goddess Vaḷḷi;
She favours true love and guards us:
Sir! If you do want to swear in future
Do not do so in the name of Paraṅkuṉṟu
And the sands that bring credit to Vaikai!"

He :
Damsel of perfect jewels! Friend!
What's all this talk of going and coming?
What's this questioning and answering?
(We're like a two-headed bird with a single life!)
You say the vows I swear are false;
Hear me now!
Round and dark are her mascara'ed eyes
Like unto the blue-lily buds in the pond,
Unfolding themselves to spread their scent;
Radiant her forehead like the *Naravam* petals
Liked by all; while her pearl-white teeth
Put to shame jasmine buds ere they bloom;
My love for her isn't and absurd dream;
The charge against me is not true!
If as you say, Lord Murukaṉ will harass me,
Sure your mistress too will be afflicted!
Go then to the Great God! my dear,
And intercede on my behalf,
Offering worship at His merciful feet!"

The Maid:
"Come, let's all all proceed to Paraṅkuṉṟam
And adore the Lord with offerings of flowers
Abundantly poured at his divine feet!
Let's propitiate Him with oblations due,
In sacrifices made to appease His ire;
Dance and sing in measured tunes
To the sound of the well-beaten kettle-drum,
That He may bless us all in his infinite grace."

The Maid (Again):
"Sirrah! You asked us to go to the Lord,
To appease his wrath towards you!

ஒருவர்க்கும் பொய்யாநின் வாயில்சூள் வெளவல்
பருவத்துப் பன்மாணீ சேறலிற் காண்டை
எருமை யிருந்தோட்டி யெள்ளீயுங் காளை
செருவஞ் செயற்கென்னை முன்னைத்தன் சென்னி
அருள்வயினாற் றூங்கு மணிகையாற் றாக்கி
நிரைவளை யாற்றிருஞ் சூள்
வளிபொரு சேட்சிமை வலையகத்தால்
தளிபெருகுந் தண்சினைய
பொழில்கொளக் குறைய மலரக்
குளிர்பொய்கை யளறுநிறைய
மருதநளி மணன்ஞெமர்ந்த
நனிமலர்ப் பெருவழிச்
சீறடியவர் சாறுகொள வெழுந்து
வேறுபடு சாந்தமும் வீறுபடு புகையும்
மாறுசெல் வளியி னவியா விளக்கமும்

(பி-ம்.) *84* ஒருவற்கும், வாயிற்சூள் *87* செய்ற்கென்ன *90* சிமைய *91* தளிர் பெருகும், தளிர் பெருஞ்சினை *94-5* ஞெமிரநனி

We know all about you now!
Henceforth your true lips shall not speak
Hollow oaths in the name of the Lord!
As you are used to pass by this place,
On your way to your paramours,
See how my lady is on her knees,
Praying to the God for forgiveness
Lest He harm you for your falsities;
He is the great Bull-like God,
Who laughs to scorn the power of Death,
Riding on his dreaded buffalo-mount
Behold the pious one, with well-stacked bangles,
At the altar of the God offering worship
Striking the bell with its sonorus clapper,
And prostrating herself in adoration meek
At the feet of the Lord all for your sake!
So generous she is and so forgiving,
Learn thou this and mend thy ways!"

Fostering rains poured on the lofty top
Of Parankuṉṟam hill buffeted by the winds!
Groves and copses grew lush and green,
Thick with trees with branches cool,
Freighted with leaves and flawless flowers;
The ponds grew turbid and slushy
With the needless flood pouring into them;
All covered with sand, the fields became,
As the waters rushed in and filled them up:
A carpet of flowers covered the land;
Such was the road from Parankuṉṟu to Maturai.

Along this high-way, wended their way,
Women with perfect feet well-adorned,
Eager to celebrate the Lord's festival!
Carrying with them, unguents and pastes,
Of various odours and colours,
Offerings that provided fragrant smoke,
Undying lamps that laughed at the winds;

நாறுகமழ் வீயுங் கூறுமிசை முழவமும்
மணியுங் கயிறு மயிலுங் குடாரியும்
பிணிமுக முளப்படப் பிறவு மேந்தி
அருவரைச் சேராத் தொழுநர்
கனவிற் றொட்டது கைபிழை யாகாது
நனவிற் சேஎப்பநின் னளிபுனல் வையை
வருபுன லணிகென வரங்கொள் வோரும்
கருவயி றுறுகெனக் கடம்படு வோரும்
செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்த்து வோரும்
ஐயம ரடுகென வருச்சிப் போரும்
பாடுவார் பாணிச்சீரு மாடுவா ரரங்கத் தாளமும்
மஞ்சாடு மலைமுழக்கும்
துஞ்சாக் கம்பலைப்
பைஞ்சுனைப் பாஅ யெழுபாவையர்
ஆயித முண்க ணலர்முகத் தாமரை
தாட்டா மரைத்தோட் டமனியக் கயமலர்

(பி-ம்.) 102 சேஎத்தெடுநர்க்கு, தொடுநர் 103 கைபிழையாது 106 கடன்படு 107 செவிசாத்துவோரும்

Sweet-scented flowers and musical drums;
Bells, twisted threads and offerings in gold
Peacocks, axes, and peacock-flags,
For the puissant God at Paraṅkuṉṟam,
The Lord whose feet are beyond the ken,
Of all, but the truly devoted.

Of various kinds were the prayers made;
Some youthful women did pray in this wise:
"Let our dreams come true,
Wherein we sported in the river,
Linking hands with our lovers!
May it please you, Lord, to grant
That in the next freshes of the river,
We may sport with our lovers
Wearing bathing jewels and garments!"
"Bless me with a child of my womb!
I shall make a proper offering",
Vowed a childless woman in earnest.
"Let my Lord acquire with ease
The wealth he has travelled far to seek",
Yet another spoke to His sympathetic ears,
Reciting His names with petalled flowers.
Some prayed for the safety of their men,
Who had gone to fight for their king,
That they might return victorious after the war;
Some did chant the glory of the Lord;
Others danced in the arena 'fore His shrine:
The sound of the flutes and the drums
In proper measure and harmonious beat,
Together with other pleasant noises therein,
Mingling with the peal of thunder in the slope,
Made Paraṅkuṉṟam festive and gay
With cheerful sounds the livelong day.

Women diving into the fresh pool
Came up for air after their plunge;
Where upon their mascara'ed dark eyes
Grew red like a lotus with lovely petals;

எங்கைப் பதுமங் கொங்கைக் கயமுகைச்
செவ்வா யாம்பல் சென்னீர்த் தாமரை
புனற்றா மரையொடு புலம்வேறு பாடுறாக்
கூரெயிற்றார் குவிமுலைப் பூணொடு
மார னொப்பார் மார்பணி கலவி
அரிவைய ரமிர் தபானம்
உரிமை மாக்க ளுவகையமிர் துய்ப்ப
மைந்தர் மார்வம் வழிவந்த
செந்தளிர் மேனியார் செல்ல றீர்ப்ப
எனவாங்கு
உடம்புணர் காதலரு மல்லாருங் கூடிக்
கடம்பமர் செல்வன் கடிநகர் பேண
மறுமிடற் றண்ணற்கு மாசிலோ டந்த
நெறிநீ ரருவி யசும்புறு செல்வ
மண்பரிய வானம் வறப்பினும் மன்னுகமா
தண்பரங் குன்ற நினக்கு.

கடவுள் வாழ்த்து
ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டு.
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை.
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) *121* ளுவகையமிர்துவாக்க *123* தீர்ப்பவாங்க *125* உடன் புணரக்காதலரும்
* ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், ஆசிரியநல்லந்துவனார், ஆரிய நல்லந்துவனார்

Their feet resembled the lotus too;
Their arms the flower in the auric pool:
Their lovely palms were like unto lotus again;
Like lotus-buds their beautiful breasts;
Their lips were ruddy like the water-lily;
In this manner, the heavenly parts
Of the damsels disporting in the pool
Mingling with the lotus blooming therein,
Became indistinguishable one from the other.
Seeing this riot of lotus flowers,
The eager lovers standing on the banks
Leapt into the water and embraced their loves!
The broad chests of God-like youth
Conjoined with the erect breasts
Of the sharp-toothed damozels,
Even as their very jewels,
Intertwined one with the other
As if in amorous union!
In legitimate love the men imbibed
The sweet exudation of their women's lips,
Deeming it ambrosia itself!
The latter's fatigue being dispelled
Because of the joy they had in union
And in embracing their lovers' chests!
Thus the lovers after their dalliance,
And other devotees all together,
Went eagerly to the well-guarded fane
Of Lord Murukaṉ seated under the *Kaṭampa* tree,
The opulent lord in the Palladium,
Off-spring of the immaculate Umā
And the blue-throated Lord Civa!
Cool Paraṅkuṉṟam! May you ever remain
Fresh and green and well-watered,
Even if the land were parched and fissured
In times of drought!
With ever-flowing springs and your never-drying pool
Forever cool and beneficent may you remain,
A Blessing aeviternal to thy devotees!

NOTES

Line No.

11 *Lord of Ātirai* : Lord Civa, the presiding deity of the asterism *Tiruvātirai* (Betelgeuse)

13 *Seven Sages* : The seven great rishis or seers: (Atri, Bhrigu, Kutsa, Vasishta, Gautama, Kasyapa and Āngirasa)

20 *Parańkuṉṟam* : Tirupparańkuṉṟam, a hill-shrine sacred to Lord Murukaṉ, a few kms. to the West of Maturai.

49 *Kūṭal city* : Maturai.

79 *Which grew the more* : cf. Antony and Cleopatra. Act V, sc. 2 ll. 87-88. "An autumn 'twas that grew the more by reaping."

85 *Makaṉṟil* : Legendary bird, which never leaves the side of its mate.

144 *Vaḷḷi* : Goddess Vaḷḷi, born as a Kurava maiden whom Lord Murukaṉ, loved and married.

152 *Two-headed bird* : cf. "Two distincts, division none" Shakespeare's 'The Phoenix and the Turtle' stanza:7 ll. 27-28.

PARIPĀṬAL - 9

CEVVĒḶ

Author: ***Kuṉṟam Pūtaṉār***
Music-setter: ***Maruttuvaṉ Nallaccutaṉār.***
Paṇ: ***Pālaiyāḻ.***

The poet hails the Red Lord Murukaṉ, son of the blue-throated Lord Civaṉ, who contained in his matted locks, the avalanche fury of the aerial Ganges in its descent from heaven.

Upon Paraṅkuṉṟam fall skiey showers, ceaseless as the tears of Goddess Tēvacēṉai on the day the young God wedded Goddess Vaḷḷi. The poet finely distinguishes between secret or natural love of two young people brought together by destiny in a sudden irresistible passion, and the chaste love of a couple after due rites of marriage. The hero is informed of the tender heroine's coming of age, by her maid, when he is at a hetaera's house. He then leaves for his own home and begins to live with his young wife. Sulking bouderie is part of married love only.

Lord Murukaṉ redolent of sandal-paste, goes to meet Goddess Tēvacēṉai who, jealous of her rival, refuses to entertain him. The Lord begs her pardon, and mollified, she embraces him. Goddess Vaḷḷi, growing angry at this, beats her Lord with her garlands, whereupon a battle royal ensues between the companions of the two rival queens. With chaplets and wreaths and garlands, they fight like furious elephants and horses in a battle field . They bend their bows and wield their swords and spears. Tēvacēṉai's companions encircle Murukaṉ like bees and peacocks and *kuyils* beside the pool. In Paraṅkuṉṟam are also seen, spirited contests between singers, dancers and gamblers, making it a busy and boisterous place.

Lord Kumaraṉ is hailed by the bard as the well-beloved spouse of the two chaste wives. He implores the Grace of the Lord so that he and his kinsfolk may be blessed to dwell happily forever at His divine feet.

ஒன்பதாம் பாடல்

செவ்வேள்

(கூ) இருநிலந் துளங்காமை வடவயி னிவந்தோங்கி
அருநிலை யுயர்தெய்வத் தணங்குசா றலைகாக்கும்
உருமுச்சூழ் சேட்சிமை யுயர்ந்தவ ருடம்பட
எரிமலர்த் தாமரை யிறைவீழ்த்த பெருவாரி
விரிசடைப் பொறையூழ்த்து விழுநிகர் மலரேய்ப்பத்
தணிவுறத் தாங்கிய தனிநிலைச் சலதாரி
மணிமிடற் றண்ணற்கு மதியாரற் பிறந்தோய்நீ
ஐயிருநூற்றிமையுண்கண் மான்மறிதோண் மணந்தஞான்
றையிருநூற்று மெய்ந்நயனத் தவன்மகண் மலருண்கண்
மணிமழை தலைஇயென மாவேனில் காரேற்றுத்
தணிமழை தலையின்று தண்பரங் குன்று:
நான்மறை விரித்து நல்லிசை வி ளக்கும்
வாய்மொழிப் புலவீர் கேண்மின் சிறந்தது
காதற் காமங் காமத்துச் சிறந்தது
விருப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி
புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யதுதான்

(பி-ம்.) 2 அருனிலையுயர் தணங்குசாறலை 4 விழ்த்த முருகு பெருவாரி 13 கேண்மினறந்தது

Upon the majestic mountain in the north
With its lofty heights unscaleable,
That maintains the stability of the earth,
Guarded by fearsome deities of high eminence
From the heaven-kissing peak of the Himalaya range
Ever mantled by dread thunder-clouds,
The great God received in His matted hair
The celestial Ganges sent down by the God
Brahma seated in his flame-like lotus,
Meeting its avalanche fury as it descended
As if it were light as a fresh-blown flower;
Hence He was called too- *Calatari*
He who wears the flood on his head;
O, young Lord sired by *Calatari*,
The Blue-throated one, and borne happily
By the noble *Kārttikai* matrons six
(With the approval of their sage- spouses)
Lord Muruka of peerless renown!
When you wedded the Goddess Vaḻḻi
Daughter of the deer, with eye-brows dark
With finely levigated collyrium paste,
The kohl-fed eyes of Lord Indra's daughter,
(He, with twice-five hundred eyes on his body),
Shed copious tears of sorrow and rage;
And as if in sympathy with the Goddess Tevacēṉai,
Great clouds forgathered on Parankuṉram hill,
Though it was summer still, and began to pour.

O scholars, steeped in the Vedas four
And expert in their exegetical exposition!
Listen now to this great truth!
The passion rooted in mutual love,
Is the best of all sensual pleasures;
The physical passion that follows natural love,
The love at first sight between a lover and his lass
Is an event ordained by fate itself,
Chaste married love gains in value
Because of the bouderie by the bride,
Whereat the man prays his wife for permission

இரத்தலு மீதலு மிவையுள் ளீடாப்
பரத்தையுள் ளதுவே பண்புறு கழறல்
தோள்புதி துண்ட பரத்தையிற் சிவப்புற
நாளணிந் துவக்குஞ் சுணங்கறை யதுவே
கேளணங் குறமனைக் கிளந்துள சுணங்கறை
சுணங்கறைப் பயனு மூடலுள் ளதுவே. அதனால்,
அகற லறியா வணியிழை நல்லார்
இகறலைக் கொண்டு துனிக்குந் தவறிலரித்
தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழாய் வந்திலார்
கொள்ளாரிக் குன்று பயன்;
ஊழாரத் தோய்கரை நூக்கிப் புனறந்த
காழாரத் தம்புகை சுற்றிய தார்மார்பிற்
கேழாரம் பொறப்ப வருவானைத் தொழாஅ
வாழிய மாயாநின் றவறிலை யெம்போலும்
கேழிலார் மாணல முண்கோ திருவுடையார்
மென்றோண்மே லல்கி நல்கலு மின்று
வையெயிற் றெய்யா மகளிர் திறமினிப்
பெய்ய வுழக்கு மழைக்காமற் றைய
கரையாவெந் நோக்கத்தாற் கைசுட்டிப் பெண்டின்
இகலி னிகந்தாளை யவ்வே டலைக்கண்ணி

(பி-ம்.) *21* கேளணங்குறமனைமனைக் *24* துனிக்குந்தவறிலரைத் *25* தண்டமிழாவந்துழார், தண்ட மிழாய வந்திப்பார் *27* கரைநீங்கிப் *28* சுற்றிய மார்பிற் *35* கரையாவநோக்கத்தாற் *36* னிகந்தானை வேள்கண்ணித்

To enter his house after visiting his paramour
And the sulking belle grants it after a while.

When the hero is with his latest light o'love,
The heroine's maid apparelled in red
Apprises him of the glad tidings,
That his bride has come of age;
And he, rushes back to his own house,
Eager for a consummation devoutly wished!
This lawful union being called *Cuṇaṅkaṟai* :
(The discarded hetaera in jealous rage
Talks slander vile against the wedded pair);
Of the two kinds, secret love and married love,
The former is deemed truly greater
By the ancient Tamil texts on erotic love;
Only those unaware of this grammar of love,
Will not prefer this secret but natural love,
Peculiar to the genius of *Kuṟiñci* tract.

The waters of the Vaikai buffeting steadily,
Brought down the hard-cored sandal trees
That stood tottering on its eroded banks;
His garlanded chest redolent of odorous sandal,
And decked with a lovely chaplet of pearls,
Came the great God Murukaṉ to Tēvacēṉai's side;
Him the Goddess greeted with folded hands
And addressed thus in angry bouderie!
'Lord of deception! May you prosper!
You are not at fault after all.
You only consume quite, the charms
Of sharp-toothed women, wholly unaware
Of your false nature, caught in your wiles
And blandishments; their plight, alas,
Is like unto that of the parched plants
That look up to the sky for life-saving rain!
Grace You've none to grant to damsels
Of soft and tender arms who long for you!'
Thus, spake Tēvacēṉa, with scornful gestures,
To her Lord from whom she sulking turned away.

திருந்தடி தோயத் திறைகொடுப் பானை
வருந்த லெனவவற்கு மார்பளிப் பாளைக்
குறுகலென் றொள்ளிழை கோதைகோ லாக
இறுகிறுக யாத்துப் புடைப்ப
ஒருவர் மயிலொருவ ரொண்மயிலோ டேல
இருவர் வான்கிளி யேற்பின் மழலை
செறிகொண்டை மேல்வண்டு சென்று பாய்ந் தன்றே
வெறிகொண்டான் குன்றத்து வண்டு;
தார்தார் பிணக்குவார் கண்ணியோச்சித் தடுமாறுவார்
மார்பணி கொங்கைவார் மத்திகையாப் புடைப்பார்
கோதை வரிப்பந்து கொண்டெறிவார்
பேதை மடநோக்கம் பிறிதாக ஊத
நுடங்கு நொசிநுசுப்பார் நூழி றலைக்கொள்ளக்
கயம்படு கமழ் சென்னிக் களிற்றியல்கைம் மாறுவார்
வயம்படு பரிப்புரவி மார்க்கம் வருவார்
தேரணி யணிகயிறு தெரிபு வருவார்

(பி-ம்.) *38* வருந்தாலெனவவடாரக்கு *40* இறுதிறுக *41* மயிலோடல *42* இருவானகிளி *45* பிணங்குவார் *46* மாரணி *51* படுபுரவிமாறகம்

Whereupon the young Lord Murukaṉ
Following her penitent-wise
Made his obeisance meek and profound,
The wreath on his head touching her feet,
Seeking her favour and loving grace;
And she relenting comforted him
Offering her bosom to his warm embrace.
Enraged at this sight hateful to her,
The Goddess Vaḷḷi leapt at the Lord,
And tying his hand securely together
Beat him with her wreaths again and again,
Charging him to avoid her rival henceforth.

The war began.

Their peacocks pecked at each other,
While their parrots battled together
Exchanging abuses in angry prattle;
The chafers in Vaḷḷi's Parankuṉṟam hill,
Leapt upon the bees in Tēvacēṉai's coiffure,
Challenging one another in fierce buzzing.
The two sides joined battle now,--
Damsels with waists so slender,
They bent at the breath blown by mouth;
Their simple innocent looks changed by ire,
They beat each other with the garlands they wore;
Plucked off their wreaths from their heads
And flung them against each other.
Rolls of flowers and chaplets they threw;
Tearing off the cinctures adorning their breasts
They lashed them like whipcords at the others;
Thus in close combat they were engaged
And like ruttish elephants with ichorous heads
Wallowing in the pools, they fought each other;
Wrathfully like high-spirited horses
Wheeling and gambadoing to the right and the left,
They pranced at each other in contest great;
Like devotees securing the rope of a temple-car,
They caught hold of their braided tresses

வரிசிலை வளைய மார்புற வாங்குவார்
வாளி வாளிக ணிலைபெற மறலுவார்
தோள்வளை யாழி சுழற்றுவார்
மென்சீர் மயிலிய லவர்;
வாண்மிகு வயமொய்ம்பின்
வரையகலத்தவனை வானவன்மகள்
மாணெழின் மலருண்கண்
மடமொழியவ ருடன்சுற்றிக்
கடிசுனையுட் குளித்தாடுநரும்
அறையணிந்த வருஞ்சுனையான்
நறவுண் வண்டாய் நரம்புளர்நரும்
சிகைமயிலாய்த் தொகைவிரித்தாடுநரும்
கோகுலமாய்க் கூவுநரும்
ஆகுல மாகுநரும்
குறிஞ்சிக் குன்றவர் மறங்கெழு வள்ளிதமர்
வித்தகத் தும்பை விளைத்தலான் வென்வேலாற்
கொத்தன்று தண்பரங் குன்று;
கடுஞ்சூர் மாமுத றடிந்தறுத்தவேல்
அடும்போ ராளநின் குன்றின்மிசை
ஆட னவின்றோ ரவர்போர் செறுப்பவும்
பாடல் பயின்றோரைப் பாணர் செறுப்பவும்
வல்லாரை வல்லார் செறுப்பவும்
அல்லாரை யல்லார் செறுப்பவு மோர்சொல்லாய்ச்
செம்மைப் புதுப்புனற்
றடாக மேற்ற தண்சுனைப் பாங்கர்ப்
படாகை நின்றன்று
மேஎ வெஃகினவை

(பி-ம்.) *54* வாவாளிகள் *57* வாணவய மொய்ம்பின் *60* மடிமொழி *63* வண்டாறு *67* மறகெழு *72* ரவைபோர் *74* வல்லாரை வல்லாணர் செறுப்பவும் *78* படாக்கை நினகுன்று

And pulled at them with all their strength;
Bending their bows they shot their arrows:
They wielded their swords like expert swordsmen:
Removing their armlets they used them
As a discus weapon to be hurled at the foe:
It was even thus they fought, these lovely belles
With the grace and charm of peafowls rare;

Lord Murukaṉ with his radiant and mighty chest,
Was encircled by the daughter of the celestial king
And the bright maids with mascara'ed eyes
Dark as lovely blue-lilies
And of soft, gentle innocent speech;
Some of them leapt into the guarded pool
Like honey-sucking bees haunting the flowers
In the tarn in the midst of the rocks;
Some twanged their stringed instruments;
Some danced like crested peafowls gay;
Some of them warbled sweet like *kuyils;*
And some suffered pain, that lost in the contest:
As the war-like women of Goddess Vaḷḷi
Valiant like the Kuṟavas of the hill,
Won in the war of the women,
Cool Paraṅkuṉṟam sacred to Lord Murukaṉ
Of victorious and radiant spear became
The abode proper for the Kuṟiñci God,
Valiant Lord of peerless prowess!
Whose mighty spear cut down
The mango tree in the midst of the sea
Wherein the dreaded Cūraṉ hid himself!
On your sacred hill the contest went on!
Expert dancers engaged other danseuses and beat them!
Expert singers were vanquished by minstrels!
Artists proficient in various arts were engaged
By others equally well-versed and routed;
War cries echoed all over the hillside;
Near the Paraṅkuṉṟam pool which looked
Not unlike a tank that had received freshes,

வென்றுயர்த்தகொடி விறல்சான்றவை
கற்பிணை நெறியூ டற்பிணைக் கிழமை
நயத்தகு மரபின் வியத்தகு குமர
வாழ்த்தினேம் பரவுதுந் தாழ்த்துத்தலை நினைய்யா
நயத்தலிற் சிறந்தவெம் மடியுறை
பயத்தலிற் சிறக்க நாடொறும் பொலிந்தே.

கடவுள் வாழ்த்து. குன்றம்பூதனார் பாட்டு.

மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை. பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) *81* கற்பினை

The banner of Goddess Vaḷḷi victorious fluttered.

Lord with the sharp spear beloved of devotees,
Mighty weapon that befits your invincible power;
Your lofty bantam flag bespeaks your valour!
Marvellous Lord Kumara! fair and equal
You favour with your grace your consorts twain,
Exemplars of chaste married love, and true natural love!
Lord of wondrous virtues! Kumara!
We bow our heads at your divine feet
That our wishes may be fulfilled
As we seek to dwell in your shade
Adorning your awesome power and glory!
Grant us your blessing that we may prosper
For aye and for ever by your grace;

NOTES

Line No.

5 *Heaven-kissing Peak* : cf. 'New-lighted on a heaven-kissing hill' [Hamlet : III:4:59]

12 *Calatari* : Lord Civa received and contained in his matted hair the aerial Ganges as it descended from heaven, after the severe penance of Bhagīratha.

23 He, with . . . body : Indra was cursed with a thousand eyes on his body by Gautama, after the Celestial king had seduced the sage's wife by a base strategem.

37 *Bouderie* : Sulking which adds spice to the love of the newly-weds.

46 *Consummation* : Here, used in the sense of nuptials.

55 *Kuṟiñci tract* : The five-fold divisions of the Tamil country, had each its own characteristic love theme:

Kuṟiñci	Union of Lovers
Mullai	Expectant waiting
Marutam	Sulking
Neytal	Pining
Pālai	Parting

109 *Gambado* : Spring or caper of a horse.

130 *Kuyil* : The song bird 'Koel'; the Indian Nightingale.

PARIPĀṬAL - 10

VAIYAI

Author: ***Karumpiḷḷaip Pūtaṉār***
Music-setter: ***Maruttuvaṉ Nallaccutaṉār.***
Paṇ: ***Palaiyāḻ.***

When a certain hero does not return at the appointed time, the heroine's maid consoles her that her Lord will surely come soon. She also sends a minstrel as a messenger to the tardy lover. The envoy describes the advent of the freshes in the Vaiyai after the rains.

The river in spate flows towards the sea carrying flowers and foam. The river-guards, called by tom-toms, rush to the banks. Men and women riding upon elephants, horses or mules, proceed to the river, carrying sandal-paste and scented-water in syringes. Young and old, matrons and harlots, accompanied by their retinues, wend their way to the riverside.

Impassioned women forgetting their sulking of the previous night, fondly embrace their husbands, Maidens escaping the scrutiny of their guardian grandams, go to join their waiting lovers.

A tusker carrying women on its back stops at the sight of a young she-elephant near a mansion with a tiger-figure carved in a niche. Mistaking the figure to be a real tiger, it grows agitated and goes on a rampage along the street. To quieten the beast, the mahouts bring the she-elephant to its side and the tusker becomes calm again.

Sulking men and women, their ardour reviving, want to come together again but like two armies after a battle, willing to end their confrontation but holding back out of pride, the lovers stand nonplussed and shy, self-respect standing in their way.

Even like inebriated men trying to hide their drunkenness, lovers try in vain to hide their surgent passion revealed in their eyes. Women after bathing, bedaub themselves with fragrant unguents and drink war wine out of silver bowls resembling the moon. Drying out their dark tresses, some dress themselves anew. Some throw into the waters, golden conches, shrimps and crabs, so that the rivers may give them all prosperity. Some generously give alms to the poor even before they solicit them. Garlands, sandal, jewels and musk are cast by some into the flowing stream. Youths show their mettle by swimming across the current.

At eventide, people begin to get ready to return to their homes, wearing ornaments and flowers fit for the evening. Singing and dancing they turn their steps southward, the bees and beetles humming round the flowers they wear.

The poet concludes with a prayer that the bountiful river may continue its fostering care of the people, even like the Pāṇṭiya king.

பத்தாம் பாடல்

வையை

(௧௦) மலைவரை மாலை யழிபெயல் காலைச்
செலவரை காணாக் கடலறைக் கூட
நிலவரை யல்ல னிழத்த விரிந்த
பலவுறு போர்வைப் பருமணன் மூஉய்
வரியரி யாணு முகிழ்விரி சினைய
மாந்தீந் தளிரொடு வாழையிலை மயக்கி
ஆய்ந்தளவா வோசை யறையூஉப் பறையறையப்
போந்தது வையைப் புனல்;
புனம்மண்டி யாடல் புரிவான் சனமண்டித்
தாளித நொய்ந்நூற் சரணத்தர் மேகலை
ஏணிப் படுகா லிறுகிறுகத் தாளிடீஇ
நெய்த்தோர் நிரவரக்கி னீரெக்கி யாவையும்
முத்துநீர்ச் சாந்தடைந்த மூஉய்த் தத்திப்
புகவரும் பொங்குகளைப் புள்ளியன் மாவும்
மிகவரினும் மீதினிய வேழப் பிணவும்
அகவரும் பாண்டியு மத்திரியு மாய்மாச்
சகடமுந் தண்டார் சிவிகையும் பண்ணி
வகைவகை யூழூழ் கதழ்புமுழ்த் தேறி
முதிய ரிளையர் முகைப்பரு வத்தர்
வதிமண வம்பலர் வாயவிழ்ந் தன்னார்

(பி-ம்) 2 கடல்வரைக்கூடி 3-4 யல்லலிழக்கவிரிந்தபுலவுறு 4 பயிருமணல் 6 மாந்தளிரோடு 7 யறைபிற்பறை யறைய 11 லிறுகுறுகுதன்னார் 12 நீரெக்கு வோரும் என்றும் படித்தற்கிடமுண்டு 16 அகவவரும் 20 வாய்பிளந்தன்னார்

The downpour on the hills the day before,
Brought the freshes into the river Vaikai,
As it flowed towards the boundless sea
Covering the many sand-flats in its course;
Relieving the distress of the land summer-parched,
Rushed the river robed in fresh blooms
Buzzed at by beetles with lovely stripes,
And leafy boughs with tender mango sprigs,
And torn plantain leaves, lush and green,
While the anxious river-guards beat tom-toms
To call out the citizens to shore up the banks:

Surging masses moved towards the river
To see the freshes and sport therein;
Wearing breeches wrought of finely woven cloth
Adorned with many-stranded zones and girdles,
Rung upon rung of them radiant and gem-inlaid,
Round their lovely waists, securely tied,
Came the dames carrying syringes and tubes
For spraying and squirting coloured water
Red as blood, and lidded boxes filled
With sandal-paste mixed with water clear as dew.
Galloping horses with flowing manes, and swift
As birds of the air, difficult to mount;
She-elephants moving fast but comfortable
To the riders seated on the back;
Carts drawn by oxen too lovely for words;
Mules, carriages with well-chosen horses
Harnessed to them; decorated litters fitted
With long poles for carrying travellers;
Such were the means of transport used
By the people to reach the festive river.

Old and new,
Tender maids just about to bloom,
Damsels like unto fresh-blown flowers
With just unfolded fragrant petals,
People of noble families and the commoners,
Along with the women dear to them;

இருதிற மாந்தரு மிள்ளிளி யோரும்
விரிவுநரை யோறும் வெறுநரை யோரும்
பதிவத மாதர் பரத்தையர் பாங்கர்
அதிர்குரல் வித்தக ராக்கிய தாள
விதிகூட் டியவிய மென்னடை போலப்
பதியெதிர் சென்று பருஉக்கரை நண்ணி
நீரணி காண்போர் நிரைமாட மூர்குவோர்
பேரணி நிற்போர் பெரும்பூச றாக்குவோர்
மாமலி யூர்வோர் வயப்பிடி யுந்துவோர்
வீமலி கான்யாற்றின் றுருத்தி குறுகித்
தாம்வீழ்வா ராகத் தழுவுவோர் தழுவெதிரா
தியாமக் குறையூட லின்னசைத் தேனுகர்வோர்
காமக் கணிச்சியாற் கையறவு வட்டித்துச்
சேமத் திரைவீழ்த்துச் சென்றமளி சேர்குவோர்
தாம்வேண்டு காதற் கணவ ரெதிர்ப்படப்
பூமேம்பா டுற்ற புனைசுரும்பிற் சேம
மடநடைப் பாட்டியர்த் தப்பித் தடையிறந்து
தாம்வேண்டும் பட்டின மெய்திக் கரைசேரும்
ஏமுறு நாவாய் வரவெதிர் கொள்வார் போல்
யாம்வேண்டும் வையைப் புனலெதிர்கொள் கூடல்
ஆங்க அணிநிலை மாடத் தணிநின்ற பாங்காம்
மடப்பிடி கண்டு வயக்கரிமா லுற்று

(பி-ம்.) 22 வெற்றுநரையோரும் மறுநரையோரும் 27 நிரைமாம்

Women with grey hair, and women
With dark hair streaked with grey,
Chaste wives, hetaerae and their abigails,
Went towards the broad river-side
With a gentle gait, gracile and slow,
Even like a symphony of instruments played
In keeping with the rules of musicologists.

Some stood rapt in admiration
Of the gushing waters of the river in spate;
Some moved about in coracles on the tide;
In long lines stood many wondering at the sight;
Some others stood in the crowded ford
Splashing waters at each other in sport.
Some drove their horses into the river,
While some others rode on tuskers strong;
A few that reached the aits in the midst
Of the flower-mantled wild river
Stood embracing the chests of their lovers;
Some women refusing to accept their embrace
Continued the pridian bouderie of the night before
Enjoying the melliferous taste of the sulking;
The battle-axe of passion breaking open
The defences of their modesty, some women
Casting off their sulking mood began again
To indulge in amorous dalliance with their lovers
On downy beds behind counsel-keeping curtains.

Some, when they espied their loving spouses,
Like honey-bees that seek out the lovely blooms,
Of their own accord went towards them, escaping
The surveillance of their slow-footed duennas
And beldams old, and joined their mates,
Eager and joyous like traders at port
Exulting at the sight of their cargo ships
About to unload their precious wares
After an arduous voyage from a far country.
A lusty young tusker becoming enamoured
Of a beautiful cow-elephant beside a mansion

நடத்த நடவாது நிற்ப மடப்பிடி
அன்ன மனையார்ரோ டாயா நடைக்கரிமேற்
சென்மன மாலுறுப்பச் சென்றெழின் மாடத்துக்
கைபுனை கிளர்வேங்கை காணிய வெருவுற்று
மைபுரை மடப்பிடி மடநல்லார் விதிர்ப்புறச்
செய்தொழில் கொள்ளாது மதிசெத்துச் சிதைதரக்
கூங்கை மதமாக் கொடுந்தோட்டி கைந்நீவி
நீங்கும் பதத்தா லுருமுப் பெயர்த்தந்து
வாங்கி முயங்கி வயப்பிடி கால்கோத்துச்
சிறந்தார் நடுக்கஞ் சிறந்தார் களையல்
இதையுங் கயிறும் பிணையு மிரியச்
சிதையுங் கலத்தைப் பயினாற் றிருந்தும்
திசையறி நீகானும் போன்ம்;
பருக்கோட்டி யாழ்ப்பக்கம் பாடலோ டாடல்
அருப்ப மழிப்ப வழிந்த மனக் கோட்டையர்
(?) ஒன்றோ டிரண்டா முன்றேறார் வென்றியிற்
பல்சன நாணிப் பதைபதைப்பு மன்னவர்
தண்ட மிரண்டுந் தலைஇத்தாக்கி நின்றவை
ஒன்றியு முடம்பா டொலியெழுதற் கஞ்சி
நின்ற நிகழ்ச்சியும் போன்ம்;
காமங் கனைந்தெழக் கண்ணின் களியெழ
ஊர்மன்னு மஞ்சி யொளிப்பா ரவர்நிலை
கள்ளின் களியெழக் காத்தாங் கலரஞ்சி

(பி-ம்.) *44* டயர்நடைக் *45* சென்மெனமாலுறுப்ப *48-9* சிதை தாங்கூர்ங்கைமடமா *49* கைந்நிறுவி *51* கோல்காத்துச் *52* களைய *53* விதையு *54* பயிராற்றிருத்தித் *55* மீகானும் *57* மனக்கோட்டை யொன்றோடி *59* பதைபதைப்ப *60* தாக்கி நின்றன, தாக்குநின்றானை *63* கனியெழ

Refused to move on, maugre the mahout's goading;
Eager for its company the cow ambled near it
With swan-like women seated on its back!
While chancing to espy the life-like image
Of a leaping leopard fixed in an alcove,
It panicked and ran along the crowded street
As its driver strove in vain to calm the beast;
Seeing its mate thus crazed with fear,
Trumpeting in rage with its trunk aloft,
The angry tusker charged along the streets
Mindless of the mahout's goad, till at last
The beasts were brought together and pacified
By their drivers expert in their art,
Relieving the fright of the women in the howdah,
As when a sailing ship, out at sea,
Storm-tossed, its sail and mast and cordage,
All awry and battered in the squall,
Till brought around by its skilful pilot
With all hands safe back into port again.

Music from the big-stemmed *yāḻ*,
Singing and dancing and such revelry,
Undid quite the strength of mind
Of the youthful men and women;
Realizing the power of love,
Drawn together by a mutual flame,
Too shy yet they were to make
The first move in a crowded place!
Eager for rapprochement they were,
Like unto two armies ready for peace,
Yet holding back for fear of slander,
That they sued for peace afraid of battle!

The swelling passion betrayed itself
In the lover's eyes : for fear of gossip though
They concealed their concupiscent look,
From the notice of their neighbours;
Even like drunks hiding their inebriation
From the eyes of others around them;

உள்ள முளையெழ வூக்கத்தா னுள்ளுநட்
பரப்பி மதர்நடுக்கிப் பாரலர் தூற்றக்
கரப்பார் களிமதரும் போன்ம்;
கள்ளொடு காமங் கலந்து கரைவாங்கும்
வெள்ளந் தருமிப் புனல்;
புனல்பொருது மெலிந்தார் திமில்விடக்
கனல் பொருத வகிலினாகி காலெழ
நகின்முகடு மெழுகிய வளறுமடை திறந்து
திகைமுழுது கமழ முகிலகடு கழிமதியின்
உறைகழி வள்ளத் துறுநறவு வாக்குநர்
அரவுசெறி யுவவுமதியென வங்கையிற் றாங்கி
எறிமகர வலய மணிதிகழ் நுதலியர்
மதியுணர மகளென வாம்பல்வாய் மடுப்ப
மீப்பால் வெண்டுகில் போர்க்குநர் பூப்பால்
வெண்டுகில் சூழ்ப்பக் குழன்முறுக்குநர்
செங்குங்குமச் செழுஞ் சேறு
பங்கஞ் செய்யகில் பலபளிதம்
மறுகு படவறை புரையறு குழவியின்
அவியாம ரழலென வரைக்குநர்
நத்தொடு நள்ளி நடையிறவு வயவாளை

(பி–ம்) 67 பார்த்தலாதூற்ற 69 கள்ளடை காமங் 72-3 காலெழுந்நதினமுகடு மெழுகியவாறு மடையடை திறந்து 74 முகிலகெழியமதியின 78 மதியுண மராமகள், மதியுணராமகள் 81-2 சேறும் பங்கஞ் செயல்கில் பலபளிதம் 85 பிறவவயலுளவாளை, பிரவுவலுளவாளை

But vain provėd the attempts of the lovers
To suppress their passion irrepressible
As that of the topers to hide their drunkenness,-
The more they tried, the more it grew!
And thus the flowing river in spate
Seemed to cause other floods to flow,
Toddy yielding a flood of delights
And the flood exceeding, of ardent passion.

Leaving their hold on the floats and rafts
The fatigued young women waded ashore;
Kindling fire they burnt fragrant akil-wood
Whose smoke ascending spread thro' the groves,
With which they dried their moist locks;
The odorous sandal-paste daubed by them
Upon their rotund erect breasts,
Wafted its rich fragrance everywhere
Pouring like flood through open sluices;
Women adorned with forehead jewels
Shaped in the form of a killer-shark,
Drank warm toddy from silver bowls
Taken out of their dark sheaths,
Even like the moon coming out of the cloud;
The bright vessel held in their palms
Resembled the full moon swallowed by the snake;
Like celestial damsels imbibing moon-light,
They sipped the warm drink through rubious lips
That put to shame red-water lilies;

Covering themselves with cloth white as gossamer,
They wrung the water from their wet tresses
Using towels with floral fretwork upon them;
Some ground into a paste upon a grinding stone,
Pieces of *akil*-wood, *kumkum* and camphor
Besides all kinds of fragrant unguents,
Into an odorous paste ruddy like the flame
From a sacrificial pit, while some others threw
Little figurines golden, of snails and crabs
And shrimps and scabbard-fish and shells,

வித்தி யலையில் விளைக பொலிகென்பார்
இல்லது நோக்கி யிளிவரவு கூறாமுன்
நல்லது வெஃகி வினைசெய்வார்
மண்ணார் மணியின் வணர்குரல் வண்டார்ப்பத்
தண்ணந் துவர்பல வூட்டிச் சலங்குடைவார்
எண்ணெய் கழல விழைதுகள் பிசைவார்
மாலையுஞ் சாந்து மதமு மிழைகளும்
கோலங் கொளநீர்க்குக் கூட்டுவா ரப்புனல்
உண்ணா நறவினை யூட்டுவா ரொண்டொடியார்
வண்ணந் தெளிர முகமும் வளர்முலைக்
கண்ணுங் கழியச் சிவந்தன வன்னவகை
ஆட்டயர்ந் தரிபடு மைவிரை மாண்பகழி
அரந்தின்வாய் போன்ம்போன்ம் போன்ம்
பின்னு மலர்க்கண் புனல்;
தண்டித் தண்டிற் றாய்ச்செல் வாரும்
கண்டற்றண் டாது திரைநுரை தூவாரம்
வெய்ய திமிலின் விரைபுனலோ டொய்வாரும்
மெய்ய துழவி னெதிர்புனன் மாறாடிப்
பைய விளையாடு வாருமென் பாவையர்
செய்தபூஞ் சிற்றடிசி லிட்டுண்ண வேற்பார்
இடுவார் மறுப்பார் சிறுகிடையார்
பந்துங் கழங்கும் பலகளவு கொண்டோடி
அந்தண் கரைநின்று பாய்வாராய் மைந்தர்
ஒளிறிலங் கெஃகொடு வாண்மா றுழக்கிக்
களிறுபோ ருற்ற களம்போல நாளும்
தெளிவின்று தீநீர்ப் புனல்;

(பி-ம்) *91* விழையதுகள்பிசைவார் *92-3* மிழைகணாங் கோலங்,கொணீர்க்கு *95* வண்ணமுந்தெளிர *97* ஐயவிரை *100* தண்டிற்றண்டிற் *102-3* விரைபுன்லோடாயவாருமெய்யாதுழவி *104* பைவிளை யாயவோரும் *105* செய்யபூஞ், செயபூஞ் *107* கழுங்கும் புலன்களவு *108* பாய்வாரமைந்த

Praying: " May the yield increase! May the land prosper!"

Seeking out suppliants, some would offer,
Even before they oped their lips
All that they required, their pity giving
Before their charity began.

Their curly locks bright as sapphire well-cut,
Were haunted by buzzing bees as some women
Plunged into the river in playful sport,
Washing off the unguents they'd rubbed on their limbs;
With well-ground soapnut powder they detersed
The fragrant oils applied to their tresses :
Some cast into the water wreaths and musk,
And jewels and sandal-paste to adorn the river;
Some fed the Vaikai with toddy it needed not;
Rubicund grew the faces of the braceleted belles,
While their breasts and nipples became swollen
After their violent exertions in the water-sports;
The keen eyes of these frolicking women
Were like unto the five flower-arrows
Of the love-God sharpened by a file.
Some men leaped from stem to plantain stem
Rolling on the foaming flood;
While others cast the cool-pollen
Of fragrant screw -pine upon the frothy waves.
Seated in canoes some did row along the current;
While some who swam 'gainst it grew fatigued
And slowing down their pace, trod the water.
Tender maids played at cooking toy-food
In toy sand-houses and shared it with friends;
Denied food by the belles, some youths retaliated
By seizing their molucca-beans and playing balls;
When the spirited girls chased them to the river-bank,
The youths leapt into the water to 'scape their wrath.
What with these and other activities, the freshes became
Turbid like a field where contending troops
Battled fiercely with spears and swords,
And opposing tuskers fought with one another.

மதிமாலை மாலிருள் கால்சீப்பக் கூடல்
வதிமாலை மாறுந் தொழிலாற் புதுமாலை
நாளணி நீக்கி நகைமாலைப் பூவேய்ந்து
தோளணி தோடு சுடரிழை நித்திலம்
பாடுவார் பாடல் பரவல் பழிச்சுதல்
ஆடுவா ராட லமர்ந்தசீர்ப் பாணி
நல்ல கமழ்தே னளிவழக்க மெல்லாமும்
பண்டொடர் வண்டு பரியவெதிர் வந்தூதக்
கொண்டிய வண்டு கதுப்பின் குரலூதத்
தென்றிசை நோக்கித் திரிதர்வாய் மண்டுகாற் சார்வா
நளிர்மலைப் பூங்கொடித் தங்கு புகக்கும்
பனிவள ராவியும் போன்ம் மணிமாடத்
துண்ணின்று தூய பனிநீ ருடன்கலந்து
காறிரிய வார்க்கும் புகை;
இலம்படு புலவ ரேற்றகை ஞெமரப்
பொலஞ்சொரி வழுதியிற் புனலிறை பரப்பிச்
செய்யிற் பொலம்பரப்புஞ் செய்வினை யோயற்க
வருந்தாது வரும்புனல் விருந்தயர் கூடல்
அருங்கறை யறையிசை வயிரிய ருரிமை
ஒருங்கம ராயமொ டேத்தினர் தொழவே.

என்பது, பருவங்கண்டு வன்புறை எதிரழிந்த தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு தோழி தூதுவிடச் சென்ற பாணன் பாசறைக்கண் தலை மகற்குப் பருவவரவும் வையைநீர் விழவணியும் ஆங்குப் பட்ட செய்தியும் கூறியது.

கரும்பிள்ளைப் பூதனார் பாட்டு
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை.
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) *115* தோளணி கொடு , நித்தலம் *117* லமாசாபபாணி *119* பெரியவெதிரினவந்தூத *123* பனிவளாவாவியும் *125* காறிரிவாக்கும்

The moon rising in the east, dispelling fast
The gloaming of the dusk, people began to think
Of returning to their houses in the city;
Removing their wet garments and moist jewels,
They dressed anew. They wore wreaths
Of jasmine that blossomed in the evening.
Bracelets on their supple arms and ear-rings,
Radiant ornaments that dazzled and pearl chaplets;

The theme of the singers as they wended their way
Was all about the greatness of the river Vaiyai;
Whose benediction they sought in song and tune;
The sounds of music being in proper measure
And beat, while the player-minstrels danced,
Bees in search of honey, hummed in harmony
With the chafers on the flowered locks of women;
Swarms of bees buzzed in front of the singers,
Attracted by a sound similar to their own.

In cheerful fatigue thus they turned their steps
Southwards to Maturai from whose tall mansions
The scent of fragrant dew sprayed by the belles
And the pleasant smell of *akil* smoke used by them,
Rose like an odoriferous mist upon the vines
And lianas, laden with blooms in the wooded hills.

Even as the Pāṇṭiya king, monarch of Maturai
Famed for his hospitality and munificence;
Who fills with coins of gold the palms of suppliants
And their numerous kinnery, -- players and minstrels
And bards of blameless worth who sing his praise -
So too may the fertile fields watered by Vaiyai
Yield foison in plenty, life-giving golden grains!
May the fostering land never cease to yield!
May the sovereign rule of the king ever flourish!

NOTES

Line No.

57 Pridian bouderie : Yesterday's sulking.

58 Melliferous : Honey-yielding.

63 Counsel-keeping Curtains : (cf.) curtain'd with counsel-keeping caves' (*Titus Andronicus* : II : 3 : 24)

67-68 Duennas and beldams old : Elderly matrons acting as escorts.

88-93 : A beautiful epic simile!

147-150 : A belief that the offerings so cast into the water, will propitiate the deity of the river: (cf) the practice of casting little figurines of gold by the Mayans in the deep cenotes of Yucatan.

154-155 : Pity . . . . Charity. (cf) "His pity gave ere his charity began," (Goldsmith : "The Village Preacher".)

162 It needed not. : (cf) . . . . . into the needless stream' (*As You Like It*. Act II, Sc.I. L.46)

PARIPĀṬAL - 11

VAIYAI

Author: ***Āciriyaṉ Nallantuvaṉār***
Music-setter: ***Nākaṉār***
Paṇ: ***Pālaiyāḻ***

It rained on Caiyai hills when the conjunctions of the planets were propitious. Various kinds of trees were carried down by the torrent along with lovely flowers; past the ford of Tirumarutamuṉṟuṟai flowed the current, which looked as if it were decked with a floral carpet; the water- front could well be called the garment of Goddess Vaiyai or the lovely throat of the Earth -Maiden.

Though after the freshes the river receded, it did not totally dry up. It was rather like the gibbous moon after eight days. Like a bride leaving her father's house to live with her husband's people, the river Vaiyai went from its native hill towards the sea. So too, like the relatives of the heroine battling with the hero as he eloped with her, the people of Maturai blocked with the flow of the river with their water-sports..

There were mock-tournaments on the bank with spirited men on elephants and horses wielding swords and lances made of pith. Jets of water were shot from bamboo-syringes by some; in turn, vermilion-water was splashed at them by others. The river looked like a battlefield.

In early midsummer, the river had a limpid flow reflecting even the celestial chariots of heaven. Young men and women imbibing sweet wine, enjoyed each the other, drinking only with their eyes. In *Mārkaḻi* on *Tiruvātirai* day, holy brahmins worshipped Lord Civa celebrating His annual festival. Maidens bathed before dawn following ritual austerities and dried their wet garments in the warmth of the fire kindled by brahmins offering sacrifice.

A certain damsel sporting blue-lilies behind her ears, looked like the Goddess of Victory, when another with *Acōka* sprigs, placed a vermilion-mark upon her forehead. Another, on seeing the coral bangles on a woman's hands, twined a green water-lily stem around her own wrists. With jasmine and water-lilies, another wove a lovely garland.

A youth swimming in the Vaiyai holding on to a plantain-stem, saw a maiden on the bank. His heart went towards her and his hands growing suddenly weak, he was carried downstream. The maiden following him along the bank dismayed at his plight, while her mother shouted to her not to stray from the bevy of companions. Such were the happy scenes witnessed on the riverside. Women prayed to the holy river for eternal youth and enduring joys of connubial life with faithful husbands.

Vaiyai river celebrated in **Paripāṭal** is thus addressed by the heroine's maid in the hearing of the hero.

பதினோராம் பாடல்

வையை

(கக) விரிகதிர் மதியமொடு வியல்விசும்பு புணர்ப்ப
எரிசடை யெழில்வேழந் தலையெனக் கீழிருந்து
தெருவிடைப் படுத்தமூன் றொன்பதிற் றிருக்கையுள்
உருகெழு வெள்ளிவந் தேற்றியல் சேர
வருடையைப் படிமகன் வா.ய்ப்பப் பொருடெரி
புந்தி மிதுனம் பொருந்தப் புலர்விடியல்
அங்கி யுயர்நிற்ப வந்தணன் பங்குவின்
இல்லத் துணைக்குப்பா லெய்த விறையமன்
வில்லிற் கடைமகர மேவப்பாம் பொல்லை
மதிய மறைய வருநாளில் வாய்ந்த
பொதியின் முனிவன் புரைவரைக் கீறி
மிதுன மடைய விரிகதிர் வேனில்
எதிர்வரவு மாரி யியைகெனவிவ் வாற்றால்
புரைகெழு சையம் பொழிமழை தாழ
நெரிதரூஉம் வையைப் புனல்;
வரையன புன்னாகமும்
கரையன சுரபுன்னையும்
வண்டறைஇய சண்பகநிரை தண்பதம்
மனைமாமரம் வாள்வீரம்
சினைவளர் வேங்கை கணவிரி காந்தள்
தாய தோன்றி தீயென மலரா
ஊதை யவிழ்த்த வுடையித ழொண்ணீலம்
வேய்பயில் சோலை யருவி தூர்த்தரப்
பாய்திரை யுந்தித் தருதலா னாய்கோல்
வயவ ரரிமலர்த் துறையென்கோ
அரிமலர் மீப்போர்வை யாரந்தாழ் மார்பிற்
றிரைநுரை மென்பொகுட்டுத் தேமணச் சாந்தின்
அரிவை யதுதானை யென்கோகள் ளுண்ணூஉப்
பருகு படிமிட றென்கோ பெரிய
திருமருத நீர்ப்பூந் துறை;

(பி-ம்:) *1* மதியொடு *5* வருடைபடிமகன், பொருடரு *18* .வண்டறைஇ *21-2* மலரவூதையவித்த

In the vast celestial sphere on high,
Shines the refulgent moon with spreading rays,
Together with scintillating stars that move
In proper order along three uniform belts,
Each made up of four signs with nine asterisms;
The belt of *Iṭapam* containing *Kārttikai*
The belt of *Mituṉam* containing *Tiruvātirai,*
And the belt of Mēṭam containing *Pharaṇi.*
In a certain year, in the month of *Āvaṇi*
With the asterism *Aviṭṭam* ruling the day,
The planet Venus being posited in Taurus,
Mars in Aries, and the learned Mercury in Gemini,
The sun was in Leo while Jupiter was in Pisces,
Beyond the twin houses of Saturn; and he
Who has Yama as his elder brother-
Saturn-stood in Capricornus succeeding Sagittarius;
Rāhu was in Capricornus too, occulting the Moon;
On such a day, the south-east blew from Potikai,
The high hill sacred to the Sage Agastya,
Ushering in the cool rains that quelled the heat
Radiated by the scorching summer sun;
The downpour upon the Caiyam mountain range
Flooded the Vaiyai that o'er flowed its banks!
The flowers of the *Puṉṉai* trees on the hills,
And the gamboge trees on the river banks,
The champak blossoms buzzed by the bees,
The cool bloom of the clearing-nut trees,
And those from the *Valviram* trees and too
The flowers of the many-branched *Vēṅkai*
Red oleanders, glory-lilies,
And *Tōṉṟi* flaming scarlet,
Blue-lilies blown by the breeze-
These and others the cascading waters brought
Down to the luxuriant bamboo groves;
The Tirumarutam water-front resembled
A pavilion of flowers, where florists piled up
The heaps of choice blooms culled with their crooks.
The flaming water front bright with bubbles,

ஆநா ணிறைமதி யலர்தரு பக்கம்போல்
நாளி னாளி னளிவரைச் சிலம்புதொட்டு
நிலவுப்பரந் தாங்கு நீர்நிலம் பரப்பி
உலகுபயம் பகர வோம்புபெரும் பக்கம்
வழியது பக்கத் தமர ருண்டி
மதிநிறை வழிவதின் வரவு சுருங்க
எண்மதி நிறையுவா விருண்மதி போல
நாள்குறை படுதல் காணுநர் யாரே
சேணிகந்து கல்லூர்ந்த மாணிழை வையை
வயத்தணிந் தேகுநின் யாணரிரு நாள்பெற
மாமயி லன்னார் மறையிற் புணர்மைந்தர்
காமங் களவிட்டுக் கைகொள்கற் புற்றென
மல்லற் புனல்வையை மாமலை விட்டிருத்தல்
இல்லத்து நீதனிச் சேற லிளிவரல்
எனவாங்கு
கடையழிய நீண்டகன்ற கண்ணாளைக் காளை
படையொடுங் கொண்டு பெயர்வானைச் சுற்றம்
இடைநெறித் தாக்குற்ற தேய்ப்ப வடன்மதுரை
ஆடற்கு நீரமைந்த தியாறு;
ஆற்றணி வெள்வாள் விதிர்ப்போர் மிளிர்குந்த மேந்துவார்
கொள்வார்கோல் கொள்ளக் கொடித்திண்டே ரேறுவோர்
புள்ளேர் புரவி பொலம்படைக் கைம்மாவை
வெள்ளநீர் நீத்தத்துளூர்பூர் புழக்குநரும்
கண்ணாருஞ் சாயற் கழித்துரப் போரை

(பி-ம்.) *32* நனிவரைச் *38* யார் *43* மல்லாம்புனல் *46* கண்ணளை *47* பெயவாளை

Covered by a mantle of fragrant flowers,
Was like unto the bosom of Vaiyai maiden
Decked with a chaplet of priceless pearls,
And bedaubed with a batter of sandal paste.
Or perhaps like the translucent throat
Of the Earth-maiden as she sipped her drink!

Even like the waxing moon growing day by day
And spreading its nacreous rays everywhere,
The river Vaiyai too rising in the cool hill-side,
Flowed throughout the broad countryside,
Inundating acres and acres of arable fields,
And fostering the land with its life-giving waters.
And as the moon, food of the immortals,
Waning day by day shrinks in size,
So did the river's flow reduce in volume,
And become half like the gibbous moon.
But none had seen it come to nothing;
Unlike the waning moon in New Moon day,
It never did dry up without any flow.
Oh Vaiyai maiden! Decked with ornaments
As you roll down the montane tracts from afar,
Run softly that all the world may benefit
From your sustaining current, great or small.

Lovely damsels with the peafowl's grace,
After their first transports of clandestine love,
Would give up the same in order to enter
The holy and chaste state of wedded love;
Likewise you too, O Vaiyai maiden,
Leaving for good your house in the hills,
As you go to your destination, the sea,
Men may decry your lonely passage,
As if it were an improper thing;
As when a handsome youth
Eloping with his long-eyed bride across the wild,
Is intercepted and attacked by her angry kin,
The people of Maturai blocked the Vaiyai
As they indulged in their boisterous water-sports;

வண்ணநீர் கரந்த வட்டுவிட் டெறிவோரும்
மணம்வரு மாலையின் வட்டிப் போரைத்
துணிபிணர் மருப்பி னீரெக்கு வோரும்
தெரிகோதை நல்லார்தங் கேளிர்த் திளைக்கும்
உருகெழு தோற்ற முரைகசுங்கா னாளும்
பொருகளம் போலுந் தகைத்தே பரிகவரும்
பாய்தேரான் வையை யகம்;
நீரணி வெறிசெறி மலருறு கமழ்தண்
தார்வரை யகலத்தவ் வேரணி நேரிழை
ஒளிதிகழ்தகை வகைசெறி பொறி
புனைவினைப்பொலங் கோதை யவரொடு
பாக ரிறைவழை மதுநுகர்பு களிபரந்து
நாகரினல் வளவினை வயவேற நளிபுணர்மார்
காரிகைமது வொருவரினொருவர் கண்ணிற் கவர்புறச்
சீரமை பாடற் பயத்தாற் கிளர்செவிதெவி
உம்ப ருறையு மொளிகிளர்வா னூர்பாடும்
அம்பி கரவா வழக்கிற்றே யாங்கதை
காரொவ்வா வேனில் கலங்கித் தெளிவரல்

(பி-ம்.) 55 வணநீர் 64-5 பொறிபுனை 67 நனிபுணர்மார்

At the water-front were ranks of men,
Wielding bright swords and pikes and lances;
Mounted on stout chariots,
Horses swift as the birds of the air,
And tuskers adorned with auric forehead-pieces,
They waded into the river and agitated it;
Some did squirt coloured water on others
From syringes made of bamboo pipes;
While others retaliated with bowls of vermilion water;
Some took off their fragrant garlands
And used them as whips to lash at others;
Scented water from coarse-grained horns
Was shot by some in riotous gaiety.
Thus did belles decked with choicest flowers
Sport in delight with their amorous lovers;
The river-side of the Pāṇṭiya of the victorious chariot
Who vanquished his foes and seized their steeds,
Could only be compared to a noisy battle-field.
Women adorned with jewels for the water- sport
Thronged the river-side, their hill-like bosoms
Decked with garlands cool of fragrant blooms,
As well as dazzling ornaments of gold,
Variously shaped and curiously wrought,
Auric chains and collars of excellent craftsmanship.
The escorting youths, quaffing nectarean wine
Sweet as treacle, listened enrapt to the music
That filled their ears and kindled their desires;
In gleeful anticipation of amorous dalliance
With their women held in tight embrace
Even like the Nāgars of righteous action!
Gazing at them with love-charged looks
They drank to each other only with their eyes.
And all the while, the river Vaiyai ran limpid,
Its waters pellucid and transparent, such that
The celestial vehicles that sailed in the sky,
Could be seen reflected clearly therein.
O you, that run turbid after the rains,
Flow in summer with cool water translucent;

நீரெவ்வா வையை நினக்கு;
கனைக்கு மதிர்குரல் கார்வான நீங்கப்
பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
மாயிருந் திங்கண் மறுநிறை யாதிரை
விரிநூ லந்தணர் விழவு தொடங்கப்
புரிநூ லந்தணர் பொலங்கல மேற்ப
வெம்பா தாக வியனில வரைப்பென
அம்பா வாடலி னாய்தொடிக் கன்னியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்
பனிப்புலர் பாடிப் பருமணல் அருவியின்
ஊதை யூர்தர வுறைசிறை வேதியர்
நெறிநிமிர் நுடங்கழல் பேணிய சிறப்பிற்
றையள் மகளி ரீரணி புலர்த்தர
வையை நினக்கு மடைவாய்த் தன்று
மையாட லாடன் மழபுலவர் மாறெழுந்து
பொய்யாட லாடும் புணர்ப்பி னவரவர்
தீயெரிப் பாலுஞ் செறுதவமுன் பற்றியோ
தாயருகா நின்று தவத்தைந்நீ ராடுதல்
நீயுரைத்தி வையை நதி;
ஆயிடை, மாயிதழ் கொண்டோர் மடமாதர் நோக்கினாள்
வேயெழில் வென்று வெறுத்ததோ ளோக்கிச்
சாய்குழை பிண்டித் தளிர்காதிற் றையினாள்
பாய்குழை நீலம் பகலாகத் தையினாள்
குவளை குழைக்காதின் கோலச் செவியின்
இவள்சேர்இ நான்கு விழிபடைத்தா ளென்று
நெற்றி விழியா நிறைத்திலக மிட்டாளே

(பி-ம்.) *77* மறைநிறை *81* வாடியவாய்தொடிக் *93* கொண்டு நேர்மடமாதர் 95 சாய்குழைப்பிண்டித்

Uniform is not your nature; why may it be so?

The rumbling clouds on high ceased to roar,
Came the dewy season, companied by shivering cold.
In the month of *Mārkaḻi* when the sun's rays
Burnt and cold the dew fell,
And the moon with its mark rode near Betelgeuse,
On the full Moon day, brahmins versed in Vedic lore,
Did commence their proper rites preliminary,
To the festival of Lord Civa the great;
Brahmins with the holy triple-thread, stood holding
Vessels of gold offerings for worship;
'May the wide world be not parched by the heat;
May it become cool with rains' – prayed all.
Maidens with beautiful bangles bathed in the river
Undertaking the austerities of the *Mārkaḻi*, initiated
By matrons versed in ceremonial duties;
And after ritual bathing, they dried their garments
In the warmth of the sacrificial fire, kindled
And fostered by the pious brahmins on the bank,
While the breeze blew cold over the moist sands;
O! river Vaiyai! You merit their sacrificial oblations!.

The young scholars holding cadjan leaves
Stained with lamp-black, just beginning to learn,
Played with the tender maidens; harmless
Were their games, free from passion;
Was it because of the maids' askesis by fire
And water, in their earlier lives,
That they had now come by the good fortune
Of bathing in *Tai* with their mothers by their side?
Speak gently, O river, how they acquired this merit now?

A certain woman with arms that put to shame
The beauty of the bamboo, fixing blue-lilies
Behind her ears, looked challengingly at another
Who, taking the cue, fixed a lovely sprig
Of *Acōka* behind her ear, whose ruddiness
Cast a haze of red o'er the other's blue lilies!

கொற்றவைகோ லங்கொண்டோர் பெண்;
பவள வளைசெறித்தாட் கண்டணிந்தாள் பச்சைக்
குவளைப் பசுந்தண்டு கொண்டு;
கல்லகா ரப்பூவாற் கண்ணி தொடுத்தாளை
நில்லிகா வென்பாள்போ னெய்தற் றொடுத்தாளே
மல்லிகா மாலை வளாய்;
தண்டு தழுவாத் தாவுநீர் வையையுட்
கண்ட பொழுதிற் கடும்புனல் கைவாங்க
நெஞ்ச மவள்வாங்க நீடு புணைவாங்க
நேரிழை நின்றுழிக் கண்ணிற்ப நீரவன்
தாழ்வுழி யுய்யாது தான்வேண்டு மாறுய்ப்ப
ஆயத் துடனில்லா ளாங்கவன் பின்றொடரூஉத்
தாயத் திறமறியா டாங்கித் தனிச்சேறல்
ஆயத்திற் கூடென் றரற்றெடுப்பத் தாக்கிற்றே
சேயுற்ற கார்நீர் வரவு;
நீதக்காய் தைந்நீர் நிறந்தெளிந்தா யென்மாரும்
கழுத்தமை கைவாங்காக் காதலர்ப் புல்ல
விழுத்தகை பெறுகென வேண்டுது மென்மாரும்
பூவீ ழரியிற் புலம்பப் போகா
தியாம்வீழ்வா ரேம மெய்துக வென்மாரும்
கிழவர் கிழவிய ரென்னாதேழ் காறும்
மழவீன்று மல்லற்கேண் மன்னுக வென்மாரும்

(பி-ம்) *101* டண்டணிந்தாள் *102* குவளைத்தண்டு *105* வாளாய் *108* நீடுர்புனை *113* தாங்கிற்றே *115* யென்மார் *116* தழுத்தமை *117* மக்கள் பெறுகென *118* புலம்பும்போகாது *120* ரென்குகெழ

And she said: 'Lo! She of the dangling ear-rings'
With blue-lilies behind her ears, has now four-eyes!
Another marked her forehead with a tilak red
Making her look like the Goddess Koṟṟavai :
A certain damsel gazing at another with coral bangles,
Twisted the green stem of the dark-lily
Blue as sapphire, and wore it round her wrist :
A maid weaving a wreath of *kuḻiri* blossoms
Was stopped by another wearing a jasmine garland.
A youth in the river, swimming with a plantain-stem
As a raft, was smitten with love at first sight
For a maiden who stood on the Vaiyai bank;
As the strong current pulled his arms,
The damsel's charms drew his heart,
His eyes transfixed upon the bejewelled beauty!
As he was dragged downstream,
The maiden unable to bear the parting,
Left her bevy of abigails to follow
The youth, as he drifted down the river;
Unaware of all this, her mother shouted.
That she should stay with her friends
And not go thus alone, while the distressed girl
Stood in tears amid the alien throng.
Such was the nature of the happenings on the bank
Of blessed Vaiyai with the advent of the freshes.
Some of the women praised the limpid water as fit
For the ritual bathing in the month of *Tai*
Some prayed : "Bless us that we may be
Locked in close embrace with our lovers dear,
Their hands ever round our necks"
"Unlike bees deserting the blooms they suck,
May our men ne'er leave us but e'er remain
True to us in steadfast love", said some.
"May we never come to be called
Decrepit old men and aged crones,
But ever youthful as we are now,
Even after our seventh stage of life"

கண்டார்க்குத் தாக்கணங்கிக் காரிகை காண்மின்
பண்டாரங் காமன் படையுவள் கண்காண்மின்
நீனெய்தாழ் கோதை யவர்விலக்க நில்லாது
பூவூது வண்டினம் யாழ்கொண்ட கொளைகேண்மின்
கொளைப்பொரு டெரிதரக் கொளுத்தாமற் குரல்கொண்ட
கிளைக்குற்றவுழைச்சு ரும்பின்கேழ்கெழுபாலையிசையோர்மின்
பண்கண்டு திறனெய்தாப் பண்டாளம் பெறப்பாடிக்
கொண்டவின்னிசைத்தாளங்(?) கொளை சீர்க்கும் விரித்தாடும்
தண்டும்பி யினங்காண்மின் றான்வீழ்பூ நெரித்தாளை
முனைகெழு சினநெஞ்சின் முன்னெறிந்து பின்னும்
கனைவர லொருதும்பி காய்சினத் தியல்காண்மின்
எனவாங்கு
இன்னபண்பி னின்றைந்நீ ராடல்
மின்னிழை நறுநுதன் மகண்மேம் பட்ட
கன்னிமை கனியாக் கைக்கிளைக் காம
இன்னியன்மாண் டேர்ச்சி யிசைபரி பாடன்
முன்முறை செய்தவத்தி னிம்முறை யியைந்தேம்
மறுமுறை யமையத்து மியைக
நறுநீர் வையை நயத்தகு நிறையே

என்பது வரைவுமலிந்த தோழி கன்னிப்பருவத்துத் தைந்நீராடத் தவம் தலைப்பட்டேமென வையையை நோக்கித் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது.

ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டு.
நாகனார் இசை.
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) 125 கோள் 128 பண்டாழும் 129 தாழுங்கொளச் 137 இன்னியலி சைமாண்டேர்ச்சி 138 அம்முறை யியைந்தே 140 நயகக

Look at this damsel, like some fearful celestial
Afflicting those who meet her glance!
Truly the eyes of this other, are the infinite riches
Of the God of Love, Manmat and his armoury too?
Listen to the buzzing of the swarm of bees
At the honeyed wreaths though chased by the girls
Harmonious like sweet music from a *yāḻ*
Though meaningless their hum, it resembles in tune
The *Pālai* mode with *Kural, Iḷi* and *Uḻai* in due form,
Look now at the chafers buzzing in tune with the *yāḻ*
And beating their shards in time to the measure!
Behold a beetle there charging at a belle,
Who had crushed a bloom where it had sat,
And its anger unabated, attacks her again!
Thus and in this wise, the cultured maids of Maturai
Performed their ritual bathing in the river!
O Vaiyai maiden! Celebrated in *Paripāṭal* of lyric fame!
By askesis wrought in earlier lives alone
Have we attained now this unique merit!
The delight you give is like the joys
Offered by nubile maids of chaste mulibriety,
With fragrant forehead and fulgurant jewels!
O river! Bless us that this same bliss
May be granted to us in succeeding births!

NOTES

Line No.

6-8 Iṭapam (Taurus) : Kārttikai (Pleaides)

Mituṉam (Gemini) : Tiruvātirai (Betelgeuse)

Mēṭam (Aries) : Paraṇi (35 Arietis)

9 Āvaṇi : August 15 - September 14

10 Aviṭṭam : The 23rd asterism

17 Rāhu : Ascending node.

Kētu : Descending node.

18 Potikai : A famous hill in the western ghats sacred to sage Agastya.

22 Caiya moutain : *Paripāṭal* refers to this hill as the source of the river Vaiyai.

24 Puṉṉai : Alexandrian laurel (*Calophyllum inophyllum)*

28 Valviram : A kind of tree

31 Tōṉṟi : Red glory-lily (*Gloriosa superba*)

35 Tirumarutam water-front : A popular resort of Maturai citizens in those days.

60 Run softly : cf. Sweet Thames, run softly till I end my song. (Spenser : Prothalamion)

71-75 : A fine epic simile.

105 Nāgars : Subterranean denizens of the under world : Nāgars or serpent -men, known for their passion.

128 Mārkaḻi : December 15 - January 14.

142 Tai : January 15 - February 14.

148 Acōka : *Saraca Indica*

153 Koṟṟavai : Kāḷi, Goddess of Victory

157 Kuḷiri : A kind of flower : Arrowhead

172 Stood in tears : cf. 'She stood in tears amid the alien corn' (Keats : Ode to a nightingale)

186 Seventh stage : cf. 'sans teeth, sans eyes sans taste, sans everything' (*As you like it* : Act II, Sc. 7. l. 165)

207 Muliebrity : The English word which is the nearest equivalent to *'peṇmai'* in Tamil

PARIPĀṬAL -12

VAIYAI

Author : ***Nalvaḻutiyār***
Music-setter: ***Naṉṉākaṉār***
Paṇ : ***Pālaiyāḻ***

A maid speaks in the hearing of a hero who does not turn up at the promised time, but came much later.

The downpour in Caiyai hill flooded the river Vaiyai, which battered the trees on the banks and carried in its flow fragrant trees and flowers. Women adorned themselves with bright jewels and fragrant unguents; with odorous wreaths on their tresses and garments suitable for bathing and ornaments on their hands, arms and round their necks, they wended their way to the river riding on horses and elephants. The men rode on tuskers, swift horses and chariots. The bank was noisy with the chatter of the people talking all at a time; flute music and drum beat and the sound of enthusiastic dance measures by women were heard in happy disorder. People gossiped at the sight of interesting incidents and spectacles; a housewife who had sulked with her husband because of his infidelity, forgot her anger and rode with her husband on a cow-elephant's back. A certain weak- willed youth stared hard at the breasts of a slender damsel; a woman lost her heart to a youth who passed her by; a young fellow cheekily looked at the bosom of a woman who wore pearl chaplets which set off the beauty of her breasts.

A young wife tied her husband's hands securely with her garland when he stared at another woman and the poor fellow prayed to her asking her what sin he had committed. Another sulking wife refusing to accept her husband's oath of eternal love, threw on him a bowl of vermilion water. When he fell as if wounded on his chest, she became tender towards him and embraced him. These were the happy scenes witnessed in the river banks.

Covered by all kinds of odorous flowers, the waters flowed blood-red and turbid in the morning but limpid in the evening. Men and women sported happily in the ground covered by the gems that fell from their jewels. The edge of the river became slushy with the fragrant unguents washed off their bodies.

The poet hails the river Vaiyai whose fame is larger than the earth itself.

பன்னிரண்டாம் பாடல்

வையை

(கஉ) வளிபொரு மின்னொடு வானிருள் பரப்பி
விளிவின்று கிளையொடு மேன்மலை முற்றித்
தளிபொழி சாரற் றதர்மலர் தாஅய்
ஒளிதிக ழுத்தி யுருகெழு நாகம்
அகரு வழைஞெமை யார மினையத்
தகரமு ஞாழலுந் தாரமுந் தாங்கி
நளிகடன் முன்னி யதுபோலுந் தீநீர்
வளிவரல் வையை வரவு
வந்து மதுரை மதில்பொருஉம் வான்மலர்தாஅய்
அந்தண் புனல்வையை யாறெனக் கேட்டு
மின்னவி ரொளியிழை வேயு மோரும்
பொன்னடர்ப் பூம்புனை திருத்துவோரும்
அகில்கெழு சாந்த மாற்றி யாற்றப்
புகைகெழு சாந்தம் பூசு வோரும்
கார்கொள் கூந்தற் கதுப்பமைப் போரும்
வேர்பிணி பன்மலர் வேயு மோரும்
புட்டகம் பொருந்துவ புனைகு வோரும்
கட்டிய கயிலணி காழ்கொள் வோரும்
வாச நறுநெய் யாடி வான்றுகள்
மாசறக் கண்ணடி வயக்கி வண்ணமும்
தேசு மொளியுந் திகழ நோக்கி
வாச மணத்துவர் வாய்க்கொள் வோரும்
இடுபுணர் வளையொடு தொடுதோள் வளையர்

(பி-ம்) 5 மகரவாழை 9 வான்மலர் தாஅயவ்ந் 13 மாறி 16 வொனபனமலாமொரும 18 கலணி 19 யாட்டி 20 வைகசிய 21 தெகறுமொளியு திசைநொகசி 22 மணததுவாயக 23 இருபுணா தொடுவளைய 24 கட்டுவக் கழுலினர் 27 பெயரும்படை 29 பாய்குநரும்

Buffeted by the fierce winds of heaven,
The congregated clouds spreading darkness,
Invested the top of the Caiya mountain
And began to pour rains unceasing,
Accompanied by flashes of lightning.
The waters ran down carrying the flowers
Shaken from trees by the violent showers;
Many a tree was afflicted by the floods;
The *nākam* called after the fearsome adder
With its terrible hood speckled bright;
Eagle-wood, gamboge, *ñemai* and sandal
Were among those that suffered the most;
While *takaram* and deodar and tiger-claw trees
Uprooted, were carried by the rapids;
The good news flew from mouth to mouth
That the Vaiyai in spate, mantled with blossoms
Was knocking at the walls of Maturai city;
Men and women flocked to the banks
Clad in garments gay and radiant jewels
To celebrate duly the advent of the freshes.
Their sparkling jewels like lightning dazzled;
Ornaments some wore in floral shapes,
Made from patines bright of virgin gold;
Belles bedaubed with a batter of sandal,
Changed it for unguents redolent of *akil;*
Some plaited their dark tresses into a roll
While others decked their hair with wreaths
Interspersed with fragrant khus-khus roots;
Well-chosen sarees fit for the water-sports,
And necklaces fixed with hooks, some wore;
While a few applied odorous oil to their hair
Some did clean and polish their mirrors,
Pleased with the reflection of their own beauty,
Their natural charms augmented by their make-up,
As well by their joy after amorous dalliance.
Scented arecanut with aromatic spices
They put into their mouth and gently chewed;
Bracelets and armlets they stacked up their arms

கட்டுவடக் கழலினர் மட்டு மாலையர்
ஓசனை கமழும் வாச மேனியர்
மடமா மிசையோர்
பிடிமே லன்னப் பெரும்பெடை யனையோர்
கடுமா கடவுவோருங் களிறுமேல் கொள்வோரும்
வடிமணி நெடுந்தேர் மாமுள் பாய்க்குநரும்
விரைபு விரைபு மிகைமிகை யீண்டி
ஆடறலைத்தலை சிறப்பக் கூடல்
உரைதர வந்தன்று வையைநீர் வையைக்
கரைதர வந்தன்று காண்பவ ரீட்டம்
நிவந்தது நீத்தங் கரைமேலா நீத்தம்
கவர்ந்தது போலுங் காண்பவர் காதல்
முன்றுறை நிறையணி நின்றவர் மொழிமொழி
ஒன்றல பலபல வுடனெழுந் தன்றவை
எல்லாந் தெரியக் கேட்குநர் யாரவை
கில்லா கேள்வி கேட்டன சிலசில
ஒத்த குழலி னொலியெழ முழவிமிழ்
மத்தரி தடாரி தண்ணுமை மகுளி
ஒத்தளந்து சீர்தூக்கி யொருவர் பிற்படார்
நித்தந் திகழு நேரிறை முன்கையால்
அத்தக வரிவைய ரளத்தல் காண்மின்
நாணாள்கொ றோழி நயனில் பரத்தையிற்
றோணல முண்டு துறந்தா னெனவொருத்தி
யாணர் மலிபுன னீத்தத் திரும்பிடி
சேண வெரிநிற் சிறந்தானோ டேறினாள்
நாணுக் குறைவில ணங்கைமற் றென்மரும்
கோட்டியுட் கொம்பர் குவிமுலை நோக்குவோன்
ஓட்டை மனவ னுரமிலி யென்மரும்
சொறிந்ததூஉஞ் சொற்றதூஉம் பற்றா ணிறந்திரிந்தாள்
நெஞ்சத்தை நீத்தா ணெறிசெல்வான் பின்னிறை
அஞ்சிக் கழியாமோ வன்புற்றா லென்மரும்
பூணார நோக்கிப் புணர்முலைபார்த் தானுவன்
நாணா ளவனையிந் நாரிகை யென்மரும்

(பி-ம்.) 39 கேள்வி கேள்வி கேட்டன சில சிலலொழுத்த 48 செணவரிநிற

Besides ankle-rings and anklets on their legs.
What with the odoriferous wreaths they wore
And also their own natural fragrance,
Their enchanting and pleasing presence
Was felt as far as a *yōjaṉa* away!
On colts with gentle gait rode some;
Women graceful as majestic swans,
Rode on the backs of she-elephants;
And the men upon prancing steeds and tuskers,
Tall chariots with clear-toned tinkling bells,
Were drawn by horses spurred by their goads.
Swift and eager went the jostling throng,
Toward the river that beckoned to them;
At every ford and water-front stood,
Groups of people admiring the freshes;
The rushing water rose above the banks
As if augmented by their flood of desire!
Various and diverse were the voices heard
That rose in a babel from the milling crowd;
To identify each one were all too hard,
But a few of the sounds could be identified:
To the harmonious note of the well-tuned flute,
Rose the beat of the tabor and the drum,
The kettle-drum and *mattari* and *makuḷi;*
See how the dancing damsels hold their hands
Their fingers following the beat of the music
As they sway in tune with the measure sweet!
A certain noble belle modest and chaste
Sulked with her lord who'd left her side,
Amorous of the embrace of his paramour's arms;
But when the freshes came in the Vaiyai river,
She forgot her bouderie and rode with him
On the back of a tusker to sport in the river.
'Shameless she is!' commented some women,
'Look, at that weak-willed youth', laughed some;
'He has no strength of mind', they said,
As he stared hard at the rotund breasts
Of a liana-like damsel standing in the crowd.

அமிர்தன நோக்கந் தணங்கொருத்தி பார்ப்பக்
கமழ்கோதை கோலாப் புடைத்துத்தன் மார்பில்
இழையினைக் கையாத் திறுகிறுக்கி வாங்கிப்
பிழையினை யென்னப் பிழையொன்றுங் காணான்
தொழுது பிழைகேட்குந் தூயவனைக் காண்மின்
பார்த்தா ளொருத்தி நினையெனப் பார்த்தவளைக்
பொய்ச்சூளா ளென்ப தறியேன்யா னென்றிரந்து
மெய்ச்சூ ளுறுவானை மெல்லியல் பொய்ச்சூளென்
றொல்லுவ சொல்லா துரைவழுவச் சொல்ல
உறைத்துஞ் செறுத்து முணாத்து வானைப்
புல்லா தூடிப் புலந்து நின்றவள்
பூவெழில் வண்ணநீர் பூரித்த வட்டெறிய
வேலெழி லுண்க ணெறிநோக்கம் பட்டபுட்
பாய்குருதி சோரப் பகையின் றுளஞ்சோர
நில்லாது நீங்கி நிலஞ்சோர வல்லாந்து
மல்லா ரகலம் வடுவஞ்சி மம்மர்கூர்ந்
தெல்லாத் துனியு மிறப்பத்தன் காதலன்
நல்லே றெழிலாகஞ் சேர்வித்த லெஞ்ஞான்றும்

(பி-ம்.) *57* அமர்தருநோக்கத *59* இழைகையாத்தறுக்கி *62-4* நியெனப பொயசசூளாளெறி யெனபதனயானெனறறிந்து மெய்ச்சூளறிவானை *67* புலனதுநிறைவாள் *68* டெறியா *70-71* றுளஞசொ வலலாநது *73* காதலானல

'Look now at this love-lorn maiden;
She's lost her heart to a passing youth,
Though he hadn't even cared to speak to her
Or presented her with any token of love;
Sallow her complexion became, and pale,
All because of unrequited love! Fie!
Shouldn't a woman be strong enough,
Though she may indeed be smitten with love,
To maintain her maidenly muliebrity!"
Said a few.
'This young man stared at her rope of pearls
And too her pair of close-set breasts;
But all unmindful is she, the shameless one'
Said some others pointing to a brazen wench.
Unable to bear the sight of another woman
Casting at her husband nectarean glances,
His angry wife beat him with her fragrant wreath;
With her golden chains she tied his hands,
Accusing him of an affair with the other;
Look at the plight of this innocent youth;
Who meekly bowing, pleads with her
To tell him what sin he'd committed.
The more he denied any knowledge of the woman,
The more grew her vehemence and anger.
He coaxed, he cajoled and he wheedled,
And even threatened her with harsh words,
But to no avail as she continued to sulk;
In a fit, she threw a bowl of coloured water
Which hit his chest and dyed it red,
As if her javelin eyes ensate
Had pierced him and drawn blood;
And down he fell exhausted and weary;
On seeing this, all her ire disappeared,
And agitated she fell on his broad chest
Fit to wrestle with mighty foes;
Afraid that she had caused a grievous hurt
Thus happily ended her bouderie.

Blessed be the Vaiyai known for her virtue

வல்லதால் வையைப் புனல்;
எனவாங்கு
மல்லிகை மௌவன் மணங்கமழ் சண்பகம்
அல்லி கழுநீ ரரவிந்த மாம்பல்
குல்லை வகுளங் குருக்கத்தி பாதிரி
நல்லிணர் நாக நறவஞ் சுரபுன்னை
எல்லாங் கமழு மிருசார் கரைகலிழத்
தேறித் தெளிந்து செறியிருண் மான்மாலைப்
பாறைப் பரப்பிற் பரந்த சிறைநின்று
துறக்கத் தெழிலைத்தன் னீர்நிழற் காட்டும்
காரடு காலைக் கலிழ்செங் குருதித்தே
போரடு தானையான் யாறு;
சுடுநீர் வினைக்குழையின் ஞாலச் சிவந்த
கடிமலர்ப் பிண்டிதன் காதிற் செரீஇ
விடுமலர்ப் பூங்கொடி போல நுடங்கி
அடிமே லடிமே லொதுங்கித் தொடிமுன்கைக்
காரிகை யாகத்தன் கண்ணி திருத்தினாள்
நேரிறை முன்கை நல்லவள்கேள் காண்மின்
துகில்சேர் மலர்போன் மணிநீர் நிறைந்தன்று
புனலென மூதூர் மலிந்தன் றவருரை
உரையினுயர்ந் தன்று கவின்;
போரேற் றன்று நவின்று தகர
மார்பழி சாந்தின் மணலளறு பட்டன்று
துகில்பொசி புனலிற் கரைகா ரேற்றன்று
விகம்புகடி விட்டன்று விழவுப்புன லாங்க
இன்பமுங் கவினு மழுங்கன் மூதூர்
நன்பல நன்பல நன்பல வையை
நின்புகழ் கொள்ளாதிம் மலர்தலை யுலகே.

என்பது கார்ப்பருவத்து வையைநீர் விழவணியிற் பல்வேறு வகைப்பட்ட இன்பம்கூறி, இவ்வகைப்பட்ட இன்பத்தையுடைய நின்னையும் நினைத்திலரென வையையை நோக்கித் தலைமகன் கேட்பத் தோழி இயற்பழித்தது.

நல்வழுதியார் பாட்டு.
நந்நாகனார் இசை.*
பண்ணுப் பாலையாழ்.

(பி-ம்.) *81* மிருசாரறகரை *83* பரந்து *84* துறககததொழிலை *90* அடிமெனுடங்கி *93* துகிலிற்சேர் *95* உரையுள் *95-6* கவினபோர் *96-7* தத்மாரழி *99* வீழபுனல் *101* நன்பலநன்பலவையை
* நன்னாகனார்.

To cure the bouderie of sulking lovers!
The armipotent Pāṇṭiya's broad river Vaiyai
Was redolent on either bank with the fragrance
Of variegated flowers like jasmine and champak,
Water-lily, *makiḻ, lotus and kuvaḷai*
Arabian-jasmine, trumpet-flower and *tōṉṟi*
Mātavi and gamboge and *Naṟavam,*
Nākam with fine clusters that grew nearby.
Charging the banks ran the rushing waters
Ruddy and turbid at break of day;
But anon, by sunset, stagnant behind the dam,
It became lucent and clear and limpid
Reflecting as it were the beauty of heaven.

A certain belle fixed a red *Acōka* sprig
Ruddier than a lovely ear-ring well-wrought,
Of virgin gold melted in a crucible;
Swaying like a liana laden with blooms,
Step by gentle step, gracile she moved;
Lifting up her braceleted hand and curving it,
She pretended to adjust the wreath on her head
For the benefit of her lover beside her! Oh look!
Mantled with flowers Vaiyai did appear
Like a fine cloth lovely with floral fret-work;
Its praise was heard from everyone's lips.
The beauty of the bathers exceeded all praise
Challenging the beauty of all else besides;
The very sands grew slushy with scented *takaram,*
The fragrant unguent flowing down their bosoms;
The water dripping from their moist garments,
Made the banks wet as if after rains.
After this water-sport on Vaiyai banks,
Even heaven seemed to have lost its charm!
O! River Vaiyai! All kinds of pleasures
And benefits galore, your bounty bestows
On this ancient and noisy Maturai city!
This wide earth itself is all too small
To do justice to your reputation tall!

NOTES

Line No.

9 *Nākam* : Gamboge tree (*Ochrocarpus longifolius*); also refers to a snake

11 *Ñemai* : A kind of tree

13 *Takaram* : A kind of tree

23 *Patines* : cf. 'Look Jessica, how the floor of heaven is thick inlaid with patines of bright gold' (*The Merchant of Venice Act: V*, Sc: 1; LL. 58-59)

43 *Yōjaṉa* : A distance of about five miles.

62 *Mattari*, Makuḷi : Kinds of drums

106 *ensate* : Sword-shaped

119 *Makiḻ* : Ape - flower tree (*Mimuscops elangi*)

119 *Kuvaḷai* : Blue-lily (*Nymphaea stellata*)

121 *Naṟavam* : A fragrant creeper (*Bixa orellana*)

ARIPĀṬAL -13

TIRUMĀL

Author : ***Nalleḻuṉiyār***
Music-setter: ***Not Known***
Paṇ : ***Nōtiṟam***

The poet in this invocatory song describes the glory and the greatness of the power of Lord Tirumāl adorned with a lovely cloth of gold, a crown and the Garuda Flag. Like a dark cloud with the Sun and Moon on either side, the hands of the Lord hold the Discus and the Conch. To those who worship Him and His divine chest, *Vaikuṇṭam* becomes attainable.

The Lord is the five senses; He is the five sensory organs; He is the five elements known through the senses, in all the triple-seven worlds; all creation is contained in Him. Lord Viṣṇu is He, who is in conscious slumber on his serpent-bed of the thousand-headed Ādi Sēṣa. He is Lord Balarama, with his dreaded weapon, the plough, which destroys the foes; He is the Ādi Varāha who lifted the submerged earth on His tusks. Garuda the traditional foe of the serpent is in the Lord's flag. His complexion resembles the Kāyā flower, the sea, darkness, sapphire and the cloud. His speech is like the Vedic chant and the sound of the right-whorled conch. He is the Lord beyond all divisions of time. His devotees are free from the effects of good and evil. His heart is ever intent on protection. His feet, eyes and lips resemble the lotus flowers. His armlet, navel and the elbow-rings, his nape, feet and shoulders are large. Large are his heart, chest and back. Subtle are His knowledge, virtue and learning. He loves sacrifices. Red arc His eyes even without anger. He is armed with the dreaded Discus. Sacred basil and scarlet ixora form the wreath on His divine chest.

The poet believes that his merit in his previous births alone has earned for him the blessing of adoring the feet of the God.

பதிமூன்றாம் பாடல்

திருமால்

(கூ) மணிவரை யூர்ந்த மங்குன் ஞாயிற்
றணிவனப் பமைந்த பூந்துகில் புனைமுடி
இறுவரை யிழிதரும் பொன்மணி யருவியின்
நிறனொடு மாறுந்தார்ப் புள்ளுப்பொறி புனைகொடி
விண்ணளி கொண்ட வியன்மதி யணிகொளத்
தண்ணளி கொண்ட வணங்குடை நேமிமால்
பருவம் வாய்த்தலி னிருவிசும் பணிந்த
இருவேறு மண்டிலத் திலக்கம் போல
நேமியும் வளையு மேந்திய கையாற்
கருவி மின்னவி ரிலங்கும் பொலம்பூண்
அருவி யுருவி னாரமொ டணிந்தநின்
திருவரை யகலந் தொழுவோர்க்
குரிதமர் துறக்கமு முரிமைநன் குடைத்து
சுவைமை யிசைமை தோற்ற நாற்றமூ
றவையு நீயே யடுபோ ரண்ணால்
அவையவை கொள்ளுங் கருவியு நீயே
முந்தியாங் கூறிய வைந்த னுள்ளும்
ஒன்றனிற் போற்றிய விசும்பு நீயே
இரண்டி னுணரும் வளியு நீயே
மூன்றி னுணருந் தீயு நீயே
நான்கி னுணருநீரு நீயே
ஐந்துடன் முற்றிய நிலனு நீயே
அதனால், நின்மருங் கின்று மூவே ழுலகமும்
மூலமு மறனு முதன்மையி னிகந்த
காலமும் விசும்புங் காற்றொடு கனலும்

(பி-ம்.) *10* பெரும்பெருமபூண *14* சுவைமையினிசைமை *15* ரணனல *25* கனலுங்கூடடி

Lord adorned with a flowery mantle,
Beauteous like the golden sun, resplendent
Amidst the clouds nestling against the sapphire hills!
A well-wrought diadem blazes from your head!
While your garland vies with the cataract
As it rushes down carrying gold and gems!
Lovely is your flag with Garuda etched on it;
Your dreaded Discus, the terror of the demons,
Is yet the beneficent protector of all the worlds
Even as the cool rays of the full moon in the sky!
Your two hands bear the Discus and the Conch,
Like the sun and the moon on either side
That brighten the sky in the season of rains!
The lustrous jewels that deck your chest,
Are fulgurant like a chain of linked lightnings!
Your chaplet of pearls coruscates brightly
Like a silvery cascade flowing down a hillock!
Lord! All who worship Your hill-like chest
Are sure to attain Vaikuṇṭam, Your dear abode!

Invincible Lord, ever-victorious in battle fierce!
You are the senses five, of taste, and sound,
Light and smell and touch!
And too, the sensory organs five!
You're space, felt through Sound, the first;
You're air, felt through the two, sound and touch
You're fire, felt through the three, sound, touch and light!
And water, felt through the four
Sound and touch, light and taste!
And last, the earth felt through the senses five,
Of sound, touch, light, taste and smell!
In sum, You are the triple worlds seven,
The Primordial Prakriti containing Gunas.

You're righteousness in action,
You're time without beginning, beyonding all time;
You're all the lives in the universes all,
A composite of Space, Earth, Air, Fire and Water!

Lord Tirumāl, decked with basil wreaths,

தன்னுரு வுறழும் பாற்கட னாப்பண்
மின்னவிர் சுடர்மணி யாயிரம் விரித்த
கவைநா வருந்தலைக் காண்பின் சேக்கைத்
துவளஞ் சூடிய வறிதுயி லோனும்
மறமிகு மலியொலி மாறடு தானையாற்
றிறனிகந்து வருஉ மவருயி ரகற்றும்
விறன்மிகு வலியொலி பொலிபகழ் புழுதியின்
நிறனுழு வளைவாய் நாஞ்சி லோனும்
நானிலந் துளக்கற முழுமுத னாற்றிய
பொலம்புனை யிதழணி மணிமடற் பேரணி
இலங்கொளி மருப்பிற் களிறு மாகி
மூவுரு வாகிய தலைபிரி யொருவனை
படர்சிறைப் பன்னிறப் பாப்புப் பகையைக்
கொடியெனக் கொண்ட கோடாச் செல்வனை
ஏவலின் முதுமொழி கூறும்
சேவலோங் குயர்கொடிச் செல்வநற் புகழவை
கார்மலர்ப் பூவை கடலை யிருண்மணி
அவையைந்து முறழு மணிகிளர் மேனியை
வலம்புரி வாய்மொழி யதிர்புவான் முழக்குச்செல்
அவைநான்கு முறழு மருள்செறல் வயின்மொழி
முடிந்தது முடிவது முகிழ்ப்பது மவைமூன்றும்
கடந்தவை யமைந்த கழலி னிழலவை

(பி-ம்.) *37* தலைவிரியொருவனைப் *40* மேவலின

In conscious slumber deep, midst the ocean,
Its milky hue contrasting with His own blue,
Upon the serpent-bed, glorious to sight,
Made by the endless coils of great Āticēṭaṉ
With His thousand-heads rare to behold,
Their brilliant gems irradiating Light,
Bright as dazzling lightning.

Lord Baladeva with his terrible plough,
That dreaded weapon of Great Power and Fame,
Which furrows through the hearts of raging foes
Who oppose him in battle, with armies large,
Proud and haughty in their unrighteous might!

And He who took Great Boar's Form
With its mighty tusks adorn'd with bands
Wrought of golden petals inlaid with gems,
Upon which he lifted up the submerged earth
From under the ocean where it lay,
Relieving the trembling fear of the beings
That inhabited this four-fold earth!
He it was the Primal Ens
Who became thus the Three-in One!
Ever-opulent Lord who has as your flag
The Great Garuda bird with wings outspread,
Foe to the race of serpents many-hued!
At your behest the Garuda chants the Vedas!
All Fame is yours alone!
Lord! Beauteous is your complexion
Like a rain-cloud, *Kāyā*-flower, the sea
And pitch darkness and sapphire blue!
Your compassionate words uttered in grace,
Are like unto the sound of the right-whorled conch,
And the musical chant of the Vedas true.
Your chastising words uttered in wrath,
Outroar thunder and the rumble of the skies!
Your sacred feet divine, anklet-adorn'd,
Are the refuge and shade
For all creation in the past,

இருமை வினையுமில வேத்துமவை
ஒருமை வினை மேவு முள்ளத்தினை
அடையிறந் தவிழ்ந்த வள்ளிதழ்த் தாமரை
அடியுங் கையுங் கண்ணும் வாயும்
தொடியு முந்தியுந் தோளணி வலயமும்
தாளுந் தோளு மெருத்தொடு பெரியை ,
மார்பு மல்குலு மனத்தொடு பரியை
கேள்வியு மறிவு மறத்தொடு நுண்ணியை
வேள்வியு மறனும் விருப்பொடு வெய்யை
அறாஅ மைந்திற் செறாஅச் செங்கட்
செருமிகு திகிரிச் செல்வ வெல்போர்
எரிநகை யிடையிடு பிழைத்த நறுந்தார்ப்
புரிமலர்த் துழாஅய் மேவன் மார்பினோய்
அன்னையென நினைஇ நின்னடி தொழுதனெம்
பன்மா ணடுக்க விறைஞ்சினெம் வாழ்த்தினெம்
முன்னு முன்னும்யாஞ் செய்தவப் பயத்தால்
இன்னு மின்னுமெங் காம மிதுவே.

கடவுள் வாழ்த்து.
நல்லெழுநியார் பாட்டு.
. . . .
பண்ணோதிறம்

(பி-ம்.) *49* மேவுள்ளத் *53* தாருந்தொளும் *54* பெரியை *57* மறாஅ *60* வெயனமராபினொய *62* ணடுககலிறைஞ, விறைஞ்சினே மேத்தினேம் வாழ்த்தினேம்

* நேர்திறமென்றே இறுகாறும் வழங்கப்பட்டுவரினும், இந்நூற் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலெல்லாம், 'பண்ணொதிறம்' என்றே காணப்பட்டமையின், இவ்வாறு பதிப்பிக்கலாயிற்று.

In the present about to pass,
And the Future yet to appear!
They redeem the lives that worship you,
From the bondage of twyfold action resulting
In the cycle of birth and death:
Your thought is ever intent
On protecting and fostering lives:
Like unto the bright-petalled lotus bloom
Rising above the leaves in a pond,
Are Your feet, hands, eyes, and lips!
Large are Your bracelets, Your navel,
Your armlets, feet and arms:
Your heart and chest are big
Even as Your forelap is:
Subtle and fine are Your knowledge,
Your Gnosis and Your righteousness:
While holy sacrifices pious You love,
In battle, you show Your wrath and ire.

Lord, with eyes naturally ruddy
Even without cause for anger!
Lord, with ever-during puissance!
Opulent One, victorious in war
With Your foe-vanquishing Discus!
Your chest adorned with a garland
Of sacred basil interspersed with ixora
Scarlet as flaming fire!
As unto a mother, we adore your feet!
By the grace of our askesis in past lives,
We're blessed to worship and hail
You forever with folded hands!
Lord! This is our only prayerful desire:
May we be given to adore Your feet divine,
In all our coming births again and again!

NOTES

Line No.

19 *Vaikuṇṭam* : The abode of Viṣṇu

56 *Primal Ens* : The Primordial Being.

79 *Twyfold action* : Good and evil deeds.

90 *Gnosis* : Spiritual knowledge.

PARIPĀṬAL - 14

CEVVĒḶ

Author: ***Kēcavaṉār***
Music-setter: ***Kēcavaṉār***
Paṇ: ***Nōtiṟam***

This is an invocation to Lord Murukaṉ by the poet, who has set the music himself.

The tarns and pools filling up with the downpour by the clouds, the flowers bloomed luxuriant therein. The buzzing of bees haunting the flowers resembled musical modes. Bamboos grew round like the arms of women. Peacocks called to each other happily; they seemed to be calling out for the absent lovers to return to their waiting women. The rocks covered by Vēṅkai blooms, looked like tigers. The cassia bloomed all a-gold on the branches, while the glory-lily blossomed red. With all these Paraṅkuṉṟam wore a colourful look in the rainy season.

Lord Murukaṉ is hailed by the poet as the great God who destroyed Cūrapaṉmaṉ with all his hosts. He is the Lord with six faces and twelve arms, the young God who loved Vaḷḷi. At his birth, Indra grew afraid of His might. He is the Lord of the righteous and venerable Brahmins. The poet declares that he will adore His feet for all these reasons. He prays that he may be blessed evermore with the privilege of offering worship to the God.

The poem is by way of the heroine's maid assuring her mistress that the hero would surely return to her as the rainy season has set in.

பதினான்காம் பாடல்

செவ்வேள்

(கச) கார்மலி கதழ்பெய றலைஇ யேற்ற
நீர்மலி நிறைசுனை பூமலர்ந் தனவே
தண்ணறுங் கடம்பின் கமழ்தா தூதும்
வண்ணவண் டிமிர்குரல் பண்ணைபோன் றனவே
அடியுறை மகளி ராடுந் தோளே
நெடுவரை யடுக்கத்து வேய்போன் றனவே
வாகை யொண்பூப் புரையு முச்சிய
தோகை யார்குரன் மணந்து தணந்தோரை
நீடன்மின், வாரு மென்பவர் சொற்போன் றனவே
நாண்மலர்க் கொன்றையும் பொலந்தார் போன்றன
மெல்லிணர் வேங்கை வியலறைத் தாயின
அழுகை மகளிர்க் குழுவை செப்ப
நீரயற் கலித்த நெரிமுகைக் காந்தள்
வார்குலை யவிழ்ந்த வள்ளிதழ் நிரைதொறும்
விடுகொடிப் பிறந்த மென்றகைத் தோன்றிப்
பவழத் தன்ன செம்பூத் தாஅய்க்
கார்மலிந் தன்றுநின் குன்று போர்மலிந்து
சூர்மருங் கறுத்த சுடர்ப்படை யோயே
கறையில் கார்மழை பொங்கி யன்ன
நறையி னறும்புகை நனியமர்ந் தோயே
அறுமுகத் தாறிரு தோளால் வென்றி
நறுமலர் வள்ளிப் பூநயந் தோயே

(பி-ம்.) 4 வண்டின் குரல் 13 நொமுசைக் காந்தள் 19 கறையில 20 நறையுணறும்

The clouds pouring fast torrential rain
Filled to the brim many a tarn and pool
Wherein did bloom the flowers bright and cool:
The hum of beetles of variegated hues,
Buzzing at the fragrant *Kaṭampa* pollen,
Did sound like musical modes melodious:
The arms of the damsels dancing in devotion,
Were like pliant bamboos that luxuriant grew
Upon the Lord Murukaṉ's lofty Paraṅkuṉṟam hill,
Their crests resembling bright sirissa blooms,
Beautiful peacocks each to the other called;
Like words of well-meaning friends their cries
Did seem an admonition to the absent lovers,
To return at once without further delay,
To the embrace of wives they'd left behind:
Like chaplets of gold the cassia bloom'd
In clusters bright; upon its slender boughs
The *Vēṅkai* put forth its flowers, that fell
In a shower upon the wide rocks beneath,
For mothers to frighten their little girls
With timorous shouts of 'Tiger, Tiger';
To stop their crying!
The white glory-lily bloomed luxuriant
Beside the pool--its well-ordered buds
Unfolding in their clusters long, while
The *Tōṉṟi's* ruddy petals coral bloomed,
All along its slender vines trailing near.
This is the peculiar grace of your hill.
O, Lord of the radiant spear
That in battle fierce did extirpate
The Demon Cūrapaṉmaṉ with all his hosts!
Lord who lovest the fragrant smoke
Of the odorous *Akil* and frankincense
Rising like fleecy clouds on high
In the flawless rainy season!
With your faces six and twice-six arms,
Lord who yearned to embrace Goddess Vaḷḷi,
Herself the fairest flower, more fair

கெழீஇக் கேளிர் சுற்ற நின்னை
எழீஇப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே
பிறந்த ஞான்றே நின்னை யுட்கிச்
சிறந்தோ ரஞ்சிய சீருடை யோயே
இருபிறப் பிருபெய ரீர நெஞ்சத்
தொருபெய ரந்தண ரறனமர்ந் தோயே
அன்னை யாகலி னமர்ந்தியா நின்னைத்
துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்
இன்னு மின்னுமவை யாகுக
தொன்முதிர் மரபினின் புகழினும் பலவே

என்பது பருவங்கண்டு அழிந்த தலைமகள்கேட்ப முருகவேளைப் பரவுவாளாய், இப்பருவத்தே தலைமகன் வருமென்பது படத் தோழி வற்புறுத்தியது.

கேசவனார் பாட்டு.
இசையும் அவர்.
பண்ணோதிறம்.

(பி-ம்) 32 மிகுமரபுநின்

Than all other flower- like damozels!
You love to hear the carols devotional,
Of wómen singing to the sound of their *yāḻs*.
So that the delight of their husband's embrace
Sweet, for ever may become theirs!
Puissant Lord Divine!
The very day you were born,
The Gods did tremble at your terrible power!
But you love to live in the compassionate hearts
Of twice-born Brahmins of peerless fame,
Who tread the noble path of righteousness.
Such as you are with these graces,
We adore your sacred feet again and again!
May it result in your devotee's gain!
Multiplied manifold may their benefits be!
Great is your glory, O dear Lord!
But greater still is the good
That accrues to thy devotees,
Who worship You for aye and forever.

NOTES

Line No.

37 *Fairest flower* : cf. "Proserpine gathering flowers
Herself a fairer flower
By gloomy Dis was gather'd"
(*Paradise Lost*) Bk. IV; L. 270.

PARIPĀṬAL - 15

TIRUMĀL

Author : ***Iḷamperuvaḻutiyār.***
Music-setter : ***Maruttuvaṉ Nallaccutaṉār.***
Paṇ : ***Nōtiṟam***

Many are the legendary mountains, like Mt. Cakkaravāḷam sung by bards and reputed to support the universe. Some hills provide food for the people by their produce; among them only a few are dear to the gods with their flowery pools and cloud-capped peaks. Among these few, the most famous is Māliruṅkuṉṟam, wherein are enshrined the dark-hued Kaṇṇaṉ and his elder brother Baladeva, inseparable like word and meaning, though of different complexions.

Cilampu river rolls down like the white *Kaṭampa* garland of Lord Baladeva. The poet asks people to meditate on the glorious presence of the two Gods, the one dark like night and the other bright like the young sun. The hill Iruṅkuṉṟam looks like Lord Māyōṉ as it is covered by *Acōka* and *Vēṅkai* trees in flower, its pools bright with blue lilies. The very sight of the famous hill, roots out the delusion of the mind. Echoes of peacocks calling and *Kuyils* warbling, are constantly heard in the hillside. The bard asks the devotees, with their parents, wives and children, and kinsfolk to raise their hands in prayer in the direction of the hill. For it is the Lord with Lotus eyes and complexion dark as cloud and sapphire, the lord who manifests in all creation and relieves the misery of living things, Lord Tirumāl, who is enshrined therein.

> As the Vedas sing His praise variously
> Let us worship at the feet of Lord Tirumāl and Lord
> Baladeva seated at Iruṅkuṉṟam for the blessing
> of dwelling for ever at its feet,

says the poet.

பதினைந்தாம் பாடல்

திருமால்

(கரு) புலவரை யறியாப் புகழொடு பொலிந்து
நிலவரை தாங்கிய நிலைமையிற் பெயராத்
தொலையா நேமிமுத றொல்லிசை யமையும்
புலவராய் புரைத்த புனைநெடுங் குன்றம்
பலவெனி னாங்கவை பலவே பலவினும்
நிலவரை யாற்றி நிறைபய னொருங்குடன்
நின்றுபெற நிகழுங் குன்றவை சிலவே
சிலவினுஞ் சிறந்தன தெய்வம் பெட்புறும்
மலரகன் மார்பின் மைபடி குடுமிய
குலவரை சிலவே குலவரை சிலவினும்
சிறந்தது கல்லறை கடலுங் கானலும் போலவும்
புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்
எல்லாம், வேறுவே றுருவி னொருதொழி லிருவர்த்
தாங்கு நீணிலை யோங்கிருங் குன்றம்
நாறிணர்த் துழாயோ னல்கி னல்லதை
ஏறுத லெளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்
அரிதிற் பெறுதுறக்க மாலிருங் குன்றம்
எளிதிற் பெறலுரிமை யேத்துகஞ் சிலம்ப
அராவணர் கயந்தலைத் தம்முன் மார்பின்
மராமலர்த் தாரின் மாண்வரத் தோன்றி
அலங்கு மருவி யார்த்திமிழ் பிழியச்
சிலம்பா றணிந்த சீர்கெழு திருவிற்
சோலையொடு தொடர்மொழி மாலிருங் குன்றம்
தாம்வீழ் காமம் வித்துபு விளைக்கும்

(பி-ம்) 1 புகழொடும் 2 நிலவரைத்தாங்கிய, நிலைமையிற்பெயராது 3 யறையும் 4 புலவராயயபுரையபுரைத்த 9 மைபடு 15 துழாயோனல்லதை 20 மான்வரத் 21 பிழியாச் 24 வித்திவிளைக்கு

Many are the hills endow'd with fame
Beyond the ken of intellect, that stood
Steadfast and foursquare upon the solid earth,
Eternal Cakkravāḷam and other lofty mounts—
Of whose ancient glory the bards of old,
Conning well did oft indite;
Among them all are but a few,
That variegated riches yield, benefiting
With their usufructs the people of the earth:
Of these again , fewer still the hills of note,
Beloved of the deities with flowering tarns!
Their crests embraced by inky clouds,
The greatest of them all is Iruṅkuṉṟam holy,
The abode of the Gods Māyōṉ and Baladeva;
In complexion, varying like the roaring sea
And the stretch of shore dark and white –
Indivisible and one, like word and meaning,
Though they differ in their divine forms!
Such is the glory of divine Māliruṅkuṉṟam!
'Cept by the grace divine of Him who wears
The fragrant garland of sacred basil wreath'd
None can hope to attain to heaven above;
So rare 'tis, beyond all human reach.
Yet easy of access if one were to hail
The glory of the great Mount Māliruṅkuṉṟam!
The which we shall praise in joyous strain,
The hills echoing to our music loud and long!
Upon the broad chest of Baladeva, elder to You
(Him that is the myriad - hooded serpent incarnate)
Dangles the bright garland of *Veṉkaṭampu* blooms
White as the cascade that rolls down the hill,
And swells the waters of the *Cilampu* river;
'Tirumāliruñcōlai' – Nectarean name divine!
The hilly grove where Tirumāl loves to dwell-
'Māliruṅkuṉṟam'-
With 'Tiru' and 'Cōlai', before and aft,
Is indeed the holy hill that yields
To supplicants whate'er they implore as boons.

நாமத் தன்மை நன்கனம் படியெழ
யாமத் தன்மையிவ் வையிருங் குன்றத்து
மன்புன லிளவெயில் வளாவவிருள் வளர்வெனப்
பொன்புனை யுடுக்கையோன் புணர்ந்தமர் நிலையே
நினைமின் மாந்தீர் கேண்மின் கமழ்சீர்
சுனையெலா நீல மலரச் சுனைசூழ்
சினையெலாஞ் செயலை மலரக் காய்கனி
உறழ நனைவேங்கை யொள்ளிணர் மலர
மாயோ னொத்தவின் னிலைத்தே
சென்றுதொழு கல்லீர் கண்டுபணி மின்மே
இருங்குன் றென்னும் பெயர்பரந் ததுவே
பெருங்கலி ஞாலத்துத் தொன்றியல் புகழது
கண்டுமய ரறுக்குங் காமக் கடவுள்
மகமுயங்கு மந்தி வரைவரை பாய
முகிழ்மயங்கு முல்லை முறைநிகழ்வு காட்ட
மணிமரு ணன்னீர்ச்சினை மடமயி லகவக்
குருகிலை யுதிரக் குயிலினங் கூவப்
பகர்குழல் பாண்டி லியம்ப வகவுநர்
நாநவில் பாடன் முழவெதிர்ந் தன்ன
சிலம்பிற் சிலம்பிசை யோவா தொன்னார்க்

(பி-ம்.) *25* நனகனபடியெழ *26* தனமைததனமையிவ *27* வளாவிருள *28* புணாமாநிலை*35* பெயாபொந்ததுவே *39* முல்லைநிறை *40* ணளனிரமாட *43* முழவெதிர நதமனனலதிர நத *44* யோவாதெயொனனாரக

In this marvellous hill great and good
Like darkness crescent mantled by dawn-light,
Stands Lord Vasudeva, dark and lovely
Covered by a ciclaton bright of sparkling gold;
Meditate on the Lord enshrined in the hill
Along with his elder brother inseparable!
Listen now to the praise of His glorious seat,
Tirumāliruñcōlai of ever-lasting fame!
Fragrant, blooms the blue-lily in all its pools!
Even - like the very eyes of Vasudeva, the Lord!
The boughs of *Acōka* trees on the banks
Blossom ruddy and bright as His golden garment;
Fruits, ripe and unripe, of variegated hues
Hang from the branches of all the trees,
With bountiful yield like the Lord's own grace!
The odoriferous buds of the *Vēṅkai* trees
Blossom on their boughs, like Māyōṉ Himself
Fearful to foes and gracious to devotees!
Thus do all the things on the divine hill
Bring to mind the Lord, in various ways!
Go ye to the hill, all ye men o' the earth!
And adore Him with submission meek!
Or if ye cannot go there,
Worship it from afat at best!
For 'tis a hill of ancient renown
Of all the ranges in this sea-girt world!
Its mere sight frees men from delusion!
Such is the virtue of the power residing therein!

Female monkeys leap from rock to rock
Their tender young ones clutching their breasts;
The jasmine vines covered with buds,
Blossom bright and chaste as wives!
Beautiful peafowls sapphire hued,
Call each to the other from ev'ry bough.
The *kuyils* warble from the *Kurukkatti* vine,
That sheds its leaves upon the ground,
The pipe and the cymbal, in proper tune and time
Kept measure, even like the full throated music

கடந்தட்டான் கேழிருங் குன்று;
தைய லவரொடுந் தந்தா ரவரொடும்
கைம்மக வோடுங் காத லவரொடும்
தெய்வம் பேணித் திசைதொழுதனிர் சென்மின்
புல்வத் தாமரை புரையுங் கண்ணன்
வெளவற் காரிருண் மயங்குமணி மேனியன்
எவ்வயினுலகத்துந் தோன்றி யவ்வயின்
மன்பது மறுக்கத் துன்பங் களைவோன்
அன்பது மேஎ யிருங்குன் றத்தான்
கள்ளணி பசுந்துளவினவை கருங்குன் றனையவை
ஒள்ளொளியவை யொருகுழையவை
புள்ளணி பொலங்கொடியவை
வள்ளணி வளைநாஞ்சிலவை
சலம்புரி தண்டேந்தினவை
வலம்புரி வயநேமியவை
வரிசிலை வயவம்பினவை
புகரிணர்சூழ் வட்டத்தவை புகர்வாளவை
எனவாங்கு
நலம்புரீஇ யஞ்சீர் நாம வாய்மொழி
இதுவென வுரைத்தனெ முள்ளமர்ந் திசைத்திறை
இருங்குன்றத் தடியுறை யியைகெனப்
பெரும்பெய ரிருவரைப் பரவுதுந் தொழுதே.

கடவுள் வாழ்த்து.
இளம்பெருவழுதியார் பாட்டு.
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை.
பண் நோதிறம்.

(பி-ம்) *52* மறுபககததுனபங களைவானெனபது *63* நலம்புருந்தஞ்சீர *64* இதுவுரைத்தனெம

Of singers and the drums accompanying the song!
In the hill of Him who slew His foes in war,
The echoes never cease of jocund notes,
Ye men! With your wives and parents
And infants in arms and loving kinnery,
Wend your way towards Māliruṅkuṉṟam,
Taking the hill itself as the God incarnate!
Bow in the direction of the hoary hill divine!
The Lord, His eyes blue as the lotus flower
Blooming from His navel,
His complexion dark as the cloud sucking the waters,
Darkness of the night, and blue sapphire
Manifesting in all the worlds and relieving
The suffering caused by delusion of men:
It is He who dwells in this great Hill!

Lord! You wear the garland of honeyed basil green!
Like a dark mountain you stand majestic!
You are light incarnate!
You wear bright a single ear-pendant!
Your golden pennon sports the Garuda bird!
Curved is your weapon plough, with a sharp coulter!
The wrathful mace is your weapon fierce!
And too, the foe-vanquishing Discus victorious!
The Right-whorled conch adorns one hand,
While another sports the dreaded *'Pārāvaḷai'*,
And another, the well-wrought bow with arrows true!
And yet another holds a spotted sword!
Hence it is that the renowned Vedas of yore
Sang thus your glory as such and such;
So too with all our hearts we sing Your praise,
As the Lord supreme who fosters us for ever,
We pray therefore that we may be blessed
To dwell for ever at the divine feet
Of the Gods twain but ever one,
The Lord Vasudeva and his elder Balarāma,
Enshrined in the hill of Iruṅkuṉṟam the Great!

NOTES

Line No.

4 *Cakkaravāḷam* : A legendary mountain said to support the world

13 *Irunkunram* : Tirumāliruṅkuṉṟam.

17 *Like word and meaning* : Echoic of Kalidasa, in *Raghuvamsa*

20 *'Cept by the Grace'* : cf. 'Except the Lord build the house, they labour in vain that build it' (Psalms. 127 : 1)

73 *Kurukkatti vine* : Mādhavi creeper. Common delight of the woods. (*Heptage madablota*)

101 *Pārāvaḷai* : An ancient weapon.

PARIPĀṬAL - 16

VAIYAI

Author : ***Nallaḻiciyār***
Music-setter: ***Nallaccutaṉār***
Paṇ : ***Nōtiṟam***

When a certain hero after sporting with his concubine in the river, pleads with the heroine's maid to be ··stored to the favour of her mistress, she speaks thus about the river-sports.

Owing to heavy floods the waters of the river Vaiyai cast upon the banks pepper-vine, sandalwood and foam, generous like the bounty of the Pāṇṭiya King. The waters carried all kinds of ornaments belonging to the bathers. It filled the fields and the bank with flowers, making them resemble a stage for dancing. Everywhere flowers brightened the atmosphere and the honey-bees hummed musically.

A companion of a certain woman shot red-coloured water at her white garments. She was mocked at by her friends, when her lover came on the scene. They said she had come of age then. The hero understanding the joke took her home happily.

With the rich flowers carpeting it, Vaiyai resembled the aerial Ganges. A hero embraced his mistress again and again with the result that the fragrant paste on his chest was partly wiped off. His chest now resembled a hill with honey dripping from its sides when brushed by an upspringing bamboo. Such riotous scenes were seen on the river bank.

The poet blesses the river that it might be forever full and never dry and rich with the golden offering given by the men and women sporting on its banks.

So saying the maid refuses to act as his envoy to her mistress.

பதினாறாம் பாடல்

வையை

(கசா) கரையே, கைவண் டோன்ற லீகை போன்மென
மைபடு சிலம்பிற் கறியொடுஞ் சாந்தொடும்
நெய்குடை தயிரி னுரையொடும் பிறவொடும்
எவ்வயி னானு மீதுமீ தழியும்
துறையே, முத்துநேர்பு புணர்காழ் மத்தக நித்திலம்
பொலம்புனை யவிரிழை கலங்கலம் புனன்மணி
வலஞ்சுழி யுந்திய திணைபிரி புதல்வர்
கயந்தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇத்
தத்தந் துணையோ டொருங்குட னாடும்
தத்தரிக் கண்ணார் தலைத்தலை வருமே
செறுவே, விடுமலர் சுமந்து பூநீர் நிறைதலிற்
படுக ணிமிழ்கொளை பயின்றன ராடும்
களிநா ளரங்கி னணிநலம் புரையும்
காவே, சுரும்பிமிர் தாதொடு தலைத்தலை மிகூஉ
நரந்த நறுமலர் நன்களிக் கும்மே
கரைபொழுகு தீம்புனற் கெதிர்விருந் தயர்வபோற்
கானலங் காவுங் கயமுந் துருத்தியுந்தேன்
தேனுண்டு பாடத் திசைதிசைப் பூநலம்
பூத்தன்று வையை வரவு;
சுருங்கையி னாயத்தார் சுற்று மெறிந்து
குரும்பை முலைப்பட்ட பூநீர் துடையாள்

(பி-ம்) 2 மைபடி 6 கருவினன் கலங்கற்றண்புனன் 7 திணைப்பிரி 15 நாறுமலா
16 கரைபொழியுந்தீம்புனற் 20 மெறிந்த

E'en like the bounty of the munificent Pāṇṭiya,
Whose liberal hand poured largesse upon the bards,
Coursed the freshes in the Vaikai river,
Carrying riches like pepper and sandal-logs
From the cloud-capped slopes of Caiya hill;
The flooding waters battering the banks,
Heaped gems and gold and flowers, and foam
Resembling the bubbly froth in a pot of curds
While churning for butter!
From ford to ford the freshes flowed,
The turbid stream eddying from left to right,
Laden with chaplets bright of chosen pearls,
Ornaments for the head inlaid with pearls,
Jewels radiant set with dazzling gems,
Adornments called *muñcam* from the tender head
Of children leaving their houses to bathe alone;
Plundering such riches from the bathers upstream
By way of tribute to the belles of Maturai
Their bright eyes streaked red and black,
As they sported with their men on the river bank;
The inundated fields mantled with the blooms
Looked festive and gay like a dancing floor,
Where expert damsels danced to the beat
Of tuneful drums played by practised hands.
The advent of the freshes added to the beauty
Of the lovely groves and ponds and aits,
Full of blooms odoriferous with honeyed pollen,
The murmurous haunt of melodious bees;
As if in recompense to the favours received,
The flowering trees breathing rich perfumes
Wafted their smells sweet as lemon-grass,
Towards the river Vaikai with its pleasant freshes.

A bevy of maidens surrounding a belle
Squirted vermilion-water from bamboo syringes
Drenching her breasts like tender coconuts;
And she dabbed it with her saree's loose ends,
Which became stained blood-red now!

பெருந்தகை மீளி வருவானைக் கண்டே
இருந்துகிற் றானையி னொற்றிப் பொருந்தலை
பூத்தன ணீங்கெனப் பொய்யாற்றாற் றோழியர்
தோற்றமோ ரொத்த மலர்கமழ் தண்சாந்தின்
நாற்றத்திற் போற்றி நகையொடும் போத்தந்
திருங்கடற் கூங்கிவரும் யாறெனத் தங்கான்
மகிழக் களிப்பட்ட தேன்றேறன் மாற்றிக்
குருதி துடையாக் குறுகி மருவினியர்
பூத்தன ணங்கை பொலிகென நாணுதல்
வாய்த்தன்றால் வையை வரவு
மலையி னிழியருவி மல்கிணர்ச் சார்ச்சார்க்
கரைமரஞ் சேர்ந்து கவினி மடவார்
நனைசேர் கதுப்பினுட் டண்போது மைந்தர்
மலர்மார்பிற் சோர்ந்த மலரிதழ் தாஅய்
மீனாரம் பூத்த வியன்கங்கை நந்திய

(பி-ம்) *33* மடவாரநதனைசொ

What time her noble lord came seeking her;
And her mischievous friends teased him thus:
'Do not go near her, honoured Sir!'
For she is now in her catamenia!'
But he, wise in the ways of wily women
Saw through their bluff almost at once
And knew the rubric for what 'twas,
From the fragrance of the vermilion-water
And the odorous unguents she had on her!
Like the surgent river speeding seawards
He hurried to her side driven by passion.
Ignoring e'en the fermented mead offered,
He made as if to wipe away the stains
That marked her bosom, young and lovely;
And her abigails one and all did chant;
'Our girl is in flower; may she flourish!'
While the happy pair stood abashed and shy!
Such the joyous scenes, the freshes did cause.

The waters of the cataract rolling downhill
Dashing against the trees on either bank
Shook down their clusters of lovely flowers;
These and the honeyed blooms on women's tresses
As also the petals from the wreaths of men
Mantled the bee-haunted Vaiyai river
That now looked very like the aerial Ganges,
Draped as it were, by a chaplet of stars!
The kohl-tinct carp eyes of the comely women
Grew redder with the drinks imbibed by them,
As well because of their sporting in the river,
And also their sulking bouderie;
From the melliferous blossoms adorning their hair,
Buzzed at by swarms of many-lined bees,
Drops of honey fell into the needless stream.
Ardent lovers hugged the women sporting therein:
The broad chest of a youth bedaubed with the paste
Of fragrant musk, looked battle-scarred,
After such oft- repeated embraces
Leaving patches of the batter, the rest wiped off;

வானம் பெயர்ந்த மருங்கொத்த லெஞ்ஞான்றும்
தேனிமிர் வையைக் கியல்பு;
கள்ளே புனலே புலவியிம் மூன்றினும்
ஒள்ளொளி சேய்தா வொளிகிளருண் கட்கெண்டை
பல்வரி வண்டினம் வாய்சூழ் கவினொடும்
சென்னீர் வீவயிற் றேன்சோரப் பன்னீர்
அடுத்தடுத் தாடுவார்ப் புல்லக் குழைந்து
வடுப்படு மான்மதச் சாந்தா ரகலத்தான்
எடுத்தவே யெக்கி நூக்குயர்பு தாக்கத்
தொடுத்ததேன் சோரும் வரைபோலுந் தோற்றம்
கொடித்தேரான் வையைக் கியல்பு;
வரையார்க்கும் புயல்கரை
திரையார்க்குமித் தீம்புனல்
கண்ணியர் தாரர் கமழ்நறுங் கோதையர்
பண்ணிய வீகைப் பயன்கொள்வா னாடலால்
நாணா ளுறையு நறுஞ்சாந்துங் கோதையும்
பூத்த புகையு மவியும் புலராமை
மறாஅற்க வான மலிதந்து நீத்தம்
அறாஅற்க வையை நினக்கு.

என்பது. காதற்பரத்தையுடன் புனலாடிய தலைமகன் தோழியை வாயில்வேண்ட அவள் புனலாடியவாறு கூறி வாயின்மறுத்தது

* **நல்லழிசியார் பாட்டு.**
நல்லச்சுதனார் இசை.
பண் நோதிறம்.

---

* நல்லழுசி

A hill it looked, down which oozed the honey
From a honey-comb pierced by a bamboo pliant,
Shoṭ upwards by the wind and the sun.
Such was the nature of the river Vaiyai
Belonging to the Pāṇṭiya of the beflagged car!
Clouds nestling against the Caiya mountain
Thundered belligerently, as the sweet stream
Battered, the banks with its roaring waves;
With wreaths and garlands and chaplets
Bedecked, men and women daily went
To bathe in the freshes of the river,
As if to enjoy the fruits of their charity.
May the fragrant pastes and wreaths and smoke
And the rich gifts offered you in adoration
Endure forever, O, bounteous river!
May the clouds never fail but ever pour
In plenty, so that the river great,
May never be dry but ever be full.

NOTES

Line No.

15 *Muñcam* : An ornament for the head.

28 *Murmurous haunt* : cf. The coming musk-rose, full of dewy wine, the murmurous haunt of flies on summer eves' (Keats. "*Ode to a Nightingale*")

44 *Rubric* : Red-coloured mark.

49 *Mead* : A drink made from honey.

53 *In flower* : a literal rendering of the original line which is highly suggestive.

62 *Aerial Ganges* : The celestial river supposed to flow in heaven.

PARIPĀṬAL - 17

CEVVĒḶ

Author : ***Nallaḻiciyār***
Music-setter: ***Nallaccutaṉār***
Paṇ : ***Nōtiṟam***

Devotees carrying musical instruments and fragrant fumigants and fire as also flowers and fine mantles and spears and handbells throng at the base of Tirupparaṅkuṉṟam to adore Lord Murukaṉ. None will leave this blessing ever for a seat in heaven.

Oṉ one side of the hill bees hum in tune with yāḻ music by minstrels; chafers buzz along with music from flutes. The cataracts resound in tune with the best of drums. Creepers wave beside damsels swaying; peacocks call, while a songstress intones vocal music. The distance between Maturai and Paraṅkuṉṟam appears to be longer because of crowds of men and women passing by. The very pathway is hidden by the flowers falling from the locks of men and the tresses of women. The smoke of incense and *akil* offered to Murukaṉ by the devotees rises to heaven and the Gods are forced to wink; the orb of the Sun is covered by the dense smoke.

As the youthful lovers sport in the pool, the bees flee from the flowers therein without drinking the honey. The cascades from the hill spread in the fields, the sapphires falling from the jewels of women bathing in the stream covering the arable land.

> Lord with the bantam flag and the peacock mount!
> Lord riding on Piṇimukam in victorious battle!
> We pray for happy days free from the cycle of birth,
> adoring your greatness and your glory!
> Lord bless us!

பதினேழாம் பாடல்

செவ்வேள்

(கஎ) தேம்படு மலர்குழை பூந்துகில் வடிமணி
ஏந்திலை சுமந்து சாந்தம் விரைஇ
விடையரை யசைத்த வேலன் கடிமரம்
பரவின ருரையொடு பண்ணிய விசையினர்
விரிமலர் மதுவின் மரநனை குன்றத்துக்
கோலெரி கொளைநறை புகைகொடி யொருங்கெழ
மாலை மாலை யடியுறை யியைநர்
மேலோ ருறையுளும் வேண்டுநர் யாஅர்
ஒருதிறம், பாணர் யாழின் றீங்குரலெழ
ஒருதிறம், யாணர் வண்டி னிமிரிசையெழ
ஒருதிறம், கண்ணார் குழலின் கரைபெழ
ஒருதிறம், பண்ணார் தும்பி பரந்திசை யூத
ஒருதிறம், மண்ணார் முழவி னிசையெழ
ஒருதிறம், அண்ண னெடுவரை யருவிநீர் ததும்ப
ஒருதிறம், பாடனல் விறலிய ரொல்குபு நுடங்க
ஒருதிறம், வாடை யுளர்வயிற் பூங்கொடி நுடங்க
ஒருதிறம், பாடினி முரலும் பாலையங் குரலின்
நீடுகிளர் கிழமை நிறைகுறை தோன்ற
ஒருதிறம், ஆடுசீர் மஞ்ஞை யரிகுர றோன்ற
மாறுமா றுற்றனபோன் மாறெதிர் கோடல்
மாறட்டான் குன்ற முடைத்து;

(பி-ம்) 2 விரை இய 15 பாடல்விறலியர், யாடனல்விறலியர் 20 கொள்ளன

With fresh flowers honey-filled and tender sprouts,
Soft silken garments, well-wrought handbells
And leaf-shaped spears as votive offerings,
Came the devotees to the Red Lord's shrine,
The accompanying retainers holding in their hands,
Bright flares of burning cloth oil-soaked,
Musical instruments and spices odorous,
Fragrant eaglewood and fluttering flags;
With sandal-paste the ground besprinkled was,
Beneath the *Kaṭampa* tree sacred to the God,
To which was tied a sacrificial goat;
Chanting and whirling in a frenzied dance
With paeans of praise in honour of the lord
Were the devotees pious, by the *Vēlaṉ* led,
Who thronged Paraṅkuṉṟam every evening,
Its trees drenched by the honey from the blooms.
Who among these thus dwelling at your feet,
Will think of missing the bliss divine,
Ev'n for a seat in the celestial world?
On one side of the place rose the sound
Of yāḻ music sweet played by the minstrels,
Upon another rose the hum of honey-bees
Buzzing at bunches of blossoms new!
The mellifluent sound of the flute with nodes,
Was heard along with the musical notes
Of beetles and chafers singing in tune,
With the drum-beats echoing from another side.
The cataract rolling from the lofty hill
Rushed headlong with a musical gurgle.
Melodious damsels sang as they danced
Swinging their hips in graceful moves;
While lithely swayed the flow'ring lianas,
Shaken by the northern breeze that blew;
A songstress carolled classical lays
In proper measure and beat and tune.
The peacock splendorous as it danced,
Sweetly called in its intermittent voice;
Such were the contrasting noises and sounds,

பாடல் சான்று பல்புகழ் முற்றிய
கூடலொடு பரங்குன்றினிடைக்
கமழ்நறுஞ் சாந்தி னவரவர் திளைப்ப
நணிநணித் தாயினுஞ் சேஎய்ச் சேய்த்து
மகிழ்மிகுதேஎங் கோதையர் கூந்தல் குஞ்சியிற்
சோர்ந்தவி ழிதழி னியங்குமா றின்று
வசைநீங்கிய வாய்மையால் வேள்வியாற்
றிசைநாறிய குன்றமர்ந் தாண்டாண்
டாவி யுண்ணு மகில்கெழு கமழ்புகை
வாய்வாய் மீபோ யும்பரிமை பிறப்ப
தேயா மண்டிலங் காணுமா றின்று
வளைமுன்கை வணங்கிறையார்
அணைமென்றோ ளசைபொத்தார்
தார்மார்பிற் றகையியலார்
ஈரமாலை யியலணியார்
மனமகிழ் தூங்குநர் பாய்புட னாடச்
சுனைமலர்த் தாதூதும் வண்டூத லெய்தா
அணையபரங் குன்றி னணி;
கீழோர், வயல்பரக்கும் வார்வெள்ளருவி பரந்தா னாதரோ
மேலோர், இயங்குதலால் வீழ்மணி நீலஞ் செறுவுழக்குமரோ
தெய்வ விழவுந் திருந்து விருந்தயர்வும்

(பி-ம்) *25* நணிந்தணிததாயினுஞ் *27* சோர்ந்த விதழின்

That echoed and re-echoed around the hill.
The short distance between the city of Maturai
And Parankuṉṟam great of reputed note,
Appeared to be longer because of the traffic,
Of the well-dressed travellers along the way,
Wreathed in blooms and bedaubed with sandal;
The fragrant flowers from the women's tresses,
And the petals falling from the locks of men,
Carpeting thick the crowded path,
The road itself was lost to sight.
In Parankuṉṟam with its blameless repute,
Its praises true ringing in all directions,
Year after year you've been ensconced, O Lord,
Pleased with the offerings of pious devotees;
The *Akil* smoke and other oblations thereof,
Would soar up to the very celestial world,
Making the winkless Gods to wink their eyes;
And leave their abodes for the nonce.
The pall of smoke so rising would hide
The ever-bright orb of the sun itself!
Beside the pools at Parankuṉṟam danced,
Damsels with bangles on their lovely hands,
And garlands wet adorning their breasts,
Their bamboo-like arms supple and soft;
Their youthful lovers, noble and great,
Graceful swayed in close embrace;
With swelling joy overflowing their hearts,
They leapt into the pool and sported therein.
Each with his chosen bejewelled belle,
Whereat, the beetles buzzing at the blooms
Forsook their haunts and fled the place!
Such were the charms of the Parankuṉṟam hill!
The bright waters cascading down the hill
Inundated the fields of the farmers below;
The sapphires falling off the jewels of women
Would cover the soil of the fertile fields!
Festivities galore in honour of the deities,
Dinners and fetes prepared by expert hands,

அவ்வெள் ளருவி யணிபரங் குன்றிற்கும்
தொய்யா விழுச்சீர் வளங்கெழு வையைக்கும்
கொய்யுளை மான்றேர்க் கொடித்தேரான் கூடற்கும்
கையூழ் தடுமாற்ற நன்று;
எனவாங்கு
மணிநிற மஞ்ஞை யோங்கிய புட்கொடிப்
பிணிமுக மூர்ந்த வெல்போ ரிறைவ
பணியொரீஇ நின்புக ழேத்தி
அணிநெடுங் குன்றம் பாடுதுந் தொழுதும்
அவை. யாமுமெஞ் சுற்றமும் பரவுதும்
ஏம வைகல் பெறுகயா மெனவே.

கடவுள் வாழ்த்து. நல்லச்சுதனார் இசை.
நல்லழிசியார் பாட்டு. பண் நோதிறம்.

* நல்லழுசியார்

Celebrating the happy return of the husbands home
Marked the bustling town of Paraṅkuṉṟam;
The temple city of Kūṭal of the Pāṇṭiya king
With his noble chariot taller than the cars
Of tributary kings, drawn by steeds
With well-trimmed waving manes,
Was likewise agog with festivities;
A happy disorder marked them both,
But all ending well by the grace of the Lord!

Lord, with the sapphire-hued peacock-mount,
Lofty cock-banner and victorious elephant
Called Piṇimukam! We and our kinnery
Will sing your praise exclusively, Lord!
We' ll sing the glory of your hill divine!
Bless us, lord, that we may forever,
Attain the bliss of adoring your feet!

NOTES

Line No.

55 *Winkless Gods* : The devas were supposed to have eyes that never wink.

PARIPĀṬAL - 18

CEVVĒḶ

Author : ***Kuṉṟampūtaṉār***
Music-setter: ***Nallaccutaṉār***
Paṇ : ***Kāntāram***

The poet in this invocation to Lord Murukaṉ hails the God in various ways. It is because of the presence of the Lord who destroyed the demon Cūraṉ in the form of a giant mango tree, that Tirupparaṅkuṉṟam is famous like Himavant.

A certain woodman stood admiring a beautiful peacock. His wife took offence at this as he did not seem to care for her. The husband cajoled her saying that he was only thinking of the peacock's sorrow at not having the grace of his beloved. Scenes like this were common at the hill side. A certain minstrel sent by his master who had been to his hetaera tried to cheer up the heroine with his music. She said that she knew the falseness of her lord from the marks of love made by his women on his body. She accused the poor envoy of being a liar like his master.

The bard hails Murukaṉ as the Sun God riding on the swift peacock with his victorious spear. The cloud-capped peaks bright with streaks of lightning, resembled a war-elephant with golden forehead-piece. The art gallery in the temple was like the armoury of the God of Love. The grove and the pools covered by flowers looked like the Love - God's quiver of arrows.

Glory-lily flowers resembled the fingers of men defeated in the battle by the God. The cloud shone with a bright rainbow; flowers shed by trees were bright as if they were arrows shot by the rainbow. Loud musical sounds echoed and re-echoed from the hills, like shouts in the fields of battle. The hills looked as if they were covered by pearl- chaplets, with the cascades rolling down. The millet in the field grew luxuriant as if inviting the sparrow.

"Lord with spear! May we and kinsfolk be blessed to stay at your divine hill, ever echoing with *yāḻ* music and vedic chants."

பதினெட்டாம் பாடல்

செவ்வேள்

(கஅ) போரெதிர்ந் தேற்றார் மதுகை மதந்தபக்
காரெதிர்ந் தேற்ற கமஞ்சூ லெழிலிபோல்
நீர்நிரந் தேற்ற நிலந்தாங் கழுவத்துச்
சூர்நிரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்நின்
சீர்நிரந் தேந்திய குன்றொடு நேர்நிரந்
தேறுமா றேற்குமிக் குன்று:
ஒள்ளொளி மணிப்பொறி யான்மஞ்ஞை நோக்கித்தன்
உள்ளத்து நினைப்பானைக் கண்டன டிருநுதலும்
உள்ளிய துணர்ந்தேனஃ துரையினி நீயெம்மை
எள்ளுதன் மறைத்தலோம் பென்பாளைப் பெயர்த்தவன்
காதலாய் நின்னியல் களவெண்ணிக் களிமகிழ்
பேதுற்ற விதனைக்கண் டியானோக்க நீயெம்மை
ஏதிலா நோக்குதி யென்றாங் குணர்ப்பித்தல்
ஆய்தேரான் குன்ற வியல்பு:
ஐவளம் பூத்த வணிதிகழ் குன்றின்மேல்
மைவளம் பூத்த மலரேர் மழைக்கண்ணார்
கைவளம் பூத்த வடுவொடு காணாய் நீ
மொய்வளம் பூத்த முயக்கம்யாங் கைப்படுத்தேம்
மெய்வளம் பூத்த விழைதகு பொன்னணி
நைவளம் பூத்த நரம்பியைசீர்ப் பொய்வளம்
பூத்தன பாணாநின் பாட்டு;
தண்டளிர் தருப்படுத் தெடுத்துரைஇ
மங்குன் மழைமுழங்கிய விறல்வரையாற்
கண்பொருபு சுடர்ந்தடர் ந்திடந்
திருள்போழுங் கொடிமின்னால்
வெண்சுடர் வேல்வேள் விரைமயின்மேன் ஞாயிறுநின்
ஒண்சுட ரோடைக் களிறேய்க்கு நின்குன்றத்

(பி-ம்.) *2* கயஞ்சூழெழிலி *4* மாதபுத்தோய் *5* நீர் நிரந் றேற்றருங்குன்று
13 எதிலானோக்குகி *19* விழைதரு மெய்யணி

Lord, with the spear invincible that slew
The demon-chief huge and dark as a cloud
Gravid with the waters sucked from the sea,
Cūraṉ, in the guise of the giant mango tree
That stood in the ocean borne by the earth!
Destroyed were his pride and arrogant power,
As he opposed your might with all his hordes!
The holy Paraṅkuṉṟam hill enshrining You
Is glorious like Himavant that engendered You!

A certain woodman stood admiring a peacock
As it danced in all its sapphire grace;
His jealous mistress with a forehead bright
Sulking said: "Why do you look at it so?
Surely you think it is prettier than I".
To which he in mollifying tone rejoined:
"Love! I but pitied the poor peafowl,
Which stands grieving that it cannot
Ever acquire your beauty and your grace:
Do not imagine, dear, I'm laughing at you!"
Such are the scenes witnessed in the hill-side.
Said a chaste wife to the envoy from her lord:
"Minstrel-companion, with auric jewels adorn'd!
With five-fold fertility flourishes the hill
Where the hetaerae with lovely eyes dwell,
Dark as beautiful blue-lilies;
Surely you know of your master's affairs
With them all. From the tell -tale marks
Made on his chest by his paramour's nails,
Full well I know about his infidelities!
Your panegyric on your master is but a lie;
And hollow and false are your words of praise,
Sung in tune in the *Naṭṭapāṭai* mode.
Get thee back to your lord and master
And tell him we know all about him;
Let him keep away from us for good!"

Rubescent Lord with white, radiant spear!
Divine Sun riding on the peacock swift!

தெழுதெழி லம்பலங் காமவே எம்பின்
தொழில்வீற் றிருந்த நகர்;
ஆர்ததும்பு மயிலம்பு நிறைநாழி
சூர்ததும்பு வரைய காவாற்
கார்ததும்பு நீர்ததும்புவன சுனை
ஏர்ததும்புவன பூவணி செறிவு
போர்தோற்றுக் கட்டுண்டார் கைபோல்வ கார்தோற்றும்
காந்தள் செறிந்த கவின்;
கவின்முகை கட்டவிழ்ப்ப தும்பிகட் டியாழின்
புரிநெகிழ்ப்பார் போன்றன கை;
அச்சிரக் காலார்த் தணிமழை கோலின்றே
வச்சிரத் தான்வான வில்லு;
வில்லுச்சொரி பகழியின் மென்மலர் தாயின
வல்லுப்போர் வல்லாய் மலைமேன் மரம்
வட்டுருட்டு வல்லாய் மலைய நெட்டுருட்டுச்
சீர்ததும்பு மரவமுடன் சிறந்து
போர் ததும்பு மரவம் போலக்
கருவி யார்ப்பக் கருவிநின்றன குன்றம்
அருவி யார்ப்பமுத் தணிந்தன வரை
குருவி யார்ப்பக் குரல்குவிந்தன தினை
எருவை கோப்ப வெழிலணி திருவில்

(பி-ம்.) *32* நீர்தயங்குவன *33* ஏர்தயங்குவன போர்தயங்குவென. *34* கார்தோற்றற் காந்தளஞ் செறிந்த *38* தணிமணிமழை *42* வல்லாயமலை நெருட்டுருட்டுச

Your hill is covered by clouds that rumble
As if to draw attention to their creative act,
Of engendering cool springs upon the boughs;
Jagged lightnings dazzling the eyes
Flash from the clouds, cleaving the darkness;
Parankuṉṟam looks like your Piṇimukam mount,
Bedecked with a brilliant forehead-piece;
The hall of the temple with beauteous paintings
Is very like the pavilion of the God of Love
Where he practises the art skilful of archery.

Beside the hill haunted by fearsome oreads,
Were the luxuriant groves that resembled
The quiver of Manmat with arrows sharp, of love;
The pools o'erflowed with the down-pour by nimbi,
Rendered lovelier by a riot of flowers:
Clusters of glory-lily blooming in the rains,
Seemed like the manacled hands of captives in war;
While their buds unfolded by bees did seem
Like the players' fingers loosening lute-strings.

Lord, expert e'en in the battle with the dice!
In the early dewy season, the congregated clouds,
Foregather and rumble, with a rainbow in the sky.
Lovely like the bow of Indra, with his *Vajrāyuta!*
Lord of battles fierce and wily!
Like the arrows shot from his bow
Seem the trees on the hill laden with blooms!
Like the noise of battle where armies clash
The riotous sound uprose from musical instruments
Mingling with rumbling of thunder overhead;
The cataracts foaming down the hill-side
Looked like chaplets of radiant pearls!

Sparrows chirrupped in the green millet-fields
As they settled upon the ears of ripening corn!
Aslant the pools with many-hued flowers
Buzzed by the bees, grew the *Korukacci* reeds,
Bringing to mind the iridescent bow of Lord Indra!

வானி லணித்த வரிபூதும் பன்மலராற்
கூனி வளைத்த சுனை;
புரியுறு நரம்பு மியலும் புணர்ந்து
சுருதியும் பூவுஞ் சுடருங் கூடி
எரியுரு ககிலோ டாரமுங் கமழும்
செருவேற் றானைச் செல்வநின் னடியுறை
உரிதினி னுறைபதிச் சேர்ந்தாங்குப்
பிரியா திருக்கவெஞ் சுற்றமோ டுடனே.

கடவுள் வாழ்த்து.
குன்றம்பூதனார் பாட்டு.
நல்லச்சுதனார் இசை.
பண் காந்தாரம்.

(பி-ம்.) 54 செல்வனின்

Opulent lord with the bright battle-spear!
Commander invincible of the Deva-hosts!
With the sound of music from well-strung *yāḻs*,
Vocal songs and vedic chants,
Devotees pious offer thee worship
With fragrant flowers and flaming camphor,
Odorous fumes from burning *Akil*-wood,
Together with batter of sandal suaveolant!
Bless us, O Lord! that we and our kinsfolk
May ever be given to dwell at thy feet
In Paraṅkuṉṟam divine, inseparate from thee
Forever, forever, forever and a day!

NOTES

Line No.

23 *Five-fold fertility* : Five characteristic products of montane tract : honey, shell-lac, peacock's feathers, white fig, musk.

32 *Naṭṭapāṭai mode* : An ancient melody-type.

48 *Oreads* : Mountain nymphs.

72 *Korukkacci* : Bamboo-reed (Arundo Donax).

81 *Suaveolant* : Sweet-smelling.

PARIPĀṬAL - 19

CEVVĒḶ

Author: ***Nappaṉṉaṉār***
Music-setter: ***Maruttuvaṉ Nallaccutaṉār***
Paṇ: ***Kāntāram***

In this invocation to Lord Murukaṉ, the poet hails the Lord enshrined in Tirupparaṅkuṉṟam with his two consorts Goddess Vaḷḷi and Goddess Devayāṉāi to bless the people of the world.

Men and women of Maturai left for Paraṅkuṉṟam at dawn adorned in bright garments and jewels riding on horses and chariots; the wreaths on their heads as they went towards the holy hill made the ribbon of road look like a floral garland adorning the earth.

The Pāṇṭiya monarch surrounded by his women and his ministers circumambulated the holy hill like the moon going round the Mt. Mēru accompanied by stars. Horses and elephants on the way were removed from the path and tethered to the trees, the area around the hill looking like a military camp of the Pāṇṭiya kings. Some of the people gave sweet - meats to the monkeys and pieces of sugarcane. On flutes and *yāḻs* and *vīṇa* and drums, artists played musically.

In the picture gallery of the temple, people stood admiring various drawings and paintings showing the position of the planets in the celestial sphere; husbands pointed out to their wives, various figures in the paintings dealing with the story of Indra, Akalikai and the sage Gautamaṉ.

A certain tender maid separated from her parents cried pathetically standing amidst the rocks on the hill - side.

The tender sprigs and flowers shaken from the branches of the trees near the pools mingled with the buds and the blooms covering the water. Women mistaking the configuration of the flowers to be a five-headed serpent and its off-spring, became terrified.

Varieties of fragrant colourful flowers bloomed on the hill-side, making it look like a beautiful sky-scape with many-coloured clouds.

Women and maidens offered worship to the God's sacred elephant adorning it with kumkum flowers and sacred water and a coral-stemmed golden canopy. They willingly ate the morsel of food left over by the elephant, as they believed it would give them good husbands.

The bard continues his adoration of Lord Murukaṉ who wedded the Kuṟava maiden Vaḷḷi. His spear and his ruddy frame resembled the burning flame. His face is like the young sun. He is the God who vanquished Cūraṉ disguised as a mango tree. He is the God whose spear cut asunder the hostile Krauñca hill.

Devotees with their kinsfolk prayed thus for the grace of the Lord seated under the divine *Kaṭampa* tree.

பத்தொன்பதாம் பாடல்

செவ்வேள்

(கக) நிலவரை யழுவத்தான் வானுறை புகறந்து
புலவரை யறியாத புகழ்பூத்த கடம்பமர்ந்
தருமுனி மரபி னான்றவர் நுகர்ச்சிமன்
இருநிலத் தோரு மியைகென வீத்தநின்
தண்பரங் குன்றத் தியலணி நின்மருங்கு
சாறுகொ டுறக்கத் தவளொடு
மாறுகொள் வதுபோலு மயிற்கொடி வதுவை
புலத்தினும் போரினும் போர்தோலாக் கூடற்
கலப்போ டியைந்த விரவுத்தீ ரெல்லை
அறம்பெரி தாற்றி யதன்பயன் கொண்மார்
சிறந்தோ ருலகம் படருநர் போல
உரிமாண் புனைகல மொண்டுகி றாங்கிப்
புரிமாண் புரவியர் போக்கமை தேரர்
தெரிமலர்த் தாரர் தெருவிருள் சீப்பநின்
குன்றொடு கூட லிடையெல்லா மொன்றுபு
நேர்பூ நிறைபெய் திருநிலம் பூட்டிய
தார்போலு மாலைத் தலைநிறையாற் றண்மணல்
ஆர்வேலை யாத்திரைசெல் யாறு;
சுடரொடு சூழ்வரு தாரகை மேருப்
புடைவரு சூழல் புலமாண் வழுதி

(பி-ம்.) 2 யறியாது 20 சூழிற்

Lord, whose spear smashed the Krauñca hill!
Desiring to dwell in this sea-girt earth
Even as you do in the celestial world,
You've chosen to be under the *Kaṭampa* tree
Whose glory is beyond the ken of intellect!
With a gracious intent to bless this world
With the bliss enjoyed by heaven's denizens,
You're ensconced in cool Paraṅkuṉṟam hill.
Your bride by your side, divine Tēvacēṉa,
Daughter of Lord Indra, King of Heaven;
And you, likewise to please the people of the earth,
In natural union wedded the winsome Vaḷḷi
Gracile as a peafowl and lovely like a liana.

The people of Maturai knew no defeat
Either on the field of battle with swords
Or in the battle of wits with words;
At dawn they woke up, after a night of joy
In amorous dalliance with their spouses dear,
And discharging their duties righteous as ordained,
They wended their way to Paraṅkuṉṟam hill
Adorned with brilliant jewels and garments bright;
Some riding on swift majestic steeds,
And some on chariots, dispelling the darkness
That lingered still along the streets at dawn;
As if to claim the fruits of their actions good.
Their heads were decked with blossoms gay,
As they thronged the route from the city to the hill;
And the ribbon of road to those on the peak
A garland seemed, of close-set flowers
That embellished the Earth-Maiden's lovely head!
The joyous shouts of the milling crowd
Was like the noisy roar of the billowy sea
As it dashed against the cool and sandy shore.
Lord, bestriding Piṇimukam with tinkling bells!
Like the moon cluster'd around by starry rays,
The wise Pāṇṭiya with all his wives
Innocent and graceful as peafowls rare,

மடமயி லோரு மனையவ ரோடும்
கடனறி காரியக் கண்ணவ ரோடுநின்
சூருறை குன்றிற் றடவரை யேறிமேற்
பாடு வலந்திரி பண்பிற் பழமதிச்
சூடி யசையுஞ் சுவன்மிசைத் தானையிற்
பாடிய நாவிற் பரந்த வுவகையின்
நாடு நகரு மடைய வடைந்தனைத்தே
படுமணி யானை நெடியாய்நீ மேய
கடிநகர் சூழ்நுவலுங் கால்;
தும்பி தொடர்கதுப்ப தும்பி தொடராட்டி
வம்பணி பூங்கயிற்று வாங்கி மரனசைப்பார்
வண்டார்ப் புரவி வழிநீங்க வாங்குவார்
திண்டேர் வழியிற் செலநிறுப்பார் கண்டக்
கரும்பு கவழ மடுப்பார் நிரந்து
பரிநிமிர் தானையான் பாசறை நீர்த்தே
குருகெறி வேலோய்நின் குன்றக்கீழ் நின்ற
இடைநிலம் யாமேத்து மாறு;
குரங்கருந்து பண்ணியங் கொடுப்போரும்
கரும்பு கருமுகக் கணக்களிப் போரும்
தெய்வப் பிரமஞ் செய்கு வோரும்
கைவைத் திமிர்புகுழல் காண்கு வோரு
மியாழி னிளிகுரல் சமங்கொள் வோரும்
வேள்வியி னழகியல் விளம்பு வோரும்
கூர நாண்குரல் கொம்மென வொலிப்ப
ஊழுற முரசி னொலிசெய் வோரும்
என்றூ ழுறவரு மிருசுடர் நேமி
ஒன்றிய சுடர்நிலை யுள்படு வோரும்
இரதி காம னிவளிவ னெனாஅ

(பி-ம்) 41 திமிரிக்குழல் 45 ஊழுறு

Followed by his courtiers and sage counsellors
Conscious of their duties and efficient in work,
And nobles from town and the country around,
Their turbans' ends draping their napes,
Their eloquent tongues chanting his praise,
Climbs the slope of Tirupparaṅkuṉṟam
Where fearful celestial damsels dwell
And circumambulates the sacred hill.
Puissant Lord who smote in two the Heron- hill!

With stout ropes the mahouts would tether
The tuskers huge to the wayside trees,
Their ichorous jowls haunted by swarms of bees
Feeding them with sections of sugar-cane sweet.
Steeds with garlands cool and chariots tall,
Were moved to one side, clearing the road.
And so, the space around the hill-side looked
Like the very bivouac of the Pāṇṭiya king
With his mighty army proud on the march.
With cakes and pastries some would feed the monkeys;
While to black-faced langurs some gave sugar-cane;
On Brahma-Vīṇa deemed divine, some did play,
While some others with practised fingers played
What stop they pleased on bamboo flutes;
And from *yāḻs* arose the mellifluous notes
Of *Iḷi* and *Kural* in the *Pālai* mode.
Some did marvel at the sacrifices,
Speaking in praise of the worship offered;
Drums did beat in tune with the sound
Of the thrumming of the lute that filled the ear.

A beauteous hall magnificent there was,
In the precincts of the temple of Tirumal's nephew,
That drew towards it the devotees of the Lord.
Some stood conning the planets' positions,
The orbs that caused the summer's heat.
To their amorous wives their mates explained,
The background of the pictures painted on the walls;
"This is Rati and her Lord Kāmaṉ, the God of Love"

விரகியர் வினவ வினாவிறுப் போரும்
இந்திரம் பூசை யிவளக லிகையிவன்
சென்ற கவுதமன் சினனுறக் கல்லுரு
ஒன்றிய படியிதென் றுரைசெய் வோரும்
இன்ன பலபல வெழுத்துநிலை மண்டபம்
துன்னுநர் சுட்டவுஞ் சுட்டறி வுறுத்தவும்
நேர்வரை விரியறை வியலிடத் திழைக்கச்
சோபன நிலையது துணிபரங் குன்றத்து
மாஅன்மருகன் மாட மருங்கு;
பிறந்த தமரிற் பெயர்ந்தொரு பேதை
பிறங்க லிடையிடைப் புக்குப் பிறழ்ந்தியான்
வந்த நெறியு மறந்தேன் சிறந்தவர்
ஏஎ யோஒ வெனவிளி யேற்பிக்க
ஏஎ யோஒவென் றேலா வவ்விளி
அவ்விசை முழையேற் றழைப்ப வழைத்துழிச்
செல்குவ ளாங்குத் தமர்க்கா ணாமை
மீட்சியுங் கூஉக்கூஉ மேவு மடமைத்தே
வாழ்த்துவப்பான் குன்றின் வகை;
நனிநுனி நயவரு சாய்ப்பி னாறிணர்ச்
சினைபோழ் பல்லவந் தீஞ்சுனை யுதிர்ப்ப
உதிர்த்த சுனையி னெடுத்த தலைய
அலர்முகிழுற வவைகிடப்பத்
தெரிமலர் நனையுறுவ
ஐந்தலை யவிர்பொறி யரவ மூத்த
மைந்த னருகொன்று மற்றிளம் பார்ப்பென
வாங்கிள மகளிர் மருளப் பாங்கர்

(பி-ம்.) *51* கௌமதன் *59* பிறக்கல் *67* நளிதுனி *71* களைபுறழ *72* யரவினது *73* னருகிலொன்று *74* மைந்துறுமகளிர்

"This cat here is Lord Indra's self,"
"And this, Akalikai, whom Indra ravished
In the guise of her husband Gautama, the sage,
Who before dawn went towards the river,
Leaving his wife alone at home,
A prey to the lust of the celestial king."
" Yonder figure is Gautama," "And this stone
Is hapless Akalikai cursed by the irate sage."
In Paraṅkuṉṟam midst rocks and bamboo tall,
With its storied walls stood the ever-auspicious hall.

A tender little girl separated from her kin
Losing her way amongst the rocks of the hill
Called out to her parents in accent timorous
And dire yell: "O mother mine, O mother!
Father, O my father! Where have you gone?"
The big rocks echoing her pitiful cries:
Mistaking the sounds for her parent's voice,
The poor girl ran about here and there,
And not finding them anywhere nearby
Called out to her parents again and again,
While the grots and caves returned her cries;
Thus the sacred Paraṅkuṉṟam hill
Of Him who is pleased with his devotees' praise,
'Wilders innocents with its varied terrain.

Beside the pool grew many a flow'ring tree,
Whose slender boughs overhung the water;
Damsels sporting merrily in the pool
Catching hold of the branches, shook
The tender sprigs and clusters fragrant
Down upon the waters below;
Beside the full-blown flower in the pool
Fell the blooms and buds from the boughs,
Looking now like a five-headed serpent
With spots on its hoods; a small flower
Nearby, seemed very like its eldest son,
While the tiny bud adjacent seemed

பசும்பிடி யிளமுகிழ் நெகிழ்ந்தவா யாம்பல்
கைபோற் பூத்த கமழ்குலைக் காந்தள்
எருவை நறுந்தோ டெரியிணர் வேங்கை
உருவமிகு தோன்றி யூழிணர் நறவம்
பருவமில் கோங்கம் பகைமல ரிலவம்
நிணந்தவை கோத்தவை நெய்தவை தூக்க
மணந்தவை போல வரைமலை யெல்லாம்
நிறைந்து முறழ்ந்து நிமிர்ந்துந் தொடர்ந்தும்
விடியல் வியல்வானம் போலப் பொலியும்
நெடியாய்நின் குன்றின் மிசை;
நினயானைச் சென்னி நிறங்குங்கு மத்தாற்
புனையாப்பூ நீரூட்டிப் புனைகவரி சார்த்தாப்
பொற்பவழப் பூங்காம்பிற் பொற்குடை யேற்றி
மலிவுடை யுள்ளத்தான் வந்துசெய் வேள்வியுட்
பன்மண மன்னு பின்னிருங் கூந்தலர்
கன்னிமை கனிந்த காலத் தார்நின்
கொடியேற்று வாரணங் கொள்கவழ மிச்சில்
மறுவற்ற மைந்தர்தோ ளெய்தார் மணந்தார்

(பி-ம்.) 81 வரைவரை 82 நிரைந்து 85 நினையானை 86 நீரினிதூட்டி

The serpent's younger offspring!
And the timid women blanched in fear
Mistaking the blooms for venomous snakes.
Lord! Beside the pool and the hill-slope
The gamboge green, puts forth its tender sprigs;
Water-lilies like maidens' lips, their petals ope;
And like the fingers of beauteous belles
The glory-lily in clusters blooms;
Thick grows the long *Pañcay* -grass
And the *Vēṅkai* trees are afire with flowers,
While in beautiful shapes the *Tōṉṟi* blossoms;
With racemes thick the *Naṟavam* is fragrant
The *Kōṅkam* too as always, round the year,
Put forth its beautiful blossoms big;
As also the silk-cotton with a variant-hue!
The slopes entire looked a riot of flowers
Woven, or strung or tied or wreathed
Into garlands or chaplets curiously fashioned
Of differing colours, length and structure;
Very like the sky with scintillating stars
And many-hued variform clouds at dawn,
Seemed the hill-side of divine Paraṅkuṉṟam.

Lord! Your sacred tusker's decked with kumkum red
And sprinkled with flowers and holy water.
Lovely chowries of yak-tail adorning its ears,
'Neath a canopy of gold, its stalk inlaid with coral,
Devotees pious with melting hearts offer worship
To your elephant; after which women, with tresses
Dark and exuding fragrance of various kinds,
Would vie with one another to ingest the morsels
From the ball of cooked rice offered to the tusker
And left over by it; 'twas their faith
None but those who do so, would attain
Their hearts' desires nor the young wives else,
The loving grace of their spouses attain:
Nor maidens yet to be married succeed,
In getting proper husbands blameless!

முறுவற் றலையளி யெய்தார்நின் குன்றம்
குறுகிச் சிறப்புணாக் கால்;
குறப்பிணாக் கொடியைக் கூடியோய் வாழ்த்துச்
சிறப்புணாக் கேட்டி செவி;
உடையு மொலியலுஞ் செய்யைமற் றாங்கே
படையும் பவழக் கொடிநிறங் கொள்ளும்
உருவு முருவத்தீ யொத்தி முகனும்
விரிகதிர் முற்றா விரிசுட ரொத்தி
எவ்வத் தொவ்வா மாமுத றடிந்து
தெவ்வுக் குன்றத்துத் திருந்துவே லழுத்தி
அவ்வரை யுடைத்தோய்நீ யிவ்வரை மருங்கிற்
கடம்பம ரணிநிலை பகர்ந்தேம்
உடங்கம ராயமொ டேத்தினந் தொழுதே

கடவுள் வாழ்த்து.
நப்பண்ணனார் பாட்டு.
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை.
பண் காந்தாரம்.

(பி-ம்.) கொட்டி செவி

Lord who espoused the *Kuṟava* maid Vaḷḷi,
Lovely like a flowering liana lithe!
Deign thou to give ear to our songs of praise!
Ruddy are your garments and your garlands!
Your dreaded weapon the spear is red as coral-vine!
Like flaming fire rubescent is your complexion!
Resplendent your visage like the young sun at dawn!
Lord who cut to the root the demon unrighteous
Who stood in the guise of the giant mango tree
And smote to smithereens the hostile hill
With your mighty spear invincible!
'Tis you we hail in song and strain,
Seated as you are beneath the *Kaṭampa* tree;
With our kinnery all of our mind
Adorning your glory, we implore your aid;
Save us supernal Lord supreme!
Grant us your grace divine!

NOTES

Line No.

46 *Heron-hill* : Krauñca mountain where Tārakācura hid himself

58 Brahma-vīṇa : A kind of Vīṇa

68 *Tirumal's nephew* : Lord Murukaṉ; Son of Goddess Umā, sister of Tirumāl.

74 Rati and Kāmaṉ : Manmat, the God of Love and his spouse, Rati of perfect beauty.

75 *Cat* : Indra, took the form of a cat and tried to slink away when Gautama returned to his hermitage after the seduction of Akalikai, the sage's wife by a ruse.

76 *Akalikai* : See note above

123 *Kōṅkam* : Ironwood (Hopea Parwiflora)

133 *Kumkum* : Vermilion-coloured powder used as an auspicious mark on the forehead by women.

PARIPĀṬAL - 20

VAIYAI

Author : ***Nallantuvaṉār***
Music-setter: ***Nallaccutaṉār***
Paṇ : ***Kāntāram***

When a certain hero did not turn up at the time promised by him, the heroine began to grieve much; at which her maid sent a minstrel to the hero to inform him about the advent of the rainy season and the water sports in Vaiyai banks after the freshes.

The pregnant clouds poured torrential rains on the hills washing the blood-stained tusks of a bull-elephant that had killed a tiger. The river Vaiyai, full of the rain-water poured on the hills by the cloud, was redolent with the smell of flowers and the hot earth after rains, and the sweet smell of the fruits fallen off the trees.

Tom-toms warned the people on the river banks. Citizens of Maturai woken up from their slumber by the sound of rushing waters, hastened to the river-bank. In their hurry they harnessed, chariot-horses to carts, bullocks to the chariots. The saddles of horses were placed on elephants' backs. The wreaths of men were worn by the women and the garlands of men by the women in their excitement and hurry. The entire city made ready to go to the Vaiyai. Groups of people stood on the wayside and on the river banks admiring the ornaments of others.

The companions of a certain heroine found the bracelets of their mistress on the forehand of a hetaera and then looked meaningfully at him. The hero looked shame-faced and the women made fun of his embarrassment. The hetaera tried to hide herself in the midst of her companions. The heroine's retinue chased her and cornering her began to abuse her in harsh language, as a commoner who sold her beauty to lecherous men. She had no right to wear the chaplet and bracelets of their mistress. The hetaera retorted in words equally harsh. Elderly matrons advised her to do obeisance to their mistress as she was a chaste woman, unlike her. She refusing to do so, the heroine now directly charged her with stealing her jewels. The hetaera brazenly declared that it was her husband who gave the jewels to her as a price for enjoying her favours. He might even give her the heroine's anklet if she desired. At this, the matrons there pacified them both. The jewels given to the hetaera belonged to her of course: to the heroine, they pointed out how it was not possible for chaste wives to give up their husbands even if they were unfaithful. They pleaded with her not to be angry with him. Such scenes were seen during Vaiyai sports.

Glory-lily buds and flowers in the pools and from the branches of trees and in bushes were carried by the waters of the river, which pouring through gargoyles in the city walls, resembled the water pouring out of elephants' trunks. Pointing out the nature of the passion of love, the minstrel admonished the hero to return forthwith to his lady.

இருபதாம் பாடல்

வையை

(உ0) கடல்குறை படுத்தநீர் கல்குறை படவெறிந்
துடலே றுருமின மார்ப்ப மலைமாலை
முற்றுபு முற்றுபு பெய்துசூன் முதிர்முகில்
பொருதிகல் புலிபோழ்ந்த பூநுத லெழிலியானைக்
குருதிக்கோட் டழிகறை தெளிபெறக் கழீஇயின்று
காலைக் கடல்படிந்து காய்கதிரோன் போயவழி
மாலை மலைமணந்து மண்டுயின்ற கங்குலான்
வானாற்று மழைதலைஇ மரனாற்று மலர்நாற்றம்
தேனாற்று மலர்நாற்றஞ் செறுவெயி லுறுகால
கானாற்றுங் கார்நாற்றங் கொம்புதிர்த்த கனிநாற்றம்
தானாற்றங் கலந்துடன் றழீஇவந்து தரூஉம் வையை
தன்னாற்ற மீது தடம்பொழி றான்யாற்று
வெந்நாற்று வேசனை நாற்றங் குதுகுதுப்ப
ஊரூர் பறையொலி கொண்டடன் றுயர்மதிலில்
நீரு ரரவத்தாற் றுயிலுணர் பெழீஇத்
திண்டேர்ப் புரவி வங்கம் பூட்டவும்
வங்கப் பாண்டியிற் றிண்டே ரூரவும்
வயமாப் பண்ணுந மதமாப் பண்ணவும்
கயமாப் பேணிக் கலவா தூரவும்
மகளிர் கோதை மைந்தர் புனையவும்
மைந்தர் தண்டார் மகளிர் பெய்யவும்
முந்துறல் விருப்பொடு முறைமறந் தணிந்தவர்
ஆடுவரர் பொய்த லணிவண் டிமிர்மணற்
கோடே றெருத்தத் திரும்புன விற்குறுகி
மாட மறுகின் மருவி மறுகுறக்

(பி-ம்) *9* லுறுகாலைக் *13* வெந்நாற்ற *15* நீரூரவாற *18* பண்ணுநர்

Sucking the waters of the sea arose the clouds,
And gravid with vapour, invested the hills,
As thunder shattered the rocks;
When the sun had sunk behind the western mount
And the earth entire was steeped in slumber,
The nimbi dark began to pour torrential rain,
Which cleansed the sharp and bloody tusk
Of a bull-elephant with a spotted forehead,
That had fought and killed a tiger fierce!

Many an odour sweet the rains released:
The fragrance of the flowering trees,
The heady scent of melliferous blooms,
The warm sultry smell of the dark woods
And the ripening odours of the fruit on trees:
These and the hot smell of rain on parched earth
Were carried by the waters of the Vaiyai river
As it flowed swiftly through Maturai city.

The tom-toms announcing the advent of the freshes
Were heard from many a river-side village,
And the people of Maturai were woken from their sleep
By the noise of the waters battering their walls;
All in excited haste they sped river-wards,
But drowsy still with the dregs of sleep,
They harnessed chariot-steeds to their carts
While the bullocks were yoked to chariots!
Saddles of horses were placed on elephants!
Some rode bareback on unadorn'd mounts;
Women's wreaths were worn by the men,
And men's garlands adorned the women,
Careless how they wore their robes and jewels,
In their eagerness to reach the river first!
On either bank of the Vaikai in spate,
Young girls were building toy-houses of sand,
While the swarms of bees buzzed the fallen blooms,
The surging tide rising to the neck of the sand-bank.
The late-starters who were left behind
In the city-streets with storeyed mansions,

கூடல் விழையுந் தகைத்துத் தகைவையை
புகைவகை தைஇயினார் பூங்கோதை நல்லார்
தகைவகை தைஇயினார் தார்;
வகைவகை தைஇயினார் மாலை மிகமிகச்
சூட்டுங் கண்ணியு மோட்டு வலையமும்
இயலணி யணிநிற்ப வேறி யமர்பரப்பின்
அயலய லணிநோக்கி யாங்காங்கு வருபவர்
இடுவளை யாரமோ டீத்தா னுடனாகக்
கெடுவளை பூண்டவண் மேனியிற் கண்டு
நொந்தவண் மாற்றா ளிவளென நோக்கத்
தந்த கள்வன் சமழ்ப்பு முகங்காண்மின்
செருச்செய்த வாளி சீற்றத் தவையன்ன
நேரித ழுண்கணார் நிரைகா டாக
ஓடி யொளித்தொய்யப் போவா ணிலைகாண்மின்
எனவாங்கு
ஒய்யப்போ வாளை யுறழ்ந்தோளிவ் வாணுதல்
வையை மடுத்தாற் கடலெனத் தெய்ய
நெறிமண னேடினர் செல்லச்சொல் லேற்று
செறிநிரைப்பெண் வல்லுறழ் பியாது தொடர்பென்ன
மறலினாண் மாற்றாண் மகள்;
வாய்வாளா நின்றாள்
செறிநகை சித்தந் திகைத்து;

(பி-ம்.) *43* செல்லேற்றச்

Grieved as they could not make it to the river
As all the roads were packed with crowds.

Their tresses fed with many fragrant fumes,
And adorned with wreaths of differing hues,
Curiously fashioned chaplets and garlands wrought
In various modes - for heads and arms,
Round their necks, and hands
And nestling against their lovely breasts;
Their natural charms augmented the more
By the odorous flowers and jewels they wore,
Rank upon rank the damsels stood on Vaiyai bank!
Amongst this bevy of beautiful belles,
Happy and festive and jocund and gay,
Stood the heroine surrounded by her maids!
When looking round they chanced to espy
Her wedded lord with his light o'love
Who flaunted on her arms and breasts,
Her own necklace and bracelets of gold!
Enraged they stared with unconcealed dislike,
At the brazen hetaera and her passionate lover,
Sight hateful, sight tormenting to them!
And he, aware of their accusing looks,
Grew pale in face and stood abashed.
While his leman afraid of their arrow-sharp eyes,
Sought to escape into the safety of the crowd
Of belles with kohl- fed eyes and perfect lips!
"Look at his lack-lustre face, confusion-writ!"
Cried the companions of the heroine:
"Look at that shameless hussy fleeing before us!"
As the woman sought to lose herself in the throng
Like very river Vaikai losing itself in the sea,
Her tenacious pursuers cornered her at last!
But she thus at bay, turned round upon them,
Boldly demanding why she was followed thus;
The heroine with lovely well-set teeth,
Who was taken aback by this brazen query,
Stood non-plussed and rendered speechless!

ஆயத் தொருத்தி யவளை யமர்காம
மாயப்பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக்கணிகை
பெண்மைப் பொதுமைப் பிணையிலி யைம்புலத்தைத்
துற்றுவ துற்றுந் துணையிதழ் வாய்த்தொட்டி
முற்றா நறுநறா மொய்புன லட்டிக்
காரிகைநீ ரேர்வயற் காமக் களிநாஞ்சில்
மூரி தவிர முடுக்கு முதுசாடி
மடமத ருண்கண் கயிறாக வைத்துத்
தடமென்றோட் டொட்டுத் தகைத்து மடவிரலால்
இட்டார்க் கியாழார்த்தும் பாணியி லெம்மிழையைத்
தொட்டார்த்து மின்பத்துறைப்பொதுவி கெட்டதைப்
பொய்தன் மகளிர்கண் காண விகுத்தந்திவ்
வையைத் தொழுவத்துத் தந்து வடித்திடித்து
மத்திகை மாலையா மோதி யவையத்துத்
தொடர்ந்தே மெருது தொழில்செய்யா தோட
விடுங்கடன் வேளாளர்க் கின்று படர்ந்தியாம்
தன்மார்பந் தண்டந் தருமாரத் தாண்மார்பு
நின்மார்பு மோரொத்த நீர்மையாகொ லென்னாமுன்
தேடினா ளேசச் சிலமகளிர் மற்றதற்
கூடினார் ,வையை யகத்து;
சிந்திக்கத் தீரும் பிணியாட் செறேற்க

(பிஎம்) 49 மயக்கி 66 தேடினார்

Whereupon one of her own abigails,
Angrily took up her mistress's cause
Abusing the rival in round unvarnished terms:
"You shameless strumpet flaunting your charms
And luring men with your blandishments,
To their utter ruination and disgrace!
Base commoner who belongs to anyone who pays,
You are a veritable trough with two lips,
At which swinish lechers feed their palates!
In the paddy-field of female beauty
With toddy not yet mature for irrigation,
And concupiscence as the coulter of the plough,
You're the old furrow tempting our bull
To plough on and on, without a lull!
With your amorous glances and oeillades as ropes
You've tethered the broad and soft arms
Of the lustful men whose riches you plunder,
Pleasuring them with your provocative charms!
You common ford where everyone plunges for pleasure!
Our lord, a maverick bull has gone astray;
We'll break it in the sight of these playing girls,
And secure it in this byre of Vaikai sands;
Our garlands shall be the whips with which
We will beat it back into submission!
For a farmer does not allow a bull
To run away from its work in the field:
'Tis his duty to go after the errant beast
And put it back under the yoke to plough.
That's why we're here now, you see!
Our mistress to her wedded lord doth give
Her chaste bosom with pearl chaplets adorn'd!
Can yours that belongs to all and sundry
Be ever deemed to equal her in virtue rare?"

Thus berated, the angry hetaera retorted,
In opprobrious words equally offensive:
Whereupon, some of the women there said to her:
"This chaste wife is so pure and good
That the very thought of her will wash off sins

மைந்துற்றாய் வெஞ்சொன் மடமயிற் சாயலை
வந்திக்க வாரென மனத்தக்க நோயிது
வேற்றாரை வேற்றார் தொழுத லிளிவரவு
போற்றாய்கா ணன்னை புரையோய் புரையின்று
மாற்றாளை மாற்றாள் வரவு;
அ . . . . சொ ணல்லவை நாணாமற்
றந்து முழவின் வருவாய்நீ வாய்வாளா
எந்தையெனக் கீத்த விடுவளை யாரப்பூண்
வந்தவழி நின்பான் மாயக் களவன்றேற்
றந்தானைத் தந்தே தருக்கு;
மாலை யணிய விலைதந்தான் மாதர்நின்
கால சிலம்புங் கழற்றுவான் சால
அதிரலங் கண்ணிநீ யன்பனெற் கன்பன்
கதுவா யவன்கள்வன் கள்விநா னல்லேன்
எனவாங்கு
வச்சிய மானே மறலினை மாற்றுமக்கு
நச்சினா ரீபவை நாடறிய நும்மவே
சேக்கை யினியார்பாற் செல்வான் மனையாளாற்
காக்கை கடிந்தொழுகல் கூடுமோ கூடா

(பி-ம்.) *70* மனறக்க *75* நீயவாய *84* பச்சியமானே

Do thou, therefore, obeisance to her
And beg for forgiveness!
No right you have to become angry then"
And she rejoined thus to the matrons there
"This is a sickness of the mind, this love!
But it is surely dishonourable
For foes to bow to each other:
Likewise too shameful it will be,
For rivals in love to bow to each other!"

The enraged wife now spoke at last:
"O you, who go about with drums and flute
In public places where you dance for all!
'Twas my father gave me my wedding jewels,
These bangles and the pearl necklace you wear!
If you haven't come by them by stealth,
Tell me then who gave them to you;
And then perhaps, you may ride your high horse!"

To which the other woman scornful said:
"O lady, adorned with red jasmine blooms!
He who loves you, your lord, is my lover too;
He, he is the thief who gave me your jewels,
As the price for my favours he enjoyed!
Why, tomorrow he may even bring me your anklets twain!
Go then and enquire of him if this be true!"

Thus she, in the pride of her beauteous charms
That had made her thrall, her rivals' lord!
At this the matrons around, pacified them both:
"O you damsel with a gazelle's loveliness:
That enchants men who look upon you!
Give up your hostile stand! The gifts
Your lover gave you belong to you alone--
All of us acknowledge them to be yours."
Thus, they to the younger rival.
To the aggrieved wife thus they appealed:
"How can a wife keep her husband back,
Preventing him from going to his paramours

தகவுடை மங்கையர் சான்றாண்மை சான்றார்
இகழினுங் கேள்வரை யேத்தி யிறைஞ்சுவார்
நிகழ்வ தறியாது நில்லுநீ நல்லாய்
மகளிரை மைந்துற் றமர்புற்ற மைந்தர்
அகலங் கடிகுவே மென்பவை யார்க்கானும்
முடிபொரு ளன்று முனியன் முனியல்
கடவரை நிற்குமோ காமங் கொடியியலாய்
எனவாங்கு
இன்ன துனியும் புலவியு மேற்பிக்கும்
தென்னவன் வையைச் சிறப்பு;
கொடியியலார் கைபோற் குவிந்த முகை
அரவுடன் றவைபோல் விரிந்த குலை
குடைவிரிந் தவைபோலக் கோலு மலர்
சுனைகழிந்து தூங்குவன நீரின் மலர்
சினைவிரிந் துதிர்ந்தவீப் புதல்விரி போதொடும்
அருவி சொரிந்த திரையிற் றுரந்து
நெடுமால் சுருங்கை நடுவழிப் போந்து
கடுமாக் களிறணத்துக் கைவிடுநீர் போலும்
நெடுநீர் மலிபுன னீண்மாடக் கூடற்

Who offer him delights of infinite variety!
Can you mount guard o'er your man all the time?
Of course, you cannot! For chaste wives noble
Are superior e'en to elders wise:
Such will cherish their husbands ever,
Even when they ignore 'em and go astray.
O noble woman! Sulk no more then with your lord,
Careless thus of consequences!
Enough is enough!
Is't possible for a wife to put away her lord
Who'd left her, crazed with love for another!
Or swear she'll avoid his broad chest for good!"
Cease your angry bouderie, and forbear!
Be wrathful no more, no more be wrathful!
O flow'ry liana! Does passion have a stop
As if it knew its own limit?"

These and similar scenes were witnessed there–
Involving love and bouderie and rapprochement,
Characteristic of the Pāṉṭiya's Vaiyai river.
'The glory-lily buds were folded like fingers long,
Of maidens who swayed like lovely lianas!
Like the spread-out hoods of angry snakes
Seemed the bunches of kāntaḷ flowers in bloom;
Other flowers surrounded by the glory-lilies
Seemed like so many canopies o'er them!
These and the blossoms from the pool
And those fallen off the branches of trees
Or from the thickets and the bushes nearby
Or brought down by the rolling cataract,
Were carried by the flood along the canals,
Aqueducts and subterranean passages
Crossing through the well-guarded ramparts,
Of the city of Maturai with its storeyed mansions,
Poured from the gargoyles like the water pouring
From the outstretched trunks of angry tuskers!'

Sulking and loving and fearful parting
Being all aspects of amative love,

கடிமதில் பெய்யும் பொழுது;
நாம மருடலு நட்புந் தணப்பும்
காமமுங் கள்ளுங் கலந்துடன் பாராட்டத்
தாமமர் காதலரொ டாடப் புணர்வித்தல்
பூமலி வையைக் கியல்பு.

என்பது பருவவரவின்கண் தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு தூதுவிடச் சென்ற பாணன் தலைமகற்குக் கார்ப் பருவமும் வையை நீர்விழவணியும் கூறியது.

ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டு.
நல்லச்சுதனார் இசை.
பண் காந்தாரம்.

With inebriating toddy as aphrodisiac
Aidant to natural passion, youth and belles,
Sported in the glorious Vaikai's freshes sweet!
But as all's well that ends well,
The parted lovers mated in delight
Thanks to the propitious atmosphere caused
By Vaiyai mantled with multitudinous blooms!

Thus the minstrel-companion to his master,
Highlighted the salubrious nature of Vaiyai
With its love-inducing freshes, that he might
Return to his love-lorn mistress forthwith!

NOTES

Line No.

81 *Commoner* : "O thou base commoner!" cf. (*Othello*) IV. ii. 74

89 *Oeillades* : Amorous glances ; an ogle. cf. (*King Lear* : IV. v. 25).

94 *a maverick* : Stray animal without an owner.

171 *Kāntaḷ* : Glory-lily (Gloriosa Superba).

PARIPĀṬAL - 21

CEVVĒL

Author : ***Nallaccutaṉār***
Music-setter: ***Kaṇṇakaṉār***
Paṇ : ***Kāntāram***

The poet in his invocation to Murukaṉ describes the God's appearance, his mount and his weapons. He rides on the tusker Piṇimukam adorned with a fiery-red forehead-piece; the sandals adorning his Lotus feet are made of fine leather, bright with peacock's ocelli. The spear in his hand is the weapon which destroyed the demon Cūraṉ in the form of a mango tree. His garland is made of *Kaṭampa* and Vaḷḷi flowers. His holy Hill Parankuṉṟam covered by trees, with cataracts rolling down, is like his elephant adorned with caparisons and forehead piece. The poet prays that he may be blessed with the same favour of dwelling at the foot-hills in succeeding births also.

A certain gay woman, intoxicated by wine was dancing in tune with the drumbeat, her pearl-in-laid anklets sounding musically. This enraged another housewife who was afraid that her husband might be attracted by the dancer. Another woman adjusted her jewels standing before a mirror. Yet another was engaged in removing the dried sandal-flakes from her breasts and daubing them again with fresh cool paste.

Peacocks spreading their big wings danced happily. Beetles and chafers hummed sweetly like flutes and *yāḻs*. The cataracts sounded like drum-beat. These sounds echoed and re-echoed from the hill. A certain woman came up for air from a big pool and begged her husband on the bank to give her a bamboo float. He instead threw a bowl of vermilion water at her. After enjoying her struggle in water for a while, he jumped into the pool and carried her ashore embracing her closely. The breeze that blew through the rocky cleft of the hill-side carried the fragrance of sandal paste drying on the chests of men and the odours exuded by the flowers shaken off from the tresses of women, as also the fragrant smoke of incense wafting from the altar of the Lord.

A certain joyous woman bright with a golden wreath adorning her tresses danced in gay abandon in tune with the small drum beaten by her lover. Her beauty was like that of a lovely flowering-creeper swaying in the winds, her quick glances were like speeding arrows.

O Lord with the spear destroying foes in battle!

Lord with twelve arms and six radiant faces!

Bless us that we may dwell at your feet for ever and for ever

concludes the bard.

இருபத்தொன்றாம் பாடல்

செவ்வேள்

(உக) ஊர்ந்ததை. எரிபுரை யோடை யிடையிமைக்குஞ் சென்னிப்
பொருசமங் கடந்த புகழ்சால் வேழம்
தொட்டதை. தைப்பமை சருமத்திற் றாளியை தாமரை
துப்பமை துவர்நீர்த் துறைமறை யழுத்திய
வெரிநத் தோலொடு முழுமயிர் மிடைந்த
வரிமலி யரவுரி வள்புகண் டன்ன
புரிமென் பீலீப் போழ்புனை யடையல்
கையதை. கொள்ளாத் தெவ்வர்கொண் மாமுத றடிந்து
புள்ளொடு பெயரிய பொருப்புப்புடை திறந்தவேல்
பூண்டதை. சுருளுடை வள்ளி யிடையிடு பிழைத்த
உருளிணர்க் கடம்பி னொன்றுபட கமழ்தார்
அமர்ந்ததை. புரையோர் நாவிற் புகழ்நல முற்றி
நிரையே ழடுக்கிய நீள்இலைப் பாலை
அரைவரை மேகலை யணிநீர்ச் சூழித்
தரைவிசும் புகந்த தண்பரங் குன்றம்
குன்றத் தடியுறை யியைகெனப் பரவுதும்
வென்றிக் கொடியணி செல்வநிற் றொழுது;
சுடுபொன் ஞெகிழத்து முத்தரிசென் றார்ப்பத்
துடியி னடிபெயர்த்துத் தோளசைத்துத் தூக்கி

Lord !
Your mount!
It's the famous Piṇimukam
Victorious in war, with forehead-pieces
Of refulgent gold, ruddy like flame
Flashing intermittently from its mighty jowls!

Your sandals! Lord!
Of harmonious hue in keeping with your feet
Made of cured hide with hairy back,
Tanned by being steeped in ruddy water
And soft as the streaked skins of sinuous snakes
Ornamented with pieces of peacock's feathers!

The weapon in your hand!
It's the dreaded spear that slew Cūrapaṉma
Transmogrified as a giant mango tree,
The chief of the demons who challenged your power,
And with a single mighty throw made a path
Through the heart of the hill with a heron's name!

The garlands that adorn you!
Wrought of the wheel-shaped blooms
Of odorous *Kaṭampa* clusters,
Interspersed with curling *Vaḷḷi* flowers!

Your favourite seat!
It's Paraṅkuṉṟam well-beloved of you,
Glorified in song and verse by blameless tongues
Of gifted bards and noble elders wise!
The seven-leaved milk trees that lofty grow,
Are like a leaf-garment green around its wait!
The beauteous cascades rolling down the slope
Look very like a girdle bright and lovely!
In adoration meek we flock to your hill-side
O Lord, with the victorious bantam-flag!
Bless us that we may ever be given to dwell
At the foot of your holy heaven-kissing hill!

A certain danseuse with auric anklets
Wrought of molten virgin gold, enclosing

அடுநறா மகிழ்தட்ப வாடுவா டகைமையின்
நுனையிலங் கெஃகெனச் சிவந்த நோக்கமொடு
துணையணை கேள்வனைத் துனிப்பவ ணிலையும்
நிழல்காண் மண்டில நோக்கி
அழல்புனை யவிரியிழை திருத்துவாள் குறிப்பும்
பொதிர்த்த முரையிடைப் பூசிச் சந்தனம்
உதிர்த்துப் பின்னுற வூட்டுவாள் விருப்பும்
பல்லூ ழிவையிவை நினைப்பின் வல்லோன்
ஓவத் தெழுதெழில் போலு மாதடிந்
திட்டோய்நின் குன்றின் மிசை;
மிசைபடு சாந்தாற்றி போல வெழிலி
இசைபடு பக்க மிருபாலுங் கோலி
விடுபொறி மஞ்ஞை பெயர்புட னாட
விரல்செறி தூம்பின் விடுதுளைக் கேற்ப
முரல்குரற் றும்பி யவிழ்மல ரூத
யாணர் வண்டினம் யாழிசை பிறக்கப்
பாணி முழவிசை யருவிநீர் ததும்ப
ஒருங்கு பரந்தவை யெல்லா மொலிக்கும்
இரங்கு முரசினான் குன்று:
தாழ்நீ ரிமிழ்சுனை நாப்பட் குளித்தவண்
மீநீர் நிவந்த விறலிழை கேள்வனை
வேய்நீ ரமுந்துதன் கையின் விடுகெனப்

(பி-ம்.) *21* நனையிலங்கெஃகின் *31* இசைபக்கலிருபாலும் *41* வேய்நீர்த் தன்கையிற் புணையவை விடுகென

Nacreous pearls that tinkled as she moved,
Was stepping in tune with a sounding taboret
With easy grace on light fantastic toes,
Raising her shoulders and moving her hands,
Merry and gay with the mead she had quaffed:
Enrapt by her joyous dance stood a youth
His hand encircling his spouse's waist,
Whose ensate eyes sharp like a lance
Grew red with ire at his brazen stance!

Another, before a mirror stood adjusting her dress
As well as her golden jewels bright as flame
To keep back her lover in the toils of her grace;
And yet another shook off the dried-up flakes
Of sandal-paste from her swelling breasts,
Applying afresh a moist batter of the same
That her lover's eyes may not stray away!
These pleasing scenes to one musing on them,
Will seem like paintings fine by a master-artist;
O lord, who cut down the great mango-tree!
Many are the pleasant sights your hill affords.

Like circular fans used for drying sandal-paste
The clouds gathered on either side the hill.
While the peacocks with bright ocelli danced:
The chafers hummed at the blown flowers'
In tune with the melodious music made
Upon the stops of the flute by fingers deft;
Swarms of bees on the fresh flowers buzzed
Like mellifluous music from well-strung *yāḻs*;
The cataracts sounded like the timbrel's beat;
Such were the symphonic noises heard
In the hill of the God with the victorious drum.

A certain woman bathing in the pool
Into which the rolling waters of the rapids
Debouched with a gurgling sound,
Rose up for air and feeling weak,
Beckoned to her lover to throw down a float
Of bamboo stout, for her own support;

பூநீர்பெய் வட்ட மெறியப் புணைபெறா
தருநிலை நீரி னவடுயர் கண்டு
கொழுநன் மகிழ்தூங்கிக் கொய்பூம் புனல்வீழ்ந்து
தழுவுந் தகைவகைத்துத் தண்பரங் குன்று;
வண்டார் பிறங்கன் மைந்தர் நீவிய
தண்கமழ் சாந்தந் தைஇய வளியும்
கயல்புரை கண்ணியர் கமழ்துக ளுதிர்த்த
புயல்புரை ததுப்பக முளரிய வளியும்
உருளிணர்க் கடம்பி னெடுவேட் கெடுத்த
முருகு கமழ்புகை நுழைந்த வளியும்
அசும்பு மருவி யருவிடர்ப் பரந்த
பசும்பூட் சேஎய்நின் குன்றநன் குடைத்து;
கண்ணொளிர் திகழடரிடுசுடர் படர்கொடி மின்னுப்போல்
ஒண்ணகை தகைவகை நெறிபெற விடையிடை யிழைந்தியாத்த
செண்ணிகைக் கோதை கதுப்போ டியல
மணிமரு டேன்மகிழ் தட்ப வொல்கிப்
பிணிநெகிழப் பைந்துகி ஙோக்கஞ் சிவப்பூரப்
பூங்கொடி போல நுடங்குவா ளாங்குத்தன்
சீர்தகு கேள்வ னுருட்டுந் துடிச்சீராற்
கோடணிந்த முத்தார மொல்க வொசிபவளோ்
ஆடை யசைய வணியசையத் தானசையும்
வாடை யுளர்கொம்பர் போன்ம்;
வாளி புரள்பவை போலுந் துடிச்சீர்க்குத்
தோளுழ் பெயர்ப்பவள் கண்;

(பி-ம்.) *42* பூநீர் செய் *44* கொய்பூ நீரமபுனல் வீழ்ந்து *47* தைஇயவளி வளியும்

But he on amorous mischief bent,
Threw on her a bowl of vermilion water,
As she was struggling to keep afloat
In the deep pool; on seeing which
He leapt with joy into the lapping waters.
And holding his beloved in a tight embrace,
Waded ashore happily with his sweet burthen;
Such is the nature of the sacred hill,
Which relieves the pain of its devotees dear!

Red Lord, adorn'd with jewels of virgin gold!
In your sacred hill, there blow vernal airs
Of various kinds, odoriferous and sweet!
The breeze that blows o'er the rock-like arms
Of youths bedaubed with odorous sandal-paste,
And decked with cool and lovely garlands bright!
The wind that blows through tresses thick
And dark as clouds, with fragrant powders washed,
Of lovely belles with rolling carp-like eyes,
And the airs that blow through the fumes
Of fragrant frankincense and myrrh,
Burnt at the altar of Murukaṉ bedecked,
With clusters of wheel-like *Kaṭampa* blooms
By devotees in the frenzied ritual dance;
These do blow in your holly mount
With ever-flowing rills and cascades white
And rocky-clefts, steep and inaccessible!

A certain damsel with shining eyes
Adorned with dazzling jewels of beaten gold,
Inlaid with rubescent gems incandescent,
Fixed to her locks bedecked with flowers,
Danced in tune with the beat of the taboret
Played by her noble lord; awhile she tripped,
Giddy with the red-hued mead she'd imbibed;
And becoming languorous, her flowery mantle
Began to slip off while her eyes grew inflamed:
Like a lovely liana she swayed and moved
As the rope of pearls on her rotund breasts

மாறம ரட்டவை மறவேல் பெயர்ப்பவை
ஆறிரு தோளவை யறுமுகம் விரித்தவை
நன்றம ராயமோ டொருங்குநின் னடியுறை
இன்றுபோ லியைகெனப் பரவுதும்
ஒன்றார்த் தேய்த்த செல்வநிற் றொழுதே.

கடவுள் வாழ்த்து.
நல்லச்சுதனார் பாட்டு.
கண்ணகனார் இசை.
பண் காந்தாரம்.

(பி-ம்) 69 இன்றுபொலிகென

Erect as peaks, also swayed along with her;
Her raiments fine and too her jewels, did move,
As she danced and danced a lovely dance,
Like a creeper thro' which the cold north blew;
Raising and shaking her arms and shoulders
And rolling her ensate eyes bright and sharp,
Like the points of arrows streaking through the blue.

Divine Child opulent who in battle fierce and hot,
Annihilated all who opposed and challenged your might!
Warrior non-pareil, armed with the invincible spear!
Puissant power with twice-six arms and visages six,
That rain compassion and grace upon devotees!
With our kith and kin we've gathered here
To dwell at the base of your holy hill;
Lord, it's for you to bless us all
That here we may live to adore forever
Your sacred feet in song and strain!

NOTES

Line No.

39 cf. 'Come and trip it as you go on the light fantastic toe' (Milton: "L' Allegro")

PARIPĀṬAL - 22

VAIYAI

Author : ***Not known***
Music-setter: ***Not known***
Paṇ : ***Not known***

The clouds in the sky congregated like the brigade of elephants deployed by the Pāṇṭiya monarch. They reverberated like the king's war-drums. They shed drops of rain like the arrows showered upon the foes by him. Lightnings flashed bright like the king's spear; the clouds poured rains bounteously like his munificence. The floods spread through all the fields, even like his conquering army.

Men and women went to the river- side wearing garments and jewels suitable for the river-sports. They were followed by men carrying various kinds of washing powders, fumigants, sandal, syringes, toddy and flowery mantles. It was difficult to state if the river became more beautiful because of the women or the women grew lovelier because of the river. It was in all, an enchanting ambience at the riverside. Thunder rumbled antiphonal to the drum- beat; from the flowery boughs the swarms of bees buzzed in tune with the *Vīṇai;* the beetle hummed antiphonal to the music from the flutes. The dance-master wind, made the flowery liana his disciple-danseuse, sway at his behest . Thus various and differing incidents which were interesting and pleasing, took place in Tirumarutam Muṉṟuṟai water-front on the Vaiyai river.

இருபத்திரண்டாம் பாடல்

வையை

(உஉ) ஒளிறுவாட் பொருப்ப னுடல்சமத் திறுத்த
களிறுநிரைத் தவைபோற் கொண்மூ நெரிதர
அரசுபடக் கடந்த வானாச் சீற்றத்தவன்
முரசதிர் பவைபோன் முழங்கிடி பயிற்சி
ஒடுங்கா ருடன்றவன் றானை வில்விசை
விடுங்கணை யொப்பிற் கதழுறை சிதறூஉக்
கண்ணொளி ரெஃகிற் கடிய மின்னியவன்
வண்மைபோல் வானம் பொழிந்தநீர் மண்மிசை
ஆனாது வந்து தொகுபீண்டி மற்றவன்
தானையி னூழி . . . . . . தாஞூக் கத்திற்
போன நிலமெல்லாம் போரார் வயல்புகுத்
. . . . நீக்கி படு . . . .
கான மலைத்தரை கொன்று மணல பிளறி
வான மலைத்த . . . வ . . . .
. . . . லைத்தவ மணமுர செறிதரத்
தானைத் தலைத்தலை வந்துமைந் துற்றுப்
பொறிவி யாற்றுறி துவர்புகை சாந்தம்
எறிவன வெக்குவ வீரணிக் கேற்ற
நறவணி பூந்துகி னன்பல வேந்திப்
பிறதொழின . . . ம் பின்பின் றொடரச்
செறிவினைப் பொலிந்த செம்பூங் கண்ணியர்
ஈரமை வெட்சி யிதழ்புனை கோதையர்
தாரார் முடியர் தகைகெழு மார்பினர்
மாவுங் களிறு மணியணி வேசரி

Like the serried ranks of tuskers given
To the victorious Pāṇṭiya with the flashing sword,
Lord of the Potikai mountain, as tribute
By vanquished kings, after defeat in battle fierce,
The rumbling clouds thundered overhead
Like the sonorous beat of the angry war-drums
Of the Lord of the South with unabated wrath!
Like the thick hail of arrows shot by bowmen
Cutting down the foes unrepentant, of the king,
The gravid clouds did precipitate their showers.
E'en like the fulgurant spears of the royal troops
Lightnings did streak thro' the electric air.

Like the munificent bounty of the mighty Pāṇṭiya
The clouds sent down their life-giving rain.
Flowing through the tracts the waters gathered
And debouched in rills into the Vaiyai in spate;
Even like the king's men, multitudinous as the sea,
In spirited march against enemy territories,
The freshes of the river inundated the fields
And flowed through threshing floors
Where stacks of sheaves lay in piles.

With the advent of the freshes in the river
People in groups set forth for the banks;
Colouring powders of various hues, and spices,
Fragrant fumes like *Akil* and sandalwood,
Pastes and unguents odorous they carried;
And objects of worship to be cast into the waters,
And syringes and tubes to squirt coloured water;
Decked with jewels and raiments intended for bath,
They wended their way to the crowded river
Followed by retainers and servitors bearing gifts.
Bright with clusters thick of the red *Veṭci*
Woven into lovely wreaths, and garlands gay,
Were the men and the women who crowded the streets;
Riding on tuskers and steeds and mules
With bells adorn'd, merrily did they move,
The press of people like a surging tide

காவு நிறையக் கரைநெரி பீண்டி
வேலாற்று மொய்ம்பனின் விரைமல ரம்பினோன்
போலாற்று முன்பிற் புனைகழன் மைந்தரொடு
தாரணி மைந்தர் தவப்பயன் சான்மெனக்
காரணி கூந்தல் கயற்கட் கவிரிதழ்
வாரணி கொம்மை வகையமை மேகலை
ஏரணி யிலங்கெயிற் றின்னகையவர்
சீரணி வையைக் கணிகொல்லோ வையைதன்
நீரணி நீத்த மிவர்க்கணி கொல்லெனத்
தேருநர் தேருங்காற் றேர்தற் கரிதுகாண்
தீரமும் வையையுஞ் சேர்கின்ற கண்கவின்
மண்கணை முழவி னின்க ணிமிழ்விற்
கெதிர்வ பொருவி . . . . மேறுமா றிமிழ்ப்பக்
கவர்தொடை நல்யா ழிமிழக் காவிற்
புகர்வரி வண்டினம் பூஞ்சினை யிமிர
ஊதுசீர்த் தீங்குழ லியம்ப மலர்மிசைத்
தாதூது தும்பி தவிர்பல வியம்ப

O'erflowing the groves and copses on the riverside.
Young men valorous like the Lord with the valiant spear
Ornamented were, with hero's anklets bright;
Like Manmat himself with his flower-arrows arm'd,
Garlanded they came, the beauteous men and good!

With tresses dark as gravid rain-clouds,
And lustrous, long and carp-like eyes,
Crimson lips like the coral-tree blossoms,
And cinctured young breasts erect and proud,
Auric girdles with many a well-wrought strand,
And sparkling teeth bright with winsome smile,
Stood the young women, thronging the banks!

"Surely we've done some good in our past
That we're given thus to see this sight",
Cried the spectators, one and all!
"Is it the beauty of the Vaiyai and its shore
That enhances their native charm?
Or does the river derive its delectable charm
From the happy men and women around?
Which is truer, 'tis hard to tell
E'en for experts with discerning eyes!
Look, Oh, look at the loveliness rare
Of the bank and the waters merging into one!"

At Tirumarutam waterfront along the river,
The clouds fulminated alternately
As if in opposition to the resounding noise
Of kettledrums beaten by expert drummers!
From the good *yāḻ* arose the mellifluous music
In linked sweetness that charmed the heart;
The which was in contrast to the humming sound
Made by swarms of spotted beetles lined,
That buzzed in tune from the flow'ring boughs.
While some played music soft on flutes,
The bees did respond in antiphonal hum,
As they sucked at the blooms with honeyed pollen.

As some men there did beat the tabret sweet,

. . . . . . துடிச்சீர் நடத்த வளிநடன்
மெல்லிணர்ப் பூங்கொடி மேவர நுடங்க
ஆங்கவை தத்தந் தொழின்மாறு கொள்ளும்
தீம்புனல் வையைத் திருமருத முன்றுறையாற்
கோடுளர் குரற்பொலி யொலிதுய லிருங்கூந்தல்
. . . . புரைதீர் நெடுமென்
தோடாழ்பு தழைமலர் துவளா வல்லியின்
நீடாழ்பு தோக்கை நித்தில வரிச்சிலம்பு *

* இந்தப் பகுதியின் பின்பு இருக்கவேண்டிய ஒரேடு பண்டைக் காலத்திலேயே சிதைந்துபோய்விட்டமையால், இந்தப் பாடலின் பிற்பகுதியும் இதன் உரையின் முற்பகுதியும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை

That lively dance-master, the frolicsome wind
Did make the flow'ry vines with clusters soft
To move and sway in tune with the measure.
Thus then what with all the sights and sounds,
Both natural and otherwise,
The waterfront pleasant, at Tirumarutam ford
Seemed very like a musical hall divine
Where the worlds of men and nature merged!

NOTES

Line No.

32 *Veṭci* : Scarlet Ixora (*Ixora cocinea*)

66 *linked sweetness* : cf. 'in linked sweetness long drawn out' (Milton : *"L' Allegro"*)

72 *Antiphonal* : Sung alternately.

ANNEXURES

PARIPĀTAL : COLLECTED PIECES

PARIPĀṬAL : COLLECTED PIECES

The collected pieces are anonymous. Neither the names of the authors nor those of the music-setters are known; nor, the names of the musical modes in which they were sung. They are however, appended to **Paripāṭal** edited by Dr. U.V. Swaminatha Iyer as pieces or fragments of Paripāṭal genre. These pieces have been taken from references cited by commentators of **Tolkāppiyam, Nampi Akapporuḷ** and also from **Puṟattiraṭṭu.**

I. On Tirumāl : From the commentaries by Pēräciriyar and Naccinārkkiniyar to Cūttiram 121 of Ceyyuḷiyal, **Tolkāpiyam.**

II. On Vaiyai : From the commentary by Iḷampūranar to Cūttiram 118, Ceyyuḷiyal, **Tolkāpiyam.**

III. On Vaiyai : From the commentary by Pēräciriyar and Naccinārkkiniyar to Cūttiram 121, Ceyyuḷyal, **Tolkāppiyam.**

IV. ..... From the commentary by Pēräciriyar to Cūttiram 120, Ceyyuḷiyal, **Tolkāppiyam.**

V. ..... From a commentary to Cūttiram 129, Nāṟkavirāca Nampi Akapporuḷ.

VI. to XI On Maturai : Taken from Puṟattiraṭṭu in th section Nakar.

*The two pieces, Tiraṭṭu XII and Tiraṭṭu XIII not found in Dr. Iyer's Edition, are however included in the Murray Edition of *Paripāṭal* (1957), as pieces No. IV and No. XIII:

XII. On Vaiyai : From Nuṉ Poruḷ Mālai on Parimēlagar's commentary on Tirukkuraḷ (23).

XIII. On Maturai : From Iḷampūranar's commentary on **Tolkāppiyam** Meyppāṭṭiyal Cūttiram 11.

TIRAṬṬU-1

ANNEXURE - 1

TIRUMĀL

Author : Unknown
Music-setter: Unknown
Paṇ : Unknown

The unknown author of this poem which is included as the first annexure by Dr. U.V.S. Iyer hails Lord Tirumāl enshrined in the holy town of Iruntaiyūr - upon - Vaiyai.

The clouds pouring torrential rain, Vaiyai is in spate. The citizens of Maturai welcome the freshes.

Upon the hill of the Lord, all kinds of trees grow to a lofty height. Besides the hill, is a lovely pond with fishes numerous as the stars of the sky. Upon the blown flowers, bees hum musically.

Fertile paddy fields are there on one side of the hill, dear to the Goddess of wealth. Husbandmen and farmers noisily go about their work in the fields.

On another side, in the town, dwell holy men following scrupulously righteous ways of life, and brahmins known for their tapas. In the busy marts are sold all kinds of things useful to house-holders, food-stuffs, edibles, unguents, garments, washing materials, gold, silver, and precious stones and the produce of the hill and the sea. In another street, dwell labourers and tillers of the soil.

The holy temple of Lord Āticēṭaṉ with his twin hoods is also to be seen in the midst of the town. Women and men young and old, gather there to offer ritual worship with flowers, incense and other offerings.

In the temple of Pūmuṭi Nakar, bees and beetles hum like the *yāḻ*, the ichorous tusker trumpets like the rumbling cloud. The cataracts resound like drum-beat. Women with their husbands worship at the feet of the deity of Kuḷavāy, so that darkness and disease may be dispelled.

It was Āticēṭaṉ who served as rope for churning nectar from the ocean of milk by the two sides, the Devas and Asuras. He it is who is all powerful; it is he who carries the world on his head. It was he who became the bow-string when Lord Siva destroyed the triple cities of the demons, while Mount Mēru became the bow.

Let us with our kinsfolk worship Lord Tirumāl and Lord Āticēṭaṉ with a thousand holy heads. Bless us and grace us, Lord!

பரிபாடல் திரட்டு*

முதற் பாடல்

திருமால்

(௧) + வானா ரெழிலி மழைவள நந்தத்
தேனார் சிமைய மலையி னிழிதந்து
நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வானா
மருந்தாகுந் தீநீர் மலிதுறை மேய
இருந்தையூ ரமர்ந்த செல்வநின்
திருந்தடி தலையுறப் பரவுதுந் தொழுது (இது **தரவு**)
ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மராஅ மகிழம்
பிணிநெகிழ் பிண்டி நிவந்துசேர் போங்கி
மணிநிறங் கொண்ட மலை;
ஒருசார், தண்ணறுந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை
வண்ண வரியிதழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்ப
விண்வீற் றிருக்குங் கயமீன் விரிதகையிற்
கண்வீற் றிருக்குங் கயம்;
ஒருசார், சாறுகொ ளோதத் திசையொடு மாறுற்
றுழவி னோதை பயின்றறி விழந்து
திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித்
திருநயத் தக்க வயல்;
ஒருசார், அறத்தொடு வேதம் புணர்தவ முற்றி
விறற்புகழ் நிற்ப விளங்கிய கேள்வித்
திறத்திற் றிரிவில்லா வந்தண ரீண்டி
அறத்திற் றிரியா பதி;

(இவை நான்கும் **கொச்சகம்**

ஆங்கொருசார், உண்ணுவ பூசுவ பூண்ப வுடுப்பவை

---

* மூலமும் உரையும் தொடர்ச்சியாக இருந்த கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் காணப்படாமல் பண்டை-யுரையாசிரியர்களாற் காட்டப்பட்ட மேற்கோள்களிலிருந்தும் **புறத்திரட்டி** லிருந்தும் தெரிந்த **பரிபாடல்கள்.**

+ இப்பாடல், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல், சூ. *121.* பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியருரைகளிற்கண்டது.

(பி-ம்) *1* மழைவளந்தந்த *6* தொழுதே *8* சிவந்து *11* வண்டுண்வரி *13* கயல் *14* சாறுகளோதத்திரையென *16* திரிதருமாறித்து நகரு *18* புரைதவம் *21* றிரியாப்பதி

Placing our heads in obeisance humble,
At your perfect feet divine, O opulent lord,
We do hail you in adoration pure
Enshrined as You are in Iruntaiyūr situate
Beside the ford, past which flow the freshes
In the Vaiyai nectarine, its waters augmented
By the torrential downpour from the clouds on high
Upon the honeycomb-stubbed peaks of Mount Caiyai,
So welcome to the men of many-mansioned Maturai.

Beauteous and bright like sapphire looked the hill
With lofty trees that upgrew the slopes,
Vēṅkai with blossoms lovely and *Veṉkaṭampu* tall,
Fragrant *Akil* and *Acōka* with unfolding buds.
In the ponds the lotus cool fragrant bloom'd
While swarms of many-hued bees well-lined,
Did buzz at the blossoms newly-oped.
And schools of fish swam about in the pools,
Countless as the myriad stars in the skies.

On one side arose the happy cries of husbandmen
As they drove their teams in jocund glee,
Carolling merrily as they ploughed their fields;
Heard too was the tuneful chorus of buxom women,
As their nimble fingers deftly planted seedlings;
While crazed with love and wine, their mates
Infatuated, did follow them close behind!
Sure, the irriguous tracts were the favourite haunt
Of Tirumakaḷ, herself, the presiding deity of prosperity!
Elsewhere in the town, dwelt the brahmins wise
Well-versed in vedic lore and all the texts,
Ever steeped in unswerving righteousness
And famed for their erudition and askesis true.
Streets with marts there were in Iruntaiyūr,
Where honest traders sold their wares,
Foodstuff and comestibles and edibles rare,
Unguents and pastes and fragrant emulsions,
Raiments and cloths and garments gay,
Jewels and bijoux and trinkets of all kinds,

மன்னுவ மணிபொன் மலைய கடல
பன்னிய மாசறு பயந்தரு காருகப்
புன்னிய வணிகர் புனைமறு கொருசார்
விளைவதை வினையெவன் மென்புல வன்புலக்
களம ருழவர் கடிமறுகு பிறசார்
ஆங்க, அனையவை நல்ல நனிகூடு மின்பம்
இயல்கொள நண்ணி யவை;

(இது கொண்டு நிலை)

வண்டு பொரேரென வெழ
வண்டு பொரேரென வெழும்
கடிப்பகு வேரிக் கதவமிற் றோட்டிக்
கடிப்பிகு காதிற் கனங்குழை தொடர
மிளிர்மின் வாய்ந்த விளங்கொளி நுதலார்
ஊர்களிற் றன்ன செம்ம லோரும்
வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலைப் புருவத்
தொளியிழை யொதுங்கிய வொண்ணுத லோரும்
புலத்தோ டளவிய புகழணிந் தோரும்
நலத்தோ டளவிய நாணணிந் தோரும்
விடையோ டிகலிய விறனடை யோரும்
நடைமட மேவிய நாணணிந் தோரும்
கடனிரை திரையிற் கருநரை யோரும்
சுடர்மதிக் கதிரெனத் தூநரை யோரும்
மடையர்குடையர் புகையர்பூ வேந்தி

(பி-ம்) *28* ஆங்கு *32* கதர்வயிற் *34* மின்மிளிவாய்ந்த, நுதலாஞர் *35* லோருமவ்வாய் *41* வேருநாணிழந்தோரும் *42* கடனுரை *43* தொடர்மதிக்

Cleansing powders, detersive agents and triturates,
Diamonds and gems and precious stones
Gold and silver and other precious ware,
The produce from the hills and montane tracts;
And the riches gathered from the bosom of the sea,
For the benefit of the devotees congregating there!

Well-guarded streets there were
Where dwelt the labourers in the hardy tracts,
Adjoining the hills and the forest lands;
And workers in farm-lands and littoral tracts;
Thus the busy town bustled with activity,
Where men of various walks lived in happy amity.

As women raised their braceleted hands, to fix
Golden pendants upon their lovely lobes
Elongated already with heavy ear ornaments,
Frightened by the jingling sound of the bangles
Uprose the beetles, with an angry buzz
From the flowery wreaths on their tresses and arms;
And sped away only to come back again
And settle upon the melliferous blooms full-blown;

Fair maids with fulgurant foreheads bright
And proud youths majestic like the tuskers they rode;
Belles with tresses dark as blackest midnight
An' lovely eyebrows curved like bent bows;
And foreheads adorned with radiant jewels;
Noble men who cared for no other jewel
Than their reputation for faultless erudition;
Virtuous wives with the jewel of chastity adorned,
Braves with the proud gait of the bulls they'd o'ercome;
People with their hair streaked with grey
And wavy like the foaming billows of the sea,
And still others with their hair totally grey,
Purely white like the light of the moon;
Some men carried cooked offerings for the festival
And some held golden canopies bright in their hands;
While some did carry fumigants like frankincense
And lovely floral offerings fragrant.

இடையொழி வின்றி யடியுறையா ரீண்டி
விளைந்தார் வினையின் விழுப்பயன் றுய்க்கும்
துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையும்
இருகே ழுத்தி யணிந்த வெருத்தின்
வரைகெழு செல்வ னகர்;
வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடை யாழார்ப்ப
விண்ட கடகரி மேகமொ டதிரத்
தண்டா வருவியொ டிருமுழ வார்ப்ப
அரியுண்ட கண்ணாரொ டாடவர் கூடிப்
புரிவுண்ட பாடலொ டாடலுந் தோன்றச்
சூடு நறவொடு காம மகிழ்விரியச்
சூடா நறவொடு காமம் விரும்ப
இனைய பிறவு மிவைபோல் வனவும்
அனையவை யெல்லா மியையும் புனையிழைப்
பூமுடி நாகர் நகர்;

(இவையும் கொச்சகம்)

மணிமரு டைகவகை நெறிசெறி யொலிபொலி
அவிர்நிமிர் புகழ்கூந்தற்
பிணிநெகிழ் துளையினை தெளியொளி திகழ்ஞெகிழ்
தெரியரி மதுமகிழ் பரிமலர் மகிழுண்கண் வாணுதலோர்
மணிமயிற் றொழிலெழி லிகன்மலி திகழ்பிறி
திகழ்கடுங் கடாக்களிற் றண்ண லவரோ
டணிமிக வந்திறைஞ்ச வல்லிகப்பப் பிணிநீங்க
நல்லவை யெல்லா மியைதருந் தொல்சீர்-
வரைவாய் தழுவிய கல்வேர் கிடைக்கைக்
குளவா யமர்ந்தா னகர்;

(இது முடுகியல்)

(பி-ம்.) *478* புரைதாவிரு *51* கடதடமேகம் *54* டாறு ந்தோன்ற *55* கூடு, காமழுகிழ் *56* கூடா *60* மொலிபொலி *61* துணையிணை திகழுபு *62* லிகலிமலி திகழவிழ *63* வல்லலிகப்ப, மேய்தருந்

Continuous and ceaseless flowed the traffic
A never-ending stream of devotees pious
Towards the holy town of Iruntaiyūr the blessed,
Which appeared like the Paradise where people go
To enjoy the fruits of their good deeds ripe,
Iruntaiyūr with its sacred shrine of Lord Āticēṭaṉ,
Of the spotted hood and dark neck and hill-like chest!

In the holy city of the Lord, his head adorn'd
With well-wrought jewels and the earth-maiden as well,
Beetles and chafers buzzed musically
Like fine-strung *yāḻs* played by experts.
Trumpeting tuskers ichorous, roared
Like the rumbling clouds overhead;
The rolling cataracts sounded in tune
With the sonorous beat of the big drums;
Maids with red-streaked mascara'ed eyes,
Chanted melodious modes liked by all,
While in tune with them the minstrels danced;
The suaveolant *Naravam* blooms they wore,
Kindled their passion that blossomed out,
While the mellilferous mead they all imbibed
Made them yearn for amorous delights.
Such were the happy scenes witnessed
In the sacred serpent city of the Lord.
Damsels with tresses dark as sapphire,
Thick and long with luxuriant curls,
And braided into five-fold plaits so bright,
Their lovely anklets loosely they did wear,
A matching pair of equal sheen and lustre.

As well-strained mead fermented, they quaffed,
Rubious grew their kohl-tinct eyes like lotuses,
And merry and gay with the inflaming drink.

Bright their foreheads and radiant
With the grace of peafowls sapphire-hued,
They moved with loveliness passing great;
Lovelier far than the bird of Paradise they were
As they tripped along towards the temple town;

திகழொளி முந்நீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத்
திகழ்பெழ வாங்கித்தஞ் சீர்ச்சிரத் தேற்றி
மகர மறிகடல் வைத்து நிறுத்துப்
புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிறத் தோர்க்கும்
அமுது கடைய விருவயினா ணாகி
மிகாஅ விருவட மாழியான் வாங்க
உகாஅ வலியி னொருதோழங் காலம்
அறாஅ தணிந்தாருந் தாம்;
மிகாஅ மறலிய மேவலி யெல்லாம்
புகாஅ வெதிர் பூண்டாருந் தாம்;
மணிபுரை மாமலை ஞாறிய ஞாலம்
அணிபோற் பொறுத்தாருந் தாஅம் பணிவில்சீர்ச்
செல்விடைப் பாகன் றிரிபுரஞ் செற்றுழிக்
கல்லுயர் சென்னி யிமயவி னாணாகித்
தொல்புகழ் தந்தாருந் தாம்;

(இவையும் **சொச்சகம்**

அணங்குடை யருந்தலை யாயிரம் விரித்த
கணங்கொள் சுற்றத் தண்ணலை வணங்கி
நல்லடி யேத்திநிற் பரவுதும்
எல்லேம் பிரியற்கெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே.

(என்பது **ஆசிரியச் சுரிதகம்**

(பி-ம்.) *65* திகழ்வெழ, சிரத்தொற்றி *69* விருபடம் *70* தோளங்கால *79* அன்னவணங்குடை *82* எல்லாம் பிரியற்க வெஞ்சுற்றம்;

With them too came their lovers proud
And stately as ichorous tuskers in heat;
Rank upon rank they came along
To adore Lord Āticēṭaṉ enshrined therein;
Gone were their worries and ailments whatever;
All good accrue to them that worship the God!
Thus was Kuḷavāy, of ancient renown,
Situated midst rocks beside the base of the hill

In days of yore when the sea of milk was churned
By the two contending sides, the Devas and the Demons,
'Twas the Lord who stood as the Tortoise great
To support the hugeous churning rod,
The Mantara mount, in the shark-infested sea!
Like a giant rope for churning the nectar,
Stood Lord Āticēṭaṉ, on either side the Mountain
While the two rival hosts seized the rope;
For aeons upon aeons endless, they churned,
With the blessings of Tirumāl, Lord of the Discus,
For an incredible length of time called *Tōlam*
While Āticēṭaṉ remained unaffected thro' it all!
'Twas He again with His thousand hoods,
Who held Mount Mēru in his coils numberless
Against the terrible fury of the God of the winds
Who battered against the same with all his might!

Again it's He who carries on his head
This wide earth with its massive mountains
Wearing it like a crest-jewel upon his crown!
'Twas He who became the far-famed bowstring
To the lofty Himalaya mountain as the bow,
When peerless Lord Civa upon his bull-mount
Went forth in ire to 'stroy the triple-cities.

Lord! We adore the feet of Āticēṭaṉ the great,
With his fearsome myriad heads outspread,
And his countless comrades of the ophidian race!
With our kith and kin devoted all,
Ever at your feet, O Lord Tirumāl,
And never inseparate, we do seek
Refuge, refuge, in adoration meek!

NOTES

P.T. I.

Line No.

32 *Iruntaiyūr* : A shrine sacred to Tirumāl.

118 *Kuḷavāy* : A shrine sacred to Lord Āticēṭaṉ.

122 *Tortoise* : The Lord in his incarnation as a giant tortoise (Kūrmāvatāram).

124 *Mantara mount* : The great mountain which stood as a churning pole of the ocean.

130 *Tōlam* : A Tamil numeral of astronomical magnitude.

133 *Mt. Mēru* : When the wind-god Vāyu tried to topple Mt. Mēru, Āticēṭaṉ supported the mountain by twining his coils around it.

TIRAṬṬU-2

ANNEXURE - 2

VAIYAI

Author : ***Not known***
Music-setter : ***Not known***
Paṇ : ***Not known***

In the second of the two bigger pieces in the annexure to **Paripāṭal**, the unknown author describes Vaiyai river in floods and various activities of the citizens of Maturai during the water-sport.

It rains, covering the whole earth, and freshes appear in the Vaiyai; the citizens of Maturai go to the river variously adorned.

Some carry garlands and wreaths, incense, garments. On horses, elephants, in carts and chariots, the people proceed towards the river. Men and women are in a festive mood, singing and dancing, noisily chatting, laughing and running, sulking and coming together again, the learned and the unschooled and the base, the commoners, husbands and chaste wives accompany the Pāṇṭiya king to the water front.

Men and women sport joyously in the river whose waters are covered by the wreaths, and the pastes and unguents washed off by them. Toddy is poured into the river and the water becomes turbid. What with the admixtures of toddy, honey and sandal paste, the austere and orthodox brahmins go back without performing their ablutions.

At Tirumarutam water-front the minstrels sing the *Marutam* mode in chorus while youths and maidens and young lovers freely sport among themselves making the Vaiyai water turbid. With the sandal paste and flowers dropped from the tresses and locks of women and men, Vaiyai river loses its colour. The turmeric and kumkum and sandal washed off by the bathers make the river impure. The spectacle of the Pāṇṭiya monarch bathing in the river Vaiyai with his people, resembles Indra, king of the Gods, bathing in the aerial Ganges.

இரண்டாம் பாடல்

வையை

(௨) *மாநிலந் தோன்றாமை மலிபெய றலைஇ
ஏமநீ ரெழில்வான மிகுத்தரும் பொழுதினான்
நாகநீண் மணிவரை நறுமலர் பலவிரைஇக்
காமரு வையை கடுகின்றே கூடல்
நீரணி கொண்டன்று வையை யெனவிரும்பித்
தாரணி கொண்ட வுவகை தலைக்கூடி
ஊரணி கோல மொருவ ரொருவரிற்
சேரணி கொண்டு நிறமொன்று வெவ்வேறு
நீரணி கொண்ட நிறையணி யங்காடி
ஏரணி கொண்டா ரியல்
கைபுனை தாரினர் கண்ணியர்
ஐயெனு மாவிய ராடையர்
நெய்யணி கூந்தலர் பித்தையர்
மெய்யணி யானை மிசையரா யொய்யெனத்
தங்காச் சிறப்பிற் றளிரியலார் செல்லப்
பொங்கு புரவிப்புடைப் போவோரும் பொங்குசீர்
வையமுந் தேரு மமைப்போரு மெவ்வாயும்
பொய்யாம்போ யென்னாப் புடைகூட்டிப் போவநர்
மெய்யாப்பு மெய்யார மூடுவார் வையத்துக்
கூடுவா ரூட லொழிப்பா ருணர்குவார்
ஆடுவார் பாடுவா ரார்ப்பார் நகுவார்நக்

* இப்பாடல், தொல்காப்பியம், செய்யுளியல், சூ. *118*, இளம்பூரணருரையிற் கண்டது.

(பி-ம்) *1* பெயனிலைஇ *7* வாரணி *10* பேரணிகல் *14* மிசைக்கொண்டொய்யென *15* சொல்லப் *16* பொங்குநீர் *17* மமைவோருமெய்வாயும் *18* பொய்யென்னாப்புனைபடை கூட்டிப் போவார் மெய்

Upgathered on high the lovely nimbi poured
Life-giving rain over the Caiyai range,
That rolled down the slopes blue, like sapphire,
Overgrown with lofty gamboge and other trees;
Carrying odorous flowers various flowed the waters,
Swelling the river Vaiyai now in spate
And reached the glorious city of Maturai the great
Whose festive people rose to welcome the flood.
"Our Vaiyai maiden is lovely with freshes",
Cheerfully cried the clamorous citizenry;
Like the vanguard of an army with spiralling zeal,
The people of Maturai rushed river-wards,
Adorned with jewels for bathing suited
And raiments that enhanced their natural charm;
And the shops that sold the bathing-ware
Did roaring business everywhere.

Some had garlands wrought by expert hands,
And lovely wreaths and floral bands,
Fragrant oil gleamed from curly locks and tresses;
In garments gossamer-fine some were clad,
Their tresses exuding fragrance passing sweet,
Redolent of the fumigants rare they'd applied;
And the onlookers marvelled and shouted in joy.
Mounted on caparisoned elephants rode some;
Their women with the grace of tender sprigs,
Upon spirited steeds with plumes and manes
In fine-decked carts and chariots went,
Intent to lose themselves in the festive throng
For the nonce, followed by their maids and kin,
And covering their bosoms with mantles taut.
Seated in their carts, some belles did sulk
With their husbands who followed them on steeds;
And on being mollified with soft submissive words,
Happy and proud, they grew cheerful again.

In sheer joy some did dance in gay abandon,
And some did chaunt and carol as they moved;
Boisterous in noisy gaiety some did shout
While others laughed in unconcealed glee!

கோடுவா ரோடித் தளர்வார்போ யுற்றவரைத்
தேடுவா ரூர்க்குத் திரிவா ரிலராகிக்
கற்றாருங் கல்லா தவருங் கயவரும்
பெற்றாரும் பெற்றாற் பிழையாத பெண்டிரும்
பொற்றேரான் றானும் பொலம்புரிசைக் கூடலும்
முற்றின்று வையைத் துறை;
துறையாடுங் காதலர் தோள்புணை யாக
மறையாடு வாரை யறியார் மயக்கிப்
பிறையேர் நுதலிய ரெல்லாருந் தம்முன்
நிகழு நிகழ்ச்சி யெம்பாலென் றாங்கே
இகல்பல செல்வம் விளைத்தவட் கண் டிப்பால்
அகலல்கும் வையைத் துறை;
காதலான் மார்பிற் கமழ்தார் புனல்வாங்கி
ஏதிலாள் கூந்த லிடைக்கண்டு மற்றது
தாதாவென் றாளுக்குத் தானே புறன்றந்து
வேய்தந்த தென்னை விளந்தமை மற்றது
நோதலே செய்யே னுணங்கிழையா யிச்செவ்வி
பேதாலுண் டாங்கொ லறிந்து புனல்புணர்த்த
தோழ பெரிதும் வியப்பு;
கயத்தகக்க பூப்பெய்த காமக் கிழமை
நயத்தகு நல்லலாளைக் கூடுமா கூடும்

(பி-ம்.) *29* மறைபாடுவாரை *33* அகலல்குற்பையேய்த்தது *36* புனறந்து *38* செய்தே *39* புணர்த்ததொன்றே

And laughing some did frisk and romp about
Till tired they grew and stopped to rest.
Some that had lost their relatives dear,
Did anxious go about in search of them.
But none there was who cared to return home.

The learned, the unschooled, and the base,
Parents of children, and chaste wives true,
The Pāṇṭiya monarch upon his chariot golden,
And the denizens of Kūṭal with ramparts bright,
Besieged the populous water-front of Vaiyai.

Lovely with foreheads bright as crescent,
The young wives stood lost in wonderment
At the fascinating sights upon the river bank;
All unaware of the infidelities
Of their own spouses behind their back,
Who, unseen by them; did amorous sport
With their lights o'love in Vaiyai stream,
Their arms as floats for them to swim upon.

A certain youth saw a hetaera young
Bathing downstream and ogled at her;
And she responding, he took off his wreath
And sent it down the flowing rapids:
Seizing which in joy, she wore it on her head!
His concubine who witnessed this little interlude,
Indignant went up to her rival in the river
And asked for the return of the wreath of her lord!
'Twas the river gave me the floral wreath"
Scornful replied the proud possessor!
Said then the other in ironic condescension;
"I am not sorry at what has happened
O damsel, with fine-wrought ornaments!
I marvel only at the fortunate chance
That has made the freshes yield you the wreath;
O, wonderful, wonderful and yet more wonderful!"
Thus she sneered and in contempt laughed.
Still laughing thus, she went up to him;
"A garland smooth you sent down the stream;
And sure it reached her whom you desire,

முயக்குக்குச் செவ்வி முலையு முயக்கத்து
நீரு மவட்குத் துணைக்கண்ணி நீர்விட்டோய்
நீயு மவட்குத் துணை ;
பணிவி லுயர்சிறப்பிற் பஞ்சவன் கூடல்
மணியெழின் மாமேனி முத்த முறுவல்
அணிபவளச் செவ்வா யறங்காவற் பெண்டிர்
மணியணிந்த தம்முரிமை மைந்தரோ டாடித்
தணிவின்று வையைப் புனல் ;
புனலூடு போவதோர் பூமாலை கொண்டை
எனலூழ் வகையெய்திற் றென்றேற்றுக் கொண்ட
புனலூடு நாடறியப் பூமாலை யப்பி
நினைவாரை நெஞ்சிடுக்கண் செய்யுங் கனல்புடன்
கூடாமு னூடல் கொடியதிறங் கூடினால்
ஊடாளோ வூர்த்தலர்வந் தூர்ந்து;
எனவாங்கு
ஈப்பா யடுநறாக் கொண்டதிவ் யாறெனப்
பார்ப்பா ரொழிந்தார் படிவு;
மைந்தர் மகளிர் மணவிரை தூவிற்றென்
றந்தணர் தோயல ராறு;
வையைதே மேவ வழுவழுப் புற்றென
ஐயர்வாய் பூசுறா ராறு;
ளவிரைபிரை விரைநுரை கரையழி பிழியூரவூர் தரும்புனல்
கரையொடு கடலிடை வரையொடு கடலிடை நிரை நிரை
[நீர்தருநுரை
நுரையுடன் மதகுதொ றிழிதரு புனல் கரைபுரளிய
[செலுமறிகடல்

(பி-ம்.) *43* முயக்கக்கு, செல்வல் *44* நீறாம், கண்ணினீர்
48 பெணடா *49* தமமுனிமை *53* நாடியறியப் *56* வூர்த்தலர் தூர்ந்து
60 பூசிற்றென்று *61* தூவலராறு *62* புற்றன்றையர்

You scheming lover-boy, so wily and clever!
Her young breasts inviting embrace close,
Your fragrant wreath and the aidant stream!
It's you she needs for support, it would seem!"

In the city of the Pāṇṭiya, of the five tracts
Who bowed in submission to none on earth,
Were chaste wives true, with lovely tresses
With the charming complexion of mango sprigs,
Pearl-like smiling teeth and coral lips;
Pity, they did not sport with their spouses,
Who preferred paramours to their loyal wives!
"A flow'ry wreath came down the river
And my good fortune gave it to me
And I've honoured it by wearing it on my head
And taken him too to whom it belonged!"
Thus when a hetaera flaunted her luck,
The cruel tidings reached the grieving ear
Of the chaste wife, ere he went back to her;
And is it surprising then, she sulked with him,
When the malicious gossip assailed her heart?

The people in the bathing ghats by the river
Drank well-strained mead and toddy sweet,
And poured the dregs into the flowing stream,
Whose turbid waters inviting flies and bees,
The orthodox brahmins returned without bathing;
Sandal - paste, and detersive powders fragrant
Used by the men and women plunging in the river,
Rendering the water impure and discoloured,
The brahmins chose to go back to their houses;
The honey of the blooms making the river sticky,
They even refrained from rinsing their mouths!

The freshes flowed and noisy spread,
And every ford and front were eroded fast;
Towards all the hollows it found its way
That lay between the hill and the sea;
Line after line floated the foamy waves
Past the sluice-gates along the course;

புகுமள வளவியலிசை சிறைதணி வின்று வெள்ள மிகை
வரைபலபுரை யுயர்கயிறணி பயிறொழில்
மணியணி யானைமிசை மைந்தரு மடவாரும்
நிரைநிரை குழீஇயின ருடன்சென்றுன
குருமணி யானை யியறேர்ப் பொருநன்
திருமருத முன்றுறை முற்றங் குறுகித்
தெரிமருதம் பாடுப பிணிகொள்யாழ்ப் பாணர்
பாடிப் பாடிப் ப்பாய்புனல்
ஆடி யாடி யருளியவர்
ஊடி யூடி யுணர்த்தப் புகன்று
கூடிக் கூடி மகிழ்பு மகிழ்பு
தேடித் தேடிச் சிதைபு சிதைபு
சூடிச் சூடித் தொழுது தொழுது
மழுபொடு நின்ற மலிபுனல் வையை
விழுதகை நல்லாரு மைந்தரு மாடி
இமிழ்வது போன்றதிந் நீர்குணக்குச் சான்றீர்
முழுவது மிச்சிலா வுண்டு;
சாந்துங் கமழ்தாருங் கோதையுஞ் சுண்ணமும்
கூந்தலும் பித்தையுஞ் சோர்ந்தன பூவினு மல்லாற்
சிறிதானு 'நீர்நிறத் தோன்றாதிவ் வையையாறு
மழைநீ ரறுகுள்து வாய்பூசி யாடும்
கழுநீர மஞ்சனக் குங்குமக் கலங்கல்
வழிநீர் விழுநீர வன்று வையை
வெருவரு கொல்யானை வீங்குதோண் மாறன்
உருகெழு கூட லவரோடு வையை
வருபுன லாடிய தன்மம பொருவுங்கால்

(பி-ம்.) *67* வளவயலிற்சிறை *79* சூடிக்கைதொழுது *80* மிழுதொடுசென்ற
82 போன்றவினனிகானகுணக்குச் *93* பிடித்தென்னை

Brimming o'er the sides ran the turbulent stream
Unconfined by the prison of its banks,
Till it reached the sea with its lapping waves.

Riding upon hill-like tuskers tall
Ropes stout round their massive necks
With hanging bells tinkling as they moved,
Well-trained by mahouts in their work;
In rank upon rank went the men and women,
Towards the river upon the advent of the freshes;
While the Pāṇṭiya with his well-wrought chariot
And state-elephant with bright-hued gems,
Reached the water-front of Tirumarutam great,
Even as minstrels with well-strung *yāḻs*
Played the *Marutam* mode in tune with their song.
Youthful men with songs on their lips,
Leapt into the rapids and sported therein;
Sulking wives they pacified, with loving praise,
Who then did join them in amorous union sweet;
Again they sulked and again mollified,
They embraced their lovers again and again.
Some who had gone after their absent lovers,
Grew weary and tired after a search in vain;
Adorned with wreaths of fresh-blown flowers
Some did offer worship to the adorable river!
What with the press of people in the populous river
The banks grew slushy and turbid to boot.
O good men and true! Witness for yourself,
The waters seemed polluted like spittle base!
With the unguents and pastes, the powders used,
Their fragrant garlands, wreaths and chaplets,
Fallen off the locks of men and women's tresses,
The Vaiyai began to lose its natural colour;
Like unto a small pond wherein people bathe,
And rinse their mouths and cleanse their bodies
With auspicious turmeric-powder vermilion-mixed,
So looked the river Vaiyai on that festive day!
The Pāṇṭiya with his fearsome killer-tuskers
And swelling arms, went to the river Vaiyai
With the women of his palace from Kūṭal city,

இருமுந்நீர் வையம் படித்தென்னை யானூர்க்
கொருநிலையு மாற்ற வியையா வருமரபின்
அந்தர வானியாற் றாயிரங் கண்ணினான்
இந்திர னாடுந் தகைத்து.

To bathe with them in the sacred stream!
'Tis hard to find a parallel to the event,
Even if one were to search with care
Throughout the earth so wide, engirt by sea!
Perhaps the celestial Ganges in the sky
Where thousand-eyed Indra on his elephant white,
Sported with his beauteous damozels divine,
May vie in merit with the glorious sight
Seen upon the sacred river Vaiyai.

NOTES

P.T. II.

Line No.

72 *Wonderful . . .* : cf. 'Oh, wonderful and most wonderful wonderful, and yet again wonderful, and after that, out of all hooping!' (*As You Like It : III. ii.20.*

127 *Marutam mode : A melody type.*

TIRAṬṬU 3 - 13

ANNEXURE - 3

Author : ***Not known***
Music-setter: ***Not known***
Paṇ : ***Not known***

Except the first two, the other eleven verses in Paripāṭal Tiraṭṭu (3-13) are not available in full. They were found in different texts in pieces and there is no information available about the authors of the verses, and of the paṇs. They are chiefly about the cities - Maturai, Tirupparaṅkuṉṟam and the river Vaiyai.

வையை

(௩) அறவோ ருள்ளா ரருமறை காப்ப

* * * * *

செறுநர் விழையாச் செறிந்தநங் கேண்மை
மறமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட
தண்வரல் வையை யெமக்கு.

(பி-ம்) 3 அறுமுறை

(௪) மண்ணார்ந் திசைக்கு முழவொடு கொண்டதோள்
கண்ணா துடன்வீழுங் காரிகை கண்டோர்க்குத்
தம்மொடு நிற்குமோ நெஞ்சு.

(பி-ம்) 1 திசைத்த 2 கண்ணோடெனவிழூஉம்

(௫) முன்புற் றறியா முதற்புணர்ச்சி மொய்குழலை
இன்புற் றணிந்த வியலணியும் வனபணியும்
தாணேனுந் தொல்லை யணியென்ன நன்னுதலை
. . . . னந்து.

மதுரை

(௬) * உலக மொரு + நிறையாத் தானோர் நிறையாப்
புலவர் புலக்கோலாற் றூக்க-உலகனைத்தும்
தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவன்
நான்மாடக் கூடனகர்.

* "உலகமொரு நிறையா" என்பது முதலிய இவ்வுறுப்புக்களாறும், புறத்திரட்டில் நகரென்னும் பகுதியில் உள்ளன.

+ (பி-ம்.) தலையாத் தானோர் துலையா

VAIYAI

TIRAṬṬU-3

Upon holy Vaiyai's banks, the brahmins righteous
The vedic tradition true, cherished and fostered:
... ...
O friendly river, with cool majestic flow,
Even foes will desist from breaking our bonds!
May our close association ever endure
Through all our births yet to come!

TIRAṬṬU-4

Stout like resounding drums are the arms,
Of the handsome youths with lovable charms;
The hearts of their women'll follow them, sure
Refusing to be shut up in their bosoms pure.

TIRAṬṬU-5

Her jewels and garments all awry
'Wildered stood the whilom virgin shy
After amorous union with her lover spry;
Her fragrant tresses buzzed by bees
And her radiant forehead lovely and bright
While her happy lover set them right
With soothing words of livening cheer;
"Cause you have none to blush or fear,
As I' ll ever be with you, my darling dear."

MATURAI

TIRAṬṬU-6

Holding aloft the balance of their wisdom true
When bards did weigh the city of Maturai -
Many-mansioned Kūṭal of the Lord of the South -
Against the rest of the wondrous world entire,
'Twas the latter shot up and the former down,
Which proved the greatness of the Pāṇṭya's seat!

(எ) மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
பூவொடு புரையுஞ் சீரூர் பூவின்
இதழகத் தனைய தெருவ மிதழகத்
தரும்பொருட் டனைத்தே யண்ணல் கோயில்
தாதி னனையர் தண்டமிழ்க் குடிகள்
தாதுண், பறவை யனையர் பரிசில் வாழ்நர்
பூசினுட் பிறந்தோ னாவினுட் பிறந்த
நான்மறைக் கேள்வி நவில்குர லெடுப்ப
ஏம வின்றுயி லெழுத லல்லதை
வாழிய வஞ்சியுங் கோழியும் போலக்
கோழியி னெழாதெம் பேரூர் துயிலே.

(பி-ம்.) *2* சீறூர் புரையும் பேரூர் *3* டனையதே *5* னனைய *7* னாவினிற் *11* பேரிருந்துயிலே

(அ) தண்டமிழ் வேலித் தமிழ்நாட் டகமெல்லாம்
நின்று நிலைஇப் புகழ்பூத்த லல்லது
குன்றுத லுண்டோ மதுரை கொடித்தேரான்
குன்றமுண் டாகு மளவு.

(ந) செய்யாட் கிழைத்த திலகம்போற் சீர்க்கொப்ப
வையம் விளங்கிப் புகழ்பூத்த லல்லது
பொய்யாத லுண்டோ மதுரை புனைதேரான்
வையையுண் டாகு மளவு.

MATURAI

TIRAṬṬU-7

Splendorous like the blossoming Lotus divine
In the navel of Māyōṉ, is Maturai city!
Its well-formed streets resembling the inner petals
And the palace of the Pāṇṭiya king, its pericarp
And the people with pellucid Tamil the pollen thereof;
While the suppliants and solicitors of gifts resemble,
The beetles that haunt the melliferous flowers!
Unlike Vañci of the Cēras and Uṟaiyūr of the Cōḻas,
That bestir at dawn with the crowing of the cock,
The denizens of Maturai awake from slumber sweet
Only to the vigorous chanting of the vedas Four,
That from the tongue of Brahma did spring,
Himself begotten in the lotus Divine!

NOTES

Line No.
8 *Vañci* : A capital of Cēra kings
8 *Uṟaiyūr* : A capital of the Cōḻa kings.

MATURAI

TIRAṬṬU-8

The city of the Pāṇṭiya of the beflagged chariot fine
Will endure with spiralling fame in all the lands
Where the pleasant Tamil speech is heard;
As long as the Pāṇṭya's hoary Kuṉṟam lasts,
Its glory will flourish but never wane.

MATURAI

TIRAṬṬU-9

Like a lovely mark upon the forehead of Tirumakaḷ,
Spreading the fragrance of its glory everywhere,
The city of Maturai will endure like eternal Vaiyai
Of the Pāṇṭiya king with the well-wrought chariot.

(௬௦) கார்த்திகை காதிற் கனமகர குண்டலம்போற்
சீர்த்து விளங்கித் திருப்பூத்த லல்லது
போத்தையுண் டாமோ மதுரை கொடித்தேரான்
வார்த்தையுண் டாகு மளவு.

(௬௬) ஈவாரைக் கொண்டாடி யேற்பாரைப் பார்த்துவக்கும்
சேய்மாடக் கூடலுஞ் செவ்வேள் பரங்குன்றும்
வாழ்வாரே வாழ்வா ரெனப்படுவார் மற்றையார்
போவாரார் புத்தே ளுலகு.

(௱௨) தெரிமான் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்
பரிமா நிரையின் பரந்தன்று வையை.

இப்பகுதி திருக்குறள் (23) பரிமேலழகர் உரையைப் பற்றிய 'நுன் பொருள் மாலை' யால் தெரியவருகிறது.

(௱௫) 'வையை வருபுனல் ஆடல் இனிதுகொல்?
செவ்வேற் கோகுன்றம் நுகர்தல் இனிதுகொல்?
வைவேல் நுதிஅன்ன கண்ணார் துணையாக
எவ்வாறு. செய்வாம் கொல். யாம்? என. நாளும்.
வழிமயக் குற்று மருடல் நெடியான்
நெடு மாடக் கூடற்கு இயல்பு.

இப்பகுதி தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் 11-ஆம் சூத்திர உரையில் இளம் பூரணரால் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இது பரிபாடலைச் சார்ந்ததாகலாம் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஊகிக்கின்றனர்.

MATURAI

TIRAṬṬU-10

Refulgent like the auric shark-pendants,
Golden, upon the ears of the *Kārttik* nymphs,
Will blemishless shine the city of Maturai,
Ever-during like Tamil pellucid sweet
Of the Pāṇṭiya king with the beflagged chariot.

NOTES

Line No.

2 *Kārttik nymphs* : Pleiades.

MATURAI

TIRAṬṬU-11

Only such as dwell in the city of towering mansions
Maturai, and Paraṅkuṉṟam of the Red Lord Murukaṉ,
Who rejoice at the sight of suppliants pleased,
And hail the benevolent patrons rich who give--
Are deemed good men and true that live!
And among these all there is none who cares,
Even for the joys of the celestial world!

VAIYAI

TIRAṬṬU-12

The foaming flood of the Vaiyai spread,
Vast as the Paṇṭiya's galloping steeds.
(Lord of the Potikai mount in the South,
The home of threefold Tamil sweet
Majestic and of repute great!)

MATURAI

TIRAṬṬU-13*

"Shall we sport in the Vaiyai freshes,
Or bask in the joys of Paraṅkuṉṟam,
Sacred to the Lord of the ruddy spear,
Along with our bewitching belles,
With ensate eyes sharp as lances?
Oh, that we knew which is sweeter!"
Thus do the denizens stand confused
Daily, in Maturai of many mansions,
The lofty polis of the Pāṇṭiya king.

*See note on Paripāṭal : Collected Pieces (p. 234)

இணைப்பு - 4 பரிபாடல்

மர்ரே எஸ். ராஜம் பதிப்பு, சென்னை, *1981.*

1. திருமால்

அரு மறைப் பொருள்

ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந் தலை
தீ உமிழ் திறலொடு முடிமிசை அணவர,
மாவுடை மலர் மார்பின், மை இல் வால் வளை மேனி,
சேய் உயர் பணைமிசை எழில் வேழம் ஏந்திய,
வாய் வாங்கும் வளை நாஞ்சில், ஒரு குழை ஒருவனை;
எரிமலர் சினைஇய கண்ணை; பூவை
விரிமலர் புரையும் மேனியை; மேனித்
திரு ஞெமிர்ந்து அமர்ந்த மார்பினை; மார்பில்
தெரிமணி பிறங்கும் பூணினை; மால் வரை
எரி திரிந்தன்ன பொன் புனை உடுக்கையை -
சேவல் அம் கொடியோய் நின் வல வயின் நிறுத்தும்
ஏவல் உழந்தமை கூறும்,
நா வல் அந்தணர் அரு மறைப் பொருளே.

அமர் வென்ற கணை

இணைபிரி அணி துணி பணி எரி புரைய
விடர் இடு சுடர் படர் பொலம் புனை வினைமலர்
நெரி கிடர் எரி புரை தன மிகு தன முரண் மிகு
கடறரு மணியொடும் முத்து யாத்த நேரணி
நெறி செறி வெறி உறு முரல் விறல் வணங்கு அணங்கு வில்
தார் அணி துணி மணி வெயில் உறழ் எழில் புகழ் அலர் மார்பின்
எரி வயிர நுதி எறி படை எருத்து மலை இவர் நவையினிற்
றுணி படல் இல மணி வெயில் உறழ் எழில் நக்கு
இமை இருள் அகல முறு கிறுகு புரி ஒரு புரி நாள்மலர்
மலர் இலகின வளர் பரிதியின் ஒளி மணி மார்பு அணி
மணம் மிக நாறு உருவின விரை வளி மிகு கடு விசை
உடுவுறு தலை நிரை இதழ் அணி வயிறிரிய அமரரைப்
பொரெழுந்து உடன்று இரைத்து உரைஇய தானவர்
சிரம் உமிழ் புனல் பொழிபு இழிந்து உரம்
உதிர்பு அதிர்பு அலம் தொடர வென்ற கணை.

சொல்லுள் அடங்காப் பெரும் புகழ்

'பொருவேம்' என்றவர் மதம் தபக் கடந்து,
செரு மேம்பட்ட செயிர் தீர் அண்ணல்!
இருவர் தாதை! இலங்கு பூண் மாஅல்!
தெருள நின் வரவு அறிதல்
மருள் அறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கும் அரிதே:
அன்ன மரபின் அனையோய்! நின்னை
இன்னன் என்று உரைத்தல் எமக்கு எவன் எளிது?
அருமை நற்கு அறியினும், ஆர்வம் நின்வயின்
பெருமையின் வல்லா யாம் இவண் மொழிபவை

மெல்லிய எனாஅ வெறாஅது, அல்லி அம்
திரு மறு மார்ப! நீ அருளல் வேண்டும்.

துதி மொழிகள்

விறல் மிகு விழுச் சீர் அந்தணர் காக்கும்
அறனும், ஆர்வலர்க்கு அருளும், நீ;
திறன் இலோர்த் திருத்திய தீது தீர் கொள்கை
மறனும், மாற்றலர்க்கு அணங்கும், நீ;
அம் கண் வானத்து அணி நிலாத் திகழ்தரும்
திங்களும், தெறு கதிர்க் கனலியும், நீ;
ஐந் தலை உயிரிய அணங்குடை அருந் திறல்
மைந்துடை ஒருவனும், மடங்கலும், நீ;
நலம் முழுது அளைஇய புகர் அறு காட்சிப்
புலமும், பூவனும், நாற்றமும், நீ;
வலன் உயர் எழிலியும், மாக விசும்பும்,
நிலனும், நீடிய இமயமும், நீ.
அதனால்,
'இன்னோர் அனையை; இனையையால்' என,
அன்னோர் யாம் இவண் காணாமையின்,
பொன் அணி நேமி வலம் கொண்டு ஏந்திய
மன்னிய முதல்வனை ஆதலின்,
நின்னோர் அனையை, நின் புகழொடும் பொலிந்தே!
நின் ஒக்கும் புகழ் நிழலவை;
பொன் ஒக்கும் உடையவை;
புள்ளின் கொடியவை; புரி வளையினவை;
எள்ளுநர்க் கடந்து அட்ட இகல் நேமியவை;
மண்ணுறு மணி பாய் உருவினவை;
எண் இறந்த புகழவை; எழில் மார்பினவை.
அங்கு,
காமரு சுற்றமொடு ஒருங்கு நின் அடியுறை
யாம் இயைந்து ஒன்றுபு வைகலும் பொலிக! என,
ஏமுறு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும் -
வாய்மொழிப் புலவ நின் தாள்-நிழல் தொழுதே.

கடவுள் வாழ்த்து.

2. திருமால்

திருமாலின் பெருமை

ஊழிகளின் தோற்றம்

தொல் முறை இயற்கையின் மதியொ
. . . . மரபிற்று ஆக,
பசும் பொன்னுலகமும் மண்ணும் பாழ்பட,
விசும்பில் ஊழி ஊழ்ஊழ் செல்ல,
கரு வளர் வானத்து இசையின் தோன்றி,
உரு அறிவாரா ஒன்றன் ஊழியும்;
உந்து வளி கிளர்ந்த ஊழ்ஊழ் ஊழியும்;
செந் தீச் சுடரிய ஊழியும்; பனியொடு

தண் பெயல் தலைஇய ஊழியும்; அவையிற்று
உள் முறை வெள்ளம் மூழ்கி ஆர்தருபு,
மீண்டும் பீடு உயர்பு ஈண்டி, அவற்றிற்கும்
உள்ளீடு ஆகிய இரு நிலத்து ஊழியும்;
நெய்தலும், குவளையும், ஆம்பலும், சங்கமும்,
மை இல் கமலமும், வெள்ளமும், நுதலிய
செய் குறி ஈட்டம் கழிப்பிய வழிமுறை-

வராக கற்பம்

கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய
ஊழி ஒருவினை உணர்த்தலின், முதுமைக்கு
ஊழி யாவரும் உணரா;
ஆழி முதல்வ! நிற் பேணுதும், தொழுது.

திருமாலின் நிலைகள்

நீயே, 'வளையொடு புரையும் வாலியோற்கு அவன்
இளையன்' என்போர்க்கு இளையை ஆதலும்,
'புதை இருள் உடுக்கைப் பொலம் பனைக்கொடியோற்கு
முதியை' என்போக்கு முதுமை தோன்றலும்,
வடு இல் கொள்கையின் உயர்ந்தோர் ஆய்ந்த
கெடு இல் கேள்வியுள் நடு ஆகுதலும்,
இந் நிலைத் தெரி பொருள் தேரின், இந் நிலை
நின் நிலைத் தோன்றும் நின் தொல் நிலைச் சிறப்பே.

திருமாலின் சிறப்பு

ஓங்கு உயர் வானின் வாங்கு வில் புரையும்
பூண் அணி கவைஇய ஆர் அணி நித்தில
நித்தில மாதணி அத்தகு மதி மறுச்
செய்யோள் சேர்ந்த நின் மாசு இல் அகலம்-
வளர் திரை மண்ணிய கிளர் பொறி நாப்பண்
வை வால் மருப்பின் களிறு மணன் அயர்பு,
'புள்ளி நிலனும் புரைபடல் அரிது' என,
உள்ளுநர் உரைப்போர் உரையொடு சிறந்தன்று.

படைச்சிறப்பு

ஒடியா உள்ளமொடு உருத்து, ஒருங்கு உடன் இயைந்து,
இடி எதிர் கழறும்-கால் உறழ்பு எழுந்தவர்
கொடி அறுபு இறுபு, செவி செவிடு படுபு,
முடிகள் அதிர, படிநிலை தளர,
நனி முரல் வளை: முடி அழிபு, இழிபு
தலை இறுபு தாரொடு புரள -
நிலை தொலைபு, வேர், தூர், மடல்,
குருகு பறியா நீள்இரும் பனைமிசைப்
பல பதினாயிரம் குலை தரை உதிர்வபோல்-
நில்லாது, ஒருமுறை கொய்பு கூடி,
ஒருங்கு உருண்டு, பிளந்து, நெரிந்து, உருள்பு திதறுபு,
அளறு சொரிபு, நிலம் சோர,

சேரார் இன் உயிர் செகுக்கும்-
போர் அடு குரிசில்! நீ ஏந்திய படையே:
ஒன்னார் உடங்கு உண்ணும் கூற்றம் உடலே;
பொன் ஏர்பு அவிர் அழல் நுடக்கு அதன் நிறனே.

திருமால் திருமேனியின் ஒளி முதலிய சிறப்புக்கள்

நின்னது திகழ் ஒளி சிறப்பு இருள் திருமணி;
கண்ணே, புகழ்சால் தாமரை அலர் இணைப் பிணையல்;
வாய்மை, வயங்கிய வைகல்; சிறந்த
நோன்மை நாடின், இரு நிலம்; யாவர்க்கும்,
சாயல் நினது, வான் நிறை - என்னும்
நா வல் அந்தணர் அரு மறைப் பொருளே:
அவ்வும் பிறவும் ஒத்தனை; உவ்வும்
எவ் வயினோயும் நீயே.

உருவமும், உணவும், வெளிப்பாடும்

செவ்வாய் உவணத்து உயர் கொடியோயே!
கேள்வியுள் கிளந்த ஆசான் உரையும்,
படி நிலை வேள்வியுள் பற்றி ஆடு கொளலும்,
புகழ் இயைந்து இசை மறை உறு கனல் முறை மூட்டித்
திகழ் ஒளி ஒண் சுடர் வளப்பாடு கொளலும்,
நின் உருபுடன் உண்டி;
பிறர் உடம்படுவாரா
நின்னொடு புரைய
அந்தணர் காணும் வரவு.

பல் புகழும் பரவலும்

வாயடை அமிர்தம் நின் மனத்தகத்து அடைத்தர,
மூவா மரபும் ஓவா நோன்மையும்
சாவா மரபின் அமரர்க்காச் சென்ற நின்
. . . . மரபினோய் நின் அடி
தலை உற வணங்கினேம், பல் மாண் யாமும்;
கலி இல் நெஞ்சினேம் ஏத்தினேம் வாழ்த்தினேம்,
கடும்பொடும் கடும்பொடும் பரவுதும்-
'கொடும்பாடு அறியற்க, எம் அறிவு!' எனவே.

கடவுள் வாழ்த்து
கீரந்தையார் பாட்டு
நன்னாகனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

3. திருமால்

திருமாலிடமிருந்து தோன்றிப் பரந்த பொருள்கள்

மா அயோயே! மாஅயோயே!
மறு பிறப்பு அறுக்கும் மாசு இல் சேவடி
மணி திகழ் உருபின் மாஅயோயே!

தீ வளி விசும்பு நிலன் நீர் ஐந்தும்,
ஞாயிறும், திங்களும், அறனும், ஐவரும்,
திதியின் சிறாரும், விதியின் மக்களும்,
மாசு இல் எண்மரும், பதினொரு கபிலரும்,
தா மா இருவரும், தருமனும், மடங்கலும்,
மூ-ஏழ் உலகமும், உலகினுள் மன்பதும்,
மாயோய்! நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம்-
மாயா வாய்மொழி உரைதர வலந்து:
'வாய்மொழி ஓடை மலர்ந்த
தாமரைப் பூவினுள் பிறந்தோனும், தாதையும்,
நீ' என மொழியுமால், அந்தணர் அரு மறை.

முனிவரும் தேவரும் பாடும் வகை

'ஏஎர், வயங்கு பூண் அமரரை வௌவிய அமிழ்தின்,
பயந்தோள் இடுக்கண் களைந்த புள்ளினை;
பயந்தோள் இடுக்கண் களைந்த புள்ளின்
நிவந்து ஓங்கு உயர் கொடிச் சேவலோய்! நின்
சேவடி தொழாரும் உளரோ? அவற்றுள்
கீழ் ஏழ் உலகமும் உற்ற அடியினை;
தீ செங் கனலியும், கூற்றமும், ஞமனும்,
மாசு இல் ஆயிரம் கதிர் ஞாயிறும், தொகூஉம்
ஊழி ஆழிக்கண், இரு நிலம், உரு கெழு
கேழவாய் மருப்பின் உழுதோய், எனவும்,
'மா விசும்பு ஒழுகு புனல் வறள அன்னச்
சேவலாய்ச் சிறகர்ப் புலர்த்தியோய்' எனவும்,
ஞாலத்து உறையுள் தேவரும் வானத்து
நால் எண் தேவரும் நயந்து நிற் பாடுவோர்
பாடும் வகையே: எம் பாடல்தாம் அப்
பாடுவார் பாடும் வகை.

வடிவு வேற்றுமையும் பெயர் வேற்றுமையும்

கூந்தல் என்னும் பெயரொடு கூந்தல்
எரி சினம் கொன்றோய்! நின் புகழ் உருவின, கை;
நகை அச்சாக நல் அமிர்து கலந்த
நடுவுநிலை திறம்பிய நயம் இல் ஒரு கை.
இரு கை மாஅல்!
முக்கை முனிவ! நாற்கை அண்ணல்!
ஐங் கைம் மைந்த! அறு கை நெடு வேள்!
எழு கையாள! எண் கை ஏந்தல்!
ஒன்பதிற்றுத் தடக் கை மன் பேராள!
பதிற்றுக் கை மதவலி! நூற்றுக் கை ஆற்றல்!
ஆயிரம் விரித்த கைம் மாய மள்ள!
பதினாயிரம் கை முதுமொழி முதல்வ!
நூறாயிரம் கை ஆறு அறி கடவுள்!
அனைத்தும் அல்ல பல அடுக்கல் ஆம்பல்
இனைத்து என எண் வரம்பு அறியா யாக்கையை!
நின்னைப் புரை நினைப்பின் நீ அலது உணர்தியோ,
முன்னை மரபின் முதுமொழி முதல்வ?

வனப்பும் வலியும்

நினக்கு-விரிந்து அகன்ற கேள்வி அனைத்தினும்,
வலியினும், மனத்தினும், உணர்வினும், எல்லாம் -
வனப்பு வரம்பு அறியா மரபினோயே!
அணி நிழல் வயங்கு ஒளி, ஈர்-எண் தீம் கதிர்,
பிறை வளர், நிறை மதி உண்டி,
அணி மணிப் பைம் பூண், அமரர்க்கு முதல்வன் நீ;
திணி நிலம் கடந்தக்கால், திரிந்து அயர்ந்து, அகன்று ஓடி,
நின் அஞ்சிக் கடற் பாய்ந்த பிணி நெகிழ்பு அவிழ் தண் தார்
அன்னவர் பட, அல்லா அவுணர்க்கும் முதல்வன் நீ;
அதனால், 'பகைவர் இவர்; அவர் நட்டோர்' என்னும்
வகையும் உண்டோ, நின் மரவு அறிவோர்க்கே?
ஆயிர அணர் தலை அரவு வாய்க் கொண்ட
சேவல் ஊர்தியும், 'செங் கண் மாஅல்!
'ஓ!' எனக் கிளக்கும் கால முதல்வனை;
ஏஎ இன கிளத்தலின் இனைமை நற்கு அறிந்தனம்;

சாம வேதம் கூறுதலின் தெளிந்த பொருள்

தீயினுள் தெறல் நீ; பூவினுள் நாற்றம் நீ;
கல்லினுள் மணியும் நீ; சொல்லினுள் வாய்மை நீ;
அறத்தினுள் அன்பு நீ; மறத்தினுள் மைந்து நீ;
வேதத்து மறை நீ; பூதத்து முதலும் நீ;
வெஞ் சுடர் ஒளியும் நீ; திங்களுள் அளியும் நீ;
அனைத்தும் நீ; அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ: ஆதலின்,
உறையும் உறைவதும் இலையே; உண்மையும்
மறவியில் சிறப்பின் மாயமார் அனையை;
முதல்முறை, இடைமுறை, கடைமுறை, தொழிலில்
பிறவாப் பிறப்பு இலை; பிறப்பித்தோர் இலையே:

நால்வகை யுகங்களிலும் ஆராயப்படும் சிறப்பு

பறவாப் பூவைப் பூவினோயே!
அருள் குடையாக, அறம் கோலாக,
இரு நிழல் படாமை மூ-ஏழ் உலகமும்
ஒரு நிழல் ஆக்கிய ஏமத்தைமாதோ;
பாழ் என, கால் என, பாகு என, ஒன்று என,
இரண்டு என, மூன்று என, நான்கு என, ஐந்து என,
ஆறு என, ஏழு என, எட்டு என, தொண்டு என,
நால்வகை ஊழி எண் நவிற்றும் சிறப்பினை:

நால் வகை வியூகம்

செங் கட் காரி! கருங் கண் வெள்ளை!
பொன் கட் பச்சை! பைங் கண் மாஅல்!

பல திறப் பெயரியல்புகள்

இட வல! குட அல! கோவல! காவல!
காணா மரப! நீயா நினைவ!

மாயா மன்ன! உலகு ஆள் மன்னவ!
தொல் இயல் புலவ! நல் யாழ்ப் பாண!
மாலைச் செல்வ! தோலாக் கோட்ட!
பொலம் புரி ஆடை! வலம்புரி வண்ண!
பருதி வலவ! பொரு திறல் மல்ல!
திருவின் கணவ! பெரு விறல் மள்ள!
மா நிலம் இயலா முதல்முறை அமையத்து,
நாம வெள்ளத்து நடுவண் தோன்றிய
வாய்மொழி மகனொடு மலர்ந்த
தாமரைப் பொகுட்டு நின் நேமி நிழலே!

கடவுள் வாழ்த்து
கடுவன் இளவெயினனார் பாட்டு
பெட்டனாகனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

4. திருமால்

புகழ்தலை ஒழியோம்

ஐந்து இருள் அற நீக்கி, நான்கினுள் துடைத்து, தம்
ஒன்று ஆற்றுப்படுத்த நின் ஆர்வலர் தொழுது ஏத்தி,
நின் புகழ் விரித்தனர்: கிளக்குங்கால், அவை நினக்கு
இறும்பூது அன்மை நற்கு அறிந்தேம்ஆயினும்,
நகுதலும் தகுதி, ஈங்கு ஊங்கு நிற் கிளப்ப:
திருமணி, திரைபாடு அவிந்த முந்நீர்,
வரு மழை இருஞ் சூல்-மூன்றும் புரையும் மா மெய்;
மாஅ மெய்யொடு முரணிய உடுக்கையை;
நோனார் உயிரொடு முரணிய நேமியை:

இரணியனைத் தடிந்தமை

செயிர் தீர் செங் கட் செல்வ! நிற் புகழ-
புகைந்த நெஞ்சின், புலர்ந்த சாந்தின்-
பிருங்கலாதன் பலபல பிணி பட
வலந்துழி, மலர்ந்த நோய் கூர் கூம்பிய நடுக்கத்து
அலர்ந்த புகழோன், தாதை ஆகலின்
இகழ்வோன், இகழா நெஞ்சினனாக, நீ இகழா
நன்றா நட்ட அவன் நன் மார்பு முயங்கி,
ஒன்றா நட்டவன் உறு வரை மார்பின்-
படிமதம் சாம்ப ஒதுங்கி,
இன்னல் இன்னரொடு இடி முரசு இயம்ப,
வெடி படா ஒடி தூண் தடியொடு,
தடி தடி பல பட-வகிர் வாய்த்த உகிரினை;

வராகம் ஆகி உலகத்தை எடுத்தமை

புருவத்துக் கரு வல் கந்தரத்தால்
தாங்கி, இவ் உலகம் தந்து அடிப்படுத்ததை நடுவண்
ஓங்கிய பலர் புகழ் குன்றினோடு ஒக்கும்:

உலகு உயிர்களின் தோற்றமும், நிலைபேறும், ஒடுக்கமும்

நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்று உள;
நின் தண்மையும் சாயலும் திங்கள் உள;
நின் சுரத்தலும் வண்மையும் மாரி உள;
நின் புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்து உள;
நின் நாற்றமும் ஒண்மையும் பூவை உள;
நின் தோற்றமும் அகலமும் நீரின் உள;
நின் உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்து உள;
நின் வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தின் உள;
அதனால், இவ்வும், உவ்வும், அவ்வும், பிறவும்,
ஏமம் ஆர்ந்த நிற் பிரிந்து,
மேவல் சான்றன, எல்லாம்.

கருடக் கொடி

சேவல் ஓங்கு உயர் கொடியோயே!
சேவல் ஓங்கு உயர் கொடி
நின் ஒன்று உயர் கொடி பனை;
நின் ஒன்று உயர் கொடி நாஞ்சில்;
நின் ஒன்று உயர் கொடி யானை;
நின் ஒன்றா உயர் கொடி ஒன்று இன்று;
விடமுடை அரவின் உடல் உயிர் உருங்கு உவணம்;
அவன் மடிமேல் வலந்தது பாம்பு;
பாம்பு தொடி; பாம்பு முடிமேலன;
பாம்பு பூண்; பாம்பு தலைமேலது;
பாம்பு சிறை தலையன;
பாம்பு படி மதம் சாய்த்தோய்! பசும் பூணவை
கொடிமேல் இருந்தவன் தாக்கு இரையது பாம்பு:

பகையும் நட்பும் இன்மை

கடு நவை அணங்கும் கடுப்பும், நல்கலும்,
கொடுமையும் செம்மையும், வெம்மையும் தண்மையும்
உள் வழி உடையை; இல்வழி இலையே:
போற்றார் உயிரினும், போற்றுநர் உயிரினும்,
மாற்று ஏமாற்றல் இலையே: ' நினக்கு
மாற்றோரும் இலர்; கேளிரும் இலர்' எனும்
வேற்றுமை இன்று, அது போற்றுநர்ப் பெறினே:

அரு மறைப் பொருளாகிய இயல்புகள்

மனக்கோள் நினக்கு என வடிவு வேறு இலையே;
கோள் இருள் இருக்கை ஆய் மணி மேனி,
நக்கு அலர் துழா அய் நாறு இணர்க் கண்ணியை:
பொன்னின் தோன்றிய புனை மறு மார்ப!
நின்னில் தோன்றிய நிரை இதழ்த் தாமரை
அன்ன நாட்டத்து அளப்பரியவை;
நின்னின் சிறந்த நின் தாள் இணையவை;
நின்னில் சிறந்த நிறை கட்வுளவை;
அன்னோர் அல்லா வேறும் உள: அவை
நின்ஓர் அன்ஓர் அந்தணர் அரு மறை.

பல்வேறு திருப் பெயர் கொண்ட ஒரு பொருள்

அழல் புரை குழை கொழு நிழல் தரும் பல சினை
ஆலமும், கடம்பும், நல் யாற்று நடுவும்,
கால் வழக்கு அறு நிலைக் குன்றமும், பிறவும்,
அவ்வவை மேவிய வேறு வேறு பெயரோய்!
எவ் வயினோயும் நீயே; நின் ஆர்வலர்
தொழுத கை அமைதியின் அமர்ந்தோயும் நீயே;
அவரவர் ஏவலாளனும் நீயே;
அவரவர் செய்பொருட்கு அரணமும் நீயே.

கடவுள் வாழ்த்து
கடுவன் இளவெயினனார் பாட்டு
பெட்டனாகனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

5. செவ்வேள்

ஆறுமுகப் பெருமானின் வெற்றிச் செயல்கள்

பாய் இரும் பனிக் கடல் பார் துகள் படப் புக்கு,
சேய் உயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து, அமர் உழக்கி,
தீ அழல் துவைப்பத் திரிய விட்டெறிந்து,
நோயுடை நுடங்கு சூர் மா முதல் தடிந்து,
வென்றியின் மக்களுள் ஒருமையொடு பெயரிய
கொன்று உணல் அஞ்சாக் கொடு வினைக் கொல் தகை
மாய அவுணர் மருங்கு அறத் தபுத்த வேல்,
நாவல்அம் தண் பொழில் வட பொழில் ஆயிடை,
குருகொடு பெயர் பெற்ற மால் 'வரை உடைத்து,
மலை ஆற்றுப் படுத்த மூ-இரு கயந்தலை!
'மூ-இரு கயந்தலை, முந் நான்கு முழவுத் தோள்,
ஞாயிற்று ஏர் நிறத் தகை! நளினத்துப் பிறவியை!
காஅய் கடவுட் சேஎய்! செவ்வேள்!
சால்வ! தலைவ! எனப் பேஎ விழவினுள்,
வேலன் ஏத்தும் வெறியும் உளவே:
அவை வாயும் அல்ல, பொய்யும் அல்ல,
நீயே வயரம்பிற்று இவ் உலகம் ஆதலின்:
சிறப்போய் சிறப்பு இன்றிப் பெயர்குவை;
சிறப்பினுள் உயர்வு ஆகலும்,
பிறப்பினுள் இழிபு ஆகலும்,
ஏனோர் நின் வலத்தினதே:

முருகப் பிரானின் பிறப்பு

ஆதி அந்தணன் அறிந்து பரி கொளுவ,
வேத மா பூண் வையத் தேர் ஊர்ந்து,
நாகம் நாணா, மலை வில்லாக,
மூவகை ஆர் எயில் ஓர் அழல்-அம்பின் முளிய,
மாதிரம் அழல, எய்து அமரர் வேள்விப்

பாகம் உண்ட கைக் கட் பார்ப்பன்
உமையொடு புணர்ந்து, காம வதுவையுள்,
அமையாப் புணர்ச்சி அமைய, நெற்றி
இமையா நாட்டத்து ஒரு வரம் கொண்டு,
'விலங்கு ' என, விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன்
விரி கதிர் மணிப் பூணவற்குத் தான் ஈத்தது
அரிது என மாற்றான், வாய்மையன் ஆதலின்,
எரி கனன்று ஆனாக் குடாரி கொண்டு அவன் உருவு
திரித்திட்டோன், இவ் உலகு ஏழும் மருள:
கருப் பெற்றுக் கொண்டோர், கழிந்த சேய் யாக்கை
நொசிப்பின், ஏழ் உறு முனிவர், நனி உணர்ந்து,
வசித்ததைக் கண்டம் ஆக மாதவர்,
'மனைவியர், நிறைவயின், வசி தடி சமைப்பின்,
சாலார்; தானே தரிக்க' என, அவர் அவி
உடன் பெய்தோரே, அழல் வேட்டு அவ் அவித்
தடவு நிமிர் முத் தீப் பேணிய மன் எச்சில்,
வடவயின், விளங்கு ஆல், உறை எழு மகளிருள்
கடவுள் ஒரு மீன் சாலினி ஒழிய,
அறுவர் மற்றையோரும் அந் நிலை அயின்றனர்:
மறு அறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர்
நிறைவயின் வழாஅது நிற் சூலினரே;
நிவந்து ஓங்கு இமயத்து நீலப் பைஞ் சுனைப்
பயந்தோர் என்ப, பதுமத்துப் பாயல்:
பெரும் பெயர் முருக! நிற் பயந்த ஞான்றே,
அரிது அமர் சிறப்பின் அமரர்செல்வன்,
எரி உமிழ் வச்சிரம் கொண்டு, இகந்து வந்து, எறிந்தென,
அறு வேறு துணியும் அறுவர் ஆகி,
ஒருவனை; வாழி, ஒங்கு விறல் சேஎய்!

தேவர் சேனைக்குத் தலைவனாதல்

ஆரா உடம்பின் நீ அமர்ந்து விளையாடிய
போரால் வறுங் கைக்குப் புரந்தரன் உடைய,
அல்லல் இல் அனலன் தன் மெய்யின் பிரித்து,
செல்வ வாரணம் கொடுத்தோன்; வானத்து
வளம் கெழு செல்வன் தன் மெய்யின் பிரித்து,
திகழ் பொறிப் பீலி அணி மயில் கொடுத்தோன்;
திருந்து கோல் ஞமன் தன் மெய்யின் பிரிவித்து,
இருங் கண் வெள் யாட்டு எழில் மறி கொடுத்தோன்;
ஆஅங்கு அவரும் பிறரும் அமர்ந்து படை அளித்த
மறியும், மஞ்ஞையும், வாரணச் சேவலும்,
பொறி வரிச் சாபமும், மரனும், வாளும்,
செறி இலை ஈட்டியும், குடாரியும், கணிச்சியும்,
தெறு கதிர்க் கனலியும், மாலையும், மணியும்,
வேறு வேறு உருவின் இவ் ஆறு இரு கைக் கொண்டு,
மறு இல் துறக்கத்து அமரர்செல்வன்தன்
பொறி வரிக் கொட்டையொடு புகழ் வரம்பு இகந்தோய்.

முருகன் திருவடி அடைவோரும் அடையாதோரும்

தீன் குணம் எதிர்கொண்டோர் அறம் கொண்டோர் அல்லதை,
மன் குணம் உடையோர் மாதவர் வணங்கியோர் அல்லதை-

செறு தீ நெஞ்சத்துச் சினம் நீடினோரும்
சேரா அறத்துச் சீர் இலோரும்,
அழி தவப் படிவத்து அயரியோரும்,
மறு பிறப்பு இல் எனும் மடவோரும், சேரார்
நின் நிழல்:

முருகப் பெருமானிடம் வேண்டுதல்

அன்னோர் அல்லது இன்னோர்
சேர்வார் ஆதலின், யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல; நின்பால்
அருளும், அன்பும், அறனும், மூன்றும் -
உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலி தாரோயே!

கடவுள் வாழ்த்து
கடுவன் இளவெயினனார் பாட்டு
கண்ணனாகனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

6. வையை

வையையில் பெருவெள்ளம்

நிறை கடல் முகந்து உராய், நிறைந்து, நீர் துளும்பும் தம்
பொறை தவிர்பு அசைவிடப் பொழிந்தன்று, வானம்;
நிலம் மறைவது போல் மலிர் புனல் தலைத் தலைஇ,
மலைய இனம் கலங்க, மலைய மயில் அகவ,
மலை மாசு கழியக் கதழும் அருவி இழியும்
மலி நீர் அதர் பல கெழுவு தாழ் வரை,
மாசு இல் பனுவற் புலவர் புகழ் புல
நாவின் புனைந்த நன் கவிதை மாறாமை,
மேவிப் பரந்து விரைந்து, வினை நந்தத்
தாயிற்றே தண் அம் புனல்.

புதுப் புனலாட முற்படும் மகளிரது செயல்

புகை, பூ, அவி ஆராதனை, அழல், பல ஏந்தி,
நகை அமர் காதலரை நாளணிக் கூட்டும்
வகைசாலும், வையை வரவு.

வையையின் கரை உடைதலும், ஊரார் கிளர்ந்து எழுதலும்

தொடி தோள் செறிப்ப, தோள்வளை இயங்க,
கொடி சேர, திருக் கோவை காழ் கொள,
தொகு கதிர் முத்துத் தொடை கலிழ்பு மழுக,
உகிரும் கொடிறும் உண்ட செம் பஞ்சியும்,
நகில் அணி அளறு நனி வண்டல் மண்ட,
இலையும் மயிரும் ஈர்ஞ் சாந்து நிழத்த,
முலையும் மார்பும் முயங்கு அணி மயங்க,
விருப்பு ஒன்றுபட்டவர் உளம் நிறை உடைத்தென,

வரைச் சிறை உடைத்ததை வையை: 'வையைத்
திரைச் சிறை உடைத்தன்று கரைச்சிறை; அறைக' எனும்
உரைச் சிறைப் பறை எழ, ஊர் ஒலித்தன்று.

மைந்தரும் மகளிரும் நீராடச் செல்லல்

அன்று, போர் அணி அணியின் புகர்முகம் சிறந்தென,
நீர் அணி அணியின் நிரைநிரை பிடி செல;
ஏர் அணி அணியின் இளையரும் இனியரும்-
ஈரணி அணியின்,இகல் மிக நவின்று,
தணி புனல் ஆடும் தகை மிகு போர்க்கண்
துணி புனல் ஆக, துறை வேண்டும் மைந்தின்
அளிஅணி ஆகிய தாரர், கருவியர்,
அடு புனலது செல அவற்றை இழிவர்;
கைம்மான் எருத்தர், கலி மட மாவினர்,
நெய்ம் மாண் சிவிறியர், நீர் மணக் கோட்டினர்,
வெண் கிடை மிதவையர், நன் கிடைத் தேசினர்,
சாரிகை மறுத்துத் தண்டா உண்டிகை
ஓர் இயவு உறுத்தர ஊர்ஊர்பு இடம் தீஇ,

ஆற்றினது நீரோட்டம்

சேரி இளையர் செல அரு நிலையர்,
வலியர் அல்லோர் துறைதுறை அயர,
மெலியர் அல்லோர் விருந்து புனல் அயர,
சாறும் சேறும் நெய்யும் மலரும்
நாறுபு நிகழும், யாறு வரலாறு.

அந்தணர்கள் கொண்ட கலக்கம்

நாறுபு நிகழும் யாறு கண்டு, அழிந்து,
வேறுபடு புனல் என, விரை மண்ணுக் கலிழை,
புலம் புரி அந்தணர் கலங்கினர், மருண்டு.

பிறரும் வேறு கலந்த புனல் கண்டு நீங்குதல்

மாறு மென் மலரும், தாரும் கோதையும்,
வேரும் தூரும், காயும் கிழங்கும்,
பூரிய மாக்கள் உண்பது மண்டி
நார் அரி நறவம் உகுப்ப, 'நலன் அழிந்து,
வேறாகின்று இவ் விரி புனல் வரவு' என,
சேறு ஆடு புனலது செலவு.
வரை அழி வால் அருவிவாதாலாட்ட,
கரை அழி வால் அருவிக் கால் பாராட்ட,
'இரவில் புணர்ந்தோர் இடைமுலை அல்கல்
புரைவது பூந் தாரான் குன்று' எனக் கூடார்க்கு
உரையோடு இழிந்து உராய், ஊரிடை ஓடி,
சலப் படையான் இரவில் தாக்கியது எல்லாம்
புலப்படப் புன்அம் புலரியின் நிலப்படத்
தான் மலர்ந்தன்றே,
தமிழ் வையைத் தண்ணம் புனல்.

இற்பரத்தையுடன் நீராடிய தலைமகன் காதற்பரத்தைக்கு வையை நீர் விழவு கூறியது ; காதற்பரத்தையின் வினாவும் தலைமகன் மறுமொழியும்

'வீவியா விருந்து விழவார்க்குக் கொய்தோய்.
'தளிர் அறிந்தாய், தாம் இவை.'

கனவு வெளிப்பட்டது எனக் காதற்பரத்தை உரைத்தல்

'பணிபு ஒசி பண்பட்- பண்டெல்லாம் நனி உருவத்து;
என்னோ துவள் கண்டீ?-
எய்தும் கனவு இனி: நின் மார்பின் தார் வாடக்
கொய்ததும் வாயாளோ? கொய் தழை கை பற்றிச்
செய்ததும் வாயாளோ? செப்பு.'

தளிரின் துவட்சிக்கு வையைப் பெருக்குக் காரணம் என

'புனை புனை ஏறத் தாழ்த்ததை; தளிர் இவை
நீரின் துவண்ட; சேய் குன்றம்; காமர்
பெருக்கு அன்றோ, வையை வரவு?'

தலைவன் உரையை 'உண்மை அன்று' என, அவள் மறுத்து உரைத்தல்

'ஆம் ஆம்; அது ஒக்கும்; காதல்அம் காமம்
ஒருக்க ஒருதன்மை நிற்குமோ? ஒல்லைக்
கருக்கமும் ஆக்கமும் - சூள் உறல்! - வையைப்
பெருக்கு அன்றோ? பெற்றாய் பிழை.
அருகு பதியாக அம்பியின் தாழ்ப்பிக்கும்
குருகு இரை தேரக் கிடக்கும் - பொழி காரில்,
இன் இளவேனில், இது அன்றோ வையை? நின
வையை வளமாக வை.
செல் யாற்றுத் தீம் புனலில் செல் மரம் போல,
வவ்வு வள்ளைப் புனை ஆகிய மார்பினை;
என்றும் பனியாய் இரவெல்லாம் வைகினை;
வையை உடைந்த மடை அடைத்தக்கண்ணும்
பின்னும் மலிரும் பிசிர் போல, இன்னும்
அனற்றினை துன்பு அவிய, நீ அடைந்தக்கண்ணும்,
பனித்துப் பனி வரும் கண்ணவர் நெஞ்சம்
கனற்றுபு காத்தி, வரவு!'

தலைமகன் மேலும் கூறுதல்

'நல்லாள் கரை நிற்ப, நான் குளித்த பைந் துடத்து,
நில்லாள் திரைமூழ்கி நீங்கி எழுந்து, என்மேல்
அல்லா விழுந்தாளை எய்தி, எழுந்து ஏற்று யான்
கொள்ளா அளவை, எழும் தேற்றாள்: கோதையின்
உள் அழுத்தியாள் அவளோ? தோய்ந்தது யாது?' என-

காதற் பரத்தை கூற்று

தேறித் தெரிய உணர் நீ: பிறிதும் ஓர்
யாறு உண்டோ? இவ் வையை யாறு.

தலைமகன் பின்னும் குளுற்று உரைத்தமை

'இவ் வையை யாறு என்ற மாறு என்னை? கையால்
தலை தொட்டேன், தண் பரங்குன்று!'

விறலிக்குத் தலைமகள் கூறுதல்

சினவல்; நின் உண்கண் சிவப்பு அஞ்சுவாற்குத்
துனி நீங்கி, ஆடல் தொடங்கு; துனி நனி
கன்றிடின் காமம் கெடூஉம்; மகள்; இவன்
அல்லா நெஞ்சம் உறப் பூட்டக் காய்ந்தே
வல் இருள் நீயல்; அது பிழையாகும்' என,
இல்லவர் ஆட, இரந்து பரந்து உழந்து,
வல்லவர் ஊடல் உணர்த்தர, நல்லாய்!
களிப்பர்; குளிப்பர்; காமம் கொடி விட,
அளிப்ப, துனிப்ப, ஆங்காங்கு ஆடுப;
ஆடுவார் நெஞ்சத்து அலர்ந்து அமைந்த காமம்
வாடற்க, வையை! நினக்கு.

'வையை நீர் விழவணியில் காதற்பரத்தை, 'இற்பரத்தையுடன் நீராடினான் தலைமகன்' எனக்கேட்டுப் புலந்தாளைப் புலவி நீக்கிப் புணர்ந்தான்' எனக் கேட்ட தலைமகள், வாயிலாகப் புக்க விறலிக்கு, அவ் வையை நீர் விழவணியும், ஆங்குப் பட்ட செய்தியும் கூறி, வாயில் மறுத்தது.

ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டு
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

7. வையை

வையைப் புனலின் வருகை

திரை இரும் பனிப் பௌவம் செவ்விதா அற முகந்து,
உர உரும் உடன்று ஆர்ப்ப, ஊர் பொறை கொள்ளாது,
கரை உடை குளமெனக் கழன்று, வான் வயிறு அழிபு,
வரைவரை தொடுத்த வயங்கு வெள் அருவி-
இரவு இருள் பகலாக, இடம் அரிது செலவு என்னாது,
வலன் இரங்கு முரசின் தென்னவர் உள்ளிய
நிலன் உற நிமிர் தானை நெடு திரை நிவப்பு அன்ன-
பெயலான் பொலிந்து, பெரும் புனல் பல நந்த,
நலன் நந்த, நாடு அணி நந்த, புலன் நந்த,
வந்தன்று, வையைப் புனல்.

புனலின் செயல்

நளி இருஞ் சோலை நரந்தம் தாஅய்,
ஒளிர் சினை வேங்கை விரிந்த இணர் உதிரலொடு,
துளியின் உழந்த தோய்வு அருஞ் சிமைதொறும்
வளி வாங்கு சினைய மா மரம் வேர் கீண்டு,
உயர்ந்துழி உள்ளன பயம்பிடைப் பரப்பி;
உழவர் களி தூங்க, முழவு பணை முரல,
ஆடல் அறியா அரிவை போலவும்,
ஊடல் அறியா உவகையள் போலவும்,
வேண்டு வழி நடந்து, தாங்கு தடை பொருது;
விதி ஆற்றான் ஆக்கிய மெய்க் கலவை போலப்
பொது நாற்றம் உள்உள் கரந்து, புது நாற்றம்
செய்கின்றே, செம் பூம் புனல்.

வெள்ளப் பெருக்கைக் கண்ட மக்களின் செயல்

'கவிழ்ந்த புனலின் கயம் தண் கழநீர்
அவிழ்ந்த மலர் மீதுற்றென', ஒருசார்;
மாதர் மடநல்லார், மணலின் எழுதிய
பாவை சிதைத்தது' என அழ, ஒருசார்;
' அகவயல் இள நெல் அரிகால் சூடு
தொகு புனல் பரந்தெ'னத் துடி பட ஒருசார்;
'ஓதம் சுற்றியது ஊர்' என, ஒருசார்;
'கார் தூம்பு அற்றது வான்' என, ஒருசார்;
'பாடுவார் பாக்கம் கொண்டென,
ஆடுவார் சேரி அடைந்தென,
கழனி வந்து கால் கோத்தென,
பழன வாளை பாளை உண்டென,
வித்து இடு புலம் மேடு ஆயிற்றென',
உணர்த்த உணரா ஒள் இழை மாதரைப்
புணர்த்திய இச்சத்துப் பெருக்கத்தின் துனைந்து,
சினை வளர் வாளையின் கிளையொடு கெழீஇ,
பழன உழவர், பாய் புனல் பரத்தந்து.

வையைப் புனலின் வனப்பு

இறு வரை புரையுமாறு இரு கரை ஏமத்து,
வரை புரை உருவின் நுரை பல சுமந்து,
பூ வேய்ந்து, பொழில் பரந்து;
துனைந்து ஆடுவார் ஆய் கோதையர்,
அலர் தண் தாரவர், காதில்
தளிர் செரீஇ, கண்ணி பறித்து;
கை வளை, ஆழி, தொய்யகம், புனை துகில்,
மேகலை, காஞ்சி, வாகுவலயம்,
எல்லாம் கவரும் இயல்பிற்றாய்: தென்னவன்
ஒன்னார் உடை புலம் புக்கற்றால் - மாறு அட்ட
தானையான் வையை வனப்பு.

தோழி புனலணி இன்பம் கூறுதல்

புரிந்த தகையினான் யாறு ஆடுவாருள்
துரந்து புனல் தூவ, தூ. மலர்க் கண்கள்
அமைந்தன; ஆங்கண், அவருள் ஒருத்தி,
கை புதைஇய வளை
ஏக்கழுத்து நாணான் கரும்பின் அணை மென் தோள்
போக்கிச் சிறைப்பிடித்தாள்; ஓர் பொன் அம் கொம்பு
பரிந்து அவளைக் கைப் பிணை நீக்குவான் பாய்வாள்;
இரும்பு ஈர் வடி ஒத்து மை விளங்கும் கண் ஒளியால்
செம்மைப் புதுப் புனல் சென்று இருளாயிற்றே;
வையைப் பெருக்கு வடிவு.

தோழி தலைமகன் காதன்மை கூறுதல்

விரும்பிய ஈரணி மெய் ஈரம் தீர,
சுரும்பு ஆர்க்கும் சூர் நறா ஏந்தினாள் கண் நெய்தல்;
பேர் மகிழ் செய்யும் பெரு நறாப் பேணியவே,

கூர் நறா ஆர்ந்தவள் கண்.
கண் இயல் கண்டு ஏத்தி, காரிகை நீர் நோக்கினைப்
பாண் ஆதரித்துப் பல பாட; அப் பாட்டுப்
பேணாது ஒருத்தி பேதுற; ஆயிடை,
'என்னை வருவது எனக்கு?' என்று, இனையா,
நன்கு அமர் மார்பன் நடுக்குற, நண்ணி;
சிகை கிடந்த ஊடலின் செங் கண் சேப்பு ஊர,
வகை தொடர்ந்த ஆடலுள் நல்லவர் தம்முள்
பகை தொடர்ந்து, கோதை பரியூஉ, நனி வெகுண்டு,
யாறு ஆடு மேனி அணி கண்ட தன் அன்பன்
சேறு ஆடு மேனி திருநிலத்து உய்ப்ப, சிரம் மிதித்து,
தீர்விலதாகச் செருவுற்றாள்-செம் புனல்
ஊருடன் ஆடுங்கடை.

தோழி வையையின் நீரணியின்பம் குறித்துக் கூறுதல்

புரி நரம்பு இன் கொளைப் புகல் பாலை ஏழும்
ஏழுஉப் புணர் யாழும், இசையும், கூட;
குழல் அளந்து நிற்ப; முழவு எழுந்து ஆர்ப்ப;
மன் மகளிர், சென்னியர், ஆடல் தொடங்க;
பொருது இழி வார் புனல் பொற்பு-அஃது
உரும் இடி சேர்ந்த முழக்கம் புரையும்
திருமருதமுன்துறை சேர் புனற்கண் துய்ப்பார்
தாமம் தலை புனை பேரி நீர் வையை!
நின் பயம் பாடி விடிவுற்று ஏமாக்க-
நின் படிந்து நீங்காமை இன்று புணர்ந்தெனவே.

தலைமகன் தலைமகளோடுபுனல் ஆடினான் எனக்கேட்டு இன்புற்ற செவிலித்தாய், தோழியை, 'நீங்கள் ஆடிய புனலணி இன்பம் கூறுக' என்றாட்கு, அப் புனலணி இன்பமும், பல்வேறு வகைப்பட்ட இன்பமும், தலைமகன் காதன்மையும், கூறி, 'என்றும் இந்தநீரணி இன்பம் பெறுக, யாம்' என்றது.

மையோடக் கோவனார் பாட்டு
பித்தாமத்தர் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

8. செவ்வேள்

திருப்பரங்குன்றத்தின் அமைப்பும் சிறப்பும்

மண்மிசை-அவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்
புள்மிசைக் கொடியோனும், புங்கவம் ஊர்வோனும்,
மலர்மிசை முதல்வனும், மற்று அவனிடைத் தோன்றி
உலகு இருள் அகற்றிய பதின்மரும், இருவரும்,
மருந்து உரை இருவரும், திருந்து நூல் எண்மரும்,
ஆதிரை முதல்வனின் கிளந்த
நாதர் பன்னொருவரும், நன் திசை காப்போரும்,
யாவரும், பிறரும், அமரரும், அவுணரும்,
மேஅரு முதுமொழி விழுத் தவ முதல்வரும்-
பற்றாகின்று, நின் காரணமாக;
பரங்குன்று இமயக் குன்றம் நிகர்க்கும்.

இமயக் குன்றினில் சிறந்து
நின் ஈன்ற நிரை இதழ்த் தாமரை
மின் ஈன்ற விளங்கு இணர் ஊழா
ஒருநிலைப் பொய்கையோடு ஒக்கும்-நின் குன்றின்
அருவி தாழ் மாலைச் சுனை.
முதல்வ! நின் யானை முழக்கம் கேட்ட
கதியிற்றே காரின் குரல்.
குரல் கேட்ட கோழி குன்று அதிரக் கூவ,
மத நனி வாரணம் மாறுமாறு அதிர்ப்ப,
எதிர்குதிர் ஆகின்று அதிர்ப்பு, மலை முழை.

குன்றத்திற்கும் கூடலுக்கும் இடையிலுள்ள வழி

ஏழ் புழை ஐம் புழை யாழ் இசை கேழ்த்து அன்ன, இனம்
வீழ் தும்பி வண்டொடு மிஞிறு ஆர்ப்ப, சுனை மலர,
கொன்றை கொடி இணர் ஊழ்ப்ப. கொடி மலர்
மன்றல மலர, மலர் காந்தள் வாய் நாற,
நன்று அவிழ் பல் மலர் நாற, நறை பனிப்ப,
தென்றல் அசைவரூஉம் செம்மற்றே-அம்ம! நின்
குன்றத்தான் கூடல் வரவு.

குன்றத்தின் முழக்கம்

குன்றம் உடைத்த ஒளிர் வேலோய்! கூடல்
மன்றல் கலந்த மணி முரசின் ஆர்ப்பு எழ,
காலொடு மயங்கிய கலிழ் கடலென,
மால் கடல் குடிக்கும் மழைக் குரலென,
ஏறு அதிர்க்கும் இந்திரன் இரும் உருமென,
மன்றல் அதிரதிர மாறுமாறு அதிர்க்கும்-நின்
குன்றம் குமுறிய உரை.

தலைமகன் தலைமகட்குக் குன்றத்தின் சிறப்புக் கூறுதல்

'தாது ஏய வண்டின் தொழுதி முரல்வு அவர்
காதல் மூதூர் மதில் கம்பலைத்தன்று;
வடு வகிர் வென்ற கண், மாந் தளிர் மேனி,
நெடு மென் பணைத் தோள், குறுந் தொடி, மகளிர்
ஆராக் காமம், ஆர் பொழிற் பாயல்,
வரையகத்து, இயைக்கும் வரையா நுகர்ச்சி;
முடியா நுகர்ச்சி முற்றாக் காதல்,
அடியோர் மைந்தர் அகலத்து அகலா
அலர் ரெமல் மகன்றில் நன்னர்ப் புணர்ச்சி,
புலரா மகிழ்; மறப்பு அறியாது நல்கும்
சிறப்பிற்றே-தண் பரங்குன்று;

தலைமகள் புலந்து உரைத்தல்

'இனி, மன்னும் ஏதிலர் நாறுதி; ஆண்டுப்
பனி மலர்க் கண்ணாரோடு ஆட- நகை மலர்
மாலைக்கு மாலை வரூஉம்; வரை சூள் நில்-
காலைப் போய் மாலை வரவு;

தலைமகன் சூளும் தலைவி விலக்கலும்

'இனி மணல் வையை இரும் பொழிலும், குன்றப்
பனி பொழி சாரலும், பார்ப்பாரும்; . . . .
துனியல், மரருண்கண்! சொல் வேறு; நாற்றம்
கனியின் மலரின் மலிர் கால் சீப்பு இன்னது;
துனியல் நனி' 'நீ நின் சூள்.'

தோழி தலைமகனைச் சூள் விலக்கிக் கூறுதல்

'என் பாணி நில் நில் - எலாஅ!-பாணி நீ, நின் சூள்:
சான்றாளர் ஈன்ற தகாஅத் தகாஅ மகா அன்!-
ஈன்றாட்கு ஒரு பெண், இவள்.
" இருள் மை ஈர் உண் கண் இலங்கு இழை ஈன்றாட்கு
அரியளோ? அவது அறிந்திரேன்; ஈதா;
வரு புனல் வையை மணல் தொட்டேன்; தரு மண வேள்
தண் பரங்குன்றத்து அடி தொட்டேன்" என்பாய்;
கேளிர் மணலின் கெழுவும் இதுவோ?
ஏழ் உலகும் ஆளி திரு வரைமேல் அன்பு அளிதோ?
என்னை அருளி அருள் முருகு சூள் சூளின்,
நின்னை அருள் இல் அணங்கான் மெய் வேல் தின்னும்:
விறல் வெய்யோன் ஊர் மயில், வேல் நிழல், நோக்கி;
அறவர் அடி தொடினும், ஆங்கு அவை சூளேல்:
குறவன் மகள் ஆணை கூறு ஏலா! கூறேல்;
ஐய! சூளின், அடி தொடு குன்றொடு
வையைக்குத் தக்க மணல் சீர் சூள் கூறல்!'

தலைமகனது உரை

யார் பிரிய, யார் வர, யார் வினவ, யார் செப்பு?
'நீர் உரைசெய் நீர்மை இல் சூள் என்றி,' நேரிழாய்!
கய வாய நெய்தல் அலர், கமழ்முகை மண நகை
நயவரு நறவு இதழ், மதர் உண்கண்; வாள் நுதல்;
முகை முல்லை வென்று, எழில் முத்து ஏய்க்கும் வெண் பல்-
நகை சான்ற கனவு அன்று; நனவு அன்று-நவின்றதை:
இடு துனி கை ஆறா என், துயர் கூரச்
சுடும், இறை; ஆற்றிசின், அடி சேர்ந்து! சாற்றுமின்-
மிக ஏற்றதும் மலர், ஊட்டுதும் அவி,
கேட்டுதும் பாணி; எழுதும் கிணை-முருகன்
தாள் தொழு தண் பரங்குன்று!

தோழி தலைமகளின் கற்புடைமை கூறல்

'தெரி இழாய் செல்க!' என்றாய்; எல்லா! யாம் பெற்றேம்,
ஒருவர்க்கும் பொய்யா நின் வாய் இல் சூள் வெளவல்;
பருவத்துப் பல் மாண் நீ சேறலின் காண்டை-
எருமை இருந் தோட்டி எள்ளியும் காளை
செருவம் செயற்கு என்னை முன்னை, தன் சென்னி,
அருள்வயினான், தூங்கு மணி கையால் தாக்கி,
நிரைவளை ஆற்று, இருஞ் சூள்.

தலைமகளிரது செய்தி

வளி பொரு சேண் சிமை வரையகத்தால்
தளி பெருகும் தண் சினைய
பொழில் கொளக் குறையா மலர,
குளிர் பொய்கை அளறு நிறைய,
மருதம் நனி மணல் ஞெமர்ந்த
நனி மலர்ப் பெரு வழி,
சீறடியவர் சாறு கொள எழுந்து
வேறுபடு சாந்தமும், வீறுபடு புகையும்,
ஆறு செல் வளியின் அவியா விளக்கமும்,
நாறு கமழ் வீயும், கூறும் இசை முழவமும்,
மணியும், கயிறும், மயிலும், குடாரியும்,
பிணிமுகம், உளப்படப் பிறவும், ஏந்தி;
அரு வரைச் சேராத் தொழுநர்,
'கனவின் தொட்டது கை பிழையாகாது
நனவின் சேஎப்ப நின் நளி புனல் வையை
வரு புனல் அணிக' என வரம் கொள்வோரும்,
'கரு வயிறு உறுக' எனக் கடம்படுவோரும்,
'செய் பொருள் வாய்க்க' எனச் செவி சார்த்துவோரும்,
'ஐ அமர் அடுக' என அருச்சிப்போரும்,
பாடுவார் பாணிச் சீரும், ஆடுவார் அரங்கத் தாளமும்,
மஞ்சு ஆடு மலை முழக்கும்,
துஞ்சாக் கம்பலை-
பைஞ் சுனைப் பாஅய் எழு பாவையர்
ஆய் இதழ் உண்கண் அலர் முகத் தாமரை,
தாட் தாமரை, தோட் தமனியக் கய மலர்,
எம் கைப் பதுமம், கொங்கைக் கய முகை,
செவ் வாய் ஆம்பல் செல் நீர்த் தாமரை,
புனற் தாமரையொடு, புலம் வேறுபாடுறாக்
கூர் எயிற்றார் குவிமுலைப் பூணொடு,
மாரன் ஒப்பார் மார்பு அணி கலவி;
அரிவையர் அமிர்த பானம்
உரிமை மாக்கள் உவகை அமிர்து உய்ப்ப;
மைந்தர் மார்வம் வழி வந்த ,
செந் தளிர் மேனியார், செல்லல் தீர்ப்ப;

பரங்குன்றை வாழ்த்தல்

என ஆங்கு,
உடம் புணர் காதலரும் அல்லாரும் கூடி,
கடம்பு அமர் செல்வன் கடி நகர் பேண-
மறு மிடற்று அண்ணற்கு மாசிலோள் தந்த-
நெறி நீர் அருவி அசும்பு உறு செல்வம்,
மண் பரிய வானம் வறப்பினும்,-மன்னுகமா,
தண் பரங்குன்றம்! நினக்கு.

கடவுள் வாழ்த்து
ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டு
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

9. செவ்வேள்

முருகவேளை வாழ்த்துதல்

இரு நிலம் துளங்காமை வடவயின் நிவந்து ஓங்கி,
அரு நிலை உயர் தெய்வத்து அணங்குசால் தலை காக்கும்,
உருமுச் சூழ் சேண் சிமை-உயர்ந்தவர் உடம்பட-
எரி மலர்த் தாமரை இறை வீழ்த்த பெரு வாரி
விரி சடைப் பொறை ஊழ்த்து, விழு நிகர் மலர் ஏய்ப்ப,
தணிவுறத் தாங்கிய தனி நிலைச் சலதாரி
மணி மிடற்று அண்ணற்கு, மதி ஆரல் பிறந்தோய்! நீ
மை இரு நாற்று இமை உண்கண் மான் மறி தோள் மணந்த ஞான்று,
ஐ-இருநூற்று மெய்ந் நயனத்தவன் மகள் மலர் உண்கண்,
மணி மழை தலைஇயென, மா வேனில் கார் ஏற்று,
தணி மழை தலையின்று, தண் பரங்குன்று.

தமிழது சிறப்பிற்குக் காரணம்

நான்மறை விரித்து, நல் இசை விளக்கும்
வாய்மொழிப் புலவீர்! கேண்மின், சிறந்தது:
காதற் காமம், காமத்துச் சிறந்தது;
விருப்போர் ஒத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி:
புலத்தலின் சிறந்தது, கற்பே; அது தான்
இரத்தலும் ஈதலும் இவை உள்ளீடாப்
பரத்தை உள்ளதுவே: பண்புறு கழறல்,
தோள் புதிது உண்ட பரத்தை இல் சிவப்புற
நாள் அணிந்து, உவக்கும் சுணங்கறையதுவே;
கேள் அணங்குற மனைக் கிளந்துள, சுணங்கறை;
சுணங்கறைப் பயனும் ஊடல் உள்ளதுவே.
அதனால், அகறல் அறியா அணி இழை நல்லார்
இகல் தலைக்கொண்டு துனிக்கும் தவறு இலர்; இத்
தள்ளாப் பொருள் இயல்பின் தண் தமிழ் ஆய்வந்திலார்
கொள்ளார், இக் குன்று பயன்.

வள்ளியும் முருகனும் சிறந்தவாறு

ஊழ் ஆரத்து ஒய் கரை நூக்கி, புனல் தந்த
காழ் ஆரத்து அம் புகை சுற்றிய தார் மார்பின்,
கேழ் ஆரம் பொற்ப வருவானைத் தொழூஅ,
'வாழிய, மாயா! நின் தவறு இலை; எம் போலும்
கேழ் இலார்-மாண் நலம் உண்கோ, திரு உடையார்
மென் தோள்மேல் அல்கி நல்கலும் இன்று?-
வை எயிற்று எய்யா மகளிர் திறம் இனிப்
பெய்ய உழக்கும், மழைக் கா; மற்று ஐய!'
கரையா வெந் நோக்கத்தான் கை சுட்டி, பெண்டின்
இகலின் இகந்தாளை, அவ்வேள் தலைக் கண்ணி
திருந்து அடி தோயத் திறை கொடுப்பானை
'வருந்தல்' என, அவற்கு மார்பு அளிப்பாளை,
'குறுகல்' என்று ஒள்ளிழை போதை கோலாக
இறுகிறுக யாத்துப் புடைப்ப;
ஒருவர் மயில் ஒருவர் ஒண் மயிலோடு ஏல,

இருவர் வான் கிளி ஏற்பில் மழலை,
செறி கொண்டைமேல் வண்டு சென்று பாய்ந்தன்றே,
வெறி கொண்டான் குன்றத்து வண்டு.

வள்ளியின் பாங்கியரும் தேவசேனையின் பாங்கியரும் இகலுதல்

தார் தார் பிணக்குவார்; கண்ணி ஒச்சித் தடுமாறுவார்;
மார்பு அணி கொங்கை வார் மத்திகையாப் புடைப்பார்;
கோதை வரிப் பந்து கொண்டு எறிவார்-
பேதை மட நோக்கம் பிறிதாக, ஊத
நுடங்கு நொசி நுசுப்பார்-நூழில் தலைக்கொள்ள;
கயம்படு கமழ் சென்னிக் களிற்று இயல் கைம்மாறுவார்;
வயம்படு பரிப் புரவி மார்க்கம் வருவார்;
தேர் அணி அணி கயிறு தெரிபு வருவார்;
வரி சிலை வளைய மார்பு உற வாங்குவார்;
வாளி வாளிகள் நிலைபெற மறலுவார்;
தோள் வளை ஆழி சுழற்றுவார்-
மென் சீர் மயில் இயலவர்.
வாள் மிகு வய மொய்ம்பின்
வரை அகலத்தவனை - வானவன் மகள்
மாண் எழில் மலர் உண்கண்
மட மொழியவர்-உடன் சுற்றி,
கடி சுனையுள் குளித்து ஆடுநரும்,
அறை அணிந்த அருஞ் சுனையான்
நற உண் வண்டாய் நரம்பு உளர்நரும்,
சிகை மயிலாய்த் தோகை விரித்து ஆடுநரும்,
கோகுலமாய்த் கூவுநரும்,
ஆகுலம் ஆகுநரும்-
குறிஞ்சிக் குன்றவர் மறம் கெழு வள்ளி தமர்
வித்தகத் தும்பை விளைத்தலான், வென் வேலாற்கு
ஒத்தன்று, தண் பரங்குன்று.

வாழ்த்தி வேண்டல்

சுடுஞ் சூர் மா முதல் தடிந்து அறுத்த வேல்
அடும் போராள! நின் குன்றின்மிசை
ஆடல் நவின்றோர் அவர் போர் செறுப்பவும்,
பாடல் பயின்றோரைப் பாணர் செறுப்பவும்,
வல்லாரை வல்லார் செறுப்பவும்,
அல்லாரை அல்லார் செறுப்பவும், ஓர் சொல்லாய்,
செம்மைப் புதுப் புனற்
தடாகம் ஏற்ற தண் சுனைப் பாங்கர்,
படாகை நின்றன்று;
மேஎ எஃகினவை;
வென்று உயர்ந்த கொடி விறல் சான்றவை;
கற்பு இணை நெறியூடு அற்பு இணைக் கிழமை
நயத் தகு மரபின் வியத் தகு குமர!
வாழ்த்தினேம் பரவுதும், தாழ்த்துத் தலை, நினை யாம்-
நயத்தலின் சிறந்த எம் அடியுறை,
பயத்தலின் சிறக்க, நாள்தொறும் பொலிந்தே.

கடவுள் வாழ்த்து
குன்றம்பூதனார் பாட்டு
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

10. வையை

வையையில் நீர் வருகை

மலைவரை மாலை அழி பெயல்-காலை,
செல வரை காணாக் கடல் தலைக் கூட-
நில வரை அல்லல் நிழத்த, விரிந்த
பலவுறு போர்வைப் பரு மணல் மூஉய்,
வரி அரி ஆணு முகிழ் விரி சினைய
மாந் தீம் தளிரொடு வாழையிலை மயக்கி,
ஆய்ந்து அளவா ஓசை அறையூஉ, பறை அறையப்
போந்தது-வையைப் புனல்.

புனலாடும் பொருட்டு மகளிர் வையைக் கரை சேர்தல்

புனல் மண்டி ஆடல் புரிவான், சனம் மண்டி,
தாளித நொய்ந் நூல் சரணத்தர், மேகலை
ஏணிப்படுகால் இறுகிறுகத் தாள் இடீஇ,
நெய்த்தோர் நிற அரக்கின் நீரெக்கி யாவையும்
முத்து நீர்ச் சாந்து அடைந்த மூஉய்த் தத்தி;
புக அரும் பொங்குஉளைப் புள் இயல் மாவும்,
மிக வரினும் மீது இனிய வேழப் பிணவும்,
அகவரும் பாண்டியும், அத்திரியும், ஆய் மாச்
NPØm,Ri ÓAo£®ûLÌm,Ti | ;
வகை வகை ஊழ் ஊழ் கதழ்பு மூழ்த்து ஏறி;
முதியர், இளையர் : முகைப் பருவத்தர்,
வதி மண வம்பு அலர் வாய் அவிழ்ந்தன்னார்-
இரு திற மாந்தரும் இன்னினியோரும்-
விரவு நரையோரும் வெறு நரையோரும்-
பதிவத மாதர், பரத்தையர்; பரங்கர்;
அதிர் குரல் வித்தகர் ஆக்கிய தாள
விதி கூட்டியஇய மென் நடை போல,
பதி எதிர் சென்று, பரூஉக் கரை நண்ணி-

கரை சேர்ந்த மகளிர் செயல்

அலர்வாய் அவிழ்ந்தன்ன பருவத்தையுடைய கற்புடைமகளிர், பரத்தையர் இவர்களின் செயல்

நீர் அணி காண்போர்; நிரை மாடம் ஊர்குவோர்;
பேர் அணி நிற்போர்; பெரும் பூசல் தாக்குவோர்;
மா மலி ஊர்வோர்; வயப் பிடி உந்துவோர்;
வீ மலி கான் யாற்றின கருத்தி குறுகி,
தாம் வீழ்வார் ஆகம் தழுவுவோர்; தழுவு எதிராது,
யாமக் குறை ஊடல் இன் நசைத் தேன் நுகர்வோர்;
காமக் கணிச்சியால் கையறவு வட்டித்து,

சேமத் திரை வீழ்த்துச் சென்று, அமளி சேர்குவோர்:

முகைப் பருவத்து மகளிரின் செயல்கள்

தாம் வேண்டு காதற் கண்வர் எதிர்ப்பட,
பூ மேம்பாடு உற்ற புனை சுரும்பின், சேம
மட நடைப் பாட்டியர்த் தப்பி, தடை இறந்து,
தாம் வேண்டும் பட்டினம் எய்திப் கரை சேரும்
ஏமுறு நாவாய் வரவு எதிர்கொள்வார் போல்,
யாம் வேண்டும் வையைப் புனல் எதிர்கொள் கூடல்-

களிறு பிடிகளின் ஒத்த அன்பு

ஆங்க அணி நிலை மாடத்து அணி நின்ற பாங்காம்
மடப் பிடி கண்டு, வயக் கரி மால் உற்று,
நடத்த நடவாது நிற்ப; மடப் பிடி,
அன்னம் அனையாரோடு ஆயா நடை, கரிமேல்
செல் மனம் மால் உறுப்ப, சென்று; எழில் மாடத்துக்
கை புனை கிளர் வேங்கை காணிய வெருவுற்று,
மை புரை மடப் பிடி, மட நல்லார் விதர்ப்புற,
செய் தொழில் கொள்ளாது, மதி செத்து, சிதைதர;
கூம் கை மத மாக் கொடுந் தோட்டி கைந் நீவி
நீங்கும் பதத்தால், உருமுப் பெயர்த்தந்து
வாங்கி, முயங்கி வயப் பிடி கால்கோத்து,
சிறந்தார் நடுக்கம் சிறந்தார் களையல்-
இதையும் கயிறும் பிணையும் இரியச்
சிதையும் கலத்தைப் பயினான் திருத்தும்
திசை அறி நீகானும் போன்ம்.

மகளிர், மைந்தர் இவர்கள் செயல்

பருக் கோட்டு யாழ்ப் பக்கம் பாடலோடு ஆடல்
அருப்பம் அழிப்ப, அழிந்த மனக் கோட்டையர்,
ஒன்றோடு இரண்டா முன்தேறார், வென்றியின்,
பல் சனம் நாணிப் பதைபதைப்பு-மன்னவர்
தண்டம் இரண்டும் தலைஇத் தாக்கி நின்றவை
ஒன்றியும், உடன்பாடு ஒலி எழுதற்கு அஞ்சி,
நின்ற நிகழ்ச்சியும் போன்ம்.
காமம் கனைந்து எழ, கண்ணின் களி எழ,
ஊர் மன்னும் அஞ்சி ஒளிப்பாரவர் நிலை-
கள்ளின் களி எழக் காத்தாங்கு, அலர் அஞ்சி,
உள்ளம் உளை எழ, ஊக்கத்தான் உள் உள்
பரப்பி மதர் நடுக்கிப் பார் அலர் தூற்றக்
கரப்பார், களி மதரும் போன்ம்.
கள்ளொடு காமம் கலந்து, கரை வாங்கும்
வெள்ளம் தரும், இப் புனல்.

மகளிரது நீர் விளையாட்டு

புனல் பொருது மெலிந்தார் திமில் விட,
கனல் பொருத அகிலின் ஆவி கா எழ,

நகில் முகடு மெழுகிய அளறு மடை திறந்து
திகை முழுது கமழ, முகில் அகடு கழி மதியின்
உறை கழி வள்ளத்து உறு நறவு வாக்குநர்,
அரவு செறி உவவு மதியென அங்கையில் தாங்கி,
எறி மகர வலயம் அணி திகழ் நுதலியர்,
மதி உண் அரமகளென, ஆம்பல் வாய் மடுப்ப;
மீப்பால் வெண் துகில் போர்க்குநர்; பூப் பால்
வெண் துகில் சூழ்ப்பக் குழல் முறுக்குநர்;
செங் குங்குமச் செழுஞ் சேறு,
பங்கம் செய் அகில் பல பளிதம்,
மறுகுபட அறை புரை அறு குழவியின்
அவி அமர் அழலென அரைக்குநர்;
நத்தொடு, நள்ளி, நடை இறவு, வய வாளை,
வித்தி அலையில், 'விளைக! பொலிக!' என்பார்;
இல்லது நோக்கி, இளிவரவு கூறாமுன்,
நல்லது வெஃகி, வினை செய்வார்;
மண் ஆர் மணியின் வணர் குரல் வண்டு ஆர்ப்ப,
தண் அம் துவர் பல ஊட்டிச் சலம் குடைவார்;
எண்ணெய் கழல இழை துகள் பிசைவார்;
மாலையும் சாந்தும் மதமும் இழைகளும்,
கோலம் கொள, நீர்க்குக் கூட்டுவார்; அப் புனல்
உண்ணா நறவினை ஊட்டுவார்; ஒண் தொடியார்
வண்ணம் தெளிர, முகமும் வளர் முலைக்
கண்ணும் கழியச் சிவந்தன; அன்ன வகை
ஆட்டு அயர்ந்து-அரி படும் ஐ விரை மாண் பகழி
அரம் தின் வாய் போன்ம் போன்ம் போன்ம்-
பின்னும், மலர்க் கண் புனல்.

புனல் விளையாட்டால் மெலியாத மைந்தர் செயல்

தண்டித் தண்டின் தாய்ச் செல்வாரும்,
கண்டல் தண் தாது திரை நுரை தூவாரும்,
வெய்ய திமிலிரன் விரை புனலொடு ஒய்வாரும்,
மெய்யது உழவின் எதிர் புனல் மாறு ஆடிப்
பைய விளையாடுவாரும், மென் பாவையர்
செய்த பூஞ் சிற்றடிசில் இட்டு உண்ண ஏற்பார்,
இடுவார் மறுப்பார் சிறுகு இடையார்
பந்தும் கழங்கும் பல களவு கொண்டு ஒடி,
அம் தண் கரை நின்று பாய்வாராய், மைந்தர்
ஒளிறு இலங்கு எஃகொடு வாள் மாறு உழக்கி,
களிறு போர் உற்ற களம்போல, நாளும்
தெளிவு இன்று, தீம் நீர்ப் புனல்.

புனலாடி மீண்டவாறு

மதி மாலை மால் இருள் கால் சீப்ப, கூடல்
வதி மாலை, மாறும் தொழிலான், புது மாலை
நாள் அணி நீக்கி, நகை மாலைப் பூ வேய்ந்து,
தோள் அணி, தோடு, சுடர் இழை, நித்திலம்;
பாடுவார் பாடல், பரவல், பழிச்சுதல்,

ஆடுவார் ஆடல், அமர்ந்த சீர்ப் பாணி,
நல்ல கமழ் தேன் அளி வழக்கம், எல்லாமும்,
பண் தொடர் வண்டு பரிய எதிர் வந்து ஊத,
கொண்டிய வண்டு கதுப்பின் குரல் ஊத,
தென் திசை நோக்கித் திரிதர்வாய்; மண்டு கால் சார்வா,
நளிர் மலைப் பூங்கொடித் தங்குபு உகக்கும்
பனி வளர் ஆவியும் போன்ம், மணி மாடத்து
உள் நின்று தூய பனிநீருடன் கலந்து,
கால் திரிய ஆர்க்கும் புகை.

வையையை வாழ்த்துதல்

இலம்படு புலவர் ஏற்ற கை நெமரப்
பொலம் சொரி வழுதியின், புனல் இறை பரப்பி,
செய்யில் பொலம் பரப்பும் செய் வினை ஒயற்க-
வருந்தாது வரும் புனல் விருந்து அயர் கூடல்,
அருங் கறை அறை இசை வயிரியர், உரிமை
ஒருங்கு அமர் ஆயமொடு, ஏத்தினர் தொழுவே.

பருவம் கண்டு வன்புறை எதிர் அழிந்த தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு, தோழி தூது விட, சென்ற பாணன், பாசறைக்கண், தலைமகற்குப் பருவ வரவும், வையை நீர் விழவு அணியும், ஆங்குப் பட்ட செய்தியும், கூறியது.

கரும்பிள்ளைப் பூதனார் பாட்டு
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

11. வையை

மழை பொழிய வையையில் நீர் பெருகி ஓடுதல்

'விரி கதிர் மதியமொடு, வியல் விசும்பு, புணர்ப்ப,
எரி, சடை, எழில் வேழம், தலையெனக் கீழ் இருந்து,
தெரு இடைப்படுத்த மூன்று ஒன்பதிற்று இருக்கையுள்-
உருகெழு வெள்ளி வந்து ஏற்றியல் சேர,
வருடையைப் படிமகன் வாய்ப்ப, பொருள் தெரி
புந்தி மிதுனம் பொருந்த, புலர் விடியல்
அங்கி உயர் நிற்ப, அந்தணன் பங்குவின்
இல்லத் துணைக்கு உப்பால் எய்த, இறை யமன்
வில்லின் கடை மகரம் மேவ, பாம்பு ஒல்லை
மதியம் மறைய, வரு நாளில்-வாய்ந்த
பொதியில் முனிவன் புரை வரைக் கீறி
மிதுனம் அடைய, விரி கதிர் வேனில்
எதிர் வரவு மாரி இயைக' என இவ் ஆற்றால்
புரை கெழு சையம் பொழி மழை தாழ,
நெரிதரூஉம் வையைப் புனல்.

தோழி திருமருதத் துறையின் சிறப்புக் கூறுதல்

'வரையன புன்னாகமும்,
கரையன சுரபுன்னையும்,

வண்டு அறைஇய சண்பக நிரை, தண் பதம்
மனைமாமரம், வாள்வீரம்,
சினை வளர் வேங்கை, கணவிரி காந்தாள்,
தாய தோன்றி தீயென மலரா,
ஊதை அவிழ்த்த உடை இதழ் ஒள் நீலம்,
வேய் பயில் சோலை அருவி தூர்த்தரப்
பாய் திரை உந்தித் தருதலான்-ஆய் கோல்
வயவர் அரி மலர்த் துறை என்கோ?
அரி மலர் மீப் போர்வை, ஆரம் தாழ் மார்பின்,
திரை நுரை மென் பொகுட்டுத் தேம் மணச் சாந்தின்
அரிவையது தானை என்கோ?- கள் உண்ணூஉப்
பருகு படி மிடறு என்கோ? -பெரிய
திருமருத நீர்ப் பூந் துறை.

கண்டார் கூற்று

'ஆம் நாள் நிறை மதி அலர்தரு பக்கம் போல்,
நாளின், நாளின், நளி வரைச் சிலம்பு தொட்டு,
நிலவுப் பரந்தாங்கு, நீர் நிலம் பரப்பி,
உலகு பயம் பகர; ஓம்பு பெரும் பக்கம்
வழியது பக்கத்து அமரர் உண்டி
மதி நிறைவு அழிவதின், வரவு சுருங்க;
என் மதி நிறை, உலா இருள் மதி போல
நாள் குறைபடுதல் காணுநர் யாரே?
சேண் இகந்து கல் ஊந்த மாண் இழை வையை!
வயத் தணிந்து ஏகு, நின் யாணர் இரு நாள் பெற!
மா மயில் அன்னார், மறைவில் புணர் மைந்தர்,
காமம் கள விட்டு, கைகொள் கற்பு உற்றென,
மல்லல் புனல் வையை! மா மலை விட்டு, இருத்தல்
இல்லத்து நீ தனிச் சேறல் இனிவரல்;'
என ஆங்கு-
கடை அழிய நீண்டு அகன்ற கண்ணாளைக் காளை
படையொடும் கொண்டு பெயர்வானைச் சுற்றம்
இடை நெறித் தாக்குற்றது ஏய்ப்ப, அடல் மதுரை
ஆடற்கு நீர் அமைந்தது, யாறு.

வையை போர்க்களத்தை ஒத்தல்

ஆற்று அணி, வெள் வாள் விதிர்ப்போர், மிளிர் குந்தம் ஏந்துவோர்,
கொள்வார் கோல் கொள்ளக் கொடித் திண் தேர் ஏறுவோர்,
புள் ஏர் புரவி பொலம் படைக் கைம்மாவை
வெள்ள நீர் நீத்தத்துள் ஊர்பு ஊர்பு உழக்குநரும்,
கண் ஆரும் சாயற் கழித் துரப்போரை
வண்ண நீர் கரந்த வட்டு விட்டு எறிவோரும்,
மணம் வரு மாலையின் வட்டிப்போரைத்
துணி பிணர் மருப்பின் நீர் எக்குவோரும்,
தெரி கோதை நல்லார் தம் கேளிர்த் திளைக்கும்
உருகெழு தோற்றம்உரைக்குங்கால், நாளும்
பொரு களம் போலும் தகைத்தே-பரிவைகும்
பாய் தேரான் வையை அகம்.

இளவேனிற் காலத்து ஆடல்

நீர் அணி வெறி செறி மலர் உறு கமழ் தண்
தார் வரை அகலத்து, அவ் ஏர் அணி நேர் இழை
ஒளி திகழ் தகை வகை செறி பொறி
புனை வினைப் பொலங் கோதையவரொடு,
பாகர் இறை வழை மது நுகர்பு, களி பரந்து,
நாகரின் நல் வள வனை வயவு ஏற நளி புணர்மார்,
காரிகை மது ஒருவரின் ஒருவர் கண்ணின் கவர்புற,
சீர் அமை பாடற் பயத்தால் கிளர் செவி தெவி,
உம்பர் உறையும் ஒளி கிளர் வான் ஊர்பு ஆடும்
அம்பி கரவா வழக்கிற்றே, ஆங்கு அதை.
கார் ஒவ்வா வேனில் கலங்கித் தெளிவரல்,
நீர் ஒவ்வா வையை! நினக்கு.

தைந் நீராடல்

கனைக்கும் அதிர்குரல் கார் வானம் நீங்க,
பனிப் படு பைதல் விதலைப் பருவத்து,
ஞாயிறு காயா நளி மாரிப் பின் குளத்து,
மா இருந் திங்கள் மறு நிறை ஆதிரை
விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க,
புரி நூல் அந்தணர் பொலம் கலம் ஏற்ப,
'வெம்பாதாக, வியல் நில வரைப்பு!' என
அம்பா ஆடலின் ஆய் தொடிக் கன்னியர்,
முனித் துறை முதல்வியர் முறைமை காட்ட,
பனிப் புலர்பு ஆடி, பரு மணல் அருவியின்
ஊதை ஊர்தர, உறை சிறை வேதியர்
நெறி நிமிர் நுடங்கு அழல் பேணிய சிறப்பின்,
தையல் மகளிர் ஈர் அணி புலர்த்தர,
வையை! நினக்கு மடை வாய்த்தன்று.
மையாடல் ஆடல் மழ புலவர் மாறு எழுந்து,
பொய் ஆடல் ஆடும் புணர்ப்பின் அவர், அவர்
தீ எரிப் பாலும் செறி தவம் முன் பற்றியோ,
தாய் அருகா நின்று தவத் தைந் நீராடுதல்?
நீ உரைத்தி, வையை நதி!

மகளிர் செயல்கள்

ஆயிடை, மா இதழ் கொண்டு, ஓர் மட மாதர் நோக்கினாள்,
வேய் எழில் வென்று வெறுத்த தோள்; நோக்கி,
சாய் குழை பிண்டித் தளிர் காதில், தையினாள்;
பாய் குழை நீலம் பகலாகத் தையினாள்;
குவளைக் குழைக்காதின் கோலச் செவியின்
இவள் செரீஇ, நான்கு விழி படைத்தாள்' என்று-
நெற்றி விழியா நிறை திலகம் இட்டாளே,
கொற்றவை கோலம் கொண்டு, ஓர் பெண்.
பவள வளை செறித்தாட் கண்டு, அணிந்தாள், பச்சைக்
குவளைப் பகந் தண்டு கொண்டு.
கல்லகாரப் பூவால் கண்ணி தொடுத்தாளை,

`நில்லிகா!' என்பாள்போல், நெய்தல் தொடுத்தாளே-
மல்லிகா மாலை வளாய்.

மகளிர் கருத்தும், வேண்டிக்கோடலும்

தண்டு தழுவா, தாவு நீர் வையையுள்,
கண்ட பொழுதில், கடும் புனல் கை வாங்க,
நெஞ்சம் அவன் வாங்க, நீடு புணை வாங்க,
நேரிழை நின்றுழிக் கண் நிற்ப, நீர் அவன்
தாழ்வுழி உய்யாது தான் வேண்டடும் ஆறு உய்ப்ப;
ஆயத்துடன் நில்லாள் ஆங்கு அவன் பின் தொடரூஉ,
தாய் அத் திறம் அறியாள், தாங்கி, `தனிச் சேறல்;
ஆயத்தில் கூடு' என்று அரற்றெடுப்பத் தாக்கிற்றே-
சேய் உற்ற கார் நீர் வரவு.
`நீ தக்காய், தைந் நீர்! நிறம் தெளிந்தாய்' என்மாரும்,
`"கழுத்து அமை கை வாங்காக் காதலர்ப் புல்ல,
விழுத் தகை பெறுக!" என வேண்டுதும்' என்மாரும்,
`பூ வீழ் அரியின் புலம்பப் போகாது,
யாம் வீழ்வார், ஏமம் எய்துக!' என்மாரும்,
`" கிழவர் கிழவியர் " என்னாது, ஏழ்காறும்,
மழ ஈன்று மல்லற் கேள் மன்னுக!' என்மாரும்-

ஒருவன் உவந்தவை காட்டுதல்

`கண்டார்க்குத் தாக்கு அணங்கு, இக் காரிகை; காண்மின்:
பண்டாரம், காமன் படை, உவள் கண்,' காண்மின்:
நீல் நெய் தாழ் கோதையவர் விலக்க நில்லாது,
பூ ஊது வண்டினம் யாழ் கொண்ட கொளை கேண்மின்:
கொளைப் பொருள் தெரிதரக் கொளுத்தாமல், குரல் கொண்ட
கிளைக்கு உற்ற உழைச் சுரும்பின் கேழ் கெழு பாலை இசை ஓர்மின்:
பண் கண்டு திறன் எய்தாப் பண் தாளம் பெறப் பாடி,
கொண்ட இன் இசைத் தாளம் கொளை சீர்க்கும் விரித்து ஆடும்
தண் தும்பியினம் காண்மின்: தான் வீழ் பூ நெரித்தாளை
முனை கெழு சின நெஞ்சின் முன் எறிந்து, பின்னும்,
கனை வரல் ஒரு தும்பி காய் சினத்து இயல் காண்மின்.
என ஆங்கு-

தலைமகன் கேட்ப, தோழி வையையை நோக்கிக் கூறுதல்

இன்ன பண்பின் நின் தைந் நீராடல்-
மின் இழை நறு நுதல் மகள் மேம்பட்ட
கன்னிமை கனியாக் கைக்கிளைக் காம
இன் இயல் மாண் தேர்ச்சி இசை பரிபாடல்-
முன் முறை செய் தவத்தின் இம் முறை இயைந்தேம்,'
மறு முறை அமையத்தும் இயைக!
நறு நீர் வையை நயத் தகு நிறையே!

வரைவு மலிந்த தோழி,கன்னிப் பருவத்துத் தைந் நீராடத் தவம் தலைப்பட்டேம்' என வையையை நோக்கி, தலைமகன் கேட்ப, சொல்லியது.

ஆசிரியரின் நல்லந்துவனார் பாட்டு
நாகனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

12. வையை

வையையில் கடல்போல் நீர் பெருகி வருதல்

வளி பொரு மின்னொடு வான் இருள் பரப்பி,
விளிவு இன்று, கிளைஇயொடு மேல் மலை முற்றி,
தளி பொழி சாரல் ததர் மலர் தாஅய்;
ஒளி திகழ் உத்தி உருகெழு நாகம்,
அகரு, வழை, ஞெமை, ஆரம், இனைய;
தகரமும், ஞாழலும், தாரமும், தாங்கி,
நளி கடல் முன்னியது போலும், தீம் நீர்
வளி வரல் வையை வரவு.

புனல் வரவு காண மகளிர் சென்ற வகை

வந்து மதுரை மதில் பொருஉம், வான் மலர் தாஅய்,
அம் தண் புனல் வையை யாறு' எனக் கேட்டு,
மின் அவிர் ஒளி இழை வேயுமோரும்,
பொன் அடர்ப் பூம் புனை திருத்துவோரும்,
அகில்கெழு சாந்தம் மாற்றி ஆற்றுப்
புகைகெழு சாந்தம் பூசுவோரும்,
கார் கொள் கூந்தல் கதுப்பு அமைப்போரும்;
வேர் பிணி பல் மலர் வேயுமோரும்,
புட்டகம் பொருந்துவ புனைகுவோரும்,
கட்டிய கயில் அணி காழ் கொள்வோரும்,
வாச நறு நெய் ஆடி, வான் துகள்
மாசு அறக் கண்ணடி வயக்கி, வண்ணமும்
தேசும் ஒளியும் திகழ நோக்கி,
வாச மணத் துவர் வாய்க் கொள்வோரும்,'
இடு புணர் வளையொடு தொடு தோள்வளையர்,
கட்டு வடக் கழலினர், மட்டு மாலையர்,
ஒசனை கமழும் வாச மேனியர்,
மடமா மிசையோர்,
பிடிமேல் அன்னப் பெரும் படை அனையோர்-

நீர் வரவு காணச் சென்ற மைந்தர் செயல்

கடு மா கடவுவோரும், களிறுமேல் கொள்வோரும்,
வடி மணி நெடுந் தேர் மா முள் பாய்க்குநரும்,
விரைபு விரைபு மிகை மிகை ஈண்டி,
ஆடல் தலைத்தலை சிறப்ப, கூடல்
உரைதர வந்தன்று, வையை நீர்;' வையைக்
கரை தர வந்தன்று, காண்பவர் ஈட்டம்,'
நிவந்தது, நீத்தம் கரைமேலா,' நீத்தம்
கவர்ந்தது போலும், காண்பவர் காதல்.

கண்டவர் காண வருவார்க்கு அங்கே தாம் கண்டவற்றைக் கூறல்; கூடினோர் மொழிகள் முற்றும் கேட்கப்படாமைக்குக் காரணம் உரைத்தல்

முன் துறை நிறை அணி நின்றவர் மொழி மொழி
ஒன்று அல, பலபல உடன் எழுந்தன்று,' அவை
எல்லாம் தெரியக் கேட்குநர் யார்? அவை

கில்லா,' கேள்வி கேட்டன சிலசில:
ஒத்த குழலின் ஒலி எழ; முழவு இமிழ்,
மத்ததி, தடாரி, தண்ணுமை, மகுளி,
ஒத்து அளந்து; சீர் தூக்கி; ஒருவர் பிற்படார்,'
நித்தம் திகழும் நேர் இறை முன்கையால்
அத் தக அரிவையர் அளத்தல் காண்மின்.

கேட்டன கூறல்

'நாணாள்கொல்-தோழி! "நயன் இல் பரத்தையின்
தோள் நலம் உண்டு, துறந்தான்" என, ஒருத்தி
யாணர் மலி புனல் நீத்தத்து இரும் பிடி
சேண வெரிநின் சிறந்தானோடு எறினாள்,
நாணுக் குறைவு இலள்,' நங்கை மற்று?' என்மரும்,
'கோட்டியுள் கொம்பர் குவி முலை நோக்குவோன்
ஒட்டை மனவன்' உரம் இலி' என்மரும்,
'சொறிந்தூஉம் சொற்றதூஉம் பற்றாள்,' நிறம் திரிந்தாள்,'
நெஞ்சத்தை நீத்தாள், நெறி செல்வான் பின்: நிறை
அஞ்சிக் கழியாமோ, அன்பு உற்றால்?' என்மரும்,
'பூண் அரம் நோக்கிப் புணர் முலை பார்த்தான், உவன்,'
நாணாள் அவனை, இந் நாரிகை' என்மரும்-

கண்டவர் காண வருவார்க்கு உவந்தவற்றைக் காட்டல்

அமிர்து அன நோக்கத்து அணங்கு ஒருத்தி பார்ப்ப,
கமழ் கோதை கோலாப் புடைத்து, தன் மார்பில்
இழையினைக் கை யாத்து, இறுகிறுக்கி வாங்கி,
'பிழையினை' என்ன, பிழை ஒன்றும் காணான்,
தொழுது பிழை கேட்கும் தூயவனைக் காண்மின்.
'பார்த்தாள், ஒருத்தி நினை' என, 'பார்த்தவளைப்
பொய்ச் சூளாள் என்பது அறியேன், யான்' என்று இரந்து,
மெய்ச் சூள் உறுவானை, மெல்இயல், 'பொய்ச் சூள்' என்று,
ஒல்லுவ சொல்லாது, உரை வழுவச் சொல்ல;
உறைத்தும் செறுத்தும் உணர்த்துவானைப்
புல்லாது ஊடிப் புலந்து நின்றவள்
பூ எழில் வண்ண நீர் பூரித்த வட்டு எறிய,
வேல் எழில் உண்கண் எறி நோக்கம் பட்ட புண்
பாய் குருதி சோர, பகை இன்று உளம் சோர,
நில்லாது நீங்கி நிலம் சோர; அல்லாந்து
மல் ஆர் அகலம் வடு அஞ்சி, மம்மர் கூர்ந்து,
எல்லாந் துனியும் இறப்ப, தன் காதலன்
நல் ஏர் எழில் ஆகம் சேர்வித்தல், எஞ்ஞான்றும்
வல்லதால், வையைப் புனல்
என ஆங்கு-
மல்லிகை, மௌவல், மணம் கமழ் சண்பகம்,
அல்லி, கழுநீர், அரவிந்தம், ஆம்பல்,
குல்லை, வகுளம், குருக்கத்தி, பாதிரி,
நல் இணர் நாகம், நறவம், சுரபுன்னை,
எல்லாம் கமழும் இரு சார் கரை கலிழ;
தேறித் தெளிந்து, செறி இருள் மால் மாலை;
பாறைப் பரப்பில் பரந்த சிறை நின்று;
துறக்கத்து எழிலைத் தன் நீர் நிழல் காட்டும்:

கார் அடு காலை, கலிழ் செங் குருதித்தே-
போர் அடு தானையான் யாறு.
சுடு நீர் வினைக் குழையின் ஞாலச் சிவந்த
கடி மலர்ப் பிண்டி தன் காதில் செரீஇ,
விடு மலர்ப் பூங்கொடி போல நுடங்கி,
அடிமேல் அடிமேல் ஒதுங்கி, தொடி முன்கைக்
காரிகை ஆகத் தன் கண்ணி திருத்தினாள்,
நேர் இறை முன்கை நல்லவள்; கேள் காண்மின்.

நீர்விழவின் சிறப்பு

துகில் சேர் மலர் போல், மணி நீர் நிறைந்தன்று;
புனல்' என, மூதூர் மலிந்தன்று, அவர் உரை;
உரையின் உயர்ந்தன்று, கவின்.
போர் ஏற்றன்று, நவின்று; தகரம்
மார்பு அழி சாந்தின் மணல் அளறு பட்டன்று;
துகில் பொசி புனலின், கரை கார் ஏற்றன்று;
விசும்பு கடி விட்டன்று, விழவுப் புனல் ஆங்க.

வையையை வாழ்த்துதல்

இன்பமும், கவினும், அழுங்கல் மூதூர்,
நன்பல நன்பல நன்பல-வையை!-
நின் புகழ் கொள்ளாது, இம் மலர் தலை உலகே.

கார்ப் பருவத்து வையை நீர் விழவணியில் பல் வேறு வகைப்பட்ட இன்பம் வகைப்பட்ட இன்பத்தை உடைய நின்னையும் நினைத்திலர்' என, வையையை நோக்கி, தலைமகன் கேட்ப, தோழி இயற்பழித்தது.

நல்வழுதியார் பாட்டு
நந்நாகனார் இசை
பண்ணுப் பாலையாழ்

13. திருமால்

திருமாலைத் தொழுவார் பெறும் பேறு

மணி வரை ஊர்ந்த மங்குல் ஞாயிற்று
அணி வனப்பு அமைந்த பூந் துகில், புனை முடி,
இறு வரை இழிதரும் பொன் மணி அருவியின்
நிறனொடு மாறும் தார், புள்ளுப் பொறி புனை கொடி,
விண் அளி கொண்ட வியன் மதி அணி கொளத்
தன் அளி கொண்ட அணங்குடை நேமி மால்!
பருவம் வாய்த்தலின் இரு விசும்பு அணிந்த
இரு வேறு மண்டிலத்து இலக்கம் போல,
நேமியும் வளையும் ஏந்திய கையான்-
கருவி மின் அவிர் இலங்கும் பொலம் பூண்,
அருவி உருவின் ஆரமொடு, அணிந்த நின்
திரு வரை அகலம்-தொழுவோர்க்கு
உரிது அமர் துறக்கமும் உரிமை நன்கு உடைத்து.

எங்குமாய் எல்லாமாய் நிறைந்த பெருமை

சுவைமை, இசைமை, தோற்றம், நாற்றம், ஊறு,
அவையும் நீயே, அடு போர் அண்ணால்!

அவைஅவை கொள்ளும் கருவியும் நீயே;
முந்து யாம் கூறிய ஐந்தனுள்ளும்,
ஒன்றனில் போற்றிய விசும்பும் நீயே;
இரண்டின் உணரும் வளியும் நீயே;
மூன்றின் உணரும் தீயும் நீயே;
நான்கின் உணரும் நீரும் நீயே;
ஐந்துடன் முற்றிய நிலனும் நீயே;
அதனால், நின் மருங்கின்று-மூ-ஏழ் உலகமும்,
மூலமும், அறனும், முதன்மையின் இகந்த
காலமும், விசும்பும், காற்றொடு கனலும்.

பல்வேறு தோற்றத்துடன் விளங்கும் ஒரு முதல்வன்

தன் உரு உறழும் பாற்கடல் நாப்பண்,
மின் அவிர் சுடர் மணி ஆயிரம் விரித்த
கவை நா அருந் தலைக் காண்பின் சேக்கைத்
துளவம் சூடிய அறிதுயிலோனும்-
மறம் மிகு மலி ஒலி மாறு அடு தானையால்,
திறன் இகந்து வரூஉம் அவர் உயிர் அகற்றும்
விறல் மிகு வலி ஒலி பொலிபு அகழ் புழுதியின்,
நிறன் உழும் வளை வாய் நாஞ்சிலோனும்-
நானிலம் துளக்கு அற முழு முதல் நாற்றிய
பொலம் புனை இதழ் அணி மணி மடற் பேர் அணி
இலங்கு ஒளி மருப்பின் •களிறும்-ஆகி,
மூஉரு ஆகிய தலைபிரி ஒருவனை!

புகழ்ந்து போற்றுதல்

படர் சிறைப் பல் நிறப் பாப்புப் பகைமைக்
பொடியெனக் கொண்ட கோடாச் செல்வனை;
ஏவல் இன் முது மொழி கூறும்,
சேவல் ஓங்கு உயர் கொடிச் செல்வ! நல் புகழவை;
கார், மலர்ப் பூவை, கடலை, இருள், மணி,
அவை ஐந்தும் உறழும் அணி கிளர் மேனியை,'
வலம்புரி, வாய்மொழி, அதிர்பு வான், முழக்குச் செல்,
அவை நான்கும் உறழும்-அருள், செறல், வயின் மொழி:
முடிந்ததும், முடிவதும், முகிழ்ப்பதும், அவை மூன்றும்
கடந்து, அவை அமைந்த கழலின் நிழலவை,'
இருமை வினையும் இல, ஏத்துமவை:
ஒருமை வினை மேவும் உள்ளத்தினை,'
அடை இறந்து அவிழ்ந்த வள் இதழ்த் தாமரை-
அடியும், கையும், கண்ணும், வாயும்:
தொடியும், உந்தியும், தோள் அணி வலயமும்,
தாளும், தோளும், எருத்தொடு, பெரியை;
மார்பும், அல்குலும், மனத்தொடு, பரியை;
கேள்வியும், அறிவும், அறத்தொடு, நுண்ணியை;
வேள்வியும், மறனும், விருப்பொடு வெய்யை;
அறாஅ மைந்தின், செறாஅச் செங்கண்,
செரு மிகு திகிரிச் செல்வ! வெல் போர்
எரி நகை இடை இடுபு இழைத்த நறுந் தார்ப்

புரி மலர்த் துழா அய் மேவல் மார்பினோய்!-
அன்னை என நினைஇ, நின் அடி தொழுதனெம்;
பல் மாண் அடுக்க இறைஞ்சினெம் வாழ்த்தினெம்-
முன்னும் முன்னும் யாம் செய் தவப் பயத்தால்:
இன்னும் இன்னும் எம் காமம் இதுவே!

கடவுள் வாழ்த்து
நல்லெழுநியார் பாட்டு
. . . .
பண் நோதிறம்

14. செவ்வேள்

முருகனது குன்றில் கார்காலத் தன்மை மிகுதல்

கார் மலி கதழ் பெயல் தலைஇ, ஏற்ற
நீர் மலி நிறை சுனை பூ மலர்ந்தனவே;
தண் நறுங் கடம்பின் கமழ் தாது ஊதும்
வண்ண வண்டு இமிர் குரல் பண்ணை போன்றனவே;
அடியுறைமகளிர் ஆடும் தோளே,
நெடு வரை அடுக்கத்து வேய், போன்றனவே;
வாகை ஒண் பூப் புரையும் முச்சிய
தோகை ஆர் குரல், மணந்து தணந்தோரை,
'நீடன்மின் வாரும்' என்பவர் சொல் போன்றனவே;
நாள் மலர்க் கொன்றையும் பொலந் தார் போன்றன;
மெல் இணர் வேங்கை வியல் அறைந் தாயின,
அழகை மகளிர்க்கு உழுவை செப்ப;
நீர் அயல் கலித்த நெரி முகைக் காந்தள்
வார் குலை அவிழ்ந்த வள் இதழ் நிரைதொறும்,
விடு கொடிப் பிறந்த மென் தகைத் தோன்றிப்
பவழத்து அன்ன செம் பூத் தாஅய்,
கார் மலிந்தன்று, நின் குன்று.

முருகனைப் புகழ்ந்து போற்றுதல்

போர் மலிந்து,
சூர் மருங்கு அறுத்த சுடர்ப் படையோயே!
கறை இல் கார் மழை பொங்கி அன்ன
நறையின் நறும் புகை நனி அமர்ந்தோயே!
அறு முகத் ஆறு-இரு தோளால் வென்றி
நறு மலர் வள்ளிப் பூ நயந்தோயே!
கெழீஇக் கேளிர் சுற்ற, நின்னை
எழீஇப் பாடும் பாட்டு அமர்ந்தோயே!
பிறந்த ஞான்றே, நின்னை உட்கிச்
சிறந்தோர் அஞ்சிய சீர் உடையோயே!
இரு பிறப்பு, இரு பெயர், ஈர நெஞ்சத்து,
ஒரு பெயர், அந்தணர் அறன் அமர்ந்தோயே!-

விண்ணப்பம்

அன்னை ஆகலின், அமர்ந்து யாம் நின்னை,
துன்னித் துன்னி, வழிபடுவதன் பயம்

இன்னும் இன்னும் அவை ஆகுக-
தொன் முதிர் மரபின் நின் புகழினும் பலவே!

பருவம் கண்டு அழிந்த தலைமகள் கேட்ப, முருகவேளைப் பரவுவாளிம்ப்பருவத்தே தலைமகன் வரும்' என்பதுபடத் தோழி வற்புறுத்தியது.

கேசவனார் பாட்டு
இசையும் அவர்
பண் நோதிறம்

15. திருமால்

திருமாலிருங்குன்றதின் சிறப்பு

புல வரை அறியாப் புகழொடு பொலிந்து,
நில வரைத் தாங்கிய நிலைமையின் பெயராத்
தொலையா நேமி முதல், தொல் இசை அமையும்
புலவர் ஆய்பு உரைத்த புனை நெடுங் குன்றம்
பல : எனின், ஆங்கு-அவை பலவே: பலவினும்,
நிலவரை ஆற்றி, நிறை பயன் ஒருங்கு உடன்
நின்று பெற நிகழும் குன்று-அவை சிலவே:
சிலவினும் சிறந்தன, தெய்வம் பெட்புறும்
மலர் அகல் மார்பின் மை படி குடுமிய
குல வரை சிலவே: குல வரை சிலவினும்
சிறந்தது-கல் அறை கடலும் கானலும் போலவும்,
புல்லிய சொல்லும் பொருளும் போலவும்,
எல்லாம் வேறு வேறு உருவின் ஒரு தொழில் இருவர்த்
தாங்கும் நீள் நிலை ஓங்கு இருங்கன்றம்.
நாறு இணர்த் துழாயோன் நல்கின் அல்லதை
ஏறுதல் எளிதோ, வீறு பெறு துறக்கம்?
அரிதின் பெறு துறக்கம் மாலிருங்குன்றம்
எளிதின் பெறல் உரிமை ஏத்துகம், சிலம்ப.

'திருமால் பலராமனுடைய அமர்ந்துள்ள நிலை நினைந்து ஏத்துக' என.

அரா அணர் கயந் தலைத் தம்முன் மார்பின்
மரா மலர்த் தாதின் மாண் வரத் தோன்றி,
அலங்கும் அருவி ஆர்த்து இமிழ்பு இழிய
சிலம்பாறு அணிந்த, சீர் கெழு திருவின்
சோலையொடு தொடர் மொழி மாலிருங்குன்றம்
தாம் வீழ் காமம் வித்துபு விளைக்கும்-
நாமத் தன்மை நன்கனம் படி எழ,
யாமத் தன்மை இவ் ஐ இருங்குன்றத்து,
மன் புனல் இள வெயில் வளாவ இருள் வளர்வென
பொன் புனை உடுக்கையோன் புணர்ந்து அமர் நிலையே
நினைமின், மாந்தீர்! கேண்மின், கமழ் சீர்!

மாயோனை ஒத்த நிரையுடைத்து திருமாரிருஞ்சோலைக் குன்றம்

சுனையெலாம் நீலம் மலர, சுனை சூழ்

சினை பௌவம் செயலை மலர, காய் கனி
உறழ, நனை வேங்கை ஒள் இணர் மலர,
மாயோன் ஒத்த இன் நிலத்தே.

சென்று தொழ மாட்டாதார் அம் மலையைக் கண்டு தொழுக எனல்

சென்று தொழுகல்லீர்! கண்டு பணிமின்மே-
இருங்குன்று என்னும் பெயர் பரந்ததுவே
பெருங்கலி ஞாலத்துத் தொன்று இயல் புகழது
கண்டு, மயர் அறுக்கும் காமக் கடவுள்.

குன்றத்தில் பிறக்கும் ஓசைகள்

மக முயங்கு மந்தி வரைவரை பாய,
முகிழ் மயங்கு முல்லை முறை நிகழ்வு காட்ட,
மணி மருள் நல் நீர்ச் சினை மட மயில் அகவ,
குருகு இலை உதிர, குயிலினம் கூவ,
பகர் குழல் பாண்டில் இயம்ப அகவுநர்
நா நவில் பாடல் முழவு எதிர்ந்தன்ன,
சிலம்பின் சிலம்பு இசை ஓவாது - ஒன்னார்க்
கடந்து அட்டான் கேழ் இருங்குன்று.

குன்றத்தானைச் சுற்றம் புடை சூழப் போற்றுமின்

தையலவரொடும், தந்தாரவரொடும்,
கைம் மகவோடும், காதலவரொடும்,
தெய்வம் பேணித் திசை தொழுதனிர் செல்மின்-
புவ்வத் தாமரை புரையும் கண்ணன்,
வெளவல் கார் இருள் மயங்கு மணி மேனியன்,
எவ்வயின் உலகத்தும் தோன்றி, அவ் வயின்
மன்பது மறுக்கத் துன்பம் களைவோன்
அன்பு-அது மேஎய் இருங்குன்றத்தான்.

பலதேவ வாசுதேவர்கள் இருவரையும் வாழ்த்துதல்

கள் அணி பசுந் துளவினவை, கருங் குன்றனையவை;
ஒள் ஒளியவை, ஒரு குழையவை;
புள் அணி பொலங் கொடியவை;
வள் அணி வளை நாஞ்சிலவை;
சலம் புரி தண்டு ஏந்தினவை;
வலம்புரி வய நேமியவை;
வரி சிலை வய அம்பினவை;
புகர் இணர் சூழ் வட்டத்தவை; புகர் வாளவை:
என ஆங்கு-
நலம் புரீஇ அம் சீர் நாம வாய்மொழி
இது என உரைத்த[லி]ன், எம் உள் அமர்ந்து இசைத்து, இறை,
'இருங்குன்றத்து அடி உறை இயைக!' என,
பெரும் பெயர் இருவரைப் பரவுதும், தொழுதே.

கடவுள் வாழ்த்து
இளம் பெருவழுதியார் பாட்டு
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை
பண் நோதிரம்

16. வையை

வையையில் நீர் வரவு

கரையே-கை வண் தோன்றல் ஈகை போன்ம் என,
மை படு சிலம்பின் கறியொடும், சாந்தொடும்,
நெய் குடை தயிரின் நுரையொடும், பிறவொடும்,
எவ் வயினானும்-மீதுமீது அழியும்.
துறையே-முத்து நேர்பு புணர் காழ், மத்தக நித்திலம்,
பொலம் புனை அவிர் இழை, கலங்கல் அம் புனல் மணி
வலம் சுழி உந்திய, திணை பிரி புதல்வர்
கயந் தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇ,
தம்தம் துணையோடு ஒருங்கு உடன் ஆடும்
தத்து அரிக் கண்ணார் தலைத்தலை வருமே.
செறுவே-வீடு மலர் சுமந்து, பூ நீர் நிறைதலின்,
படு கண் இமிழ் கொளை பயின்றனர் ஆடும்,
களி நாள் அரங்கின் அணி நலம் புரையும்.
காவே-கரும்பு இமிர் தாதொடு தலைத்தலை மிகூஉம்
நரந்த நறு மலர் நன்கு அளிக்கும்மே-
கரைபு ஒழுகு தீம் புனற்கு எதிர் விருந்து அயர்வ போல்.
கான்-அல்அம் காவும், கயமும், துருத்தியும், தேன்
தேன் உண்டு பாடத் திசைதிசைப் பூ நலம்
பூத்தன்று - வையை வரவு.

தலைவன் காதற் பரத்தையுடன் கூடி மகிழ, வையையின் வரவு வாய்த்தல்

கருங்கையின் ஆயத்தார் சுற்றும் எறிந்து,
குரும்பை முலைப் பட்ட பூநீர் துடையாள்,
பெருந் தகை மீளி வருவானைக் கண்டே,
இருந் துகில் தானையின் ஒற்றி, 'பொருந்தலை;
பூத்தனன்; நீங்கு' எனப் பொய் ஆற்றல், தோழியர்-
தோற்றம் ஓர் ஒத்த மலர் கமழ் தண் சாந்தின்
நாற்றத்தின் போற்றி, நகையொடும் போத்தந்து,
இருங் கடற்கு ஊங்கு இவரும் யாறு எனத் தங்கான்,
மகிழ, களிப்பட்ட தேன் தேறல் மாற்றி,
குருதி துடையாக் குறுகி, மரு(வி), இனியர்,
'பூத்தனள் நங்கை; பொலிக!' என நாணுதல்
வாய்த்தன்றால்-வையை வரவு.

வையை வானக் கங்கையை ஒத்து விளங்குதல்

மலையின் இழி அருவி மல்கு இணர்ச் சார்ச் சார்ச்
கரை மரம் சேர்ந்து கவினி; மடவார்
நனை சேர் கதுப்பினுள் தண் போது, மைந்தர்
மலர் மார்பின் சோர்ந்த மலர் இதழ் தாஅய்;
மீன் ஆரம் பூத்த வியன் கங்கை நந்திய
வானம் பெயர்ந்த மருங்கு ஒத்தல், எஞ்ஞான்றும்,
தேன் இமிர் வையைக்கு இயல்பு.

வையைக்கு உரிய இயல்பு

புன்னே புனலே புலவி இம் மூன்றினும்,

ஒள் ஒளி சேய்தா ஒளி கிளர் உண் கண் கெண்டை,
பல் வரி வண்டினம் வாய் சூழ் கவினொடும்,
செல் நீர் வீவயின் தேன் சோர, பல் நீர்
அடுத்தஅடுத்த ஆடுவார்ப் புல்ல, குழைந்து
வடுப் படு மான்மதச் சாந்து ஆர் அகலத்தான்,
எடுத்த வேய் எக்கி நூக்கு உயர்பு தாக்கத்
தொடுத்த தேன் சோரும் வரை போலும், தோற்றம்-
கொடித் தேரான் வையைக்கு இயல்பு.

தோழி வையையை நோக்கிக் கூறுவாளாய் வாயில் மறுத்தல்

வரை ஆர்க்கும் புயல்; கரை
திரை ஆர்க்கும், இத் தீம் புனல்;
கண்ணியர் தாரர், கமழ் நறுங் கோதையர்,
பண்ணிய ஈகைப் பயன் கொள்வான், ஆடலால்
நாள் நாள், உறையும், நறுஞ் சாந்தும், கோதையும்,
பூத்த புகையும், அவியும் புலராமை
மறாஅற்க, வானம்; மலிதந்து நீத்தம்
வறாஅற்க, வையை! நினக்கு.

காதற் பரத்தையுடன் புனல் ஆடிய தலைமகன் தோழியை வாயில் வேண்ட, அவள் புனல் ஆடியவாறு கூறி, வாயில் மறுத்தது.

நல்லழிசியார் பாட்டு
நல்லச்சுதனார் இசை
பண் நோதிறம்

17. செவ்வேள்

மாலைதோறும் பரங்குன்றைப் பரவி உறைபவர்

தேம் படு மலர், குழை, பூந் துகில், வடி மணி,
ஏந்து இலை சுமந்து; சாந்தம் விரைஇ,
விடை அரை அசைத்த, வேலன், கடிமரம்
பரவினம் உரையொடு பண்ணிய இசையினர்,
விரிமலர் மதுவின் மரம் நனை குன்றத்து-
கோல் எரி, கொளை, நறை, புகை, கொடி, ஒருங்கு எழ-
மாலை மாலை, அடி உறை, இயைநர்,
மேலோர் உறையுளும் வேண்டுநர் யாஅர்?

மாறுமாறு எழும் பல்வேறு ஓசைகளை உடையது பரங்குன்றம்

ஒருதிறம், பாணர் யாழின் தீங் குரல் எழ,
ஒருதிறம், யாணர் வண்டின் இமிர் இசை எழ,
ஒருதிறம், கண் ஆர் குழலின் கரைபு எழ,
ஒருதிறம், பண் ஆர் தும்பி பரந்து இசை ஊத,
ஒருதிறம், மண் ஆர் முழவின் இசை எழ,
ஒருதிறம், அண்ணல் நெடு வரை அருவி நீர் ததும்ப,
ஒருதிறம், பாடல் நல் விறலியர் ஒல்குபு நுடங்க,
ஒருதிறம், வாடை உளர்வயின் பூங் கொடி நுடங்க
ஒருதிறம், பாடினி முரலும் பாலை அம் குரலின்

நீடுகிளர் கிழமை நிறை குறை தோன்ற,
ஒருதிறம், ஆடு சீர் மஞ்ஞை அரி குரல் தோன்ற,
மாறுமாறு உற்றன போல் மாறு எதிர் கோடல்-
மாறு அட்டான் குன்றம் - உடைத்து.

பரங்குன்றிற்கும் கூடலுக்கும் இடைப்பட்ட நிலம்

பாடல் சான்று பல் புகழ் முற்றிய
கூடலொடு பரங்குன்றின் இடை,
கமழ் நறுஞ் சாந்தின் அவர்அவர் திளைப்ப,
நணிநணித்து ஆயினும், சேஎய்ச் சேய்த்து;
மகிழ் மிகு தேஎம் கோதையர் கூந்தல் குஞ்சியின்
சோர்ந்து அவிழ் இதழின் இயங்கும் ஆறு இன்று.
வசை நீங்கிய வாய்மையால், வேள்வியால்,
திசை நாறிய குன்று அமர்ந்து, ஆண்டுஆண்டு
ஆவி உண்ணும் அகில் கெழு கமழ் புகை
வாய்வாய் மீ போய், உம்பர் இமைபு இறப்ப;
தேயா மண்டிலம் காணுமாறு இன்று.

பரங்குன்றின் அலங்காரம்

வளை முன் கை வணங்கு இறையார்,
அணை மென் தோள் அசைபு ஒத்தார்
தார் மார்பின் தகை இயலார்,
ஈர மாலை இயல் அணியார்,
மனம் மகிழ் தூங்குநர் பாய்பு உடன் ஆட,
சுனை மலர்த் தாது ஊதும் வண்டு ஊதல் எய்தா:
அனைய, பரங்குன்றின் அணி.

தெய்வ விழவும் விருந்தயர்வும்

கீழோர் வயல் பரக்கும், வார் வெள் அருவி பரந்து ஆனாது அரோ;
மேலோர் இயங்குதலால், வீழ் மணிநீலம் செறு உழக்கும் அரோ;
தெய்வ விழவும், திருந்து விருந்து அயர்வும்,
அவ் வெள் அருவி பரங் குன்றிற்கும்,
தொய்யா விழுச் சீர் வளம் கெழு வையைக்கும்,
கொய் உளை மான் தேர்க் கொடித் தேரான் கூடற்கும்,
கை ஊழ் தடுமாற்றம் நன்று.

முருகனை எதிர் முகமாக்கி வாழ்த்துதல்

என ஆங்கு,
மணி நிற மஞ்ஞை ஓங்கிய புட் கொடி,
பிணிமுகம் ஊர்ந்த வெல் போர், இறைவ!
பணி ஒரீஇ, நின் புகழ் ஏத்தி,
அணி நெடுங் குன்றம் பாடுதும்; தொழுதும்;
அவை யாமும் எம் சுற்றமும் பரவுதும்-
ஏம வைகல் பெறுக, யாம் எனவே.

கடவுள் வாழ்த்து
நல்லழிசியார் பாட்டு
நல்லச்சுதனார் இசை
பண் நோதிறம்

18. செவ்வேள்

இமயத்தொடு நிகர்க்கும் குன்று

போர் எதிர்ந்து ஏற்றார் மதுகை மதம் தப,
கார் எதிர்ந்து ஏற்ற கமஞ் சூல் எழிலிபோல்,
நீர் நிரந்து ஏற்ற நிலம் தாங்கு அழுவத்து,
சூர், நிரந்து சுற்றிய, மா தபுத்த வேலோய்! நின்
சீர் நிரந்து ஏந்திய குன்றொடு நேர் நிரந்து,
ஏறுமாறு ஏற்கும் இக் குன்று.

தலைமகன் ஊடல் உணர்ப்பிக்கும் திறம்

ஒள் ஒளி மணிப் பொறி ஆல் மஞ்ஞை நோக்கித் தன்
உள்ளத்து நினைப்பானைக் கண்டனள், திரு நுதலும்:
'உள்ளியது உணர்ந்தேன்; அஃது உரை; இனி, நீ எம்மை
எள்ளுதல் மறைத்தல் ஒம்பு' என்பானைப் பெயர்த்து, அவன்,
'காதலாய்! நின் இயல் கலவு எண்ணிக் களி மகிழ்
பேதுற்ற இதனைக் கண்டு, யான் நோக்க, நீ எம்மை
ஏதிலா நோக்குதி' என்று, ஆங்கு உணர்ப்பித்தல்
ஆய் தேரான் குன்ற இயல்பு.

பாணனுக்குத் தலைமகனது பரத்தைமை பற்றிக் கூறும் தலைமகளின் கூற்று

ஐ வளம் பூத்த அணி திகழ் குன்றின்மேல்,
மை வளம் பூத்த மலர் ஏர் மழைக் கண்ணார்,
கை வளம் பூத்த வடுவொடு, காணாய் நீ?
மொய் வளம் பூத்த முயக்கம், யாம் கைப்படுத்தேம்:
மெய் வளம் பூத்த விழை தகு பொன் அணி-
நை வளம் பூத்த நரம்பு இயை சீர்ப் பொய் வளம்
பூத்தன-பாணா! நின் பாட்டு.

பரங்குன்றத்திலுள்ள அம்பலம்

தண் தளிர் தருப் படுத்து, எடுத்து உரைஇ,
மங்குல் மழை முழங்கிய விறல் வரையால்,
கண் பொருபு கடர்ந்து, அடர்ந்து, இடந்து,
இருள் போழும் கொடி மின்னால்-
வெண் சுடர் வேல் வேள்! விரை மயில் மேல் ஞாயிறு!-நின்
ஒண் சுடர் ஓடைக் களிறு ஏய்க்கும் நின் குன்றத்து,
எழுது எழில் அம்பலம் காமவேள் அம்பின்
தொழில் வீற்றிருந்த நகர்.

குன்றத்துக் காட்சிகள்

ஆர் ததும்பும் அயில் அம்பு நிறை நாழி-
சூர் ததும்பு வரைய காவால்,
கார் ததும்பு நீர் ததும்புவன சுனை,
ஏர் ததும்புவன பூ அணி செறிவு.
போர் தோற்றுக் கட்டுண்டார் கை போல்வ-கார் தோற்றும்
காந்தள், செறிந்த கவின்,

கவின் முகை, கட்டு அவிழ்ப்ப, தும்பி; கட்டு யாழின்
புரி நெகிழ்ப்பார் போன்றன கை.
அச்சிரக்கால் ஆர்த்து-அணி மழை-கோலின்றே,
வச்சிரத்தான் வான வில்லு.

குன்றத்தின் சிறப்பு

வில்லுச் சொரி பகழியின், மென் மலர் தாயின-
வல்லுப் போர் வல்லாய்! மலைமேல் மரம்.
வட்டு உருட்டு வல்லாய்! மலைய- நெட்டுருட்டுச்
சீர் ததும்பும் அரவமுடன் சிறந்து,
போர் ததும்பும் அரவம் போல,
கருவி ஆர்ப்ப, கருவி நின்றன- குன்றம்.
அருவி ஆர்ப்ப, முத்து அணிந்தன, வரை;
குருவி ஆர்ப்ப, குரல் குவிந்தன, தினை;
எருவை கோப்ப, எழில் அணி திருவில்
வானில் அணித்த, வரி ஊதும் பல் மலரால்,
கூனி வளைத்த-சுனை.

முருகவேளை வாழ்த்துதல்

புரி உறு நரம்பும் இயலும் புணர்ந்து,
சுருதியும் பூவும் சுடரும் கூடி,
எரி உருகு அகிலோடு ஆரமும் கமழும்,
செரு வேற் தானைச் செல்வ! நின் அடி உறை,
உரிதினின் உறை பதிச் சேர்ந்தாங்கு,
பிரியாது இருக்க-எம் சுற்றமோடு உடனே!

கடவுள் வாழ்த்து
குன்றம்பூதனார் பாட்டு
நல்லச்சுதனார் இசை
பண் காந்தாரம்

19. செவ்வேள்

வள்ளியை முருகன் வதுவை கொண்டது

நில வரை அழுவத்தான் வான் உறை புகல் தந்து,
புல வரை அறியாத புகழ் பூத்த கடம்பு அமர்ந்து,
'அரு முனி மரபின் ஆன்றவர் நுகர்ச்சி மன்
இரு நிலத்தோரும் இயைக!' என, ஈத்த நின்
தண் பரங்குன்றத்து, இயல் அணி, நின் மருங்கு
சாறு கொள் துறக்கத்தவளொடு
மாறு கொள்வது போலும், மயிற்கொடி வதுவை

கூடலார் பரங்குன்றை நோக்கி விடியலில் யாத்திரை செய்கின்ற வழி

புலத்தினும் போரினும் போர் தோலாக் கூடல்,
கலப்போடு இயைந்த இரவுத் தீர் எல்லை,
அறம் பெரிது ஆற்றி, அதன் பயன் கொண்மார்,
சிறந்தோர் உலகம் படருநர் போல,

உரி மாண் புனை கலம் ஒண் துகில் தாங்கி,
புரி மாண் புரவியர், போக்கு அமை தேரர்,
தெரி மலர்த் தாரர், தெரு இருள் சீப்ப, நின்
குன்றொடு கூடல் இடையெல்லாம் ஒன்றுபு-
நேர் பூ நிறை பெய்து இரு நிலம் பூட்டிய
தார் போலும், மாலைத்தலை நிறையால்-தண் மணல்
ஆர் வேலை யாத்திரை செல் யாறு.

பாண்டியன் தன் பரிவாரங்களுடன் பரங்குன்றை வலம் வரும் காட்சி

சுடரொடு சூழ்வரு தாரகை மேருப்
புடை வரு சூழல்-புலம் மாண் வழுதி
மடமயில் ஒரும் மனையவரோடும்,
கடன் அறி காரியக் கண்ணவரோடும்-நின்
சூர் உறை குன்றின் தட வரை ஊறி மேல்
பாடு வலம் திரி பண்பின் - பழ மதிச்
சூடி அசையும் சுவல் மிசைத் தானையின்,
பாடிய நாவின், பரந்த உவகையின்,
நாடும் நகரும் அடைய அடைந்தனைத்தே,
படு மணி யானை நெடியாய்! நீ மேய
கடி நகர் சூழ் நுவலுங்கால்.

குன்றின் கீழுள்ள இடை நிலம் பாசறையை ஒத்து விளங்கியமை

தும்பி தொடர் கதுப்ப தும்பி தொடர் ஆட்டி,
வம்பு அணி பூங் கயிற்று வாங்கி. மரன் அசைப்பார்-
வண் தார்ப் புரவி வழி நீங்க வாங்குவார்;
திண் தேர் வழியின் செல நிறுப்பார்-கண்டக்
கரும்பி கவழம் மடுப்பார்; நிரந்து
பரி நிமிர் தானையான் பாசறை நீர்த்தே,
குருகு எறி வேலோய்! நின் குன்றக் கீழ் நின்ற
இடை நிலம்: யாம் ஏத்தும் ஆறு!

மலைச்சிறப்பு

வழுதியுடன் ஏறியோர் கண்டவை

குரங்கு அருந்து பண்ணியம் கொடுப்போரும்,
கரும்பு கருமுகக் கணக்கு அளிப்போரும்,
தெய்வப் பிரமம் செய்குவோரும்,
கை வைத்து இமிர்பு குழல் காண்குவோரும்,
யாழின் இளி குரல் சமம் கொள்வோரும்,
வேள்வியின் அழுகு இயல் விளம்புவோரும்:
கூர நாண் குரல் கொம்மென ஒலிப்ப,
ஊழ் உற முரசின் ஒலி செய்வோரும்;
என்றூழ் உற வரும் இரு சுடர் நேமி
ஒன்றிய சுடர்நிலை உள்படுவோரும்;
'இரதி காமன், இவன் இவன்' எனாஅ,
விரகியர் வினவ, வினா இறுப்போரும்;
'இந்திரன், பூசை; இவள் அகலிகை; இவன்
சென்ற கவுதமன்; சினன் உறக் கல் உரு

ஒன்றிய படி இது' என்று உரைசெய்வோரும்:
இன்ன பலபல எழுத்து நிலை மண்டபம்,
துன்னுநர் சுட்டவும், கூட்டு அறிவுறுத்தவும்,
நேர் வரை விரி அறை வியல் இடத்து இழைக்கச்
சோபன நிலையது-துணி பரங்குன்றத்து
மாஅல் மருகன் மாட மருங்கு.

குன்றில் சுற்றத்தாரை விட்டுப் பிரிந்த சிறுமி

பிறந்த தமரின் பெயர்ந்து, ஒரு பேதை,
பிறங்கல் இடைஇடைப் புக்குப் பிறழ்ந்து, 'யான்
வந்த நெறியும் மறந்தேன்; சிறந்தவர்
'ஏஎ, ஒஒ! என விளி ஏற்பிக்க,
'ஏஎ, ஒஒ! என்று ஏலா அவ் விளி
அவ் இசை முழை ஏற்று அழைப்ப அழைத்துழிச்
செல்குவள் ஆங்குத் தமர்க் காணாமை
மீட்சியும், கூஉக் கூஉ மேவும் மடமைத்தே-
வாழ்த்து உவப்பான் குன்றின் வகை.

இள மகளிரின் மருட்சி

நனி நுனி நயவரு சாய்ப்பின் நாறு இணர்ச்
சினை போழ் பல்லவம் தீம் சுனை உதிர்ப்ப,
உதிர்த்த சுனையின் எடுத்த தலைய
அலர் முகிழ் உற, அவை கிடப்ப,
'தெரி மலர், நனை, உறுவ,
ஐந் தலை அவிர் பொறி அரவம்; மூத்த
மைந்தன்; இருகு ஒன்று மற்று - இளம் பார்ப்பு என
ஆங்கு இள மகளிர் மருள-

குன்றம் விடியல் வானம் போலப் பொலிதல்

பாங்கர்,
பசும்பிடி இள முகிழ், நெகிழ்ந்த வாய் ஆம்பல்
கைபோல் பூத்த கமழ் குலைக் காந்தள்
எருவை நறுந் தோடு, எரி இணர் வேங்கை,
உருவம் மிகு தோன்றி, ஊழ் இணர் நறவம்,
பருவம் இல் கோங்கம், பகை மலர் இலவம்;
நிணந்தவை, கோத்தவை, நெய்தவை, தூக்க
மணந்தவை, போல, வரை மலை எல்லாம்
நிறைந்தும், உறழ்ந்தும், நிமிர்ந்தும், தொடர்ந்தும்;
விடியல் வியல் வானம் போலப் பொலியும்-
நெடியாய்! நின் குன்றின்மிசை.

கன்னிமை களிந்தாரும் மணமான மகளிரும் தாம் செய்யும் பூசையில் யானையின் மிச்சிலை உண்ணுதல்

நின யானைச் சென்னி நிறம் குங்குமத்தால்
புனையா, பூ நீர் ஊட்டி, புனை கவரி சார்த்தா,
பொற் பவழப் பூங் காம்பின் பொற்குடை ஏற்றி,
மலிவுடை உள்ளத்தான் வந்து செய் வேள்வியுள்,

பல் மணம் மன்னு பின் இருங் கூந்தலர்,
கன்னிமை கனிந்த காலத்தார், நின்
கொடி எற்று வாரணம் கொள் கவழ மிச்சில்-
மறு அற்ற மைந்தர் தோள் எய்தார்; மணந்தார்
முறுவல் தலையளி எய்தார்-நின் குன்றம்
குறுகிச் சிறப்பு உணாக்கால்.

முருகப் பெருமானை வாழ்த்துதல்

குறப் பிணாக் கொடியைக் கூடியோய்! வாழ்த்துச்
சிறப்பு உணாக் கேட்டி செவி.
உடையும் ஒலியலும் செய்யை; மற்று ஆங்கே
படையும் பவழக் கொடி நிறம் கொள்ளும்;
உருவும் உருவத் தீ ஒத்தி; முகனும்
விரி கதிர் முற்றா விரி சுடர் ஒத்தி;
எவ்வத்து ஒவ்வா மா முதல் தடிந்து,
தெவ்வுக் குன்றத்துத் திருந்து வேல் அழுத்தி,
அவ் வரை உடைத்தோய்! நீ இவ் வரை மருங்கில்
கடம்பு அமர் அணி நிலை பகர்ந்தேம்;
உடங்கு அமர் ஆயமொடு ஏத்தினம், தொழுதே!

கடவுள் வாழ்த்து
நப்பண்ணனார் பாட்டு
மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் இசை
பண் காந்தாரம்

20. வையை

புதுப் புனலையும் பல வகை மணங்களையும் உடன்கொண்டு வையை வருதல்

கடல் குறைபடுத்த நீர் கல் குறைபட எறிந்து,
உடல் ஏறு உருமினம் ஆர்ப்ப, மலை மாலை
முற்றுபு முற்றுபு, பெய்து-சூல் முதிர் முகில்-
பொருது இகல் புலி போழ்ந்த பூ நுதல் எழில் யானைக்
குருதிக் கோட்டு அழி கறை தெளி பெறக் கழீஇயயின்று.
காலைக் கடல் படிந்து, காய் கதிரோன் போய வழி
மாலை மலை மணந்து, மண் துயின்ற கங்குலான்
வான் ஆற்றும் மழை தலைஇ; மரன் ஆற்றும் மலர் நாற்றம்,
தேன் ஆற்றும் மலர் நாற்றம், செறு வெயில் உறு கால
கான் ஆற்றும் கார்நாற்றம், கொம்பு உதிர்த்த கனி நாற்றம்;
தான், நாற்றம் கலந்து உடன் தழீஇ வந்து, தரூஉம், வையை.

புதுப் புனலாட வைகறையில் மைந்தரும் மகளிரும் சென்ற வகை

தன் நாற்றம் மீது, தடம் பொழில் தான், யாற்று
வெந் நாற்று வேசனை நாற்றம் குதுகுதுப்ப,
ஊர்ஊர் பறை ஒலி கொண்டன்று: உயர் மதிலில்
நீர் ஊர் அரவத்தால் துயில் உணர்பு எழீஇ,
திண் தேர்ப் பரவி வங்கம் பூட்டவும்,
வங்கப் பாண்டியில் திண் தேர் ஊரவும்,

வயமாப் பண்ணுந மதமாப் பண்ணவும்,
கயமாப் பேணிக் கலவாது ஊரவும்,
மகளிர் போதை மைந்தர் புனையவும்
மைந்தர் தண் தார் மகளிர் பெய்யவும்,
முந்துறல் விருப்பொடு முறை மறந்து அணிந்தவர்,
ஆடுவார் பொய்தல் அணி வண்டு இமிர் மணல்
கோடு ஏறு எருத்தத்து இரும் புனலில் குறுகி,
மாட மறுகின் மருவி மறுகுற,
கூடல் விழையும் தகைத்து-தகை வையை.

தலைமகனது காதற்பரத்தையைத் தோழியர் கண்ட காலத்து நேர்ந்த நிகழ்ச்சி

புகை வகை தைஇயினார் பூங் கோதை நல்லார்,
தகை வகை தைஇயினார் தார்;
வகைவகை தைஇயினார் மாலை, மிகமிகச்
சூட்டும் கண்ணியும் மோட்டு வலையமும்
இயல் அணி, அணி நிற்ப ஏறி; அமர் பரப்பின்
அயல் அயல் அணி நோக்கி-ஆங்கு ஆங்கு வருபவர்
இடு வளை ஆரமோடு ஈத்தான் உடனாக,
கெடு வளை பூண்டவள் மேனியில் கண்டு,
நொந்து, 'அவள் மாற்றாள் இவள்' என நோக்க,

தலைமகனது முகமாற்றமும், கூட்டத்துள் பரத்தை மறைதலும்

தந்த கள்வன் சமழ்ப்பு முகம் காண்மின்;
செருச் செய்த வாளி சீற்றத்தவை அன்ன
நேர் இதழ் உண்கணார் நிரை காடாக,
ஒடி ஒளித்து, ஒய்யப் போவாள் நிலை காண்மின்.

தன்னைத் தொடர்ந்த ஆயத்தாரோடு பரத்தை உரைத்தல்

என-ஆங்கு,
ஒய்யப் போவாளை, 'உறழ்ந்தோள் இவ் வாணுதல்'
வையை மடுத்தால் கடல் எனத் தெய்ய
நெறி மணல் நேடினார் செல்ல, சொல் ஏற்று,
'செறி நிரைப் பெண்' - வல் உறழ்பு - 'யாது தொடர்பு?' என்ன
மறலினாள், மாற்றாள் மகள்.

தலைமகளின் திகைப்பு

வாய் வாளா நின்றாள்,
செறிநகை சித்தம் திகைத்து.

ஆயத்தார் பரத்தையை நோக்கி வைது உரைத்தல்

ஆயத்து ஒருத்தி, அவளை, 'அமர் காமம்
மாயப் பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக் கணிகை!
பெண்மைப் பொதுமைப் பிணையிலி! ஐம் புலத்தைத்
துற்றுவ துற்றும் துணை இதழ் வாய்த் தொட்டி!
முற்றா நறு நறா மொய் புனல் அட்டி,
காரிகை நீர் ஏர் வயல், காமக் களி நாஞ்சில்,

முரி தவிர முடுக்கு முது சாடி!
மட மதர் உண்கண் கயிறாக வைத்துத்
தட மென் தோள் தொட்டு, தகைத்து, மட விரலால்
இட்டார்க்கு யாழ் ஆர்த்தும் பாணியில், எம் இழையைத்
தொட்டு, ஆர்த்தும் இன்பத் துறைப் பொதுவி! கெட்டதைப்
பொய்தல் மகளிர் கண் காண இருத்தந்து, இவ்
வையைத் தொழுவத்துத் தந்து, வடித்து, இடித்து,
மத்திகை மாலையா மோதி, அவையத்துத்
தொடர்ந்தேம்-எருது தொழில் செய்யாது ஒட
விடும் கடன் வேளாளர்க்கு இன்று-படர்ந்து, யாம்.
தன் மார்பம் தணடம் தரும் ஆரத்தாள் மார்பும்,
நின் மார்பும், ஒர் ஒத்த நீர்மைய கொல்?" என்னாமுன்-

பரத்தை ஏசுதலைக் கண்ட முதுமகளிர் கூற்று

தேடினாள் ஏச. சில மகளிர் மற்று அதற்கு
ஊடினார், வையையகத்து.
'சிந்திக்கத் தீரும் பிணியாட் செறேற்க;
மைந்து உற்றாய், வெஞ் சொல்; மட மயிற் சாயலை
வந்திக்க வார்' என-

பரத்தையின் பதில் உரை

'மனத் தக்க நோய் இது;
வேற்றாரை வேற்றார் தொழுதல் இளிவரவு!
போற்றாய் காண், அன்னை! புரையோய்! புரை இன்று,
மாற்றாளை மாற்றாள் வரவு.'

தலைவி கூற்று

'அ . . . . . சொல் நல்லவை நாணாமல்
தந்து முழவின் வருவாய்! நீ வாய்வாளா;
எந்தை எனக்கு ஈத்த இடு வளை, ஆரப் பூண்
வந்த வழி நின்பால் மாயக் களவு அன்றேல்,
தந்தானைத் தந்தே, தருக்கு.'

பரத்தையின் மறுமொழி

மாலை அணிய விலை தந்தான்; மாதர் நின்
கால சிலம்பும் கழற்றுவான்; கால,
அதிரல் அம் கண்ணி! நீ அன்பன் எற்கு அன்பன்;
கதுவாய்; அவன் கள்வன்; கள்வி நான் அல்லேன்.'
என ஆங்கு-

கண்டார் சிலருடைய கூற்று
பரத்தையை நோக்கி உரைத்தல்

வச்சிய மானே! மறலினை மாற்று; உமக்கு
நச்சினார் ஈபவை நாடு அறிய நும்மவே.

தலைமகளுக்கு முனிவு நீங்க உரைத்தல்

சேக்கை இனியார்பால் செல்வான் மனையாளால்
காக்கை கடிந்து ஒழுகல் கூடுமோ? கூடா;

தகவுடை மங்கையர் சான்றாண்மை சான்றார்
இகழினும், கேள்வரை ஏத்தி இறைஞ்சுவார்;
நிகழ்வது அறியாது-நில்லு நீ, நல்லாய்!
'மகளிரை மைந்துற்று அமர்பு உற்ற மைந்தர்
அகலம் கடிகுவேம்' என்பவை யார்க்கானும்
முடி பொருள் அன்று-முனியல் முனியல்!
கட வரை நிற்குமோ காமம்? கொடி இயலாய்!

வையை நீர் மலர்களுடன் வந்து கூடல் மதிலின் சுருங்கை வழியே பாயும் காட்சி

என-ஆங்கு
இன்ன துனியும் புலவியும் ஏற்பிக்கும்,
தென்னவன் வையைச் சிறப்பு.
கொடி இயலார் கைபோல் குவிந்த முகை,
அரவு உடன்றவை போல் விரிந்த குலை,
குடை விரிந்தவை கோலக் கோலும் மலர்,
சுனை கழிந்து தூங்குவன நீரின் மலர்,
சினை விரிந்து உதிர்ந்த வீ, புதல் விரி போதொடும்,
அருவி சொரிந்த திரையின் துரந்து;
நெடு மால் சுருங்கை நடு வழிப் போந்து-
கடுமா களிறு அணத்துக் கை விடு நீர் போலும்-
நெடு நீர் மலி புனல், நீள் மாடக் கூடல்
கடி மதில் பெய்யும் பொழுது.

பிரிந்தாரைக் கூட்டுவித்தல் வையைக்கு இயல்பு

நாம் அமர் ஊடலும் நட்பும், தணப்பும்,
காமமும் கள்ளும் கலந்து உடன் பாராட்ட,
தாம் அமர் காதலரொடு ஆடப் புணர்வித்தல்
பூ மலி வையைக்கு இயல்பு.

பருவ வரவின்கண் தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு, தூதுவிடச் சென்ற பாணன் தலைமகற்குக் கார்ப் பருவமும் வையை நீர் விழவணியும் கூறியது.

ஆசிரியன் நல்லந்துவனார் பாட்டு
நல்லச்சுதனார் இசை
பண் காந்தாரம்

21. செவ்வேள்

பரங்குன்றத்துப் பெருமானைப் பரவுதல்

ஊர்ந்ததை-எரி புரை ஓடை இடை இமைக்கும் சென்னி,
பொரு சமம் கடந்த புகழ் சால், வேழம்.
தொட்டதை-தைப்பு அமை சருமத்தின், தாள் இயை தாமரை
துப்பு அமை துவர் துறை மறை அழுத்திய,
வெரிநத் தோலொடு, முழு மயிர் மிடைந்த,
வரி மலி அர உரி வள்பு கண்டன்ன,
புரி மென் பீலிப் போழ் புனை அடையல்.
கையதை-கொள்ளாத் தெவ்வர் கோள் உரு முதல் தடிந்து,
புள்ளொடு பெயரிய பொருப்புப் புடை திறந்த வேல்;

பூண்டதை-சுருளுடை வள்ளி இடை இடுபு இழைத்த
உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒன்றுபடு கமழ் தார்.
அமர்ந்ததை-புரையோர் நாவில் புகழ் நலம் முற்றி,
நிரை ஏழ் அடுக்கிய நீள் இலைப் பாலை
அரை வரை மேகலை, அணி நீர்ச் சூழி,
தரை விசும்பு உகந்த தண் பரங்குன்றம்.
'குன்றத்து அடி உறை இயைக!' எனப் பரவுதும்-
வென்றிக் கொடி அணி செல்வ! நிற் தொழுது.

பரங்குன்றின் மேல் ஓவியத்தின் அழகு போன்ற காட்சிகள்

சுடு பொன் ஞெகிழத்து முத்து அரி சென்று ஆர்ப்ப,
துடியின் அடி பெயர்த்து, தோள் அசைத்துத் தூக்கி,
அடு நறா மகிழ் தட்ப ஆடுவாள் தகைமையின்,
நுணை இலங்கு எஃகெனச் சிவந்த நோக்கமொடு
துணை அணை கேள்வனைத் துனிப்பவள் நிலையும்;
நிழல் காண் மண்டிலம் நோக்கி,
அழல் புனை அவிர் இழை திருத்துவாள் குறிப்பும்;
பொதிர்த்த முலையிடைப் பூசிச் சந்தனம்
உதிர்த்து, பின் உற ஊட்டுவாள் விருப்பும்;
பல் ஊழ் இவை இவை நினைப்பின், வல்லோன்
ஓவத்து எழுது எழில் போலும்-மா தடிந்-
திட்டோய்! நின் குன்றின்மிசை.

குன்றத்தில் வேறுபட்ட பல ஒலிகள் ஒருங்கு இசைத்தல்

மிசை படு சாந்தாற்றி போல, எழிலி
இசை படு பக்கம், இரு பாலும் கோலி,
விடு பொறி மஞ்ஞை பெயர்பு உடன் ஆட;
விரல் செறி தூம்பின் விடு துளைக்கு ஏற்ப,
முரல் குரல் தும்பி அவிழ் மலர் ஊத;
யாணர் வண்டினம் யாழ் இசை பிறக்க;
பாணி முழவு இசை அருவி நீர் ததும்ப;
ஒருங்கு பரந்தவை எல்லாம் ஒலிக்கும்-
இரங்கு முரசினான் குன்று.

சுனை நீரில் பாய்ந்து ஆடிய காதலர்

தாழ் நீர் இமிழ் சுனை நரப்பண் குளித்து, அவண்
மீ நீர் நிவந்த விறலிழை, 'கேள்வனை
வேய் நீர் அழுந்து தன் கையின் விடுக' என,
பூ நீர் பெய் வட்டம் எறிய, புணை பெறாது
அரு நிலை நீரின் அவள் துயர் கண்டு,
கொழுநன் மகிழ் தூங்கி, கொய் பூம் புனல் வீழ்ந்து,
தழுவும் தகை வகைத்து-தண் பரங்குன்று.

குன்றத்தில் பலவகை மணத்துடன் வரும் காற்றுக்கள்

வண்டு ஆர் பிறங்கல் மைந்தர் நீவிய
தண் கமழ் சாந்தம் தைஇய வளியும்,

கயல் புரை கண்ணியர் கமழ் துகள் உதிர்த்த
புயல் புரை கதுப்பகம் உளரிய வளியும்,
உருள்இணர்க் கடம்பின் நெடுவேட்கு எடுத்த
முருகு கமழ் புகை நுழைந்த வளியும்,
அசும்பும் அருவி அரு விடரப் பரந்த-
பசும் பூண் சேஎய்!-நின் குன்றம் நன்கு உடைத்து.

சீர்க்கு இசைய ஆடுபவளது மேனியழகும் கண்ணழகும்

கண் ஒளிர் திகழ் அடர், இடுசுடர் படர் கொடி மின்னுப் போல்,
ஒண் நகை தகை வகை நெறிபெற இடைஇடை இழைத்து யாத்த
செண்ணிகைக் கோதை கதுப்போடு இயல,
மணி மருள் தேன் மகிழ் தட்ப, ஒல்கிப்
பிணி நெகிழப் பைந் துகில், நோக்கம் சிவப்பு ஊர,
பூங் கொடி போல நுடங்குவாள், ஆங்குத் தன்
சீர்தகு கேள்வன் உருட்டும் துடிச் சீரான்,
கோடு அணிந்த முத்து ஆரம் ஒல்க ஒசிபவள் ஏர்-
ஆடை அசைய, அணி அசைய, தான் அசையும்
வாடை உளர் கொம்பர் போன்ம்.
வாளி புரள்பவை போலும், துடிச் சீர்க்குத்
தோள் ஊழ் பெயர்ப்பவள் கண்.

முருகவேளை வாழ்த்துதல்

மாறு அமர் அட்டவை மற வேல் பெயர்ப்பவை;
ஆறு இரு தோளவை; அறு முகம் விரித்தவை;
நன்று அமர் ஆயமோடு ஒருங்கு, 'நின் அடி உறை
இன்று போல் இயைக!' எனப் பரவுதும்-
ஒன்றார்த் தேய்த்த செல்வ! நிற் தொழுதே.

கடவுள் வாழ்த்து
நல்லச்சுதனார் பாட்டு
கண்ணகனார் இசை
பண் காந்தாரம்

22. வையை

மழை பெய்தலும் நீர்ப் பெருக்கும்

ஒளிறு வாட் பொருப்பன் உடல் சமத்து இறுத்த
களிறு நிரைத்தவைபோல் கொண்மூ நெரிதர,
அரசு படக் கடந்த ஆனாச் சீற்றத்தவன்
முரசு அதிர்பவைபோல் முழங்கு இடி பயிற்றி,
ஒடுங்கார் உடன்றவன் தானை வில் விசை
விடும் கணை ஒப்பின் கதழ் உறை சிதறூஉ,
கண்ஒளிர் எஃகின் கடிய மின்னி, அவன்
வண்மைபோல் வானம் பொழிந்த நீர்-மண்மிசை
ஆனாது வந்து தொகுபு ஈண்டி, மற்று-அவன்
தானையின் ஊழி . . . . தாவுக் கத்தின்,
போன நிலம் எல்லாம் போர் ஆர் வயல் புகுத-

. . . . . . நீக்கிப் பு . . . .
கான மலைத்தரை கொன்று மணல பினறீ
வான மலைத்த . . . வ . . . .
. . . . லைத்தவ மண முரசு எறிதா,
தானைத் தலைத்தலை வந்து மைந்து உற்று,

மைந்தரும் மகளிரும் கரையையும் வையையையும் சேர்கின்ற அழகு

பொறிவி யாற்றுறி-துவர் புகை, சாந்தம்,
எறிவன எக்குவ ஈரணிக்கு ஏற்ற
நறவு அணி பூந் துகில் நன் பல ஏந்தி,
பிற தொழின . . . ம் பின்பின் தொடர;
செறி வினைப் பொலிந்த செம் பூங் கண்ணியர்,
ஈர் அமை வெட்சி இதழ் புனை கோதையர்,
தார் ஆர் முடியர், தகை கெழு மார்பினர்;
மாவும், களிறும், மணி அணி வேசரி,
காவு நிறையக் கரை நெரிபு ஈண்டி;
வேல் ஆற்றும் மொய்ம்பனின், விரை மலர் அம்பினோன்-
போல், ஆற்று முன்பின் புனை கழல் மைந்தரொடு,
தார் அணி மைந்தர் தவப் பயன் சான்மென-
கார் அணி கூந்தல், கயற் கண், கவிர் இதழ்,
வார் அணி கொம்மை, வகை அமை மேகலை,
ஏர் அணி இலங்கு எயிற்று, இன் நகையவர்-
'சீர் அணி வையைக்கு அணிகொல்லோ?' வையைதன்
நீர் அணி நீத்தம் இவர்க்கு அணிகொல்?' எனத்
தேருநர் தேருங்கால், தேர்தற்கு அரிது காண்-
தீரமும் வையையும் சேர்கின்ற கண் கவின்.

திருமருத முன்துறைக் காட்சிகள்

மண் கணை முழவின் இன் கண் இமிழ்விற்கு
எதிர்வ பொருவி . . . . மேறு மாறு இமிழ்ப்ப,
கவர் தொடை நல் யாழ் இமிழ, காவில்
புகர் வரி வண்டினம் பூஞ் சினை இமிர,
ஊது சீர்த் தீம் குழல் இயம்ப, மலர்மிசைத்
தாது ஊது தும்பி தவிர்பு அல இயம்ப,
. . . . துடிச் சீர் நடத்த வளி நடன்
மெல் இணர்ப் பூங் கொடி மேவர நுடங்க,
ஆங்கு அவை தத்தம் தொழில் மாறு கொள்ளும்-
தீம் புனல் வையைத் திருமருத முன் துறையால்.
கோடு உளர் குரல் பொலி ஒலி துயல் இருங் கூந்தல்,
. . . . புரை தீர் நெடு மென்
தோள் தாழ்பு தழை மலர் துவளா வல்லியின்,
நீள் தாழ்பு தோக்கை, நித்தில அரிச் சிலம்பு,

இணைப்பு - 5 பரிபாடல்

பரிபாடல்-திரட்டு

1. திருமால்

இருந்தையூர் அமர்ந்த இறைவனது அடி பரவுதல்

வான் ஆர் எழிலி மழை வளம் நந்த,
தேன் ஆர் சிமைய மலையின் இழிதந்து,
நான் மாடக் கூடல் எதிர்கொள்ள, ஆனா
மருந்து ஆகும் தீம் நீர் மலி துறை மேய
இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வ! நின்
திருந்துஅடி தலை உறப் பரவுதும், தொழுது.

இருந்தையூரின் சிறப்புக்கள்
மலை, குளம், வயல் ஆகியவற்றின் வளம்

ஒருசார்-அணி மலர் வேங்கை, மராஅ, மகிழம்,
பிணி நெகிழ் பிண்டி, நிவந்து சேர்பு ஓங்கி,
மணி நிறம் கொண்ட மலை.
ஒருசார்-தண் நறுந் தாமரைப் பூவின் இடைஇடை
வண்ண வரி இதழ்ப் போதின்வாய் வண்டு ஆர்ப்ப,
விண் வீற்றிருக்கும் கய மீன் விரி தகையின்
கண் வீற்றிருக்கும் கயம்,
ஒருசார் - சாறு கொள் ஒதத்து இசையொடு மாறு உற்று
உழவின் ஓதை பயின்று, அறிவு இழந்து
திரிநரும், ஆர்த்து நடுநரும், ஈண்டி
திரு நயத்தக்க வயல்.

அந்தணர் இருக்கை

ஒருசார்-அறத்தொடு வேதம் புணர் தவம் முற்றி
விறல் புகழ் நிறப, விளங்கிய கேள்வித்
திறத்தின் திரிபு இல்லா அந்தணர் ஈண்டி,
அறத்தின் திரியா, பதி.

வணிகரும் உழவர்களும் வாழும் தெருக்கள்

ஆங்கு ஒருசார்-உண்ணுவ, பூசுவ, பூண்ப, உடுப்பவை.
மண்ணுவ, மணி பொன் மலைய, கடல்,
பண்ணியம், மாசு அறு பயம் தரு காருகப்
புண்ணிய வணிகர் புனை மறுகு ஒருசார்:
விளைவதை வினை எவன் மென் புல வன் புலக்
களமர் உழவர் கடி மறுகு பிறசார்:
ஆங்க அனையவை நல்ல நனி கூடும் இன்பம்
இயல் கொள நண்ணியவை.

ஆதிசேடனது திருக்கோயிலில் மைந்தரும் மகளிரும் வழிபடுதல்

வண்டு பொரேரென எழ,
வண்டு போரேரென எழும்;
கடிப் புகு வேரிக் கதவமிற் றோட்டி,

கடிப்பு இகு காதில் கனம் குழை தொடர-
மிளிர் மின் வாய்ந்த விளங்கு ஒளி நுதலார்
ஊர் களிற்றன்ன செம்மலோரும்,
வாய் இருள் பனிச்சை வரி சிலைப் புருவத்து
ஒளி இழை ஒதுங்கிய ஒள் நுதலோரும்,
புலத்தோடு அளவிய புகழ் அணிந்தோரும்,
நலத்தோடு அளவிய நாண் அணிந்தோரும்,
விடையோடு இகலிய விறல் நடையோரும்,
நடை மடம் மேவிய நாண் அணிந்தோரும்,
கடல் நிரை திரையின் கரு நரையோரும்,
சுடர் மதிக் கதிரெனத் தூ நரையோரும்-
மடையர், குடையர், புகையர், பூ ஏந்தி,
இடை ஒழிவு இன்றி, அடியுறையார் ஈண்டி,
விளைந்தார் வினையின் விழுப் பயன் துய்க்கும்
துளங்கா விழுச் சீர்த் துறக்கம் புரையும்-
இரு கேழ் உத்தி அணிந்த எருத்தின்
வரை கெழு செல்வன் நகர்.

பூமுடி நாகர் கோயிலில் எழும் ஓசைகள் முதலியன

வண்டொடு தும்பியும் வண் தொடை யாழ் ஆர்ப்ப,
விண்ட கட களிறு மேகமொடு அதிர,
தண்டா அருவியொடு இரு முழவு ஆர்ப்ப,
அரி உண்ட கண்ணாரொடு ஆடவர் கூடிப்
புரிவுண்ட பாடலொடு ஆடலும் தோன்ற,
சூடு நறவொடு தாமம் முகிழ் விரிய,
சூடா நறவொடு காமம் விரும்ப,
இனைய பிறவும், இவை போல்வனவும்,
அனையவை எல்லாம் இயையும்-புனை இழைப்
பூ முடி நாகர் நகர்.

குளவாய் அமர்ந்தான் நகரில் மகளிரும் மைந்தரும் வணங்கிப் பேறு பெறுதல்

மணி மருள் தகை வகை நெறி செறி ஒலி பொலி
அவிர் நிமிர் புகழ் கூந்தல்,
பிணி நெகிழ் துளையினை தெளி ஒளி திகழ் ஞெகிழ் தெரி அரி
மது மகிழ்பு அரி மலர் மகிழ் உண்கண், வாணுதலோர்-
மணி மயில் தொழில் எழில் இகல் மலி திகழ் பிறிது
இகழ் கடுங் கடாக் களிற்று அண்ணலவரோடு,
அணி மிக வந்து இறைஞ்ச, அல் இகப்ப, பிணி நீங்க,
நல்லவை எல்லாம் இயைதரும்-தொல் சீர்
வரை வாய் தழுவிய கல் சேர் கிடக்கைக்
குளவாய் அமர்ந்தான் நகர்.

ஆதிசேடனின் சிறப்புக்களைப் போற்றுதல்

திகழ் ஒளி முந்நீர் கடைந்த அக் கால், வெற்புத்
திகழ்பு எழ வாங்கித் தம் சீர்ச் சிரத்து ஏற்றி,
மகர மறி கடல் வைத்து நிறுத்து,
புகழ்சால் சிறப்பின் இரு திறத்தோர்க்கும்

அமுது கடைய, இரு வயின் நாண் ஆகி,
மிகாஅ இரு வடம் ஆழியான் வாங்க,
உகாஅ வலியின் ஒரு தோழம் காலம்
அறாஅது அணிந்தாரும் தாம்;
மிகாஅ மறலிய மே வலி எல்லாம்
புகாஅ, எதிர் பூண்டாரும் தாம்;
மணி புரை மா மலை ஞாறிய ஞாலம்
அணிபோல் பொறுத்தாரும் தாஅம்; பணிபு இல் சீர்ச்
செல் விடைப் பாகன் திரிபுரம் செற்றுழி,
கல் உயர் சென்னி இமய வில் நாண் ஆகித்
தொல் புகழ் தந்தாரும் தாம்.

விண்ணப்பம்

அணங்குடை அருந் தலை ஆயிரம் விரித்த
கணங்கொள் சுற்றத்து அண்ணலை வணங்கி,
நல் அடி ஏத்தி நிற் பரவுதும்-
எல்லேம் பிரியற்க எம் சுற்றமொடு ஒருங்கே.

கடவுள் வாழ்த்து

இப்பாடல், தொல்காப்பியம் செய்யுள் இயல், சூ. *121*, பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் உரைகளில் கண்டது.

2. வையை

வையையில் புனல் விரைந்து வருதல்

மா நிலம் தோன்றாமை மலி பெயல் தலைஇ,
ஏம நீர் எழில் வானம் இகுத்தரும் பொழுதினான்,
நாக நீள் மணி வரை நறு மலர் பல விரைஇ,
காமரு வையை சுடுகின்றே, கூடல்.

புதுப் புனலை விரும்பி மக்கள் கோலம் கொண்டு செல்லுதல்

'நீர் அணி கொண்டன்று வையை' என விரும்பி,
தார் அணி கொண்ட உவகை தலைக்கூடி,
ஊர் அணி கோலம் ஒருவர் ஒருவரின்
சேர் அணி கொண்டு, நிறம் ஒன்று வெவ்வேறு
நீர் அணி கொண்ட நிறை அணி அங்காடி,
ஏர் அணி கொண்டார், இயல்.

வையைத் துறையில் மன்னனும் மக்களும் கூடுதல்

கை புனை தாரினர், கண்ணியர்,
ஐ எனும் ஆவியர், ஆடையர்,
நெய் அணி கூந்தலர், பித்தையர்,
மெய் அணி யானை மிசையராய், ஒய்யெனத்
தங்காச் சிறப்பின் தளிர் இயலார் செல்ல,
பொங்கு புரவிப்புடைப் பேரவோரும்; பொங்கு சீர்

வையமும் தேரும் அமைப்போகும்; எவ் வாயும்
பொய்யாம் போய் என்னாப் புடை கூட்டிப் போவநர்
மெய்யாப்பு மெய் ஆர முடுவார்; வையத்துக்கு
ஊடுவார்; ஊடல் ஒழிப்பார்; உணர்குவார்:
ஆடுவார், பாடுவார்; ஆர்ப்பார்; நகுவார்; நக்கு
ஓடுவார்; ஓடித் தளர்வார்; போய், உற்றவரைத்
தேடுவார்; ஊர்க்குத் திரிவார் இலராகி-
கற்றாரும், கல்லாதவரும், கயவரும்,
பெற்றாரும், பெற்றாற் பிழையாத பெண்டிரும்,
பொற்றேரான் தானும், பொலம் புரிசைக் கூடலும்,
முற்றின்று-வையைத் துறை.

நீராடற் காட்சிகள்

தலைவன் பரத்தைமையைத் தோழி குறிப்பால் உணர்த்துதல்

துறை ஆடும் காதலர் தோள் புணையாக,
மறை ஆடுவாரை அறியார் மயங்கி,
பிறை ஏர் நுதலியர் எல்லாரும் தம் முன்
நிகழும் நிகழ்ச்சி எம்பால் என்று, ஆங்கே,
இகல் பல செல்வம் விளைத்தவட் கண்டு, இப்பால்,
அகல் அல்கும் வையைத் துறை.
காதலான் மார்பின் கமழ் தார் புனல் வாங்கி,
ஏதிலாள் கூந்தலிடைக் கண்டு, 'மற்று அது
தா தா' என்றாளுக்கு, 'தரனே புறன் தந்து
வேய்ந்தது'. 'என்னை? விளைந்தமை மற்று அது
நோதலே செய்யேன், நுணங்கு இழையாய்! இச் செல்வி
போதல் உண்டாம்கொல்? அறிந்து புனல் புணர்த்தது!
ஒஒ! பெரிதும் வியப்பு.
கயத் தக்க பூப் பெய்த காமக் கிழமை
நயத் தகு நல்லாளைக் கூடுமா கூடும்
முயக்குக்கு, செவ்வி முலையும் முயக்கத்து
நீரும் அவட்குத் துணை; கண்ணின் நீர் விட்டோய்!
நீயும் அவட்குத் துணை.

குலமகளிர் உரிமை மைந்தரோடு நீராடுதல்

பணிபு இல் உயர் சிறப்பின் பஞ்சவன் கூடல்,
மணி எழில், மா மேனி, முத்த முறுவல்,
அணி பவளச் செவ் வாய், அறம் காவற் பெண்டிர்
மணி அணிந்த தம் உரிமை மைந்தரோடு ஆடிச்
தணிவின்று, வையைப் புனல்.

தலைவன் கூற்று

'புனலூடு போவது ஓர் பூ மாலை கொண்டை,
எனலூழ் வகை எய்திற்று' என்று ஏற்றுக்கொண்ட
புனலூடு நாடு அறியப் பூ மாலை அப்பி,
நினைவாரை நெஞ்சு இடுக்கண் செய்யும் கனல்புடன்,
கூடாமுன், ஊடல் கொடிய திறம் கூடினால்,
ஊடாளோ? ஊர்த்து அலர் வந்து ஊர்ந்து.
என ஆங்கு-

பார்ப்பார் நீராடாது கரையில் நின்ற காரணம்

'ஈப் பாய் அடு நறாக் கொண்டது, இவ் யாறு' எனப்
பார்ப்பார் ஒழிந்தார், படிவு.
'மைந்தர் மகளிர் மண விரை தூவிற்று' என்று,
அந்தணர் தோயலர், ஆறு.
'வையை தேம் மேவ வழுவழுப்பு உற்றென'
ஐயர், வாய்ப்பூசுறார், ஆறு.

வையை நுரை முதலியவற்றோடு பெருகிச் சென்ற வகை

விரைபு இரை விரை நுரை கரை அழிபு இழிபு ஊர
ஊர்தரும் புனல்,
கரையொடு கடலிடை வரையொடு கடலிடை நிரைநிரை
நீர் தரு நுரை,
நுரையுடன் மதகுதொறு இழிதரு புனல் கரை புரளிய
செலும்மறி கடல்,
புகும் அளவுஅளவு இயல் இசை சிறை தணிவின்று,
வெள்ள மிகை.

திருமருத முன்துறை

வரை பல புரை உயர் கயிறு அணி பயில் தொழில்
மணி அணி யானைமிசை, மைந்தரும் மடவாரும்,
நிரைநிரை குழீஇயினர் உடன் சென்று,
குரு மண்ணி யானை இயல் தேர்ப் பொருநன்
திருமருத முன்துறை முற்றம் குறுகி,
தெரி மருதம் பாடுப, பிணி கொள் யாழ்ப் பாணர்.
பரடிப் பாடி, பாய்புனல்
ஆடி ஆடி, அருளியவர்
ஊடி ஊடி உணர்த்தப் புகன்று
கூடிக் கூடி, மகிழ்பு மகிழ்பு
தேடித் தேடி, சிதைபு சிதைபு,
சூடிச் சூடி, தொழுது தொழுது,
மழுபொடு நின்ற மலி புனல் வையை
விழு தகை நல்லாரும் மைந்தரும் ஆடி,
இமிழ்வது போன்றது, இந் நீர்-குணக்குச் சான்றீர்!
முழுவதும் மிச்சலா உண்டு.

சாந்து, பூ, முதலியவற்றால் நீர் வேறுபடுதல்

சாந்தும், கமழ் தாரும், கோதையும், சுண்ணமும்,
கூந்தலும் பித்தையும் சோர்ந்தன
பூவினும், அல்லால், சிறிதானும் நீர் நிறம்
தான் தோன்றாது-இவ் வையை ஆறு.
மழை நீர் அறு குளத்து வாய்ப்பூசி ஆடும்
கழு ப்ர மஞ்சளக் குங்குமக் கலங்கல்
வழி நீர்; விழு நீர அன்று-வையை

பாண்டியன் கூடலாரொடு வையை நீராடிய மாட்சி

வெரு வரு கொல் யானை வீங்கு தோள் மாறன்,
உரு கெழு கூடலவரோடு, வையை

வரு புனல் ஆடிய தன்மை பொருவுங்கால்-
இரு முந்நீர் வையம் படித்து என்னை? யான் ஊர்க்கு
ஒரு நிலையும் ஆற்ற இயையா! அரு மரபின்,
அந்தர வான் யாற்று, ஆயிரம் கண்ணினான்
இந்தின் ஆடும் தகைத்து.

இப் பாடல், தொல்காப்பியம், செய்யுள் இயல், சூ. *118* இளம்பூரணர் உரையில் கண்டது.

3. வையை

அறவோர் உள்ளார் அரு மறை காப்ப,

. . . .

செறுநர் விழையாச் செறிந்த நம் கேண்மை
மறு முறையானும் இயைக! நெறி மாண்ட
தண் வரல் வையை எமக்கு.

இப்பகுதி தொல்காப்பியம் செய்யுள் இயல், சூ. 121, பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைகளில் கண்டது. இப்பகுதி 'அறவோர் உள்ளார்' என்று தொடங்கும் பரிபாடலின் இறுதி என்று தெரிய வருகின்றது.

4. வையை

தெரிமாண் தமிழ் மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்
பரிமா நிரையின் பரந்தன்று வையை.

இப் பகுதி திருக்குறள் *(23)* பரிமேலழகர் உரையைப் பற்றிய ' நுண் பொருள் மாலை' யால் தெரிய வருகின்றது.

5

மண் ஆர்ந்து இசைக்கும் முழவொடு கொண்ட தோள்
கண்ணாது உடன் வீழும் காரிகை! கண்டோர்க்குத்
தம்மொடு நிற்குமோ, நெஞ்சு?

இப் பகுதி தொல்காப்பியம் செய்யுள் இயல், சூ. *120,* பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைகளில் உள்ளது.

6

முன்பு உற்று அறியா முதல் புணர்ச்சி பொய் குழலை
இன்பு உற்று அணிந்த இயல் அணியும் வன் பணியும்
நாண் எனும் தொல்லை அணி என்ன நல்நுதலை . . . . . . னந்து

இப்பகுதி நாற்கவிராச நம்பியகப்பொருள் சூ. *129,* உரையில் உள்ளது.

7. மதுரை

உலகம் ஒரு நிறையாத் தான் ஓர் நிறையாப்
புலவர் புலக் கோலால் தூக்க, உலகு அனைத்தும்
தான் வாட, வாடாத தன்மைத்தே-தென்னவன்
நான்மாடக் கூடல் நகர்.

இதுவும், இதனைத் தொடர்ந்து வரும் ஐந்தும் *(7-11)* புறத்திரட்டில் நகர் என்னும் பகுதியில் உள்ளன.

8

மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
பூவொடு புரையும், சீர் ஊர்; பூவின்
இதழகத்து அனைய தெருவம்; இதழகத்து
அரும் பொகுட்டு அனைத்தே, அண்ணல் கோயில்;
தாதின் அனையர், தண் தமிழ்க் குடிகள்;
தாது உண் பறவை அனையர், பரிசில் வாழ்நர்;
பூவினுள் பிறந்தோன் நாவினுள் பிறந்த
நான்மறைக் கேள்வி நவில் குரல் எடுப்ப
ஏம இன் துயில் எழுதல் அல்லதை,
வாழிய வஞ்சியும் கோழியும் போலக்
கோழியின் எழாது, எம் பேர் ஊர் துயிலே.

9

தண் தமிழ் வேலித் தமிழ்நாட்டகம் எல்லாம்
நின்று நிலைஇப் புகழ் பூத்தல் அல்லது,
குன்றுதல் உண்டோ மதுரை-கொடித் தேரான்
குன்றம் உண்டாகும் அளவு?

10

செய்யாட்கு இழைத்த திலகம்போல், சீர்க்கு ஒப்ப,
வையம் விளங்கிப் புகழ் பூத்தல் அல்லது,
பொய்யாதல் உண்டோ மதுரை-புனை தேரான்
வையை உண்டாகும் அளவு?

11

கார்த்திகை காதில் கன மகர குண்டலம்போல்,
சீர்த்து விளங்கித் திருப் பூத்தல் அல்லது,
கோத்தை உண்டாமோ மதுரை-கொடித் தேரான்
வார்த்தை உண்டாகும் அளவு?

12

ஈவாரைக் கொண்டாடி, ஏற்பாரைப் பார்த்து உவக்கும்-
சேய் மாடக் கூடலும், செவ்வேள் பரங்குன்றும்,
வாழ்வாரே வாழ்வார் எனப்படுவார்; மற்றையார்
போவார் ஆர், புத்தேள் உலகு?

13

'வையை வருபுனல் ஆடல் இனிதுகொல்?
செவ் வேற் கோ குன்றம் நுகர்தல் இனிதுகொல்?
வை வேல் நுதி அன்ன கண்ணார் துணையாக
எவ்வாறு செய்வாம்கொல், யாம்?' என, நாளும்,
வழி மயக்குற்று மருடல் நெடியான்
நெடு மாடக் கூடற்கு இயல்பு.

இப்பகுதி தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் 11 ஆம் சூத்திர உரையில் இளம் பூரணரால் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இது பரிபாடலைச் சார்ந்ததாகலாம் என ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

Our Recent Publications

1. *Cemmoḻikaḷin Varicaiyil Tamiḻ*, Dr. G. John Samuel, 1995, Rs. 30/- US $ 10
2. *Peṇṇaraciyar Katai,* General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. K. Jaya Kumar (Ed.), 1995, Rs. 100/- US $ 12
3. *A Multilingual Dictionary,* Volume I (Kannada - English - Tamil - Japanese), Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel, Dr. V. Gopalakrishna (Eds.), 1995, Rs. 600/- US $ 80
4. *A Descriptive Catalogue of Palm-Leaf Manuscripts in Tamil,* Volume IV, Part I, General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. P. Subramaniam (Ed.), 1996, Rs. 250/- US $ 50
5. *A Descriptive Catalogue of Palm-Leaf Manuscripts in Tamil,* Volume IV, Part II, General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. P. Subramaniam (Ed.), 1996, Rs. 250/- US $ 50
6. *A Tale of Betrayal : Cāraṅkataraṉ Yaṭcakāṉam,* General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. P. Subramaniam (Ed.), 1996, Rs. 400/- US $ 65
7. *The Valorous Virgins : Peṇṇaraciyar Katai,* General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. K. Jaya Kumar (Ed.), 1996, Rs. 220/- US $ 35
8. *A Tale of Nemesis : Nīli Yaṭcakāṉam,* General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. P. Subramaniam (Ed.), 1996, Rs. 250/- US $ 30
9. *The Tamils,* N. Subramaniam, 1996, Rs. 220/- US $ 35
10. *A History of Telugu Literature,* Volume II, Dr. Salva Krishna Murthy, 1996, Rs. 200/- US $ 30
11. *Encyclopaedia of Tamil Literature,* Volume III, Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel, Dr. M. Shanmugam Pillai (Eds.), 1996, Rs. 400/- US $ 50
12. *Destiny and Divinity : Varāṅkaṉ Katai,* General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. M. Parimanan (Ed.), 1996, Rs. 200/- US $ 30
13. *Palm-Leaf and Other Manuscripts in Indian Languages,* General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G.John Samuel. Dr. A. Pandurangan, Dr. P. Maruthanayagam (Eds.), 1996, Rs. 300/- US $ 50
14. *The Epic Eternal : Irāmar Katai,* Part I, General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. K. Jaya Kumar (Ed.), 1996, Rs. 450/- US $ 65
15. *The Epic Eternal : Irāmar Katai,* Part II, General Editors : Dr. Shu Hikosaka, Dr. G. John Samuel. Dr. K. Jaya Kumar (Ed.), 1996, Rs. 450/- US $ 65
16. *The Vows Realized : Āmmaiyar Ammāṉai,* (in print)
17. *Poetic Petals in the Interior Landscape : Uttaṇṭaṉ Kōvai,* (in print)